

MÁTÉ EVANGÉLIUMA

1-4.

Számomra igen sok fejtörést okoztak a különböző Biblia fordítások. Körülbelül 5000 fennmaradta Biblia kézirat van, amelyeknek tartalma 95%-ban megegyezik, ezt nevezik Textus Receptusnak. Van egy olyan kézirat csoport, amely alapvetően eltér ezektől, és ezeket vezetik vissza a két legrégebbi kézírathoz, a Sinai és az Alexandriai kéziratokhoz.

Ez utóbbiak alapján fejlesztettek ki egy olyan szöveget, amely a bibliatudósok körében széleskörben elfogadottá vált, annak ellenére, hogy őszinte vizsgálódás alapján megállapítható, hogy az eredeti szövegek a Textus Receptushoz voltak közelebb.

A baj csak az, hogy a tudósok által elfogadott szöveg volt a liberális teológia szülőágya, ezért minden Biblia fordítást, amely erre alapoz, óvatosan kell kezelni.

Az angol fordítások közül a King James és a New King James változatok azok, amelyek a Textus Receptus alapján készültek.

Máté adószedő volt Kapernaumban, mielőtt Jézus Krisztus elhívta volna tanítványnak. Őt Lévinek is hívták.

Evangeliumát Jézus Krisztus nemzetségtáblázatával kezdi, és egészen Ábrahámig vezet vissza:

Jézus Krisztusnak, a Dávid fiának, az Ábrahám fiának nemzetségekönyve.

Az Úr azt ígérte Ábrahámnak, hogy „a te magod által nyer áldást a világ minden népe”. Ez alatt azt értették, hogy Ábrahám magján keresztül fog eljönni a Messiás, aki áldás lesz a világ minden népe számára. Ennek alapján tehát bárki, aki azt akarta bebizonyítani, hogy Ő a Messiás, vissza kellett vezesse a nemzetségét Ábrahámig.

Később Isten Dávidnak megígérte, hogy Ő fogja felépíteni Dávid házáat, és hogy az ő magja fog uralkodni mindörökké. Ebből az ígéretből Dávid is megértette, hogy a Messiás az ő vérvonalából fog eljönni. Dávid után nagyon sok olyan prófécia volt, amely azt ígérte, hogy a Messiás Isai gyökeréből fog megszületni, és természetesen Dávid trónján fog ülni.

Aki tehát Messiási voltát akarja bebizonyítani, az azt kell bizonyítsa először is, hogy mind Ábrahám, mind pedig Dávid leszármazottja. Nagyon érdekes, hogy a zsidóknak már nincs megbízható származási táblázatuk, és ezáltal egyetlen ma élő zsidó sem tudja bebizonyítani, hogy ő Dávid leszármazottja, mert minden nemzetségtáblázat elveszett az idők során.

De semmi gond, mert a Messiás már eljött, és Máté rámutat arra, hogy mindkét követelménynek eleget tett, hisz mind Ábrahám, mind pedig Dávid fia volt.

Itt viszont a József ági leszármazási táblázatot olvashatjuk. Ha viszont Jézus szűztől született, akkor miért kellene József vonalát vizsgálgatni?

A 16.-ik versben olvashatjuk, hogy

Jákób fia volt József, annak a Máriának férje, akitől Jézus született, akit Krisztusnak neveznek.

Nem azt mondja tehát, hogy József volt Jézus apja, hanem azt, hogy annak a Máriának volt a férje, akitől Ő született.

Amint tudjátok az Új Testamentumban Lukácsnál olvashatunk egy olyan nemzetségtáblázatot is, amely Jézus Krisztust egészen Ádámgig vezet vissza. Amikor ezeket a nemzetségtáblázatok összehasonlítjuk, akkor láthatjuk, hogy különböznek egymástól.

Máté a vonalat Dávidhoz Salamonon keresztül vezet, Lukács viszont nem József, hanem Mária vonalát vezet vissza Dávidhoz és Ábrahámhoz, de Nátánon, Dávid másik fián keresztül jut el oda.

Ennek alapján tehát Mária is Júdából és Dávidtól származott.

Máté evangéliumában József tehát a királyi vonalon keresztül vezethető vissza Dávidhoz, és így láthatjuk, hogy József valójában a trón várományosa lehetett Izraelben. Viszont van egy probléma ezzel kapcsolatban, mert az ő vonala az izraeli királyokon keresztül vezet visszafelé, és Jekonjást is tartalmazza, akit az Úr megátkozott Jeremiáson keresztül: „Egyetlen leszármazottja sem fog soha Izrael trónján ülni.” Emiatt tehát ez a királyi vonal ki lett zárva a trónvárományosok közül. Ha Jézus József fia lett volna, akkor nem uralkodhatott volna Dávid trónján.

Jézus, aki Mária fia volt, továbbra is Dávid trónjának várományosa lehetett, de nem a Jekonjás vonalon keresztül, hanem a Nátán vonalon keresztül. Az Úr összerakta ezt a két dolgot, és elképesztő, hogy milyen módon vált mindez valóssággá.

Átugorhatjuk az első 17 sort, mert ezeket a neveket olvasni igen terhes lehet annak, aki nem ismeri a kiejtésüket és végül az egész értelmetlenné válik.

A leszármazási táblázatokban nagyon ritkán említettek nőket. József nemzetség táblázatában viszont négy nőt is említenek, és nagyon érdekes, hogy kik ezek a nők, mert ők egy kivételével nem voltak nagyon jellemes hölgyek.

Az első Támár:

Júda fia volt a Támártól született Fáresz és Zerah

Júdának volt egy fia, aki elvette Támárt, de rövidesen meg is halt gyermektelenül. Az ő fivére azt tette, amit abban a kultúrában szoktak, és magához vette feleségül, de ő is meghalt gyerekek nélkül. Júdának még volt egy fia, és annak a kötelezettsége volt, hogy elvegye őt, és gyerekekkel, örökssel lássa el.

De Júda látta, hogy már két fia halt meg Támár főztje következtében, legalábbis erre gyanakodhatott, és ezért nem akarta, hogy a harmadik fia elvegye őt, és ezt mondta: „A fiú még túl fiatal, még nem vehet el téged...” Addig-addig tette ezt, amíg Támár rájött, hogy Júda egyáltalán nem akarta megengedni, hogy a harmadik fia elvegye őt.

Ezért aztán felöltözött prostituáltként és kiállt az útra. Amikor Júda arra járt, ajánlatot tett neki, amelyet ő elfogadott. Júda egy kecskét ígért neki a nyájából, és a gyűrűjét hagyta ott zálogba addig, amíg elküldi a kecskét. Júda bement Támárhoz, aki elfátyolozta magát, és így nem ismerhette fel, és Támár teherbe esett.

Közben a szolga eljött a kecskével, hogy visszavegye a gyűrűt, de a lány már nem volt ott. Amikor Júda meghallotta, hogy Támár terhes, azt kiáltotta: „Öljétek meg!” Ekkor Támár elküldte a gyűrűt neki, és azt üzenté, hogy „attól vagyok terhes, akié ez a gyűrű”. Júda csapdába került.

Ugye milyen érdekes, hogy ez a Támár is a leszármazási vonalban található, és Isten őt választotta ilyen furcsa körülmények között.

A második nő Ráháb. Amikor Izrael gyermekei készek voltak belépni az Isten által megígért földre, az első város Jerikó volt. Kémeket küldtek oda, hogy kikémleljék a város védelmét, és amikor a jerikóiak rájöttek, hogy izraeli kémek vannak a városban, keresni kezdték, hogy megöljék őket.

Ráháb, aki prostituált volt elrejtette őket a padlásán a lenmag között, majd kiengedte őket a falon keresztül, és azt kérte tőlük, hogy amikor elfoglalják a várost, akkor kegyelmezzenek neki és családjának. Ők pedig azt mondták, hogy „engedd ki ezt a bársony kötelet az ablakodból, és mindenki, aki a házadban lesz, megmenekül. Jerikót elfoglalták, de a szavukat betartották, és Ráháb megmenekült a háza népével együtt.

Ráháb aztán Szalmónhoz ment felségül, akitől született az a Boáz, aki Ruthot vette feleségül. Ő a harmadik nő, akit itt említenek. Ráháb tehát nem izraeli volt, hanem egy kánaáni Jerikóból, egy olyan prostituált, akit az Úr szintén ebbe a érvonalba hozott be.

Ruth egy moábi volt, aki elvileg Isten örökkévaló átka alatt volt, mert a moábiak soha nem jöhettek be az Úr templomába. Viszont Isten kegyelméből Ruth Boáz felesége lett, akinek a fia lett Obéd, neki pedig Isai, és tőle született Dávid király.

A negyedik nő pedig Uriás felesége volt, akiről tudjuk, hogy Betsabé, akinek törvénytelen kapcsolata volt Dáviddal, és akinek a férjét Dávid összeesküvéssel ölette meg. Így lett Dávid férje, és tőle származott Salamon, aki Izrael királya lett.

Az Úr tehát József vonalába helyezte ezt a négy asszonyt azért, hogy megmutassa kegyelmét, hogy amikor elbukunk, mindnyájan azonosulni tudjunk Isten tervével, amely kegyelem és szeretet az emberek iránt. Senki sem zárható ki, mert Isten itt is olyan embereket használ fel az Ő tervéhez, akik elrontották az életüket, és ez bátorít minket is, mert minket is használhat az Ő tervének megvalósítására.

Máté három részre osztja a generációkat: 14 van Ábrahámától Dávidig, 14 Dávidtól a babilóniai fogságig, és 14 a fogságtól Krisztusig. Ennek ellenére egyértelmű, hogy Máté néhány nevet kihagyott, azért, hogy ezeket a csoportokat létrehozassa. Néhány a kihagyott nevek közül: a 8.-ik versben például Aházja, Jóás és Amácja kimaradtak. Ők voltak Athália fiai, aki Jezabel és Áháb lánya volt, akik az Északi Királyság leggonoszabb uralkodói voltak, és akiknek a bűne megpecsételte a királyság sorsát.

Athália meg akarta ölni a Dávidtól származó összes örököst, de egy kisgyerek megmenekült, és később ő lett a király. Ezért valószínűleg szándékosan hagyta ki Athália leszármazottjait Máté a leírásból. Van még több is, akiket kihagyott, és szerintem mindegyiket szándékosan hagyta ki, mert nem hiszem, hogy egyszerűen csak hibázott, hisz ő ugyanolyan jól ismerte az Ótestamentumi írásokból a többi nevet, akárcsak mi magunk.

A 18.-ik verstől azt olvassuk, hogy

Jézus Krisztus születése pedig így történt. Anyja, Mária jegyese volt Józsefnek, de mielőtt egybekeltek volna, kitűnt, hogy áldott állapotban van a Szentlélektől.

Lukács evangéliumából azt is megtudhatjuk, hogy az Gábriel angyal hogyan jött el Máriához, és miként ismerteti vele az egész folyamatot, amely annak ellenére következett be, hogy ő előzőleg nem volt együtt férfival.

Abban a kultúrában a párok háromféle kapcsolatban lehetnek egymással. Először az eljegyzés, másodsor a jegyben járás, harmadszor az egybekelés.

Az eljegyzés bármikor megtörténhetett egy gyermek életében, mert a házasságot a szülők döntötték el. Gyakran közeli barátok gyermekeiket eljegyezték egymással akár 2-3 éves korukban is.

Amikor növekedésükben arra a pontra jutottak, hogy már összeházasodhattak, és ez általában korai tinédzser korukban jött el: 15, 16 éves korban, akkor egy éves jegyben járás következett, amikor valójában egymástól el voltak választva, és ez hasonlít inkább arra, amit manapság eljegyzésnek hívunk.

Ekkor ők saját maguk fogadják el a szülők által megkötött eljegyzést, elfogadják egymást, és elkülönítik magukat egymás számára, egy egyéves felkészülési időszakra. Ezalatt az idő alatt valójában már házasnak tekintették őket, és ennek a felbontására válási papír megírása kellett.

Amikor eltelt ez az év, akkor következett a valódi házasságkötés. A nászéjszakán a lány apja eltette a lánya szüzességének bizonyítékait, és ha bármikor bármilyen kétely merült fel ezzel kapcsolatban, akkor ezekkel bizonyította hogy a férje alaptalanul gyanúsítja feleségét.

Az elkülönülési időszakban, amikor József és Mária jegyben járt, de még semmilyen fizikai kapcsolat nem volt közöttük, hirtelen egy igen nehéz probléma ütötte fel a fejét, amikor Mária teherbe esett.

A zsidó törvények alapján ez hűtlenséget jelentett, és ezért megkövezhették volna. Ezzel a problémával nézett szembe József, akinek a jövődöbelije volt ez a lelkileg gyönyörű, tiszta és igaz lány, akit Isten mindenki közül arra választott ki, hogy az Ő Fiát hozza világra, és ezáltal minden ember áldottnak hívhatta őt ettől kezdve. Lelkisége mélységéről tanuskodnak Lukács evangéliumában az unokatestvérével, Erzsébettel történő találkozásukkor kimondott szavai:

*„Magasztalja lelkem az Urat,
és az én lelkem ujjong Isten, az én Megtartóm előtt,
mert rátekintett szolgálóleánya megalázott voltára...”, és tovább folytatja ezt agyönyörű dicsőítést, amely megmutatja, hogy milyen mély kapcsolata volt az Úrral.*

De József vívódott, mert szerette őt, és nem tudta, hogy mit tegyen. Nem tudott megbarátkozni azzal a gondolattal, hogy nyilvánosan kijelentse, hogy nincs köze a gyerekekhez, és ezáltal utat adjon a haragos tömegnek a megkövezésre. Ezért arra gondolt, hogy valahogyan ezt titokban kell megoldani, hogy ezáltal megmenekülhessen.

Az Ige Józsefet igaz embernek írja le, aki Istennel szoros kapcsolatban volt, mert az Úr szolt hozzá. Ő valószínűleg korán meghalt, mert amiután Egyiptomból visszatértek már csak egyszer említi őt az Írás. Valószínűleg, hogy amire Jézus elkezdte nyilvános szolgálatát, arra József már eltávozott a földön élők sorából.

Férje, József igaz ember volt, és nem akarta őt megszégyeníteni, ezért elhatározta, hogy titokban bocsátja el.

Amikor azonban ezt végiggondolta magában, íme, az Úr angyala megjelent neki álmában, és ezt mondta: „József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet, Máriát, mert ami benne fogant, az a Szentlélektől van.

Fiút fog szülni, akit nevezd el Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét bűneiből.”

Jézus, azaz Jozsué értelmezése, Jahve a szabadulás, tehát a neve egyben a küldetése is.

Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által:

Vegyük észre, hogy Máté elfogadja azt a tényt, hogy a próféták szavai Isten ihletésére születtek. Az Új testamentum teljes egészében elismeri az Írások Istentől való ihletését. Azt olvashatjuk, hogy: *A teljes Írás Istentől ihletett.*

Péter amikor Dávid írásaira utal, akkor ezt írja: *Be kellett teljesednie az Írásból annak, amit előre megmondott a Szentlélek Dávid szája által.*

A próféta, Ézsaiás pedig ezt mondta:

„Íme, a szűz fogan méhében, fiút szül, akit Immánuelnek neveznek” - ami azt jelenti: Velünk az Isten.

Egyes fordításokat ezen a ponton teljesen megvetek és elutasítok, mert egyes biblia tudósok úgy viselkednek, mint Jézus idejében az írástudók és a farizeusok. Egyik ilyen zseni az Ézsaiás prófécijában szereplő „szűz” szót fiatal szolgálólánynak fordította, azért, hogy elkendőzze a lényegét, mert ő nem hisz a csodákban. És persze egy fiatal szűznek csak csoda folytán születhetik gyereke, ezért elutasította ezt a lehetőséget.

Először is miféle jelet ad az Úr azon keresztül, ha egy fiatal lány teherbe esik? Ez nem jel, ez minden percben megtörténik, és semmi különleges vagy egyedi nincs ebben. Egyértelmű, hogy a Szentlélek „szűz”-et értett e szó alatt, és az Ószövetség összes előfordulási helyén is ezt jelenti a héber eredetiben.

Ezt a fajta bibliatudósságot teljességgel elutasítom, mert előítéletek alapján elutasítja Isten létezését.

Jézus születése előtt 200 évvel összegyűlt 70 olyan tudós, akik azt akarták, hogy olyan fordítása legyen az Írásoknak, amelyet az emberek meg tudnak érteni, mivel a héber nyelv többé-kevésbé kihalt a babilóniai fogság alatt. Miután visszatértek Babilónból az emberek többsége nem beszélt héberül, mert ezt a nyelvet csak a bibliatudósok használták, így abban az időben az emberek rájuk voltak utalva minden tanítással kapcsolatban.

Makedón Nagy Sándor hódításai nyomán a görög volt a legelterjedtebb nyelv, ezért ez a 70 fős csapat elhatározta, hogy görögre fordítja az Írásokat, hogy mindenki maga olvashassa azokat. Mivel 70-en fordítottak, ezért a fordítást Septuigentnek hívták, ami 70-et jelent.

Ők tehát Mária és Jézus előtt 200 évvel megértették Ézsaiás prófécijában a „szűz” szót, és görögre is egy olyan szóval fordították le, amelyet csak kizárólag szűzre szoktak használni, és Máté is az ő fordításukat másolja be az evangéliumába.

Mivel a teljes Írás Istentől ihletett valójában a szűz szónak az elfordítása istenkáromlásnak számít.

József pedig, amikor felébredt álmából, úgy cselekedett, ahogyan az Úr angyala parancsolta neki: magához vette feleségét, de nem érintette addig, amíg meg nem szülte elsőszülött fiát, akit Jézusnak nevezett el.

A Mária állandó szüzességéről kifejlesztett katolikus dogma egyszerű dajkamese, emberek találták ki azért, hogy Máriát isteni méltóságba emeljék. Ebből a versből egyértelműen kitűnik, hogy nem érintette addig, amíg meg nem szülte Jézust, de utána egyértelműen igen. Ezek után Máriával normális férj-feleség kapcsolata volt, mert egyébként Mária többi gyermeke is szűztől született volna, és akkor az egész történet a feje tetejére áll. Márk evangéliuma megnevezi Jézus testvéreit: Jakabot, Júdást, Simeont és Józsefet, valamint lánytestvéreiket.

Amikor Jézus megszületett a júdeai Betlehemben Heródes király idejében

Itt Nagy Heródesről van szó, aki kb. 1,20-1,30 magas lehetett, egy kis szörny, és bizonyára a magassága miatt is hatalmas önérzeti problémában szenvedett. Emiatt aztán minden építkezése óriási méretű volt: hatalmas erődítményeket építtetett hatalmas sziklákból. A jeruzsálemi Nyugati-fal egyik építőkőve mellé álltam, amelyet Heródes a Templom-hegy tartófalaként emelt. Ez a kődarab 14 méter hosszú, 3 méter magas és 3 méter széles, és a súlyát körülbelül 170 tonnára becsülik.

Heródes az építészet nagymestere volt, ő építtette a hatalmas jeruzsálemi Templomot és az egész Templom-hegyet, Cezáreát, a Betlehem melletti fürdőket, Jeruzsálem teljes vízvezeték rendszerét, és megszámlálhatatlan várat és erődítményt. Ma is bámulattal tekinthetünk ezekre a nagyszerű építményekre, amelyeket az ő építész-zsenijének köszönhetünk.

Ugyanakkor szörnyen kegyetlen és gyanakvó ember volt. Azt képzelte, hogy a fiai és a felesége, Marian összeesküvést szőnek ellene, ezért megölette őket. Utána pedig hiányzott neki Marian, így hát emlegetett neki egy hatalmas emlékművet. Azt mondták akkoriban, hogy biztonságosabb élete van Heródes disznóinak, mint a fiainak.

Egy idő után rájött, hogy kegyetlensége és gonoszsága miatt senki sem fogja síratni őt a halála után, és ezért kiadta a parancsot, hogy amikor ő meghal, akkor az összes kormánytagot és állami fővezért ki kell végezni, mert azt akarta, hogy az emberek sírjanak a halálakor. Szerencsére amikor meghalt elég eszük volt, hogy rájöjjenek, hogy már nem kell engedelmeskedni a parancsának, mert meghalt, így nem végeztek ki senkit, és nem is síratta meg senki őt.

Heródes király idejében, íme, bölcsek érkeztek napkeletről Jeruzsálembe, és ezt kérdezték: „Hol van a zsidók királya, aki most született?”

El tudjátok képzelni, hogy mit jelentett ez a kérdés ennek a kis bizonytalan Heródesnek? Ő a zsidók királya, és ezek a fickók azt kérdezik, hogy hol van a most született király? Heródes nagyon megijedt ettől a kérdéstől.

Mert láttuk az ő csillagát, amikor feltűnt, és eljöttünk, hogy imádjuk őt.”

Nagyon sokat írtak már a betlehemi csillagokról. Állították már azt, hogy bolygók találkozása volt ez, és egyéb ilyen asztronómiai spekulációkat sorolgattak fel. Mivel ezek csak spekulációk, ezért én magam nem szeretnék ezekkel foglalkozni, mert semmilyen útmutatást sem kaptam Istentől erre vonatkozóan.

Amikor ezt Heródes király meghallotta, nyugtalanság fogta el, és vele együtt az egész Jeruzsálemet.

Összehívatta a nép valamennyi főpapját és írástudóját, és megkérdezte tőlük, hol kell megszületnie a Krisztusnak.

*Azok ezt mondták neki: „A júdeai Betlehemben, mert így írta meg a próféta: (Mikeás)
Te pedig Betlehem, Júda földje, semmiképpen sem vagy a legjelentéktelenebb Júda
fejedelmi városai között, mert fejedelem származik belőled, aki legeltetni fogja népemet,
Izráelt.”*

Ők nem fejezték be a prófeciát, mert Mikeás azt is megírta, hogy az örökkévalóságból jön, és a trónra ülve fog uralkodni.

Ekkor Heródes titokban hívatta a bölcseket, pontosan megkérdezte tőlük a csillag feltűnésének idejét,

majd elküldte őket Betlehembe, és ezt mondta: „Menjetek el, szerezzetek pontos értesüléseket a gyermekről; mihelyt pedig megtaláljátok, adjátok tudtomra, hogy én is elmenjek, és imádjam őt!”

Miután meghallgatták a királyt, elindultak, és íme, a csillag, amelyet láttak feltűnésekor, előttük ment, amíg meg nem érkeztek, és akkor megállt a fölött a hely fölött, ahol a gyermek volt.

Ez a csillag természetes módon megmagyarázhatatlan, mert eddig nyugat felé vezette a bölcseket Jeruzsálem felé, most viszont visszavezeti őket kelet felé, Bethlehembe, amely Jeruzsálemtől dél-keletre fekszik.

...és akkor megállt a fölött a hely fölött, ahol a gyermek volt. Nem azt írja, hogy a jászol fölött állt meg, és azt sem, hogy a baba fölött, hanem azt, hogy a gyermek fölött.

Itt hagynak cserben minket karácsonyi szokásaink, mert szeretjük eljátszani a három királyokat, akik a jászolban egy újszülöttet találtak, és neki hozták el az ajándékaikat.

A három királyok, vagyis a bölcsek későn érkeztek, és mire megérkeztek, Mária és József már kiköltöztek az istállóból egy betlehemi házba. Lehet hogy egy vagy akár két évvel Jézus születése után érkeztek meg hozzájuk, és ekkor már egy kisgyermeket találtak, aki ez időre lehet, hogy már jární is tudott.

Amikor meglátták a csillagot, igen nagy volt az örömük.

Bementek a házba, meglátták a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulva imádták őt. Kinyitották kincsesládáikat, és ajándékokat adtak neki: aranyat, tömjént és mirhát.

A mirhát temetkezéskor használták, és igen jelentős, hogy ezt a fiatal gyerekek hozták ajándékba.

Mivel azonban kijelentést kaptak álomban, hogy ne menjenek vissza Heródeshez, más úton tértek vissza hazájukba.

Miután eltávoztak, íme, az Úr angyala megjelent Józsefnek álmában, és így szólt: „Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját, menekülj Egyiptomba, és maradj ott, amíg nem szólok neked, mert Heródes halálra fogja kerestetni a gyermeket.”

Ő pedig felkelt, vette a gyermeket és anyját még éjnek idején, és elment Egyiptomba.

Ott volt Heródes haláláig, hogy beteljesedjék az, amit az Úr mondott a próféta által: „Egyiptomból hívtam el fiamat.”

Máté folyamatosan megmutatja számunkra, hogy Krisztus életének állomásai a valóságban próféciaák beteljesülésének sorozata volt.

Amikor Heródes látta, hogy a bölcsek túljártak az eszén, nagy haragra lobbant, elküldte embereit, és megöletett Betlehemben és annak egész környékén minden kétesztendő és ennél fiatalabb fiúgyermeket, annak az időpontnak megfelelően, amelyet pontosan megtudott a bölcsektől.

Ebből is látszik, hogy a bölcsek kb. két évvel korábban láthatták először a csillagot, és így Jézus ekkor már nem lehetett egy jászolban fekvő kisbaba.

Ekkor teljesedett be az, amit Jeremiás prófétált:

„Hang hallatszott Rámában, nagy sírás és jajgatás. Ráhel siratta gyermekeit, és nem akart megvigasztalódni, hogy már nincsenek.”

Nagy jelentőségű tény, hogy Ráhel pontosan Betlehem közelében halt meg, miközben Benjáminnak adott életet, és a sírboltja Betlehem szélén található.

Nemsokára,

Amikor Heródes meghalt, íme, az Úr angyala megjelent Józsefnek álmában Egyiptomban,

és ezt mondta: „Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját, és menj Izráel földjére, mert meghaltak azok, akik a gyermek életére törtek.”

Ő pedig felkelt, vette a gyermeket és anyját, és Izráel földjére ment.

Amikor azonban meghallotta, hogy Júdeaban Arkhelaosz uralkodik atyja, Heródes után, félt oda visszatérni. Miután pedig kijelentést kapott álmában, Galilea területére vonult vissza;

és amikor odaért, abban a városban telepedett le, amelyet Názáretnek neveztek, hogy beteljesedjék, amit a próféták mondtak: názáretinek fogják őt nevezni.

Azokban a napokban megjelent Keresztelő János, és ezt hirdette Júdea pusztájában:

Hosszú évek telnek el anélkül, hogy tudnánk valamit Jézusról, és most előreugrunk az időben Jézus nyilvános szolgálatának kezdetéhez.

Az apogrifákban vannak történetek Jézus gyermekkorából és fiatakorából, ahol törött szárnyú madarak meggyógyításáról és hasonló cifra történetekről olvashatunk, de az Úr úgy tartotta helyesnek, hogy életének ezt a részét békén hagyja. A legjobb ha mi is hallgatunk azokról, amikről az Írások hallgatnak.

Egyik evangéliumban olvashatunk egy kis történetet Jézus 12 éves korából, amelynek alapján láthatjuk, hogy igen különleges fiatalember volt már akkor is.

Keresztelő János tehát így kezdi szolgálatát:

„Térjete meg, mert elközelített a mennyek országa!”

Mert ő volt az, akiről Ézsaiás így prófétált: „Kiáltó hangja szól a pusztában: Készítsétek az Úr útját, tegyétek egyenessé ösvényeit!”

Maga János teveszőr ruhát, és dereka körül bőrvet viselt, tápláléka pedig sáska és erdei méz volt.

Akkor kiment hozzá Jeruzsálem, egész Júdea és a Jordán egész környéke; és amikor megvallották bűneiket, megkeresztelte őket a Jordán folyóban.

Amikor pedig látta, hogy a farizeusok és szadduceusok közül sokan jönnek megkeresztelkedni, így szólt hozzájuk: „Viperák fajzata! Ki figyelmeztetett titeket, hogy meneküljétek az eljövendő harag elől?

Teremjétek hát megtéréshez illő gyümölcsöt

Teremjen olyan gyümölcsöt az életetek, amely megmutatja, hogy valóban megtértetek. Sokan állítják, hogy megbánták a bűneiket, de nem látható semmiféle megtéréshez illő gyümölcs az életükben. A megtérés változást jelent, és ha valaki nem változtatja meg az életét, akkor valójában megkérdőjelezhető az ő megtérése.

János a farizeusokat és az írástudokat viperák generációjának nevezi, és a gyümölcsöket kéri rajtuk számon. A többi ember megtért, és ennek látható jele is látszott az életükben, de amikor ezek eljöttek hozzá, azt mondta, hogy „nem foglak bemeríteni titeket, előbb látni akarom a megtérésetek gyümölcseit”.

Sokan mondták már, hogy sajnálják, amit tettek, de nem változtattak semmit. Volt egy ember, aki több ezer dolláromtól fosztott meg, majd elnézést kért, de nem adta vissza a pénzt. Én is azt éreztem, amit Keresztelő János: hadd lássuk a gyümölcsöket, ha valóban megbántad.

*Teremjétek hát megtéréshez illő gyümölcsöt,
és ne gondoljátok, hogy ezt mondhatjátok magatokban: A mi atyánk Ábrahám!*

Ezek azt gondolták, hogy az a tény, hogy Ábrahám az atyjuk, már természetesen azt jelenti, hogy ők meg vannak váltva. Sokan Amerikában is azt hiszik, hogy ha valaki amerikai, akkor természetesen keresztény is, mert az esküben megemlíti, hogy Isten. Mit gondolsz, pogány vagyok? – gondolják magukban sokan. Ugyanígy gondolták ezt a zsidók is, mivel Ábrahám fiainak vallották magukat.

Mert mondom nektek, hogy az Isten ezekből a kövekből is tud fiakat támasztani Ábrahámnak.

A fejsze pedig ott van már a fák gyökerén: ezért minden fa, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágatik, és tűzre vettetik.

János evangéliumának 15.-ik fejezetében Jézus a szőlőtöről és a szőlővesszőkről beszél: *Ha valaki nem marad én bennem, kivetik, mint a lemetszett vesszőt, és megszárad, összegyűjtik valamennyit, tűzre vetik és elégetik.*

Jézus azt mondta, hogy a gyümölcsökről ismerhetők meg a megtérők, János is azt mondta, hogy teremjétek gyümölcsöket.

Emlékeztek, amikor Jézus éhes volt, és meglátott egy fügefát, majd amikor odaért és látta, hogy nincs termése, megátkozta a fát. Másnap, amikor az Olajfák-hegyének ösvényén jöttek vissza Jeruzsálemből, a tanítványok odapillantottak a fügefára és elcsodálkoztak, hogy az egy nap alatt elfonnyadt, és kiszáradt.

A fügefa Izrael nemzeti jelképe volt, és az Úr kereste Izrael népének gyümölcseit. János is arról beszél, hogy a fejszét a fa gyökerére irányítják, mert nem terem gyümölcsöket, és ezért kivágatják.

Pál apostol a Római levél 11.-ik fejezetében azt mondja, hogy Isten kivágatta a természetes ágakat, hogy beoltsa a pogányokat, hogy ők is részesülhessenek a fa zsírából. Izrael elutasítása az ő elutasításuk következménye volt. Isten megadta nekik a Messiásukat, a lehetőséget, de ők elutasították, így az evangéliumot a pogányoknak és a zsidóknak is elhozták. Így most már akár zsidó, akár pogány vagy csak egyetlen út van, Jézus Krisztuson keresztül.

Én vízzel keresztellek titeket, hogy megtérjete, de aki utánam jön, erősebb nálam: arra sem vagyok méltó, hogy a saruját vigyem. Ő majd Szentlélekkel és tűzzel keresztel titeket.

Az előfutár nem magáról, hanem az őt követőről, Jézus Krisztusról tett vallomást, és az emberek szívét készítette elő Jézus Krisztus eljövetelére. Ez volt az ő szolgálata, amelyről János evangéliuma még többet is leír.

Jézussal kapcsolatban ezt mondja:

Kezében szórólapát van, és megtisztítja szérűjét: a gabonáját csűrbe takarítja, a pelyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel.”

A szérűben a szórólapátot arra szokták használni, hogy a pelyvától megtisztítsák a gabonát. A lapáttal feldobták a levegőbe a betakarított gabonát, és a szél kifújta a pelyvát.

Akkor eljött Jézus Galileából a Jordán mellé Jánoshoz, hogy keresztelje meg őt.

János azonban megpróbálta visszatartani őt, és ezt mondta: „Nekem volna szükségem arra, hogy megkeresztelj, és te jössz hozzám?”

Jézus így válaszolt: „Engedj most, mert az illik hozzánk, hogy így töltsünk be minden igazságot.” Akkor engedett neki.

János akadékoskodott, de Jézus azt mondta, hogy példát akar mutatni. Péter ezt mondta, hogy Krisztus azért mutatott nekünk példát, hogy kövessük az ő lépéseit.

János tudta, hogy Jézusnak nincs mit megbánnia, de Jézus példát akart mutatni nekünk azzal, hogy a bemeírtkezés által kijelentette a lelki dolgok felsőbbrendűségét az anyagiakkal szemben.

Ezt jelentette ki Jézus, és a világ ezért haragudott rá, mert az emberek testi vágyaik szerint éltek. Jézus pedig azt mondta, hogy a lelki élet felsőbbrendű a testivel szemben.

Ez Isten Igéjének fő üzenete is. A bemelegítés a testi élet, a régi ambíciók, a régi vágyak halálát, és a vízből való felbukkanás az új életet, a lelki életet jelképezi.

Amikor pedig Jézus megkeresztelkedett, azonnal kijött a vízből, és íme, megnyílt a menny, és látta, hogy Isten Lelke galamb formájában aláereszkedik, és őreá száll.

A Szentlélek szállt rá, és felkente életét.

És hang hallatszott a mennyből: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.”

A büszke Atya nem tudta visszatartani a Fiában történő gyönyörködését.

Jézus azt mondta, hogy „mindig azt teszem, ami az Atya kedvére való”, és így egy tökéletes életet élt.

A Jelenések könyvének 4.- fejezetében a vének Isten trónusa előtt állva ezt éneklik:
leborul a huszonnégy vén a trónuson ülő előtt, és imádja az örökkön-örökké élő; koronájukat is leteszik a trónus elé, és ezt mondják:

„Méltó vagy, Urunk és Istenünk, hogy tied legyen a dicsőség, a tisztesség és a hatalom, mert te teremtettél mindent, és minden a te akaratodból lett és teremtetett”

Itt a magyarázat arra, hogy miért teremtett minket Isten: az Ő saját kedvtelésére. Mondhatod, hogy ez nem tetszik neked, de sajnos erre nincs orvosság, mert ez tény. Harcolhatsz ellene, de egész életed csalódás lesz; elfogdhatod és élhetsz ezzel harmóniában, és akkor egy dicsőséges, beteljesült életed lesz. Amikor valaki azt mondhatja mint Jézus, hogy „mindig azt teszem, ami az Atya kedvére van”, akkor tudhatod, hogy tökéletes életet él.

Isten tanubizonyságot tesz:

„Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.”

Vegyük észre a Szentháromság jelenlétét: Jézus bemelegszik, a Szentlélek száll rá, és az Atya hangja szól a mennyből.

Akkor elvitte Jézust a Lélek a pusztába

A Lélek azonnal vezetni kezdi Jézust. Az Új testamentum nagyon sokat beszél nekünk a Lélekben való járásról. Sokan a Lélekben való megkeresztelkedésre fektetik a hangsúlyt, de nem ez a lényeg, hanem a Lélek szerinti élet. Nem az ajándékok, nem a csodadolgok, nem az izgalom, nem a megnyilvánulások, hanem a valódi hangsúly a keresztények Lélekben való járása kellene legyen.

Pál azt mondja a Római levél 8.-ik fejezetében, hogy akik Isten gyermekei, azokat a Lélek kell vezesse. Nem érdekel, hogy mekkora izgalomba vagy és milyen magasat ugrasz, egy dolog érdekel: az, hogy mennyire egyenes úton jársz, amikor földet érsz. Túl sok embert láttam ugrálni, de nem jártak egyenes úton, és ez számosra értelmetlen. Járatok Lélekben, ez a legfontosabb, ezt kéri Isten tőletek, nem azt, hogy lelki izgalmakat hajhásszatok.

Ennek ellenére nem utasítom el a lelki izgalmakat és megnyilvánulásokat, de igenis elutasítom a testi vágyak görbe útján való járását. A fő hangsúly a Lélekben való járás kell legyen.

*Akkor elvitte Jézust a Lélek a pusztába, hogy megkísértse az ördög.
Miután negyven nap és negyven éjjel böjtölt, végül megéhezett.*

Az agyunk nagyon el van foglalta azzal, hogy a körülöttünk levő összes információt számunkra feldolgozza: a látványt, a hangokat, az ízeket, az érzelmeket. Ennek eredményeként az agy tele van információkkal.

Amikor az asztronautákat sötét, csendes, steril szobába teszik, testhőmérsékletű vízbe, lebegő állapotba, akkor ezáltal egy érzéketlenedési állapotba kerülnek. Az agyuk nem kell többé a rázúduló információkat feldolgozni, és az asztronauták víziókat és lelki megtapasztalásokat érzékelnek, mert Isten a hatodik érzékükön keresztül elkezd velük kommunikálni.

A hatodik érzékünk igen gyenge, mert az agyunk általában tele van az öt érzékünkől érkező információkkal.

Amikor böjtölsz, akkor az agyad az egyik érzéktől érkező információkat, az ízlelést nem kell feldolgozza, így egy ideig ettől szabaddá válik. Üresjárat keletkezik az agyadban, és ezáltal a hatodik érzéken keresztül információk jutnak el hozzád.

Azt mondják, hogy 5 nap múlva elveszíted az éhségérzetedet, és egészen addig nem fogsz éhséget érezni, amíg az éhhalál küszöbére nem érsz. Ez általában a 35.-ik és a 40.-ik nap között következik be, és ekkor létkérdés az evés, mert ha nem veszel valamit magadhoz, akkor meg fogsz halni.

Ezért jelentős, hogy Jézus a 40 napos böjt után lett éhes, amely arra is utal, hogy nem volt éhes a 40 nap alatt, de utána éhes lett.

Ekkor odament hozzá a kísértő, és ezt mondta: „Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy ezek a kövek változzanak kenyérré.”

„Ha Isten Fia vagy”, mondja, mert nem akarja megkérdőjelezni Jézus Isteni voltát, hisz a Sátán ezzel pontosan tisztában volt. Valójában azt akarja mondani, hogy „Mivel Isten Fia vagy”

A Sátán azt akarta, hogy Jézus Isteni erejét a saját testi vágyának kielégítésére használja. Gyakran megteszi ezt azokkal is, akik lelki ajándékokat kapnak a szolgálatukhoz: „Miért nem használod isteni hatalmat, hogy kielégítsd testi vágyaidat?”

Ő így válaszolt: „Meg van írva: Nem csak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.”

A Sátán kísértésére Isten Igéjével válaszolt. Az Irás azt mondja, hogy „az Igédet rejtettem szívembe, hogy ne vétkezzek ellened.” Isten Igéje a kísértéssel szembeni erőnk és

hatalmunk. Ha erős akarsz lenni az ellenség támadásaival szemben, akkor a tanulmányoznod kell Isten Igéjét, és a szívedbe kell rejtse azt.

János első levelében azt írta, hogy

Írok nektek, ifjak, mert legyőztétek a gonoszt...

Írtam nektek, ifjak, mert erősek vagytok, és Isten igéje lakik bennetek, azért legyőztétek a gonoszt.

Igy győzték le a gonoszt: Isten Igéje által, és Jézus is ezáltal állt ellen a kísértésnek.

Ezután magával vitte őt az ördög a szent városba, a templom párkányára állította, és így szólt hozzá: „Ha Isten Fia vagy, vesd le magadat, mert meg van írva: Angyalainak parancsot ad, és azok tenyerükön hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőbe.”

Mivel Jézus Igével válaszolt az előző kísértésre, ezért a Sátán most az Ige kifacsarásával próbálkozik.

Jézus ezt mondta neki: „Viszont meg van írva: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet!”

Nagyon fontos, hogy összevegyük az Igét az Igével. Márk evangéliumában nagyon érdekes versek találhatók azzal kapcsolatban, hogy milyen jelek követik azokat, akik hisznek: *kígyókat vesznek kezükbe, és ha valami halálosat isznak, nem árt nekik.*

Kentuckyban volt egy pásztor, aki mérget itatott a vezetőséggel, hogy bebizonyítsák a hitüket. Ketten meghaltak, és gyilkossági vádat emeltek ellene. Gyanakodni kezdtek rá... Vannak kígyóval játszadozók is, akik mérgekígyókat adogatnak körbe, és néha lehet olvasni arról, hogy egyeseket megmar a kígyó és meg is halnak.

Mindezeket a fenti vers alapján teszik. Ha viszont összevetnék a különböző igehelyeket, akkor láthatnák, hogy ez ugyanaz, amit a Sátán itt Jézusnak javasol, hogy kockáztassa az életét azért, hogy bebizonyítsa az Ige valóságát. Ugorj, bizonyítsd be.

Jézus ezt mondta neki: „Viszont meg van írva: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet!”

Nincs szükség arra, hogy ilyen módon bizonyítgassuk az Írásokat.

Majd magával vitte az ördög egy igen magas hegyre, megmutatta neki a világ minden országát és azok dicsőségét,

és ezt mondta neki: „Mindezt neked adom, ha leborulva imádsz engem.”

Ekkor így szólt hozzá Jézus: „Távozz tőlem, Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!”

Mind a három kísértést Isten Igéjével válaszolta meg Jézus.

Ekkor elhagyta őt az ördög, és íme, angyalok mentek oda, és szolgáltak neki.

Amikor Jézus meghallotta, hogy Jánost fogságba vetették, visszatért Galileába.

Majd elhagyta Názáretet, elment, és letelepedett a tengerparti Kapernaumban, Zebulon és Naftáli területén,

hogy beteljesedjék az, amit Ézsaiás prófétált:

„Zebulon földje és Naftáli földje, a Tenger melléke, a Jordánon túl, pogányok Galileája! A nép, amely a sötétségben lakott, nagy világosságot látott, és akik a halál földjén és árnyékában laktak, azoknak világosság támadt.”

Ettől fogva kezdte Jézus hirdetni: „Térjete meg, mert elközelített a mennyek országa.”

Ugyanaz az üzenet, amit Keresztelő János prédikált: A mennyek országa itt van, a Messiás eljött és megalapíthatja a királyságot. De persze, elutasították a Messiást.

Amikor a Galileai-tenger partján járt, meglátott két testvért, Simont, akit Péternek hívtak, és testvérét, Andrást, amint hálójukat a tengerbe vetették, mivel halászok voltak.

Így szólt hozzájuk: „Jöjjetek utánam, és én emberhalászká teszek titeket.”

Ők pedig azonnal otthagyták hálójukat, és követték őt.

Nem itt találkoztak először Jézussal amint ez többi evangéliumból kiderül, de itt történt meg, hogy Jézus elhívta őket tanítványságra.

Miután tovább ment onnan, meglátott két másik testvért, Jakabot, a Zebedeus fiát és testvérét, Jánost, amint a hajóban atyjukkal, Zebedeussal együtt rendezték hálójukat, és őket is elhívta.

Ők pedig azonnal otthagyták a hajót és atyjukat, és követték őt.

...senki sincs, aki elhagyta házat vagy testvéreit, anyját vagy apját, gyermekeit vagy szántóföldjeit énértem és az evangéliumért,

és ne kapna százannyit: most ebben a világban házakat és testvéreket, anyát, gyermeket, és szántóföldeket üldöztetésekkel együtt, a jövő világban pedig örök életet...

Miután tovább ment onnan, meglátott két másik testvért, Jakabot, a Zebedeus fiát és testvérét, Jánost, amint a hajóban atyjukkal, Zebedeussal együtt rendezték hálójukat, és őket is elhívta.

Ők pedig azonnal otthagyták a hajót és atyjukat, és követték őt.

Azután bejárta egész Galileát, tanított a zsinagógáikban, hirdette a mennyek országának evangéliumát, és gyógyított mindenféle betegséget és erőtlenséget a nép körében.

El is terjedt a híre egész Szíriában, és hozzá vitték a sokféle betegségtől és kintől gyötört szenvedőket, a megszállottakat, holdkórosokat és bénákat, és meggyógyította őket.

Nagy sokaság követte Galileából, a Tízvárosból, Jeruzsálemből, Júdeából és a Jordánon túlról.

Mindenfelé csodákat tett és hatalmas tömeg követte Őt.

Ma a Hegyibeszédet fogjuk tanulmányozni, a Bibliának ezt a csodálatos részét.

Máté Evangéliuma ötödik rész

Amikor meglátta a sokaságot, felment a hegyre és miután lejött, odamentek hozzá tanítványai. Ő pedig megszólalt és így tanította őket. Az első dolog amit észre kell vennünk itt, hogy a hegyibeszéd nem mindenkinek szól. Jézus itt nem a sokaságot tanította, hanem a tanítványaihoz beszélt, és ha valaki nem Jézus Krisztus tanítványa, annak nagyon nehéz lesz a hegyibeszédet megértenie, mert számukra az nem igazán alkalmazható. Csak Jézus tanítványai tudják alkalmazni a hegyibeszédet.

Tehát meglátta a sokaságot és otthagya őket. Felment a hegyre, és miután tanítványai odajöttek hozzá, őket kezdte el tanítani. Jézus leült, ahogyan ezt akkoriban a tanítók tették. Azokban a napokban a tanárok ültek és a diákok álltak és úgy hallgatták. A dolgok azóta némileg megváltoztak.

Amikor egy tanár állt, azért volt, hogy hirdessen valami igazságot. Jézus amikor a Templom hegyén volt, János evangéliumának VII. Fejezetében, felállt és így kiállt, "Ha valaki szomjazik, jöjjön el hozzám és igyék". Ott dicsőséges igazságot hirdetett az embereknek. Tehát a tanítók akkoriban akkor álltak föl, ha valami igazságot hirdettek. Amikor azonban tanítottak, azt ülve tették.

Jézus ennek a tanításnak az elején ábrázolja azokat az embereket, akiket itt tanít. Leírja tehát, hogy milyen Isten gyermeke. Később azt mondja "azért, hogy legyetek mennyei atyátoknak gyermekei". És az atyátookról beszél. .. Itt van a leírás. És ezt boldog mondások formájában teszi, ahol a boldog az áldottat is jelent. Az a szó, hogy áldott, vagy boldog, szó szerint azt jelenti, ó, mennyire boldog. És mivel ez az eredeti jelentése ennek a szónak, rögtön az elején ellentmondásosnak tűnik, hogy úgy kezdi, ó mennyire boldogok a lelki szegények. Valahogyan mi nem szoktunk a lelki szegényekre úgy gondolni, mint akik nagyon boldogok. És mégis Jézus, amikor leírja, hogy milyenek Isten gyermekei, rögtön az elején úgy kezdi, hogy ó mennyire boldogok a lelki szegények.

Voltak olyan modern tudósok, akik megpróbálták ezt úgy fordítani, illetve értelmezni mert itt nem fordításról hanem értelmezésről van szó, hogy boldogok lelkükben a szegények. Ez azonban nem feltétlenül igaz így. Én sok olyan szegény embert ismerek, akiknek nagyon keserű a lelkük, tehát a szegénység nem tesz feltétlenül boldoggá. Boldogok a lelki szegények mondta Jézus. Először ő nem fizikai szegénységről beszél, hanem lelki szegénységről. Itt a lelki szegénység a büszkeség ellentéte. És a lelki szegénység annak az elengedhetetlen következménye, ha egy ember személyesen találkozik Istennel. Ha tehát találkozta valaha Istennel, annak a következménye mindig azonnal a lelki szegénység. Ha valaki büszke és felfuvalkodott, az az ember még soha nem találkozott még igazából Istennel. Ézsaiás könyvének 6. fejezetében, amikor Uziják király ez a népszerű, hatalmas király meghalt, Ézsaiás azt írja. "Uzija király halála évében láttam az Urat. Magasra emelt trónon ülve. Palástja betöltötte a templomot. Azután azt mondtam, jaj nekem elvesztem, mert tisztátalan ajkú vagyok, és a tisztátalan ajkú nép

között lakom”. Mindig az a következménye annak, ha valaki igazából meglátja Istent. Jaj nekem elvesztem. Amikor Dániel meglátta az urat azt írja, hogy az arca eltorzult és elhagyta az ereje. Amikor Péter találkozott az urral, azt mondta, távozz tőlem, mert bűnös ember vagyok. Az az ember aki meglátja az Istent, az önmagát is úgy látja, mint amilyen valójában.

Jézus azt mondta, hogy azt a hibát követjük el, hogy gyakran másokkal hasonlítjuk össze magunkat. Ha téged figyelek, akkor magamat nem látom olyan rossznak. Ha a te hibáidat nézem, akkor azt gondolom, hogy nem is vagyok olyan rossz. Nézd meg ezt az embert. De ha az úrra tekintek, az őt tisztaságára, szentségére, igazságára, akkor azt mondom, jaj nekem, elvesztem. És ezt jelenti a lelki szegénység, önmagam igazi kiértékelését, nem az emberek fényében, hanem az Isten fényében. Mikor meglátom a magammal kapcsolatos igazságot és ez arra vezet engem, hogy Isten segítségét kérjem. Uram segíts!

Ugyanarról van szó, amit Pál apostol is érzett. Ó én nyomorult ember, ki szabad meg engem a halálraítélt testből. Tehát mindig is ez a kezdet, így kezdődik egy igazi kapcsolat Istennel. Jézus azt mondta, hogy boldog az igazi ember, Miért? Mert igazából találkozott Istennel. És ennek eredményeképpen övé a mennyek országa. Mostmár nemcsak ebben az átmeneti anyagi világban él, hanem átléphetett a mennyei világba, Isten gyermeke és az örökkévaló királyság polgára lett.

“Boldogok akik sírnak”. Ez azután még nagyobb ellentmondásnak tűnik. Hogyan lehetnek boldogok, akik sírnak? De ha valaki eljutott önmagának, igazi, Isten fényében való megismerésére, eljutott a lelki szegénységre, akkor összetörik a szíve a saját helyzete miatt, és a saját kudarcai és bukásai miatt fog sírni, amiatt amit magában lát.

Az Úr ígérete azonban az, hogy ők megvigasztaltatnak. Ahogyan az Úr elkezd munkálkodni bennem és a Szent Lélek és az ereje által megtapasztalhatom Jézus Krisztus győzelmét az életemben. És ez valóban boldoggá tesz. De ez mindaddig nem történhet meg, amíg el nem jutok arra pontra, hogy sírok amiatt, hogy nincs erőm, nincsenek képességeim és érzem, hogy segítségre van szükségem, és emiatt sírok.

És akkor kezdek Isten dicsőséges erejét tapasztalni az életemben, és Ő mindazt el tudja végezni bennem, amit én önmagamtól nem voltam képes megtenni. És ez arra vezet engem, hogy őszintén tekintsek magamra és Jézus azt mondta, hogy boldogok a szelídek. Ez azt jelenti, hogy én már igazságban látom önmagam, és nem vagyok többé felfuvalkodott és nem csapom be önmagam, saját magammal kapcsolatban. Amit pedig olyan könnyen megtesznek az emberek.

Az, hogy szelíd, az azt jelenti, hogy az Úr fényében tekintek önmagamra, és beismerem azt, hogy önmagamban semmi vagyok. Érdekes, hogy mindezeket a tulajdonságokat a világ nem értékeli. A világ az erőszakosakat szereti. Ha ezt az emberek írták volna, akkor teljesen más tulajdonságokkal rendelkező emberekre mondanák azt, hogy boldogok. De mivel itt Jézus Isten gyermekeit írja le, azokról a tulajdonságokról beszél, amiket a Mennyben értékelnek.

A szelidek öröklék a földet. Ez a föld nem az a föld, amit Isten teremtett. Ezt a földet megrontotta az Isten elleni lázadás. De Isten vissza fogja állítani ezt a földet olyanná, amilyennek Ő ezt eredetileg eltervezte. Megszűnnek a háborúk és az emberek igazságban és békében fognak együtt élni. Isten királysága eljön erre a földre és Isten gyermekei pedig öröklék a földet.

Jézus azt mondta, hogy így szólok majd hozzájuk azon a napon, jöjjetek atyám áldottai, örököljétek a világ kezdete óta számotokra elkészített országot.

A jelenések könyvében azt olvashatjuk Krisztus testéről, hogy vele együtt fognak élni és uralkodni ezer esztendeig a földön.

Boldogok a szelidek mert ők öröklék a földet. Milyen dicsőséges hely lehetne ez a föld, ha nem lenne benne mindaz a szenny, amit az ember rakott bele. Hogyha nem lennének háborúk gyűlölködés, és kapzsiság. Megfognak látni a földet olyannak, amilyennek Isten eredetileg szánta, és örökölni fogjuk a földet úgy, ahogyan Isten azt elrendelte.

Ezek voltak azok ún. negatív tulajdonságok, a következő a 4. boldog mondás viszont fordulópont. Miután meglátom magam Isten fényében és felismertem saját gyengeségemet, elkezdek éhezni és szomjazni az igazságra. Ahogy Pál Apostol írja a római levél 7. fejezetében, elismerem a törvényről hogy jó, de arra, hogy megtegyem, nincs lehetőségem, hiszen nem azt teszem amit akarok a jót, hanem azt teszem, amit nem akarok, a rosszat. Ő én nyomorult ember, ki szabadít meg engem ebből a halálraítélt testből.

Éhezem és szomjazom az ideál után, de ki fog segíteni nekem, hogy megtaláljam az ideált? Jézus pedig azt mondja, hogy boldogok akik éheznek és szomjaznak az igazságra. Mivel ők megelégtetnek. Ha éhez és szomjaz az igazságra, Isten megelégt és betölt az Ő igazságával.

Ezzel elérkeztünk a pozitív tulajdonságokhoz, boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek. Jézus azt tanította, hogy mivel Isten annyi mindent megbocsátott nekünk, ez kellene, hogy arra ösztönözzön minket, hogy másoknak mi is megbocsássunk. Mivel elnyertük Isten irgalmát, nekünk is irgalmasnak kell lennünk. Itt azonban fordítva mondja. Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek. Mi azonban már elnyertük Isten irgalmát, és ezért kell, hogy irgalmasok legyünk.

Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent. Boldogok akik békét teremtenek, mert ők Isten fiainak nevezetnek. Ezzel tulajdonképpen befejeződik Isten gyermekének leírása. A következő boldog mondásban azt írja le, hogy a világ hogyan fog reagálni az ilyen emberre. Ha az ember elolvassa ezeket a tulajdonságokat, azt gondolná, hogy az ilyen embert biztosan szívesen fogadják mindenütt. Hát a gyülekezetben már biztos, de a világban már nem.

Jézus azt mondta, hogy ne lepődjétek meg, ha gyűlöl benneteket a világ, mert engem is gyűlöl. Ne lepődjétek meg ha nem fogad be benneteket a világ hiszen engem sem fogadott

be. És ezek a tulajdonságok is ott voltak Jézus életében. A világ pedig keresztre feszítette őt. Jézus azt mondta, hogy így fog a világ reagálni az ilyen emberre.

Boldogok, akiket az igazságért üldöznek. Tehát ha ilyen ember vagy, akkor üldözni fognak az igazságért. Az emberek ki fognak használni és lábtörlőnek néznek és mérgesek lesznek rád amiért rossz fényben tünteted fel őket. Hiszen te azt teszed, ami helyes ők pedig nem azt akarják tenni, és ezért a saját büntudatukat fogják rádvetíteni.

Figyeljük meg, hogy Jézus itt nem azt mondja, hogy boldogok vagytok ha gyaláznak és üldöznek titeket és mindenféle rosszat hazudnak rólatok, mert furcsa módon viselkedtek. És sajnos vannak olyan emberek is, akik kereszténynek nevezik magukat, és a kereszténység nevében furcsa dolgokat tesznek, és ezek miatt a bizarr dolgok miatt üldöztetnek.

Amikor biblia iskolában jártam Los Angelesbe és esténként villamossal jártam haza, és volt egy lány a bibliaiskolában aki nagy gondot jelentett számomra. Nagyon hangos és furcsa volt. Az a típus volt, aki hosszú szoknyát és gypjűharisnyát viselt, és mindig összefonva hordta a haját és soha nem festette magát. Egy időben az operában énekelt és meg is volt hozzá a hangja. Nagyon hangos volt. Semmi mértékletes nem volt ebben a lányban. Amikor nevetett, hangosabban nevetett mint akárki más, amikor beszélt, hangosabban beszélt mint akárki más és engem rendkívül idegesített. És ő is valahol a belvárosban dolgozhatott Los Angelesben és időnként ugyanarra a villamosra szállt fel mint én. És amikor felszállt a villamosra és észrevett engem, felkiáltott, azon az erős, operához szokott hangján, dicsőség az úrnak testvér. És mivel amúgy is olyan furcsán nézett ki, mindenki megfordult, hogy vajon kihez beszél. És olyankor én is hátrafordultam, és úgy tettem mintha nem ismerném, és csak összenéztem a körülöttem levőkkel, hogyhát elég ciki ugye? A következő alkalommal odamentem hozzá és elmondtam, hogy nem nagyon örülök amikor ezt csinálja a villamoson, és annak sem hogy nagyon sokszor az osztályteremben is túl hangos. És azután megmutattam neki azt az ígét, hogy az asszonyok halgassanak a gyülekezetben. Ő pedig sarkon fordult és azt mondta, hogy köszönöm Uram az üldöztetést.

De az úr nem azt mondja, hogy boldog vagy, hogyha azért üldöznek, mert fura és bizarr módon viselkedsz. Hanem az igazságért és az Ő nevéért. Úgyhogyha üldöznek akkor bizonyosodj meg arról, hogy ez a Jézus Krisztus miatt van és nem valami furcsa tulajdonságod miatt.

És Jézus azt mondta örüljetek, pedig ez azonban nem olyan könnyű dolog, amikor Jézus miatt üldöznek és gyaláznak. A természetes reakciónk inkább ilyenkor az hogy elkezdünk duzzogni, jól van Uram én akkor inkább meg sem szólalok és akkor csak szomorkodok. Mert nem szeretjük ha üldöznek és gyaláznak minket, de Jézus azt mondta, örüljetek, tudsz örülni?

Az Apostolok Cselekedeteiben olvashatunk arról, hogy Péter és János a templomba menet a Jézus krisztusban vetett hit által meggyógyítja a sántát. És ezért emiatt

letartóztatják és a nagy tanács elé állítják őket. A nagy tanács tagjai pedig megverették őket, és megparancsolták nekik, hogy többé ne szóljanak Jézus nevében.

És azt olvassuk róluk, hogy ők pedig örömmel távoztak a nagy tanács színe elől, mert méltónak bizonyultak arra, hogy gyíalázatot szenvedjenek az ő nevéért. Ez kíváló példája annak, ahogyan jézus szavai beteljesedtek a tanítványok életében. Örüljétek és újjongjatok miért? először is azért, mert jutalmatok bőséges a jmenyben. Másodszor pedig mert jó társaságban vagytok, hiszen így üldözték a prófékátat is akik előttetek éltek. Ahogy István is kérdezte, amikor a nagy tanács előtt állt, a próféták közül kit nem üldöztek a ti atyátok? Mindig az atyáitokról beszéltek, hogy ők milyen nagyszherűek volta, az atyáink így, az atyáink úgy, dehát ők melyik prófétát nem üldöztek és nem ölték meg és ti pedig még rosszabbak vagytok, hiszen ti azt öltétek meg, akik a prófékták jövendöltek. istván rámutat arra, hogy isten prófétáit nem fogadták be. Úgyhogy örüljétek és újjongjatok mert jó társaságban vagytok, hiszen isten összes igaz prófétáit üldözték. A hamis prófétákat tisztelték és szerették, de az igaz prófétáknak nem volt könnyű a dolguk, mert az emberek nem akarják hallani isten igazságát. Inkább választják a hamis biztonsági érzetet, ó minden rendben lesz, isten azt akarja hogy gazdag legyél, hogy Mercedesed legyen, hiszen ki nem akarná ezt hallani. Hiszen jól hangzik, ki nem akarná ezt hallani. Vegyük meg a mercedeszünket, de isten igaz prófétái nem ilyen népszerűek. Ezután jézus arról kezd beszélni, hogy isten gyermeke milyen hatással van a körülötte lévő világra. Kijelenti, ti vagytok a föld sója. A sót annak idején főleg tartósítószerként használták. Mivel akkoriban nem volt vákuumsomagolás, és hűtőszekrény, amikor levágtak egy állatot mindazokat a részeket, amiket nem sütöttek meg azonnal, alaposan be kellett sózni. A só pedig megölte a felszínen található baktériumokat és konzerválta vagy tartósította a húst. Jézus pedig azt mondja itt a tanítványainak, ti vagytok a tartósítószerrei annak a világnak, amelyben éltek. Ti vagyok a tartósító hatás, ti vagytok a föld sója. És valóban az igazi kereszténység akárhová csak eljutott, tartósító hatásként működött abban a társadalomban. Ha valahol erős a keresztény hatás, erős a keresztények hangja, az a társadalom az megőrződik. Amikor azonban elhalkul a keresztények hangja, az a társadalom romlásnak indul. És végül pedig elpusztul. Nézzük csak meg a történelmet, vegyük észre, hogy a történelem során amíg a kereszténység erős, dinamikus hatás maradt, megőrizte az adott társadalmat. Nézzük csak meg az Egyesült Államokat. Keresztény elvekre épült a nemzet, az Egyesült Államok alapításánál a kereszténységnek nagy hatása volt. Magában az alkotmányban is belekerült a vallási szabadság védelme és a gyülekezés és a vallásgyakorlás szabadsága. Mivel a keresztény hatás erős volt és nem féltünk kimondani azt, hogy isten uralma alatt élünk, az évek során azonban elhalkult a keresztények hangja, és látjuk azt, hogy milyen romboló hatások próbálják elmosni azokat az alapokat amelyre a demokráciánk épült. Látjuk, hogy szexuálisan kihasználnak gyermekeket is egyre elterjedtebb a gyermekpornográfia, van valami érdekes a gyermekpornográfiával és más borzasztó dolgokkal kapcsolatban. Amiről tudnotok kell, van egy férfi a gyülekezetünkben, aki a los angelesi rendőrségnek a gyermekek kizsákmányolásával foglalkozó részleget vezeti, ő mondta el nekem hogy akár hányszor rajtaütnek egy ilyen helyen, ahol gyermek pornográf képeket készítenek, mindig találnak sátánizmussal kapcsolatos irodalmat és sátán imádással kapcsolatos tárgyakat. És azt mondta, hogy ez gyakran igaz a kegyetlen gyilkosságokra is. Hogy azokon a helyeken is gyakran találnak sátán imádással kapcsolatos irodalmat és különböző ilyen tárgyakat. Azt

mondta, hogy itt lelki harcról van szó, nem pedig egyszerűen perverz emberekről. És a sátáni eredetű és nem testen vér ellen harcolunk hanem erők és hatalmak ellen. És ha nem értjük meg mindezt, akkor nem leszünk készen a harcra hiszen testi fegyverekkel fogunk megpróbálni lelki harcokat vívni. Pl. politikusoknak próbálunk meg leveleket írni meg ilyesmit. Amit tennünk kell az az, hogy letérdelünk isten elé és imádkozunk hozzá és az ő hatalmát keressük és lelki ébredésért. Imádkozunk ami felforgatja ezt a nemzetet hiszen lelki harc amit harcolunk és démoni erőkkel küzdünk. Mert hadakozásunk fegyverei nem testiek, hanem lelkiek és erősek az isten kezében erődítmények lerombolására. Ez pedig az imádság és ez az amit egyre többet kell hogy tegyünk, imádkoznunk kell. Ti vagytok a föld sója, ti vagytok a tartósító hatás, ha azonban a só megízetlenül, akkor már nem képes elvégezni a munkáját és már semmire sem jó. Ha a gyülekezet nincs tisztítóhatással a környezetére, akkor semmire sem jó. Azok a gyülekezetek, amelyek társasági klubként működnek, azok semmire sem jók. A gyülekezetnek dinamikusnak, lelki hatással kell lenni a környezetünkre. Isten szerinti hatással kell hogy legyen a környezetére.

Ha a só megízetlenül semmire sem jó már, hanem hogy kidobják, eltapossák az emberek.

Amikor a só megöregedett és használhatatlanná vált, akkor kidobták az utakra, és az eső kimosta belőle a nátriumkloridot, ami megölte a növényzetet, és megtisztította az utat a gyomtól, és a fűtől, és így aztán a sót az emberek eltaposták.

És Jézus itt azt mondja, hogy a gyülekezetnek a föld sójának kell lenniük és ha nem a föld sója, akkor már semmire sem jó. És az emberek el fogják taposni.

Tehát amikor Jézus azt mondta, hogy ti vagytok a föld sója ez nemcsak egy kihívás, hanem tulajdonképpen ultimátum is a gyülekezetek számára. Vagy azzá leszel, amit Isten tervez számodra, vagy egyáltalán nem fogsz létezni mert eltaposnak az emberek.

Azután azt mondta Jézus hogy ti vagytok a világ világossága. A tanítványai akik pedig hallgatták mind halászok voltak, nem pedig valami művelt emberek és Jézus ott ült Galileában távol a nagyvárosoktól, távol Rómától, távol a görög kulturától, amely athénből származott, és ott a galillei domboldalon azt mondja ennek a szedett-vedett társaságnak, hogy figyeljete, ti vagytok a világ világossága.

Csodálatos, annyira tetszik ez nekem. Milyen hatással kéne hogy legyen a gyülekezet erre a sötét világra. Ti vagytok az egyetlen világosság, ti vagytok az egyetlen remény,

Pál apostol amikor Agripa királynak elmondja, hogy mi a küldetése és hogy hogyan tért meg ott a damaszkuszi úton, kijelenti, hogy az úr arra hívta el őt, hogy megszabadítsa a pogányokat a sötétség hatalmából, és hogy átvigye őket isten világosságára.

Tehát ez a gyülekezet állandó küldetése hogy az emberek szemeit megnyissa és hogy a sötétségből a világosságra vezesse őket. A sátán hatalmából istenhez, hogy bűnbocsánatot nyerhessenek és örökséget a kiválasztotak között, ez tehát a gyülekezet küldetése, hogy a sötétségből a világosságra vezesse őket. Ti vagytok a világ világossága,

valószínűleg Cvat városára utalt itt Jézus a galieli hegyek között, amikor azt mondta, hogy nem rejthető el a hegyen épült város.

A lámpát sem azért gyújtják meg hogy a véka alá hanem, hogy a lámpatartóra tegyék és akkor világít mindenkinek a házban.

Volt egy kisfiú, aki nem sokkal a megtérése után egy nem keresztény nyári táborba készült menni és elment a lelkipásztorához, hogy imádkozzon vele. És imádkoztak azért, hogy erősen állhasson a hitében, és az élete bizonyosság legyen, ott a táborban a többi gyerekeknek.

És amikor visszajött, a lelki pásztor megkérdezte tőle, hogy na milyen volt, hogy ment? Erre Ő azt felelte, hogy ó nagyon jó volt, minden rendben volt, senki nem tudta meg.

De az Ur Jézus azonban azt mondta, hogy nem azért gyújtják meg a lámpást, hogy a véka alá rejtse, hanem a lámpatartóra tegyék azt, hogy világosságot nyújthasson mindenkinek a házban.

A lámpás egyetlen célja az, hogy világíts, hasonlóképpen isten célja az életeddel is az, hogy világíts a körülötted levő sötét világban.

De meg van a módja annak, ahogyan világítanod kell. Mert többféle módja is van annak ahogy világíthatsz, de Jézus azt mondta, hogy úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiket és dicsőítsék a ti mennyei atyákat.

Előfordulhat, hogy valakinek úgy ragyog a világossága, hogy amikor az emberek látják, akkor azt az embert diósítik. Hát nem csodálatos ez az ember, hallottad, láttad hogy mit csinált, annyira nagyszerű ez az ember.

És lehet úgy jól cselekedni, hogy magunkra irányítjuk a figyelmet, és van valami a testünkben, ami szeretné önmagunkra irányítani a figyelmet és dicsőséget hozni önmagunknak.

Sokkal könnyebb mások előtt hősnek lenni, mint egyszerűen csak önmagadban úgy tenni valami jót, hogy senki nem tud róla.

Könnyű úgy nagyszerű és jócselekedeteket véghezvinni, mikor minden téged figyel. Látod mit csinál, hát nem csodálatos?

De amikor senki nem figyel és senki nem is tudja hogy mit csináltál, az már egy más történet.

Amikor évekkel ezelőtt Huntington beachen laktunk, akkor közvetlenül egy gyár mellett volt a lakásunk. És gyakran voltak olyan ködös reggelek amikor az ember nem feltétlenül azért kapcsolta be a fényszóróját hogy jobban lásson, hanem hogy mások lássák az autót.

És amikor ilyen időjárási viszonyok között vezet az ember, akkor könnyű elfeledkezni arról, hogy égnek a fényszórók, és könnyű úgy otthagyni az autót, hogy égve maradnak a lámpák.

És az ilyen ködös reggeleken gyakran odamentem ahhoz a gyárhoz, és lekapcsoltam más emberek égve felejtett lámpáját, hogy amikor este visszamennek a kocsijukhoz az akkumulátor ne legyen teljesen lemerülve és tudjanak vezetni.

De ilyenkor mindig azt gondoltam, hogy milyen kár, hogy ezek nem tudják, hogy én milyen rendes ember vagyok és hogy én milyen jót cselekszem velük.

És délután ezek az emberek beülnek a kocsijukba és elhajtanak és soha nem fogják megtudni, hogy az én kedvességemnek és jóságomnak köszönhetik ezt, és ha én nem lettem volna ott, hogy lekapcsoljam a lámpájukat, akkor lemerült aksi várta volna őket.

gyakran kísértést éreztem, hogy a kocsijukon hagyjak egy kis üzenetet, hogy tudtad, hogy én kapcsoltam le a lámpát, és ha én nem lettem volna, nem tudtad volna vezetni. Egyébként itt lakom szemben, nem messze innen..

Valahogy mi mindig azt szeretnénk, hogy az emberek elismerjék és értékeljék a jócselekedeteinket. De Jézus azonban azt mondta, hogy úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jócselekedeteiteket és dicsőítsék a ti mennyei atyákat.

Ahogy az evangéliumokat tanulmányozzuk, olyan gyakran olvassuk azt, hogy Jézushoz jött a sokaság, Ő megérintette és meggyógyította őket, és ezután ők úgy mentek el, hogy dicsőítették az Istent.

Mert Jézus úgy tette mindezt, hogy Isten kapta a dicsőséget, amikor az emberek látták a jócselekedeteit. A keresztény életben egyensúly kell, hogy legyen.

Ti vagytok a világ világossága, de úgy kell hogy ragyogjon a világosságotok az emberek előtt, hogy amikor látják a ti jócselekedeteiteket, akkor nem titeket dicsőítenek, hanem a mennyei atyákat áldják és dicsőítik érte.

Jézus ezután továbbmegy és a hegyi beszéd következő részében a keresztény embernek a törvényhez fűződő kapcsolatáról beszél.

És kijelenti, hogy ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem a törvényt, vagy a próféták tanítását. Nem azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem, hanem hogy betöltssem azokat.

A törvény az engedetlenséget halállal büntette. Jézus pedig azért jött, hogy betöltsse a törvényt azáltal, hogy meghalt, a mi engedetlenségünkért.

És azért jött, hogy betöltsse a próféták tanítását, ahogyan Ézsaiás mondta, hogy mindnyájan tévelyegtünk mint a juhok, mindenki a maga útját járta, de az Úr Őt sújtotta mindnyájunk bűneiért.

Ő azért jött tehát, hogy betöltsse a törvényt és a próféták tanításait. Nem azért jöttem, hogy érvénytelené tegyem a törvényt, hanem hogy betöltssem azokat.

Ezért írta Pál Apostol is azt hogy Krisztus a törvény célja azok számára akik hisznek mert Ő új kapcsolatba hozott minket Istennel.

A Jézus Krisztusba vetett hitünk az alapja az Isten előtti igazságunknak. Mert Ő betöltötte a törvényt. Nem azért jött hogy eltörölje, vagy érvénytelenné tegye. Hanem Ő betöltötte a törvényt azáltal, hogy meghalt értünk.

Azt mondta, hogy mert bizony mondom néktek, hogy amíg az ég és a föld el nem múlik, egy ióta vagy egy vessző nem vész el a törvényből amíg minden be nem teljesedik.

Az ióta meg a vessző azok ilyen kis ékezetek voltak, amiket a szövegben helyeztek el. És amelyek a héberben a magánhangzókat jelölik.

Egyetlenegy ióta és egy vessző sem veszik el, amíg minden be nem teljesedik. Tehát ha valaki a legkisebb parancsolatok közül akárcsak egyet is eltöröl és úgy tanítja az embereket, az a legkisebb lesz a mennyek országában.

Ha pedig valaki ezeket megtartja és tanítja, az nagy lesz a mennyek országában.

Egyszer valaki megkérdezte Jézust, hogy melyik a legnagyobb parancsolat. És Jézus helyesen azt válaszolta, hogy szeresd az Uradat és Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből.

És Jézus hozzátette a második, hasonló ehhez, szeresd fele barátodat mint magadat, ettől a két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.

Ez a rövid kivonata vagy összegzése az egész törvénynek és a prófétáknak. Szeresd az Urat teljes szívedből és szeresd fele barátodat mint önmagadat.

Pál Apostol azt mondta, hogy a szeretet a törvény betöltése. És aki szeret, az betöltötte a törvényt.

A törvény tiltásokban adatott ne tedd ezt, ne tedd azt. Jézus viszont megfordította ezeket a tiltásokat és azt mondta, hogy szeresd a te urad, a te istenedet és szeresd felebarátodat mint magadat. És ez a törvény betöltése.

És ha valaki úgy tanítja a törvényt, hogy akár csak egyet is eltöröl vagy arra tanítja az embereket, hogy ne tartsanak meg csak egyet is a parancsolatok közül az legkisebb lesz a mennyek országában, aki viszont megtartja és tanítja is ezeket, az nagy lesz a mennyek országában.

Ezután Jézus valami olyat mondott, ami biztos, hogy teljesen megdöbbenetette a hallgatóságát.

Mert mondom nektek, ha a ti igazságotok messze felül nem múlja az írástudókét és farizeusokét akkor semmiképpen sem mentek be a mennyek országába.

Ez biztos, hogy teljesen megdöbbenetette a tanítványokat. Mert az ő gondolkodásuk szerint senki sem volt igazabb mint a farizeusok és az írástudók. Hiszen ők csak ezért éltek.

Mert ezek az emberek folyamatosan ki is mutatták, hogy ők mennyire igazak azáltal, hogy milyen ruhákba öltöztek, azáltal, hogy milyen széle volt a köpönyegüknek. A cselekedeteik által, ahogyan imádkoztak, voltak bizonyos dolgok, amik azt mutatták, hogy ők mennyire-mennyire igazak.

Ezek azok az emberek, akikre Jézus azt mondta, hogy ti kiszűrítek a szűnyogot. Miért szűrték ki a szűnyogot? Mert a törvény azt mondta, hogy semmi olyat nem szabad enni, amiben vér van.

Előfordulhatott, hogy az utcán ott volt egy farizeus aki próbált öklendezni és háyni és ha megkérdezted tőle, hogy miért csinálja ezt, azt mondta hogy, itt futottam és berepült a számba egy szűnyog és most próbálok megszabadulni tőle. Nem akart semmilyen állatot lenyelni vagy megenni amiben vér volt és nem volt teljesen kóser.

És itt pedig Jézus azt mondja, hogy azoknál az embereknél is igazabbnak kell lennetek, ha be akartok menni a mennyek országába. De hát azok az emberek állandóan gyakorolták az igazságot, hogy a törvény igazsága szerint éljenek.

Jézus azonban továbbmegy és bemutatja, hogy mit is értett Ő ezalatt. Azt mondja, nekik hallottátok, hogy megmondatott a régieknek. a tanítványok nem tudtak héberül olvasni ők csak onnan tudták, hogy mit mond a törvény, amit az írástudók és a farizeusok mondtak nekik.

Az átlagember akkoriban nem tudott már héberül, Krisztus korában arámiul és görögül beszéltek az emberek.

Héberül csak a tudósok tudtak, így az emberek tulajdonképpen nem tudták az írásokat a saját nyelvükön olvasni. Tehát az írástudókra és a farizeusokra kellett támaszkodniuk. Ezért mondta azt Jézus, hogy hallottátok, hogy megmondatott.

És itt Jézus öt olyan tanítást fog megemlíteni, amit az írástudók és a farizeusok tanítottak az embereknek a törvényről és a törvény értelmezéséről.

És Jézus bemutatja először is azt, hogy ők hogyan tanították ezt és azután elmondja, azt, hogy Isten hogyan szánta ezeket a törvényeket.

És a fő különbség aközött, ahogyan ők tanították és ahogyan Isten szánta ezeket, az az, hogy ők úgy tanították, mintha ezek pusztán fizikai törvények lennének, míg Isten arra szánta őket, hogy a lelki hozzáállását irányítsák az embereknek.

Isten számára fontosabb a hozzáállásunk mint a cselekedeteink.

Sok olyan ember van manapság is, akik nagyon vigyáznak a cselekedeteikre, de a hozzáállásuk nagyon rossz. És Isten számára a hozzáállás fontos, amelyből azután a cselekedetek következnek.

Tehát elképzelhető, hogy valaki valami jót tesz, de mégsem helyes, hiszen a hozzáállása az rossz ehhez a dologhoz.

Elképzelhető, hogy valaki csodálatos dolgokat tesz Istenért és a gyülekezetben szolgál mindenféle módon, de rossz a hozzáállása és ezért az Istent nem érdekli, hogy milyen csodálatos cselekedeteket hajtott végre, azért mert nem helyes hozzáállással tette azokat.

Isten számára sokkal fontosabb a szíved hozzáállása, ahogyan hozzáállsz dolgokhoz, mint a cselekedeteid. Ők tehát úgy értelmezték a törvényt, mint ami az ember cselekedeteit irányítja, pedig Isten úgy szánta a törvényt, mint ami a hozzáállásról szól.

Tehát aszerint, ahogy ők értelmezték a törvényt, képesek voltak azt betartani.

Ahogyan azonban Isten szánta a törvényt, úgy senki nem tudja betartani és az volt a törvény célja, hogy bemutassa, hogy az egész világ bűnös Isten előtt.

Ahelyett hogy a törvény olvasása arra vezette volna őket, hogy beismerjék bűnösségüket Isten előtt, arra indította őket, hogy igaznak tartsák magukat és büszkék és felfuvalkodottak legyenek az emberek előtt és kritikusak másokkal szemben.

Úgy értelmezték tehát a törvényt, hogy az önigazultsághoz vezetett az életükben.

És büszkeséghez is vezetett, hogy mindenki mást lenéztek és Jézus el is mondta, hogy ez hogyan nyilvánult meg. Mint amikor a farizeus bement a templomba és azt mondta, köszönöm Istenem hogy nem vagyok olyan mint a többi ember. Mert Én imádkozom, én böjtölök és elmondja Istennek, hogy mi mindent tesz.

És Jézus azt mondta hogy volt egy bűnös is, aki bement a templomba és még a szemét sem akarta az égre emelni, hanem a mellét verve így szólt. Isten légy irgalmas nekem bűnösnek.

És Jézus azt mondta, hogy ez az ember megigazulva ment haza. Isten megbocsátott neki. Míg az első ember imádságai semmit nem jelentettek Istennek.

És ez azért volt mert ők rosszul értelmezték a törvényt, hogy az csak a külsőleg látható cselekedeteinket irányítja és nem foglalkozik a lelki dolgokkal, a gondolatainkkal és a hozzáállásainkal a dolgokhoz.

És Jézus szembeállítja azt, ahogyan ők tanították, és azt, ahogyan Isten eredetileg szánta a törvényt. És amikor bemutatja, hogy az Isten hogyan szánta, akkor azáltal mindannyian bűnösök vagyunk Isten előtt.

Először is hallottátok megmondattok a régieknek, ne ölj. Szó szerint az eredetiben az áll, hogy ne gyilkolj. Mert aki gyilkol, méltó arra, hogy ítélkezzenek felette.

Hát nem ezt mondja a törvény? De igen. Ezt mondja, ne gyilkolj, ez a törvény. Akkor mi baja van ezzel Jézusnak? Hát tudod, hogy Isten hogyan szánta ezt a törvényt, amikor azt mondta, hogy ne nyílkolj?

Tudjátok hogy mit jelent az ha valaki megszegi ezt a törvényt, hogy ne gyilkolj? Nemcsak azt, hogyha addig ütsz valakit, amíg elveszti az eszméletét, nemcsak azt, hogy addig fojtogatsz valakit, amíg már nem bír lélegezni, vagy nemcsak azt, hogy beledöföd a tört a szívébe, hanem Jézus azt mondja, én pedig azt mondom nektek.

Tehát ez az amit Isten szánt, hogy ez a törvény jelentsen, nem pedig pusztán az, amit ők mondanak nektek.

Hogy aki ok nélkül haragszik atyafiára méltó arra, hogy ítélkezzenek felette.

Ugyanis az ilyen ok nélkül való és féken nem tartott harag visz valakit gyilkosságra.
2:22

Lehet, hogy benned is van ilyen féken nem tartható és ok nélkül való harag. És meglehet, hogy képes voltál visszafogni magad, de mégis úgy járkálsz fel-alá, hogy forrongs belül, és dühös és mérges vagy és Jézus azt mondja, hogy megszegted ezt a parancsolatot.

És mivel soha nem ment el odáig a dolog, hogy megöltél volna valakit, úgy gondolsz, hogy hát én én igaz vagyok, én nem tettem semmi a törvény ellen, de közben forrong benned a harag.

Aki pedig azt mondja atyafiának, ostoba, méltó a főtörvényszéki eljárásra, aki pedig azt mondja, bolond, méltó a gyehenna tüzére.

Ha tehát áldozati ajándékokat az oltárhoz viszed, és ott jut eszedbe, hogy atyádfiának valami panasza van ellened, hagyd ott ajándékodat az oltár előtt, menj el, békülj ki előbb atyádfiával, és csak azután térje vissza és vidd fel ajándékokat.

Geometriából annak idején azt tanultuk, hogy két pont között a legrövidebb út az egyenes, és ez lehet hogy igaz a geometriában, de nem feltétlenül igaz az istenhez vezető úton.

Gyakran, amikor Istenhez közelítünk, amikor ajándékot viszünk neki az oltárhoz, akkor a legrövidebb út az az, hogyha egy olyan testvéren keresztül megyünk, akit megbántottunk.

Előbb menj el, békülj ki atyádfiával és csak azután térj vissza és vidd fel ajándékodat.

Azt mondta, békülj meg ellenfeleddel hamar, gyorsan, amíg az úton együtt van veled, hogy át ne adjon ellenfeled bírónak, a bíró pedig a szolgának és így börtönbe kerülj. Bizony mondom néked, ki nem jössz onnan amíg meg nem adod az utolsó fillért is. Itt természetesen az adósok börtönéről beszél.

Tehát jöjj ki az emberekkel, szeresd az embereket.

Hallottátok, hogy megmondatott, ne paráználkodj. Én pedig azt mondom nektek, aki kívánsággal tekint egy asszonyra, már paráznaságot követett el vele szívében.

Az első részre sokan közületek azt mondhatják önigazultan, hogy hát én soha nem paráználkodtam.

De amikor Jézus értelmezi ezt a törvényt és elmondja, hogy Isten hogyan szánta ezt, hogy aki csak kívánsággal tekint egy asszonyra, már paráznaságot követett el szívében, akkor az emberek sokan összehúzzák magukat.

Az Úr szemében az a kívánság már bűn. És látjuk a különbséget, ahogyan Jézus értelmezte ezt a törvényt, mindannyiunkat bűnössé tett Isten előtt.

Ahogyan ők értelmezték a törvényt, az felfuvalkodottá és önigazulttá tette őket.

Ahogyan azonban Jézus értelmezte a törvényt az mindannyiunkat bűnössé tesz és ez volt a törvény célja, hogy kimutassa az egész világ bűnösségét Isten előtt.

Hogy ne akarjunk a saját igazságunkban megállni Isten előtt, hanem az Isten igazságát keressük ami megadatott nekünk Jézus Krisztusban, hogy az Ő igazságában állhassunk Isten előtt, tehát a törvény tanítómesterünk volt, hogy Jézus Krisztushoz vezessen minket.

Jézus azt mondta, hogyha a jobb szemed visz bűnre, vájd ki és dobd el magadtól, mert jobb neked, ha egy vész el tagjaid közül, mintha egész tested vettetik a gyehennára. Ha pedig jobb kezed visz bűnre, vágd le és dobd el magadtól, mert jobb neked, ha egy vész el tagjaid közül, mintha egész tested vettetik a gyehennára.

Amikor a hegyibeszédet vagy Jézus szavait értelmezzük, akkor nagyon vigyáznunk kell az értelmezéssel. Mert ha értelmezésünk nevetségessé tesz egy ígérést, akkor az az értelmezésünk hibája.

Vegyük észre hogy amikor azt mondja hogyha a jobb szemed visz bűnre, vájd ki és dobd el magadtól, akkor azt nem szó szerint érti, tehát nem azt mondja, hogy szószerint vájd ki a szemed, mert azzal tekintettél egy lányra, égy azt gondoltad, hogy hű milyen jó lenne.

Mert ha még ki is vájnád a jobb szemedet és el is dobnád magadtól, akkor is ott van még a bal szemed.

Ha tolvaj lennél, mondjuk zsebtolvaj, és a jobb kezeddal lopnál, akkor még ha le is vágnád az sem segítene, mert utána a bal kezeddal megtanulnád ugyanezt tenni.

Tehát itt nem szó szerint érti Jézus, hogy vájd ki a szemed, vagy vágd le a kezed. Hanem valamit megpróbál bemutatni nekünk, hiszen mindannyiunk számára az a gondolat, hogy kivájjuk a jobb szemünket, az nagyon visszataszító és undorító. Kiráz a hideg tőlle.

Vagy hogy lefűrészeljem a kezemet, borsózik tőle a hátam, ha belegondolok hogy ott fekszik a kezem a fűrész mellett. Gondolj bele, felvenni és zsebre tenni a kezedet, ujjajaj.. ez a gondolat visszataszító számomra.

De azzal, hogy Jézus ilyen visszataszító dolgokról beszél nekünk, azt mutatja be, hogy mennyire fontos a mennyek országába való bemenetel.

És az igazság az, hogy a legfontosabb dolog számunkra, az, az hogy a mennyek országába bemehessünk. és az fontosabb mint az hogy ép legyen a testünk, és fontosabb annál is hogy meglegyen minden testrészünk.

És fontos, hogy így tekintsünk a mennyek országára, hogy az a legnagyobb cél az életünkben, a legeslegnagyobb vágy és ezért megér bármilyen áldozatot.

És nemkéne hogy zavarjon az hogy ha időszakosan áldozatokat kell hoznom azért mert az örökkévaló mennyek országát keresem.

A harmadik példa pedig megmondattott ez is. Aki elbocsátja feleségét, az adjon neki válólevelet. Én pedig azt mondom nektek, hogy aki elbocsátja feleségét, paráznaság esetét kivéve, az házasságtörővé teszi őt, és aki elbocsátott asszonyt vesz feleségül, az házasságtörést követ el.

Jézusnak a váláshoz való hozzáállása nagyon érdekes, különösen akkor ha figyelembe vesszük, hogy manapság milyen magas a válások aránya.

A törvény azt mondta, hogyha valaki feleségül vesz egy lányt, de később valami ellenszenveset talál benne, akkor írjon válólevelet és úgy küldje el a házából.

Azokban a napokban a nőknek nem nagyon voltak jogaik.

Ha egy férj el akart válni a feleségtől, ezt megtehetette, de egy nő nem válhatott el a férjétől.

Arra nem volt törvény, hogy mi van, ha egy nő akar elválni a férjétől.

A férj azonban elválhatott a feleségétől, és aztán elkezdtek értelmezni ezeket a törvényeket ugyanúgy mint manapság is, addig értelmezzük a törvényeket, amíg egyre liberálisabbak nem lesznek.

Amerikában ha egy rendőr megállít és ok nélkül megmotoz, akkor hiába talál nálad mondjuk fegyvert, és hiába bizonyítható, hogy az a fegyver az, amivel megöltek valakit egy utcával odébb és hiába van nálad a meggyilkolt embernek a pénztárcája és az órája, mivel ok nélkül motozott meg és nem mondta el, hogy mik a jogaid, ezért megúszhatod a dolgot felelősségre vonás nélkül.

Mert addig értelmezgettük és csavargattuk a törvényeket, míg odáig jutottunk, hogy egy férfit azért engedtek el, mert a bírósági per alatt börtönruhába volt öltözve, és ezért azt előfeltételezte, hogy ő bűnös.

És ő tényleg bűnös is volt és az összes bizonyíték is erre mutatott, de mivel nem engedték meg neki, hogy öltönyben és nyakkendőben jelenjen meg az esküdszék előtt, ezért végül is szabadon engedték.

Tehát az értelmezés során egyre liberálisabbá váltak a törvények, és ebben az esetben a válás törvényét illetően is nagyon liberalis lett. Mit jelentett az a törvény, hogyha a férj valami tisztátalanságot talál a feleségében?.

És a Hallel rabi körébe tartozók ezt a törvenyt nagyon szigorúan értelmezték, úgyhogy ez csak arra vonatkozott, hogyha nem találta szűznek a lányt amikor elvette feleségül.

De később, más rabbik vezetése alatt álló iskolák ezt addig csavargatták amíg oda nem jutottak, hogy ez akár azt is jelentheti, hogy ha a feleséged nem úgy készítette el a tojást mint ahogy te szereted akkor az már tisztátalanságnak számíthat.

Nem szeretem ahogy főz, itt a válólevél asszony, fel is út, le is út.

Tehát ilyen válólevelet írtak és a nőnek nem volt választása, hogyha válólevelet kapott, akkor mennie kellett.

Tehát olyankor a nőnek, nem volt választása. És ezért lett annyira népszerű az ún. mátkapénz, vagy hozomány.

Ez a mátkapénz tulajdonképpen egy előre kifizetett tartásdíj volt. A lány apjának fizették ezt ki a házasság előtt, és ő megőrizte a lányának, hogyha később őt a férj elbocsájtaná, akkor az övé legyen a pénz. És ez nem is olyan rossz ötlet. Hiszen a válás annyira könnyűvé és egyszerűvé vált.

Tehát ez volt ennek az egésznek a háttére, hogy a válás ennyire könnyű vált, csak válólevelet kellett adni az asszonynak és tulajdonképpen bármilyen okból kifolyólag el lehetett bocsájtani. Nem tetszik ahogy fészüli a haját, nem tetszik ahogy főz, elbocsátom.

Tehát a válási törvényeket liberalizálták, de ebbe most nem megyünk bele nagyon mélyen, mert amikor a 19. fejezethez érünk ott Jézus még többet beszél erről a témáról és akkor majd mi is alaposabban részletezzük.

Hallottátok azt is, hogy megmondatott a régieknek, ne esküdj hamisan, az úrnak pedig add meg, amit esküvel fogadtál. Én pedig azt mondom nektek, hogy egyáltalán ne esküdjete. Se az égre, mert az az Isten királyi széke, se a földre, mert az lábainak zsámolya. Se Jeruzsálemre, mert az a nagy király városa. De ne esküdj saját fejedre sem hiszen egyetlen hajad szálát sem tudod fehérre vagy feketévé tenni. Ez még a hajfestékek megjelenése előtti időkben volt.

Ellenben a ti beszédetekben az igen legyen igen, a nem pedig nem. Ami pedig túl megy ezen, az a gonosztól van.

Jézus amikor az mondja, hogy ez a gonosztól van, arról beszél, hogy így becsapjuk az embereket. Hogy amikor úgy mondunk nemet hogy mások azt hiszik hogy igent mondtunk, vagy pedig igent mondtunk de igazából nem akarjuk azt megtenni az nem őszinte.

Alapjában véve Jézus azt tanítja itt, hogy olyan embereknek kell lennünk, akik megtartják a szavukat és ne kelljen esküdöznünk arra hogy megtartjuk az ígéreteinket.

A Bibliára esküszöm, hogy az igazat mondom. Ezt csak akkor kell valakinek megtennie, hogyha alapvetően nem az igazat szokta mondani, és az emberek nem bíznak benne.

Nekünk olyan embereknek kell lennünk, akik megtartják a szavukat. Tehát legyen a te igened igen, a nemed pedig nem. 2:59:28 És nem szabad másokat becsapnunk azzal, hogy nem egyenesen beszélünk. És azt mondjuk hogy jó, végülis szívesen megcsinálnám, had imádkozzam még effelől testvér.

De igazából ezzel azt mondd, hogy nem, hogy egyáltalán nem akarom ezt megcsinálni, semmi kedvem hozzá, de nem akarom neked megmondani hogy nem, mert nem akarlak megbántani vele. De Jézus azt mondta, hogy legyetek egyenesek és tartsátok meg a szavakat. És ha igent mondotok, az legyen igen, és ha nemet, az pedig legyen nem, ami pedig túl megy ezen, az a gonosztól van.

Hallottátok, hogy megmondattok, szemet szemért, fogat fogért. De had magyarázzam, meg hogy hogyan tanították ezt a törvényt.

Először is ezt a törvényt nem az átlagembereknek adta Isten.

Ez a törvény a bírának szólt, akik ítéleztek azok felett, akiket hozzájuk hoztak. És a bírák méltányos büntetést kellett, hogy kiszabjanak.

Tehát a szemet szemért, fogat fogért elven mutatja be, hogy amikor a bírák ítéleznek, akkor az ítéletnek méltányosnak kell lennie,

a kiszabott büntetésnek meg kell felelnie az elkövetett bűnténnyel, azzal arányban kell állnia. Tehát a büntetés legyen megfelelő és méltányos, és ezért mondja, hogy szemet szemért és fogat fogért. Ez a törvény tehát a bírának szólt és nem az átlagembereknek.

Tehát a törvénynek ebben a részében utmutatást ad a bírának akik ítéleznek mások felett és arról szól, hogy hogyan ítéelkezenek.

Ők azonban úgy kezdték ezt értelmezni, mintha személyesen, az egyes emberhez szólt volna és így liberalizálták tehát, hogy minden egyes ember számára szemet szemért, fogat fogért.

De nemúgy tanították ezt, mint ami egy lehetséges ítélet, hanem úgy mint ami a kötelessége mindenkinek.

És még a mai napig is vannak olyan családok, ahol nemzedékeken át elhúzódó szemet szemért, fogat fogért viszályok vannak. Tehát ők megölték a mi klánunk egyik tagját, tehát mi is megöljük az ő klánjuk egyik tagját. Ők megverték a családunk egyik tagját, mi is megverünk valakit az ő családjukból. Erre szólít a kötelesség.

Úgy tekintették mint ami kötelességük volt, és a jó hírnevük megőrzése érdekében kellett ezt tenniük. Tehát a kötelességük megszegésének tekintették, hogyha nem így cseledek, hogyha nem tartották be a szemet szemért, és fogat fogért elvet.

Jézus azonban azt mondja, hogy nem így van ez. Először is nem az egyes személyhez szólt ez a törvény, hanem a bírákhoz, akiknek megfelelő büntetést kellett kiszabniuk amikor ítéelkeztek.

Jézus azonban azt mondta, én pedig azt mondom nektek, hogy ne szálljatok szembe a gonosszal. Hanem annak, aki arcul üt jobb felől, tartsd oda másik arcodat is.

Vannak akik azt, hogy ne szálljatok szembe a gonosszal úgy értelmezik, hogy nincsen szükség rendőrségre, ez azonban nevetséges és bolond és ezért nem lehet ez a helyes értelmezés, hiszen Jézus nem mondott nevetséges és bolond dolgokat.

Jézus itt egyszerűen hozzánk beszél és azt mondja, hogy ne álljunk bosszút magunkért. Annak, aki arcul üt jobb felől, tartsd oda a másik arcodat is. Ha valaki pereskedni akar veled és el akarja venni az alsóruhádat, engedd át neki a felsőt is. Ha pedig valaki egy mérföldnyi útra kényszerít, menj el vele kettőre.

Azokban az időkben a római katonák rákényszeríthettek arra, hogy egy mérföldön át cipeld a csomagjukat.

A római törvények megengedték, hogyha valaki egyszerűen csak ment az úton, ahhoz odamehessen egy római katona a csomagjával és azt mondhatta neki, hogy vidd ezt a következő mérföldön át. és neked meg kellett azt tenni

A zsidók persze gyűlölték a római elnyomást, és folyamatosan lázadtak ellene és elképzelhetjük, hogy mennyire feldühítette őket, amikor egy római katona csomagját kellett cipelniük.

Jézus azt mondta, hogyha egy mérföldnyi útra kényszerít valaki, menj el vele kettőre.

Gondolj csak bele, milyen nagyszerű lehetőség a második mérföld a bizonyágtételre. Az illető biztos azt gondolja rólad, hogy valahogy más vagy mint a többiek. Mi történik itt?

Aki kér tőled, annak adj. És aki kölcsön akar kérni tőled, attól ne fordulj el.

Hallottátok, hogy megmondatott. Szeresd felebarátodat és gyűöld ellenségedet. Én pedig azt mondom nektek szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik átkoznak titeket, tegyetek jót azokkal, akik gyűlölnék titeket,

és imádkozzatok azokért, akik üldöznak titeket.

Hogy legyetek mennyi atyátoknak fiai, aki felhossa napját gonoszokra és jókra, és esőt ad igazaknak, és hamisaknak.

Isten ugyanúgy kezel minden embert, a jókat és a gonoszokat is, esőt ad a jóknak és a gonoszoknak, felhossa a napot mind a kettőre, tehát Isten nem személyválogató ezekben a kérdésekben. És nekünk is olyannak kell lennünk, mint a mennyei atyánknak.

Áldjátok azokat, akik átkoznak titeket, imádkozzatok azokért, akik gyűlölnék és átkoznak titeket, szeressétek ellenségeiteket.

Én pedig azt mondom nektek, mondta Jézus. Ők ezt mondják, én pedig ezt mondom. És amint már korábban is említettem, ahogy ők értelmezték a törvényt, aszerint igaznak érezhették magukat az emberek. Ahogy azonban Jézus értelmezte, annak alapján mindenki bűnös. És Ahogy Jézus értelmezését olvasod, te is igaznak, vagy bűnösnek találod magadat.

A törvény eredeti szándéka az volt, hogy az emberek hozzáállását irányítsa és amikor a hozzáállásod rossz volt Isten előtt, bűnös voltál Isten szemében, akkor kérted kellene Isten bocsánatát és segítségét.

Az egész azon áll vagy bukik, hogy hogyan értelmezzük a törvényt, illetve hogy Isten hogyan szánta, és Isten úgy szánta a törvényt, hogy az az ember hozzáállását irányítsa.

Jézus ezután úgy fejezi be, mert ha azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, akkor mi van, mi a jutalmatok, de hát nem ugyanezt teszik-e a legfőbb bűnösök is?

Az nem olyan nagy dolog, ha csak azokat szeretitek akik titeket szeretnek, szeretsz engem, én is szeretlek téged. Nagy ügy. Ez a természetes dolog.

Jézus azonban azt mondta, ha csak atyátok fiait köszöntitek, mennyivel tesztek többet másoknál? Ha csak azokkal vagytok barátságosak, kedvesek és segítőkészek, akiket ismertek, akik a testvéreitek, akkor mennyivel tesztek többet másoknál? Ha csak azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, akkor mennyivel tesztek többet másoknál? Itt persze arról van szó, hogy keresztényként többet kellene tennetek másoknál.

Ha pedig nem tesztek többet másoknál, akkor hogyan dicsekedhettek azzal, hogy ti keresztények vagytok?

A kérdés itt az, hogy mit teszel többet annál, aki nem keresztény. Hiszen többet kellene hogy tegyél.

És ha csak azokat szeretitek akik titeket szeretnek, akkor nem tesztek többet másoknál. Ha csak azokat köszöntitek, akik titeket köszöntenek, vagy akik a testvéreitek, akkor nem tesztek többet másoknál. Ha csak azokkal vagytok barátságosak akiket ismertek, akkor nem tesztek többet másoknál.

És ezután Jézus megkoronázza az egészet, hogyha eddig nem érezted volna bűnösnek magad, akkor itt azt mondja, hogy ti legyetek tökéletesek, mint ahogy mennyei atyátok tökéletes. Erre én nem vagyok képes. Egyáltalán nem tudok ennek megfelelni. Ezért tehát segítségre van szükségem.

És hála Istennek, hogy Ő megadta e segítséget számomra a megbocsájtáson keresztül, Jézus Krisztus kiontott vérében keresztül.

Majd a következő alkalommal folytatjuk a 6. és a 7. fejezettel, hiszen annyi mindent lehet arról is mondani, hogy soha nem lenne vége. És ha az úr visszatér mielőtt elérkeznénk oda, majd integetek nektek a terem túlsó feléből, amint ott ülünk a mester lábainál és egyre többet tanulunk Isten szeretetéről.

Mert Isten az eljövendő korszakokban meg fogja mutatni kegyelmének és szeretetének mérhetetlen gazdagságát Krisztus Jézusban a mi urunkban.

És milyen dicsőséges nap lesz az, amikor mindannyian ott állunk majd előtte tökéletesen Jézus Krisztusban, a mi urunkban és megváltónkban.

Annak pedig, aki megőrizhet titeket a botlástól, és dicsősége elé állíthat fedhetetlenségben, azt mondja, hogy legyetek tökéletesek és pontosan így fog az atya elé állítani. Tökéletességben és fedhetetlenségben.

Nem azért mert tökéletes vagyok, hanem azért, mert tökéletes vagyok Őbenne. A biblia azt mondja, hogy benne lakik az Istenség egész teljessége testileg és benne jutottatok el ti is ehhez a teljességhez. Itt ugyanazt a görög szót használja, mint amikor azt mondja, hogy legyetek tökéletesek. Tehát őbenne teljességhez eljutottunk ugyanaz a szó, mint a tökéletes.

Hogy dicsősége elé állítson fedhetetlenségben újjongó örömmel. Így fog téged is Isten színe elé állítani. Teljes és fedhetetlen lesz Jézus Krisztusban.

Csak Isten kegyelme képes ezt elvégezni bennünk. Isten törvénye ugyanis mindannyiunkat halálra ítél. Jézus azonban azt mondta, hogy én azért jöttem, hogy betöltsen a törvényt. És Ő ezért halt meg értünk.

És ebben az egész részben Jézus a törvényről beszél, hogy nem azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem, hanem hogy betöltsen a törvényt és a próféták tanítását. És Ő valóban ezt tette, amikor meghalt értünk, bűnösökért. Mert a törvény az lelki, én azonban testi vagyok.

Ezért tehát a törvény elítélt engem. Pál apostol azt mondja, hogy amikor eljött a törvény, életre kelt a bűn, én pedig meghaltam. Tehát a törvény elpusztított engem. Elítélt engem, halálra ítélte, azért mert én bűnös voltam.

Ha a törvény olvasása közben jól érzed magad, és igaznak találod magad, és azt gondolod, hogy hát én nem vagyok olyan mint a többi ember, akkor nézd csak meg újra a törvényt. Vizsgáld meg, hogy milyen a szíved hozzáállása, mert Isten is azt nézi. Az ember a külsőre tekint, de Isten a szíveket vizsgálja.

Istent az olyan szív érdekli, amely összetörve fekszik előtte. Az olyan szív, amely megszomorodott a saját bűne és vétke miatt.

Az olyan szív, amely éhezik és szomjazik Isten után. Isten betölti majd az ilyen emberek szívét irgalmával és megtisztítja őket és Isten iránti vágygal lesznek tele.

Dicsőség az úrnak. Atyánk köszönjük neked, hogy vezetsz minket az életben.

Köszönjük, hogy lábunk előtt mécses a te igéd és az ösvényünk világossága. Hogy az igazságod ösvényén járhassunk, a te nevedért.

Köszönjük atyánk azt a kiváltságot, hogy itt lehetünk és tanulmányozhatjuk az igét. És kérjük, hogy a Szent Lelked legyen velünk, és Ő vigyázzon ránk, és Ő őrizzen meg minket.

És atyánk nem tudjuk, hogy mit hoz a holnap. De a Közel-keleten való zűrzavar közepette és a bombázások közepette is imádkozunk Jeruzsálem békességeért.

És Istenünk még ennél is inkább imádkozunk, hogy jöjjön el a Te országod, és legyen meg a Te akaratod amint a mennyben, úgy itt a földön is. Hogy az emberek többé ne gyilkolják és pusztítsák egymást. A gyűlölködésük és a kapzsiságuk miatt.

És akkor majd mindannyian a magunk szőlőtőkéjéről és fügefájáról ehetünk és békességben élhetünk a Te királyságodban. Abban a világban, amit Te készítettél a számunkra, Jézus nevében imádkozunk. Amen

Ma a Máté evangéliumának 6. fejezetét fogjuk tanulmányozni.
Máté evangéliumának annál a részénél tartunk, amit általában hegyibeszédnek szoktak hívni.

Mert Jézus a Gallilei tenger mellett lévő hegyoldalon tanította ezeket a dolgokat a tanítványainak.

Amikor meglátta a sokaságot felment a hegyre és miután leült, odamentek hozzá tanítványai. Ő pedig megszólalt, és így tanította őket. Tehát az első dolog amit itt észre kell vennünk, hogy a hegyibeszéd nem az egész világhoz szól.

Tehát ez nem egy olyan szabályrendszer, amit a világnak be kellene tartania, vagy akár be is lenne képes tartani.

A hegyibeszéd Jézus Krisztus tanítványaihoz szól, és csak azok képesek ezeket a dolgokat a gyakorlatba átültetni, akikről a hegyibeszéd első része szól, és ők is csak a Szent Lélek segítségével.

A hegyibeszéd tehát azzal kezdődik, hogy leírja azt a fajta embert, akihez Jézus itt beszél. És a hegyibeszédnek ezt a részét hívjuk boldog mondásoknak.

Jézus tehát leírja, hogy kik tudják alkalmazni a hegyibeszédet. Azt mondja, hogy boldogok a lelki szegények.

Boldogok akik sírnak, boldogok akik szelídek, boldogok akik éheznek és szomjaznak az igazságra, boldogok az irgalmasok, boldogok a tiszta szívűek, boldogok, akik békét teremtenek.

Ezek Isten gyermekei, ezek Jézus krisztus tanítványai. És ezek a jellemzői Jézus krisztus tanítványainak. Ezek után Jézus elmondja nekik azt, hogy a világ hogyan fog viszonyulni hozzájuk.

Nem fogják őket megérteni, üldözni fogják őket, gyalázni fogják őket és mindenféle rosszat hazudnak róluk.

Ők pedig örömmel és újjongással fognak reagálni arra, hogy a világ gyalázza őket.

Ezután pedig elmondja nekik, hogy milyen hatással kell lenniük a világra. Ti vagytok a föld sója, más szóval a tartósítószer ebben a romlott világban.

Ti vagytok a világosság a sötétségben, ti vagytok a világ világossága, a föld sója.

Azután Jézus valami olyan dologgal folytatta, ami teljesen ámulatba ejtette a tanítványokat. A törvényről kezdett el beszélni és arról, hogy a hívőket milyen kapcsolat fűzi a törvényhez.

Jézus kijelenti, hogy nem azért jött, hogy érvénytelené tegye, hanem, hogy betöltse a törvényt.

És ezután következett az, ami teljesen ámulatba ejtette a tanítványokat, hogyha a ti igazságotok messze felül nem múlja az írástudókét és a farizeusokét, akkor semmiképpen sem mentek be a mennyek országába.

Az írástudók és a farizeusok az egész életüket azzal töltötték, hogy próbálták a törvény minden kis részletét betartani.

Amikor tehát Jézus ezt mondta, az első reakciója a legtöbbjüknek valószínűleg az volt, hogy hát akkor kész nekem ennyi, semmiképpen sem lehet az én igazságom nagyobb mint a farizeusoké vagy az írástudóké. Nekem akkor befellegzett.

Jézus azonban elmagyarázta nekik, hogy mit is ért ezalatt.

Öt olyan példát adott nekik, amikor összehasonlította az írástudók és a farizeusok által értelmezett törvényt azzal, ahogyan Isten szánta a törvényt eredetileg.

Mindaz öt esetben a legfőbb különbség aközött, ahogy a farizeusok gyakorolták és tanították a törvényt, és aközött, ahogyan Isten szánta azt, az volt, hogy a farizeusok csak külsőleg tartották be a törvényt.

Ők tehát külsőleg tartották meg a törvényt, Isten azonban lelki értelemben szánta a parancsolatokat.

És mivel nem értették, hogy a törvény lelki és hogy a lelki hozzáállásomat kell, hogy irányítsa, a farizeusok teljesen rosszul reagáltak a törvényre.

Ahogy ők tekintettek a törvényre és ahogy külsőleg betartották azt, öngazultnak, és büszkének érezték magukat, és lenéztek minden más embert.

Jézus jól leírta a farizeusok hozzáállását amikor azt mondta, hogy a farizeus bement a templomba imádkozni és azt mondta, hogy Isten hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember.

Nem vagyok uzsorás, nem vagyok Isten káromló, tizedet adok mindenből, ezt csinálom, azt csinálom, és tökéletesen leírja a farizeusoknak a törvényhez való hozzáállását. Nagyon önelégültek és öngazultak voltak a törvénnyel kapcsolatban. Nem azért adta a törvényt, hogy az ember önelégült és öngazult lehessen általa.

Isten azért adta a törvényt, hogy az bemutassa, hogy mennyire bűnös az ember, és azt hogy az egész világ bűnös Isten előtt. Tehát az ő értelmezésük teljesen rossz volt.

A farizeusok teljesen rosszul reagáltak a törvényre. Ahelyett, hogy felismerték volna, hogy bűnösök és Istenhez kiáltották volna, hogy ó uram, kegyelmezz, írgalmaz nekem bűnösnek, ahelyett azt gondolták, hogy ők betöltötték a törvényt.

De mivel a törvény az lelki, az lehet, hogy ők külsőleg betöltötték a törvényt, de a lelki részével szemben teljesen engedetlenek voltak.

Jézus tehát párhuzamba állítja a kettőt. Azt mondja, hogy hallottátok, hogy megmondatott a régieknek, hogy ne ölj, mert aki öl, méltó arra, hogy ítélkezzenek felette. Én pedig azt mondom nektek, hogy aki haragszik atyafiára, tehát a harag az, ami gyilkossághoz vezet, és az ember megszegheti ezt a parancsolatot azáltal, hogy haragszik valakire.

Ha tehát a szívedben haragszol és értéktelennek tartod őt, akkor a szívedben megszegted azt a törvényt, hogy ne ölj,

Ne paráználkodj. Jézus itt az mondta, ide figyeljete, itt nem csak a testi aktusról van szó, hanem ha valaki kívánsággal tekint egy asszonyra, akkor már paráznaságot követett el vele a szívében.

A törvény tehát azért adatott, hogy kimutassa mindannyiunk bűnösségét Isten előtt. Pál apostol is beszél erről, hiszen volt egy idő az életében, amikor azt hitte, hogy a törvény tekintetében ő tökéletes.

Azt írta a Pál apostol a Filippi-beliekhez, hogy a törvényben követelt igazság szempontjából feddhetetlen voltam, tehát mindennek megfeleltam.

A Rómaiakhoz írt levelében az írta, hogy a bűnt nem ismerném, ha nem ismertem volna meg a törvény által és a kívánságot sem ismerném, ha a törvény nem mondaná, hogy ne kívánd.

Amikor azonban felismertem, hogy a törvény szítja fel bennem a kívánságot, akkor életre kelt a bűn, én pedig meghaltam. Más szóval megölt engem, halálra ítelt és bűnössé tett.

Pál apostol sokáig azt gondolta, hogy nem bűnös, de amikor végül megértette, hogy a törvény lelki, ő pedig testi, akkor rájött, hogy elbukott.

És ez az amit Jézus itt ábrázol, hogy a törvény lelki, és emiatt az ember nem képes betölteni a törvényt, de Jézus azt mondta, hogy ha a ti igazságotok messze felül nem múlja az írástudókét és a farizeusokét, akkor semmiképpen sem mentek be a mennyek országába.

De hogyan múlhatná felül a ti igazságotok az írástudókét és farizeusokét?

Az ő igazságuk cselekedeteiből fakadó igazság volt, és hogy ha te is cselekedeteiből próbálsz megigazulni, akkor semmiképpen sem tudod őket felülmúlni, hiszen ők sokkal többet tettek mint te.

Isten azonban teremtett egy másfajta alapot a megigazulásra, és ez az alap pedig az, hogy ha egy ember az Isten befejezett munkájába veti a hitét.

Ha valaki Jézus krisztusba veti a hitét, akkor annak az embernek a hitét Isten igazságnak fogadja el. És Pál azt mondta, hogy örömmel vetettem el azt az igazságot, ami egykor volt nekem a törvény által.

Azt, ami nekem nyereség volt a törvény alatt, kárnak ítéltam a krisztusért. Sőt, most is kárnak ítélek mindent krisztus Jézus , az én uram ismeretének páratlan nagyságáért. Ő érte kárba veszni hagytam és szemétnek ítélek mindent, hogy krisztust megnyerjem. Hogy kitűnjék rólam őáltala hogy nincsen saját igazságom a törvény alapján, hanem a Krisztusba vetett hit által van igazságom Istentől a hit alapján.

Tehát ez az Istennel való új kapcsolat alapja, a hit által való megigazulás, az hogy Isten a Jézus Krisztusba vetett hitemet igazságnak fogadja el.

Ezáltal tudja aztán az én igazságom felülmúlni az írástudókét és a farizeusokét, mert Isten Jézus krisztus igazságát adta nekem.

Ez tehát az egyetlen reményem arra, hogy bemehetek a mennyek országába. Hogy Jézus krisztus által Isten befejezett munkájába vetem a hitemet, hogy őmiatta állhatok meg igazként Isten előtt.

Elérkeztünk tehát a 6. fejezethez, és itt Jézus először is egy alapelvet mutat be.

Mint az jellemző a jó tanítókra, Jézus először kimondja az alapelvet, azután pedig példákat ad rá, és tovább magyarázza, hogy mit ért alatta.

Az alapelv pedig a következő: Vigyázzatok, hogy a kegyességeket vagy igaz cselekedeteiteket, ne az emberek előtt gyakoroljátok, hogy lássanak titeket.

Itt arról a motívációról beszél, ami arra ösztönöz minket, hogy igaz cselekedeteket tegyünk.

Vigyáznunk kell arra, hogy az igaz cselekedetekre vivő motívációnk ne az legyen, hogy emberek lássanak minket és dicséretet kapjunk tőlük.

Vigyázzatok, a kegyességeket ne az emberek előtt gyakoroljátok, hogy lássanak titeket.

A bibliában azt olvashatjuk, hogy mindannyian állni fogunk Krisztus ítélőszéke előtt, és ő megítéli cselekedeteinket aszerint, hogy milyen cselekedetek voltak.

A cselekedeteinket aszerint fogja Isten megítélni, hogy milyen indítékból tettük azokat, mi volt a motívációnk.

Ha helytelen motivációból végeztem igaz cselekedeteket, akkor azok a cselekedetek értéktelenek és meg fognak égni mint fa, széna és pozdorja.

Mert a cselekedeteink tűzpróbán fognak átesni és sok olyan cselekedetünk lesz, amit bár az úrért tettünk, mégis meg fog égni.

Azokért a cselekedeteinkért, amiket igaz szívből és helyes motivációból tettünk, ami kiállja a tűzpróbát, azokért jutalmat fogunk kapni az Úrtól.

De minden cselekedetünket megítéli majd Isten aszerint, hogy milyen motivációból vagy indítékból vittük véghez azokat.

10:20 AM – 29:17.379

Pál apostol is beszélt arról, hogy őt mi motiválja, amikor azt mondta, hogy a Krisztus szeretete szorongat engem.

A szeretet a legnagyobb motiváció a keresztény szolgálatra, és tulajdonképpen az egyetlen igaz motiváció.

Sok csodálatos dolgot tehetek, de ha nem szeretetben teszem őket, akkor értéktelenek lesznek.

Mégha mindenemet eladom is, és a teljes bevételt szétosztom a szegények között, de ha ezt úgy teszem, hogy felhívom a helyi újságot, hogy küldjete már ide egy riportert, éppen eladom a házat és az egész bevételt a szegényeknek fogom szétosztani,

és miután eladtam a házat, kirakok egy nagy táblát a ház elé, hogy Jack segélyszolgálat,

és behívom a szegényeket, meg a fényképészeket, és elkezdem szétosztani a dolgokat, és kaját adok a szegényeknek meg az éhezőknek,

és ott állok és mosolygok, és kijön az 1-es és a 2-es adó is, és ott vagyok a tévében a mosolyommal, hogy jaj milyen csodálatos amit tettem, és mindenki arról beszél, hogy ez az ember eladta a házat és mindent szétosztott a szegényeknek,

de a motivációm pedig az volt, hogy a nyilvánosság elé kerülhessen a mosolygó arcom és mindenki azt mondhatta rólam, hogy milyen csodálatos.

Akkor ez a jutalmam, megkaptam tehát a jutalmamat, és jobb lesz, ha nagyon is odafigyelek, amikor dicsérnek engem és jókat mondanak rólam, mert ez az egész jutalmam, ez minden amit kapok.

És amikor odaállok majd Isten elé, és neki is bemutatom azt a csodálatos mosolyomat, amit a tévékameráknak is villogtattam,

kitűzheted Uram a kitüntetést, kész vagyok, hogy elfogadjam azt, és az Úr azt mondja, hogy nem látok én itt semmit Csuk, és akkor én azt mondom hogy mi, mi az uram, hogy Te nem látod, hát nem nézted a 2-es adót?

Hát nem hallotad uram, hogy mindenki arról beszélt, hogy milyen csodálatos dolgot vittem véghez? Ja, igen, igen, hát az volt a jutalmad.

Tehát erről beszél itt Jézus, hogy vigyázz, hogy milyen motivációval teszel dolgokat. Ne azért tegyél valamit, hogy önmagadra vond mások figyelmét.

Ne azért, hogy az emberek dicsérjenek, és a tömegek tapsoljanak neked,

mertha azért cselekszel jót, hogy önmagadra irányítsd a figyelmet, akkor az a figyelem, amit másoktól kapsz, az lesz az egyedüli jutalmad amit kapsz ezekért a jócselekedetekért.

Vigyázzatok tehát, hogy a kegyességeket ne az emberek előtt gyakoroljátok, hogy lássanak titeket.

Van azonban itt valamiféle egyensúly, hiszen korábban Jézus azt mondta, hogy ti vagytok a világ világossága, és hogy nem lehet elrejteni a lámpást.

Ezért tehát, amit csináltok, azt látni fogják az emberek és észre fogják venni, hiszen nem lehet elrejteni a világosságot.

Úgy ragyogjon azonban a ti világosságotok az emberek előtt, hogy amikor látják jócselekedeteiteket, a mennyi atyákat dicsőítsék. Ez pedig nem valami olyan dolog, amit könnyű megtenni.

Törekedni kell azonban arra, hogy úgy végezzük a jócselekedeteinket, hogy amikor az emberek látják azokat, akkor ne minket dicsérjenek, hanem a mi mennyi atyánkat. Tehát, hogy ő kapja meg a dicsőséget, ez kell hogy legyen a motivációnk minden jó cselekedeteink mögött.

Istennek az a motiváció tetszik, amikor azért teszünk valamit mert őt szeretjük és őt akarjuk szolgálni. Ha azonban a motivációnk az, hogy dicsőséget, elismerést, és tiszteletet kapjak emberektől, akkor az az elismerés és dicsőség amit kapok, az lesz maga a jutalmam.

Vannak olyanok, akik azt mondják, hogy nem lenne szabad, hogy a jutalom érdekeljen minket. Ezek az emberek azt mondják, hogy azért kéne hogy jók legyünk, mert jók akarunk lenni pusztán maga a jóság miatt és nem pedig a jutalom miatt.

Ez persze nagyon nagylelkűnek hangzik, és gyakran azért mondanak ilyet az emberek, hogy nagylelkűnek látszódjanak, és ezáltal már meg is kapták a jutalmukat amikor mások azt gondolják róluk, hogy milyen nagylelkűek.

5:35 AM – 40:27.529

Mert az emberek azt mondják az ilyen emberre, hogy hát nem csodálatos, látod, hogy mekkora szíve van? Hogy milyen nagylelkű, hogy ő pusztán azért akar jó tenni, hogy egyszerűen jót tegyen másoknak? És nem érdekli semmiféle jutalom, hát milyen csodálatos ez?

Beteges dolog ez így, és nem is biblikus, mert Jézus itt nagyon sokszor említi a jutalmat.

És hogy foglalkoznunk kell a jutalommal, azzal a jutalommal, amit a mennyi atyánktól kapunk.

Tehát igenis, van helye a jutalomnak a keresztény ember életében. Fontos azonban megértenünk azt, hogy az üdvösség, az nem a jó cselekedeteink jutalma.

Az üdvösség Isten kegyelmi ajándéka Jézus krisztus által.

Az üdvösséget Istentől kapom a Jézus Krisztusba vetett hit által.

És semmi köze nincs a cselekedeteimhez. Pusztán ahhoz van köze, hogy hiszek Jézus krisztusban és Isten megadja nekem az örök élet dicsőséges ajándékát öbenne.

Isten az örök élettel nem megjutalmaz engem, hanem ajándékba adja azt. Nem érdemlem meg az örök életet, nem tudok megoldozni érte, Isten ajándéka ez nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék.

De mint Isten gyermeke felelősséggel tartozom cselekedeteimért Isten felé.

Isten ad különböző lehetőségeket, hogy őt szolgáljam.

És Isten előtt fogok állni egy napon, és Ő megjutalmaz majd aszerint, hogy mennyire voltam hűséges azokban a dolgokban, amiket Isten adott nekem, amíg itt a földön éltem.

Ezért tehát helyes dolog az, hogy ha a vágyakozom arra a jutalomra, és megteszek minden töllem telhetőt azért a jutalomért amit Istentől fogok majd kapni.

Jézus azt mondja, hogy ha az emberek előtt gyakoroljátok a kegyességeket, hogy lássanak titeket, akkor megkaptátok a jutalmatokat. És a jutalom az, hogy elismerik a jócselekedeteiteket, és dicsérnek érte.

Ezután pedig Jézus három példával illusztrálja ezt az alapelvet.

A három példa pedig ahhoz a három alapvető igaz cselekedethez kapcsolódik, amit az emberek általában tesznek.

Ez a három pedig az adakozás, az imádság és a test megtagadása.

És mindhárom gyakorlásának van helyes és van helytelen módja.

Az adakozásnak van helyes és helytelen módja. Ha helytelen módon adakozol, akkor már megkaptad a jutalmad, ha azonban helyes módon adakozol, akkor Isten meg fog jutalmazni érte.

Az egész tehát azon múlik, hogy honnan szeretnél jutalmat kapni. Istentől szeretnél jutalmat kapni, vagy az emberektől?.

Sok olyan ember van, akit megelégit az emberektől való jutalom, és az ilyet jutalmat keresi.

Néhány nap múlva a Julius negyediki ünnepségen tűzijátékokat fogunk majd látni.

És ezek a tűzijátékok évről-évre egyre egzotikusabbá válnak.

Mindannyian nézni fogjuk a gyönyörű fényeket és halljuk majd, hogy bumm, bumm, és azt fogjuk mondani, hogy ÓÓÓ, nézd milyen gyönyörű, gyönyörű..

nagy villanások és durranások lesznek, mindenki ámul, és bámul majd, de az egész annyira hamar végetér, csak egy pillanatig tart az egész és aztán vége van. Ugyanilyen a világ dicsősége is, olyan mint egy kilőtt tűzijáték.

Mindannyian akik régóta élünk már, rengetegszer tapasztalhattuk, hogy valaki megjelenik a színen és ő a sztár, és ott van a csillogás, villogás és egyszer csak elmúlik az egész és eltűnik az illető.

Azután jön a következő csillogó-villogó sztár, majd aztán ő is eltűnik. És a világ dicsősége annyira sekélyes, és annyira hamar elmúlik.

De ha az ember felnéz az égre ott valódi gyönyörű tűzijátékot és dicsőséget láthat. Azok a csillagok olyan fantasztikus dicsőséggel ragyognak és ha közelről megnézhetnénk őket akkor tényleg láthatnánk hogy milyen hatalmas az a dicsőség.

És joval azután is hogy az emberi tűzijáték dicsősége végetér és hamuként száll le vissza a földre a csillagok dicsősége továbbra is ott ragyog.

Daniel profeta azt mondta hogy akik bölcsek azok sokat igazságra fognak vezetni és fényleni fognak mint a csillagok örökké.

A kérdés csupán az hogy melyik égbolton szeretnél ragyogni

Végezheted a jócselekedeteidet az emberek előtt úgy hogy mindenki lássa őket és azt mondják hogy Ó milyen csodálatos, milyen nagyszerű ember, hallotad hogy mit tett?

Hamarosan azonban hamuvá válsz és mindenki elfeledkezik rólad és a következő ragyogó sztárt keresik.

Vagy tehetsz jót úgy hogy azután örökké ragyogni fogsz Isten dicsőségében az Ő országában.

Amikor tehát adományt adsz ne kürtöltesd magad előtt ahogyan a képmutatók teszik a zsinagógákban és az utcákon hogy dicsérik őket az emberek. Bizony mondom néktek megkapták jutalmukat.

Nemtudom hogy itt Jézus valyon tülöz e vagy sem. Én még nem nagyon találkoztam olyan emberrel aki egy egész zenekart fogadott volna fel amikor templomba megy és adományt készül adni.

56:21

Eppen készülsz bedobni az adományodat a dobozba és akkor rendezitene a zeneszek, nagy kurtharsogas és akkor te bedobod a pénzt.

Lattam már olyan szolgálatokat ahol a minister azt mondta, hogy Isten kijelentette nekem hogy van itt 15 ember akik fejenként \$1000 fognak adni a szolgálatomra.

Dicsőség az Urnak, Halleluja.

Az a 15 ember pedig akihez az Isten szól, álljon fel.

Es addig nyaggatják és nyúzzák az embereket amíg végül valaki fel nem áll, és akkor azt mondja a tanító hogy o ye ott látok egy testvért halleluja, Es az illető ott lobogtatja a pénzt a kezében és mindenki nagyon örül.

A tanító pedig oda szalad hozzá és elveszi tőle a pénzt mert majd én személyesen veszem át az adományokat, majd én személyesen fogadom el őket. Es nem más mint egy kapzsi lelek.

Isten szemszögéből azonban az az ember semmiféle jutalmat nem fog kapni azért az \$1000 ért amit adott.

O már megkapta a jutalmat hiszen bizonyos szinten kurtoltatott maga előtt és nagy nyilvános show műsort rendezett az adakozásból.

Es mindenki látta hogy mennyire bokezu volt ez az ember és jobb lesz hogy ha jól beissza magába az összes dicseretet és tapsot amit kapott, hiszen ez az összes jutalom ami jár neki ezért az adományért

Számomra szomorú és elkeserítő hogy sokan bíztatnak másokat az ilyen típusú adakozásra.

Mert az ilyen emberek megfosztanak másokat attól a jutalomtól, amit Isten adott volna nekik az adományukért.

Es szerintem az a bizonyos tanító a felelős mindezért, mert neki kellene tudnia, hogy mi az igazság. Hiszen a bárányok gyakran buták és nincsenek tisztában a helyzettel.

De azok az emberek, akik így kapnak adományokat, azoknak ezt tudniuk kellene és ezért ők azok akik felelősek mindezért.

Az úr az mondta, hogy nem szabad úgy adakoznunk, hogy nagy ügyet csinálunk belőle és kürtöltetünk magunk előtt,

amikor pedig te adsz adományt, ne tudja a bal kezéd, hogy mit tesz a jobb, vagyis csak adj és ne csinálj nagy ügyet belőle. ..

hogy adakozasod titokban történjek, a te Atyád pedig, aki látja ami titokban történik , megfizet neked nyilvánosan

Az adakozasunk tehát egyszerűen kell hogy történjen, Egyszerűségben kell adakoznunk.

Pál apostól azt írja a Korintusiakhoz írott leveleiben hogy soha nem szabad kedvetlenül vagy kényszerűségből adakoznunk

Nem szabad hogy kényszerítve érezzük magunkat arra hogy Istennek adjunk.

Isten nem akarja, hogy az emberek kényszerből adjanak neki, mert a templomi bizottság tagjai kopognak ajton, és már megint adományt gyűjtenek, most mit mondjunk, mit csináljunk,

és sokszor az ember kényszerítve érzi magát, hogyha mások figyelik és úgy kell eldöntenie, hogy mennyi pénzt fog adni a gyülekezetnek, és nem tudja, hogy mit mondjon, és akkor azt mondja, hogy jó hat megpróbálunk idén ezer dollárt adni, mondjuk, de mindezt csak azért teszi, mert mások figyelik és nyomás alatt van.

És akkor az egyik azt mondja, hát tudod, több új programot is szeretnénk elindítani a gyülekezetben, és akkor , hát jó, akkor talán tudok egy kicsit többet adni. Ez az egész olyan kellemetlen,

és akkor jön az első hónap és én tartozom mert megígértem, hogy adok egy bizonyos összeget, de mégsem akarok annyit adni, de már azt mondtam, hogy fogok adni, és ez hónapról-hónapra olyan kínos, és nyűglődöm, és panaszkodom emiatt és mérgelődök a szívemben.

Isten nem méltányolja azt , hogyha zúgolódva és morgolódva adsz Neki,

sokkal jobban jársz, hogy ha egyáltalán nem adakozol, minthogyha morgolódva teszed ezt.

Had gondolják azt rólad mások, hogy szűkmarkú vagy.

Had gondolják azt, hogy nem vagy nagylelkű. Had gondoljanak azt, amit csak akarnak, de ne adj Istennek kényszerűségből.

Pál apostol azt írja, hogy mindenki úgy adjon, ahogyan azt előre eldöntötte szívében. Ne kedvetlenül, vagy kényszerűségből, mert a jókedvű adakozót szereti az Isten.

Amit jókedvűen tudsz adni Istennek, azt add oda neki. Amit pedig nem tudsz jókedvűen adni, azt pedig tartsd meg magadnak, mert Istennek nincs szüksége rá.

Az Istennek való adakozásnak tehát mindig személyes ügynek kell lennie, olyan valaminek ami csak az úrra és a családjukra tartozik.

És azért adakozunk, mert szeretjük az Urat, és az iránta érzett szeretetünk ösztönöz erre, és nem pedig az emberek dicsérete.

Az adakozás tehát személyes dolog, csak Istenre és az adott emberre tartozik, és szeretnénk mi ezt személyesnek is megőrizni.

Az adakozás tehát egyszerűségben történjék, jókedvű szívvel és az Úr iránt való szereteted motiváljon, ne pedig az, hogy az emberek lássanak.

Amikor pedig imádkoztok, van tehát az imádságnak is helyes és helytelen módja,

ne legyetek olyanok mint a képmutatók, akik szeretnek a zsinagógákban és az utcasarkokon megállva imádkozni, hogy lássák őket az emberek. Bizony mondom nektek, megkapták jutalmukat.

A zsidó emberek életében az imádság nagyon fontos dolog volt.

Naponta kétszer el kellett mondaniuk a smát, ami az ószövetségi írásoknak három részét tartalmazza. És az öt mózes hatban kezdődik, az úr a mi Istenünk, egyedül az Ur, szeresd azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből.

Naponta kétszer tehát, reggel miután felébred, és este mielőtt lefeküdt aludni, elmondta ezt az imádságot, a smát.

És volt egy második fajta imádság is, amit héberül tizennyolcnak neveznek, mert tizennyolc különböző imádságból állt, később aztán egy tizenkilencediket is hozzáadtak, de a neve mégis tizennyolc maradt.

És még gyerekkorukban megtanulták ezt a tizennyolc különböző imát kívülről és azután naponta háromszor el is mondták őket.

Reggel kilenckor, délben és délután háromkor.

És miután naponta háromszor, reggel, délben és este ugyanazokat az imákat kellett elmondaniuk, nagyon megszokottá váltak ezek az imák és az egész csak egy ilyen, szokás lett.

Sokuk számára teljesen értelmetlenné váltak ezek az imádságok és csak kötelességszerűen végigszaladtak rajtuk.

Ez a kötelességem, el kell imádkoznom ezt a tizennyolc imát, és akkor amilyen gyorsan csak tudtak, végigrohantak rajtuk.

Azután délben, itt az idő megint, imádkozni kell és akkor megintcsak végigrohantak ugyanezen a tizennyolc imán.

Ha ismerjük ezt a hátteret, akkor jobban megérthetjük, hogy voltak olyanok, akik direkt úgy szervezték az életüket, hogy reggel kilenckor egy nagyon jól látható nyilvános helyen legyenek éppen, mondjuk az utcasarkon.

Itt a kilenc óra, felveszi az imasálat, feltekeri a borszíjakat a karjára, és elmondja a tizennyolc imádságot. És mindenki aki látja, azt mondja, hogy hát nem csodálatos ez, hogy megáll a sok rohanás közepette és az utca közepén imádkozik.

És elképzelhető, hogy amint az illető ott mondja a tizennyolc imádságot, közben arra gondol, hogy hát most mindenki engem néz, hát nem csodálatos, hogy látják, hogy mennyire lelki vagyok? Milyen jó, hogy látják, hogy én ennyire buzgó vagyok és így imádkozom, köszönöm Uram.

Bármilyen dolog, amit újra és újra szó szerint megismételünk, könnyen értelmetlenné válhat.

Egy idő után már gondolkodás nélkül is el tudjuk ismételni a szavakat, csak megnyomjuk az agyunkban azt a bizonyos gombot, és már mondjuk is anélkül, hogy gondolkodnánk.

Én Istenem, jó Istene, lecsukódik már a szemem, de a tiéd nyitva atyám, álmomban is vigyáz rám.

Megnyomjuk a gombot, és elhadarjuk az imádságot, olyan mint egy elemes baba. Aki ételt italt adott, annak neve lengyen áldott, ámen.

És akár úgy is el tudod hadarni ezeket a szavakat, hogy közben valami teljesen máson jár az agyad. Tehát gondolkodás nélkül tudod elmondani ezeket az imádságokat, hiszen megtanultad az egészet.

Így tehát, szavak üres ismételtetésévé válik az imádság.

Először is tehát, amikor imádkozom, nem szabad, hogy valami feltűnő helyen akarjak lenni azért, hogy mindenki lássa, hogy én éppen imádkozom.

Hallottam egyszer egy lelkésről, akiről az a hír járta, hogy nagyon lelki imádkozó ember és én nagyon szerettem volna vele találkozni, mert hogy mindenki azt mondta róla, hogy mennyire sokat imádkozik.

És egyszer egy nyári táborban tanítottam és ez a lelkész is épp ott volt abban a táborban.

És ott aztán kiderült számomra, hogy hogy szerezte a hírnevét, ugyanis minden reggel 6 órakor, korán reggel, a tábori kápolnában imádkozott ez az ember, és mindenhol, az egész táborban lehetett hallani, hogy ő épp most imádkozik.

Minden reggel 6-7-ig az egész tábor hallgathatta, ahogyan ő a kápolnában imádkozott az úrhoz. Kiáltott az úrhoz.

S gyakran elgondolkoztam azon, hogy vajon Isten akarja-e azt, hogy olyan hírnevünk legyen, mint ennek az embernek, tehát hogy tudják rólunk az emberek, hogy mi milyen sokat imádkozunk.

Nem jobb-e vajon bemenni a belső szobánkba és ajtót bezárva imádkozni a mennyei atyánkhoz titokban. Az atyánk pedig, aki látja, amit titokban teszünk, megfizet nekünk.

Nem lennék meglepve, hogyha kiderülne, hogy annak az embernek a jutalma az imádságáért mindössze az, hogy ilyen hírnévre tett szert és hogy az emberek tudják róla, hogy mennyit imádkozik, és ő keményen meg is dolgozik azért, hogy megtartsa ezt a hírnevet és hogy mindenki tisztába legyen vele, hogy ő mennyit imádkozik.

Vigyáznunk kell, hogy milyen motivációból teszünk dolgokat,

még az imádságra is igaz az, mindegy hogy miért imádkozom, Isten megvizsgálja a motivációmat.

Jakab azt írja, hogy nem kaptok azért, mert nem kértek, és ezután hozzáteszi, hogy vagyha kértek is nem kaptok, mert rosszul kértek. Csupán élvezeteitekre akarjátok azt eltékozolni.

Más szóval tehát előfordulhat, hogy helytelen motivációból imádkozom valamiért.

A motiváció nagyon fontos dolog, és ezért írja azt a biblia, hogy vizsgálja meg azért az ember önmagát. Mert ha mi magunk ítéljük meg önmagunkat, akkor az Ur nem ítél meg minket. Jó tehát megvizsgálni, hogy milyen indítékból tettem ezt, vagy azt a dolgot.

Előfordulhat az is, hogy én magam sem tudom, hogy miért teszek valamit. Tehát becsaphatom akár önmagamat is.

És amikor Dávid ezt felismerte, hogy képes akár önmagát is becsapni a motivációival kapcsolatban, akkor azt írta, hogy Uram, te megvizsgáltál engem és te ismersz engem.

Tudod, ha leülök vagy ha felállok, messziről is észreveszed szándékomat. S azt írja, hogy csodálatos nekem ez a tudás, igen magas, nem tudom felfogni. Vagyis uram, én nem tudom magamat teljesen megismerni.

Úgy fejezi be aztán ezt a zsoltárt, hogy vizsgálj meg Istenem, ismerd meg szívemet. Próbálj meg és ismerd meg gondolataimat. Nézd meg, nem járok-e téves úton.

Istenem te vizsgálj meg engem és te próbálj meg, hiszen én képes vagyok becsapni önmagamat.

Istent azonban nem tudom becsapni ő ugyanis ismeri a szívemet, és tudja, hogy mi a motivációm, és hogy milyen motivációból teszek dolgokat. És azt is tudja, hogy nem akarom pazarolni az időmet.

Ő tudja, hogyha valamit teszek, akkor azt helyes motivációból szeretném tenni, és meg szeretném kapni a jutalmamat érte az Urtól.

Amikor tehát imádkozunk, vigyáznunk kell, hogy ne úgy imádkozzunk, hogy magunkra irányítjuk a figyelmet. És ne azért imádkozzunk, hogy embereknek imponáljunk, hogy lássanak minket.

Ez a lássanak titeket ezt azt jelenti, hogy azért teszünk valamit, hogy teccünk másoknak.

Vigyázzunk tehát, hogy ne azért imádkozzunk, mert embereknek akarunk tetszeni, hanem Istennek akarjunk tetszeni, amikor imádkozunk.

Menj be a belső szobádba, és az ajtódát bezárva imádkozz atyádhoz titokban, atyád pedig aki látja, amit titokban teszel, megfizet neked nyilvánosan.

Második dolog, hogyne szaporítsátok a szót, mint ahogyan azt azokban az időkben tették az emberek, akik azt gondolták, hogy a bőbeszédűségükért halgattatnak meg.

Nem az ima hosszúsága, sem pedig az imádsággal töltött idő mennyisége az, ami érvényessé tesz egy imádságot.

A bibliában feljegyzett imádságok mindegyike nagyon rövid.

Gyakran azt gondoljuk, hogy az imádságunk nem igazán hatásos, hacsak nem órákon át térdelünk az Ur előtt, de ez nem így van.

Semmi értelme nincs annak, hogy ha értelmetlen közhelyeket ismételve Istennek csak azért, hogy kitöltssem az időt.

Amikor az úr ele mesz imádságban, akkor mond el neki, hogy mire van szükséged, hogy mi van a szíveden, öntsd ki a szívedet neki, de mindezt tömören tedd.

Mert tudja az úr, hogy mire van szükséged, mielőtt még bármit is kérnél tőle.

Az imádság nem arról szól, hogy én mindent elmondjak Istennek. Tehát Nem arról van szó, hogy tudatom vele, hogy mi minden nem sikerült a mai napon az életemben, hiszen ő mindezt már tudja.

Arra sincs szükség, hogy a különböző szükségleteim hosszú listáját vigyem elé, hiszen ő tudja, hogy mire van szükségem, mielőtt még kérnék is tőle bármit.

Tehát ne ismételgessétek önmagatokat csak azért, hogy teljen az idő, mert a pogányok azok akik azt gondolják, hogy bőbeszédűségükért hallgattatnak meg.

Ezután Jézus elénk adott egy mintaimádságot. És nagyon szomorú, hogy sokan ezt a mintaimádságot használják manapság arra, hogy a szót szaporítsák, és értelmetlenül ismételve ezt az imádságot.

És gyakran biztatják az embereket erre az értelmetlen ismételésre, amikor azt mondják nekik, hogy mondj el ennyi üdvözlégy Máriát és annyi Miatyánkot.

Így aztán értelmetlen ismételéssé válik a dolog és pont ez az, amiről Jézus azt tanította, hogy ne tegyük, ő azt mondta, hogy nem a bőbeszédűségünkért fogunk meghallgattatni.

Annak igazából semmi értéke sincs, hogyha kívülről megtanulom a miatyánkot és aztán folyamatosan ismételve. Az viszont már értékes, hogy ha lassan, mondatról-mondatra imádkozom és elgondolkozom, hogy mit is jelent minden egyes mondat. Tehát tulajdonképpen itt Jézus egy mintaimádságot tár elénk.

És amint elénk tárja ezt a mintaimádságot, először is észre kell vennünk azt, hogy az imádság mindig kapcsolaton alapszik. És ezért nagyon fontos, hogy úgy kezdődik ez az imádság, hogy kifejezi ezt a kapcsolatot, mi atyánk.

És ha Isten nem az atyád, akkor nincs jogod beszélni hozzá.

Amikor a farizeusok a gyógyulásával kapcsolatban kikérdezték a vak embert, ő azt mondta, hogy jött az az ember, sarat tett a szemeimre, aztán megmosakodtam és most látok. És Megkérdezték tőle, de hát mit csinált veled? És erre ő azt mondta, megmondtam már.

A farizeusok azt mondták neki, hogy dicsőisd az Istent. Erről az emberről azt sem tudjuk, hogy honnan való. Ő pedig azt válaszolta nekik, hogy bizony csodálatos az hogy, ti nem tudjátok honnan való, és az én szememet mégis megnyitotta.

Vagyis tehát messiási cselekedeteket tesz.

A farizeusok pedig nagyon feldühödtek arra az emberre.

Az ember pedig azt mondta nekik, hogy tudjuk, hogy az Isten nem hallgat meg bűnösöket vagyis hát valamit biztos jól csinált, hogyha az Isten megválaszolta az imádságát.

Észre kell vennünk azt, hogy itt nem feltétlenül bibliai igazságról van szó, itt csupán a vak embernek a farizeusokhoz szólt állítása van lejegyezve.

Mert az igazság az, hogy Isten meghallgatja a bűnösök imádságát, legalábbis egy bizonyos imádságot, azt, hogy irgalmazz nekem bűnösnek. És hála Istennek, hogy ezt az imádságot meghallgatja.

Ugyanakkor Dávid azt írta, hogyha álnok szándék van a szívemben, akkor nem hallgatja meg az úr az imádságomat. És ez Istentől jövő igazság.

Nem az úr keze rövid ahhoz, hogy megsegítsen, és nem az ő füle süket ahhoz, hogy meghallgasson, hanem a ti bűneitek választottak el titeket Istenetektől. Tehát ez is Istentől való igazság, hogy a bűn elválasztja az embert Istentől.

Az imádságnak azonban fontos része a kapcsolat, és itt olyan kapcsolatról van szó, mint a gyermeknek az apjához való kapcsolata. És én Isten gyermeke vagyok a Jezus Krisztusban vetett hit által, és ezért mehetek hozzá és mondhatom neki azt, hogy atyám.

Mi atyánk aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved.

Azt a szót, hogy megszentelt, úgy is fordíthatnánk, hogy tisztelt, tiszteletben tartott.

Azt tudjuk, hogy a zsidók nagyon nagy tiszteletben tartották Isten nevét. Olyannyira tiszteletben tartották, hogy eljutottak odáig, amikor is már úgy gondolták, hogy egyszerűen méltatlanok arra, hogy kimondják Isten nevét.

Később pedig odáig jutottak, hogy azt gondolták, hogy arra is méltatlanok, hogy egyáltalán Isten nevét gondolják az agyukban.

Tehát még a gondolataikban sem gondolhattak Isten nevére.

És amikor az írástudók a szent írást másolták, és eljutottak Isten nevéhez, akkor csak a mássalhangzókat írták le és a magánhangzókat pedig nem. Tehát csuk azt hogy yhv.

Ezt pedig persze lehetetlen kimondani, hiszen magánhangzók nélkül nem tudjuk pontosan hogyan kell kimondani, és ezért mind a mai napig nem tudjuk igazából, hogy Isten nevének mi a pontos kiejtése.

De mielőtt az írástudók leírták volna ezeket a mássalhangzókat, minden egyes alkalommal megfürödtek, új ruhát öltöttek, új tollat vettek elő, tiszta tintába mártották be és úgy írták le ezeket a mássalhangzókat.

Képzeljük el, milyen lehetett ez, amikor egy olyan igerészhez értek, ahol ötször-hatszor előfordul az Ur neve.

Tehát ez egy ilyen szokássá vált, hogy akárhányszor odaértek Isten nevéhez, mindig rituálisan megmosakodtak, új ruhát öltöttek, és úgy írták le azokat a mássalhangzókat. J.v.j.h.

És mind a mai napig nem tudjuk biztosan, hogy Isten nevét jehovának, vagy jahvének ejtették, a legtöbb tudós úgy gondolja, hogy az igazi kiejtés valószínűleg Jahve volt.

De annyi biztos, hogy emiatt a szokás miatt, ma már senki sem tudja biztosan, hogy hogyan kell kiejteni Isten nevét.

De mennyire tiszteletben tartották az úr nevét,

a zsoltárokból a zsoltáros kijelenti, hogy szent és félelmes a te neved.

És itt az úr imádságában is tulajdonképpen ugyanez van. Szenteltessék meg, vagy legyen tiszteletben tartva a te neved.

Fogalmam sincs, hogy hogyan jutott eszébe bárkinek is az, hogy egy ember nevéhez hozzáragassza a tisztelendő szót.

De semmiképpen sem tartom önmagam csak Smisz tisztelendőnek, vagy csak szmisz tiszteletesnek. Nem gondolom, hogy bármi tisztelendő lenne a nevemben.

Mennyire szomorú dolog az, amikor ilyen címkeket ragasztanak az emberek nevéhez, tehát Kovács tisztelendő úr, Kovács főttisztelendő úr, vagy Kovács legfőbb tisztelendő ur. Nagyon tragikus, amikor emberek nevéhez raknak ilyeneket.

Én nagyon nem szeretem a címeket.

Az úr neve tiszteletreméltó, tisztelendő és megszentelt. De az biztos, hogy egyetlen ember neve sem az.

Olyan emberek is vannak, akik pusztán tudatlanságból használják az ilyen címeket. Gyakran kapok olyan leveleket, amin az van, hogy szmisz tisztelendő úr, vagy hogy kedves szmisz tiszteletes. És ilyenkor én csak nevetek hiszen tudom, hogy ezek az emberek nem ismernek engem.

Mert önmagamát egyáltalán nem tartom tisztelendőnek, én Istent tisztetem és az ő nevét tartom tiszteletben, de saját magammal kapcsolatban az én nevemben semmi tisztelendő nincs.

Nem olyan nagy ügy ez az egész, de mégis ez egy olyan hagyomány, amit valakik elkezdtek, és arról szól, hogy embereket felmagasztalunk és én nem hiszek abban, hogy embereket kéne felmagasztalnom. Azt hiszem, hogy egyetlenegy halandó sem dicsekedhet öelőtte.

Magasztaljuk fel inkább az urat és tartsuk az ő nevét tisztelendőnek és megszenteltnek. És inkább ne magasztaljunk fel embereket, mert aki önmagát felmagasztalja, azt az úr meg fogja alázni.

A Második dolog tehát a felismerés. Az első volt a kapcsolat, a második pedig a felismerés. Aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved. Tehát szent és tiszteletreméltó a neved.

Istenhez beszélek, aki a világmindenséget teremtette,

aki azt mondta Jeremiásnak, én vagyok az úr, van-e számomra lehetetlen?

és fontos, hogy emlékezzek erre amikor imádkozom, mert gyakran a saját korlátaimat viszem be az imádságaimba.

Ez a bizonyos dolog túl nehéz számomra, én nem bírom már elviselni és gyakran hajlamos vagyok arra, hogy ezt a kudarcérzést rávetítsem Istenre is. Hogyha valami túl nehéz számomra, akkor biztos az ő számára is túl nehéz.

Ezért olyan fontos amikor imádkozunk az, hogy felismerjük, hogy kihez is beszélünk.

A Zsidókhoz írt levélben azt olvassuk, hogy aki az Istent keresi, annak hinnie kell, hogy ő van.

El kell hinnünk, hogy ő az örökkévaló Isten aki, ahogy Jézus mondta, lát minket, és tud mindent. És el kell hinnünk, hogy ő képes arra hogy mindent megtegyen, sokkal bőségesebben mint ahogy mi kérjük, vagy gondoljuk.

A szenteltessék meg a Te neved, az tulajdonképpen egy kérés. Azt kérjük, hogy Isten nevét megszenteljék és tiszteljék az emberek.

Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. Itt van tehát még két kérés, de ez az első három kérés ez mind a három Istenhez kapcsolódik, nem pedig hozzám.

Az imádságban a főhajtóerő az a vágy kell, hogy legyen, hogy Isten akarata legyen meg.

Nem helyénvaló dolog az hogy, ha úgy gondolunk az imádságra, mint valami eszközre, amin keresztül a saját kívánságaim beteljesülnek.

Isten nem olyan eszköznek szánta az imádságot, amin keresztül megadatnak a kívánságaim.

Isten az imádságot olyan eszköznek szánta, amin keresztül én vele együtt munkálkodhatok azon, hogy az ő akarata legyen meg ezen a lázadó bolygón, a földön.

És az igaz imádság Istennel kezdődik, Isten tervével és szándékával, és az imádságnak soha nem szabad, hogy az legyen a célja, hogy megváltoztassuk Isten tervét és szándékait.

Hiszem, hogy minden egyes dolgot amikért imádkoztam, és aztán megkaptam, Isten már előre eltervezett számomra mielőtt még imádkoztam volna.

Most lehet, hogy azt kérdezed, hogy akkor miért imádkozzak egyáltalán.

Mert Isten szabadnak teremtett engem, és megadta nekem a választás lehetőségét, és tiszteletben tartja döntéseimet, és nem fog ellene szegülni az én szabad akaratomnak.

Isten csak azt teszi meg az életemben, amire én hajlnád vagyok, hogy megtegye, és amit megengedek neki, hogy megtegyen.

Az imádság tehát azt jelenti, hogy kinyitom az ajtót Isten előtt, hogy megtehesse azokat a dolgokat, amiket ő már rég eltervezett számomra, de az akaratom ellenére nem tenné meg őket.

Jézus azt mondta a tanítványainak, a János 15-ben, hogy nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki és rendeltelek titeket arra, hogy elmenjete és gyümölcsöt teremjete és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kérte az atyától az én nevemben, megadja nektek.

Az angolban az van, hogy megadhassa nektek.

Isten meg akar adni neked bizonyos dolgokat, de nem fog ellene szegülni a szabad akaratomnak. Hiszen azért adott neked szabad akaratot. És Az imádság pedig megnyitja az ajtót Isten előtt, hogy megtegye azokat a dolgokat, amiket ő már rég eltervezett számomra.

de nem fog az akaratom ellenére dolgokat tenni neked.

Az imádság tehát Istennel kezdődik, és Isten céljaival. és nem arról szól, hogy az én akaratom legyen meg. Sok népszerű televíziós prédikátor tanítja azt a téveszmét, hogy az

imádság arról szól, hogy a saját akaratunk legyen meg. És pontosan ez a legszomorúbb ezekben a tanításokban, hogy nincsen bennük teológiai mélység.

Az emberek sokan annyira sekélyesek, s akárhányszor megcsapja őket egy új tanítás szele, rögtön a rabjává válnak, és rohannak is utána, és most megint visszatértünk ahhoz, hogy az a tanítás járja, hogy az imádság az azt jelenti, hogy megragadod a jogart és követeled Istentől, hogy tegye meg amit kérsz.

És azt tanítják, hogy csak tarcs ki és követeld Istentől, es szorítsd meg őt és akkor muszály lesz megtennie amit csak kérsz. De ez egyáltalán nem így van.

Isten nem egy palackból kiszabadult szellem, akinek teljesíteni kell a kívánságaidat,

O a világegyetem szuverén, mindenható ura, és ő tartja kezében az egész világmindenséget.

És had mondjam még azt, hogy én nagyon hálás vagyok Istennek minden egyes meg nem válaszolt imádságomért. Nagyon nagy bajban lennénk most, hogyha Isten minden imádságomat megválaszolta volna.

Sok olyan dologért imádkoztam, amit nem is értettem teljesen, hiszen csak egy részét láttam a dolgoknak.

Ugyanakkor én azt hittem, hogy az egész helyzetet átlátom, és hogy mindent tudok róla, és úgy imádkoztam, és amikor kiderült, hogy csak egy részét láttam a dolgoknak, és amikor később átláttam az egész helyzetet, akkor nagyon hálás voltam Istennek, hogy nem válaszolta meg az imádságomat, mert nagy bajban lettem volna, ha megválaszolja.

Had legyen Isten szuverén és mindenható, és tiszteljük Istent Istenként. És értsük meg, hogy az imádság lényege nem az, hogy az én kívánságaim teljesüljenek, hanem hogy az ő akarata legyen meg. Legyen meg a te akaratod, amint a mennyben úgy a földön is.

Ugyanakkor vannak szükségleteim és helyénvaló dolog Istentől kérnem, hogy töltsse be a szükségleteimet.

Így aztán itt vannak ezek a kérések, amelyek a saját szükségleteinkkel foglalkoznak, a mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. Ezek azok a szükségletek, amelyek az élethez kellenek, az élet fenntartásához.

Bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. A megbocsátás nagyon fontos dolog.

Vegyük észre, hogy az első kérés a jelennel foglalkozik, a jelen szükségleteivel, mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.

A második dolog a múltra utal. A megbocsátás az azokra a rossz dolgokra vonatkozik, amelyeket eddig a pillanatig követtem el. Bocsásd meg vétkeinket, ez tehát a múltra utal.

Azután pedig, és ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól. Ez a jövőre utal, hogy uram vedd át az életem irányítását és vezess a jövőbe.

Ezek a kérések tehát, amelyek a múltra, a jelenre, és a jövőre vonatkoznak, a szükségleteinkről szólnak, a megbocsátásról, Isten vezetéséről és a szabadításról.

Ezek tehát a személyes kérések, és ezek azok a dolgok a saját életemmel kapcsolatban, amikkel Istenhez kell, hogy menjek.

A szükségleteimről való gondoskodás, a megbocsátás, a vezetés és a szabadítás.

Ezután pedig az ima visszatér Istenhez, mert tiéd az ország, a hatalom, és a dicsőség mindörökké, ámen.

Az imádságnak tulajdonképpen három formája létezik.

Az első a dicsőítés, amikor rácsodálkozunk Isten nagyságára és dicsőségére, és elgondolkozunk ezeken és tátva marad a szánk.

És a dicsőítés nagyon fontos része az imádságnak. Amikor azért dicsérem az urat, aki ő. Amikor nem kérek tőle semmit, egyszerűen csak dicsőítem őt, azért, mert tudatában vagyok a dicsőségének és a nagyságának és az erejének,

ezt érzi az ember, amikor felnéz a csillagos égboltra. Ó Isten, annyira hatalmas, Isten olyan fennséges.

Amikor felismerjük Isten nagyságát, és tisztában vagyunk vele, hogy mennyire hatalmas ő,

ugyanazt érezheted akkor is, amikor ránézel egy gyönyörű virágra. És dicséred Istent, hogy mennyire csodálatos és mennyire gyönyörű az ő teremtmése.

Az az érzés, amikor egy gyerek megszületik, és elnémulsz a csodálattól, és arra gondolsz, hogy Isten mennyire bölcsen alkotta meg az életet. Ez tehát a dicsőítés.

Az imádság második formája a kérés. Ami szűken értelmezve azt jelenti, hogy saját szükségleteimet kérem, hogy Isten töltsse be.

Az imádság harmadik formája pedig a közbenjárás, amikor a körülöttem levő elvesztett világ szükségleteiért imádkozom, és azt kérem Istent, hogy azokat töltsse be.

És az imádságnak mind a három formáját megtaláljuk a Jézustól kapott mintaimádságban. Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is. Ez tehát közbenjárás Isten országáért.

Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. Ez a kérés, amikor a saját szükségleteimért imádkozom.

Mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ez az amikor rácsodálkozom Istenre és dicsőítem őt. És felismerem, hogy milyen hatalmas ő és vegyük észre, hogy ez az imádság dicsőítéssel kezdődik és dicsőítéssel is fejeződik be.

Mi általában előbb szoktuk a saját szükségleteinket kérni Istentől és utána járunk közbe másokért, itt azonban, ebben a mintaimádságban, előbb van a közbenjárás mint a kérés.

Nem hiszem, hogy a sorrend fontos volna, de azt gondolom, hogy az imádság mind három formájának jelen kell lenni amikor imádkozunk. Tehat egyrészt dicsérnünk kell Istent, másrészt közben kell járnunk másokért, és harmadszor pedig a saját szükségleteinkért is kell imádkoznunk.

Érdekes, hogy a kérések közepette azt találjuk, hogy a megbocsátásért való imádságunk összefüggésben van azzal, hogy mi megbocsátunk másoknak. Bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.

Rögtön felmerül azonban a kérdés, hogy akkor itt cselekedetekről van-e szó. Vagyis az, hogy Isten megbocsát nekem, attól függ-e, hogy én megbocsátok-e másoknak? Mert ha igen, akkor úgy tűnik, mintha cselekedetekért kapnánk a megbocsátást.

Felmerül itt tehát egy ronda kis teológiai probléma.

Mit mond erről Jézus. Mertha az embereknek megbocsátjátok vétkeiket, nektek is megbocsát mennyi Atyátok. Ha pedig nem bocsátotok meg az embereknek, atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.

Azt várod tőlem, hogy megváltoztassam ezt? Azt akarod, hogy felelős legyek, azért hogy megváltoztatom Jézus szavait?

Erre lehet hogy azt mondd, de én ezt nem értem, viszont fel kell ismerned azt, hogy Jézus nem arra hívott el, hogy megértsd, hanem arra, hogy higgy benne.

Így tehát én hiszem, hogy nagyon fontos megértenünk a megbocsátás fontosságát.

És meg kell, hogy bocsássunk másoknak. És ez nem egy matematikai kérdés, mint ahogy Péter gondolta, amikor azt kérdezte, Uram, hányszor vétkezhet ellenem az én atyámfia úgy, hogy én megbocsássak neki. Még hétszer is?

És biztos vagyok benne, hogy Péter azt gondolta magában, hogy ő nagyon nagylelkű és kegyelemmel teljes amiért el tudta azt gondolni, hogy valakinek akár hétszer is megbocsásson.

Jézus pedig azt mondta neki, hogy nem Péter, hanem még hetvenszer hétszer is, azaz négyszázkilencvenszer is. Ajajaj uram.

A megbocsátás tehát nem matematikai kérdés. Jézus valószínűleg azt gondolta, hogy Péter úgy is abbahagyja a számolást, mielőtt négyszázkilencvenhez érne.

Fel kell ismernünk azt, hogy a megbocsátás Isten gyermekének a lelkében kell, hogy benne legyen.

Mivel Isten annyi mindent megbocsátott nekem, az magától értetődő, hogy nekem is meg kell bocsátanom másoknak.

Jézus egyszer egy nagyon érdekes példázatot mondott erről a dologról.

Volt egyszer egy ember, aki háromszázötven millió forinttal tartozott az urának.

És ez az úr magához hívatta ezt a szolgát egyszer és azt mondta neki, hogy hát eljött az ideje, hogy visszafizesd a tartozásodat és a szolga pedig leborult előtte és azt mondta, egyszerűen nincs most ennyi pénzem, kérlek, hogy légy egy kicsit türelmes hozzám. És az úr pedig azt mondta, tudod mit, felejtse el az egészet és elengedte neki a tartozását.

Így tehát az úr elengedte neki a háromszázötvenmillió forintos tartozását és ezután ez a szolga elment és odament egy másik szolgálóhoz, aki pedig ötezer forinttal tartozott neki.

És megragadta és fojtogatni kezdte és azt mondta neki, fizess meg amivel tartozol. Ő pedig azt mondta neki, hogy a feleségem beteg, és az orvosoknak kellett fizetnem, és egyszerűen nincs most rá pénzem, kérlek, légy türelemmel hozzám és megfizetek neked mindent. Ez az ember pedig azt mondta neki, ó én már idáig is türelmes voltam veled, volt elég időd, és kihívta a rendőröket, és az adósok börtönébe küldte ezt az embert.

Ennek a szolgálónak az ura pedig meghallotta, hogy mit tett ez a szolga, és behívatta őt magához, és megkérdezte tőle, hogy mennyivel tartoztál te nekem? Hát, azt mondja, hogy háromszázötvenmillió forinttal.

És megkérdezte tőle, hogy nem elengedtem-e neked a tartozásodat. Az felelte de igen, és akkor azt kérdezte az ura, hogy akkor hogy lehet, hogy azt hallom, hogy egy szolgatársadat ötezer forintos tartozás miatt az adósok börtönébe vetteted.

És ezután az ura hívatta rendőrt és azt mondta neki, hogy vedd ezt az embert az adósok börtönébe, amíg a legeslegutolsó fillért is vissza nem fizeti nekem.

És itt Jézus újra hangsúlyozta azt a tényt, hogy Isten annyi mindent megbocsátott nekünk, úgyhogy ha Isten így megbocsátott neked, akkor ki vagy te, hogy ne bocsájs meg a testvérednek.

Mivel tehát az Isten megbocsátott nekünk, mi is megbocsátunk másoknak. És ha megbocsátunk másoknak, akkor Isten meg fog nekünk bocsátani, ha pedig nem bocsátunk meg az embereknek, akkor Jézus azt mondta, hogy az Úr sem fog nekünk megbocsátani.

Nem áll szándékomban megváltoztatni Jézus krisztus kijelentését, egyszerűen csak engedelmeskedni akarok neki.

És szeretnék megbocsátani másoknak, az Úr segítségével. Hiszen ez saját természetem ellen van. A saját természetem le akar számolni és bosszút akar állni.

A saját természetem azt akarja, hogy a másik ember megkapja amit megérdemel. És a saját természetem egyszerűen nem akar megbocsátani.

Valaki egy kulccsal végigkarcolta a kocsim oldalát és én nem akarok megbocsátani ennek az embernek, akárki is volt az.

Valaki ellopott két öltönyt a kocsimból, és ráadásul koszosak is voltak ezek az öltönyök, hiszen éppen a tisztítóba vittem volna őket, és azt sem tudom, hogy mihez kezdene bárki is két olyan öltönnyel, amiket rámméreteztek.

Mindenesetre valaki ellopta ezeket az öltönyöket mielőtt elvittem volna őket a tisztítóba, és nem tudom ki volt az, aki ezt tette. De a saját természetem nem akar neki megbocsátani. És én szeretném megtalálni azt az embert, aki végigkarcolta a kocsimat.

De Hála Istennek, hogy ő belém öltötte azt a hozzáállást, hogy végül is mindegy, úgyis minden megég majd a végén.

És bizonyos árat kell fizetnie az embernek azért, hogyha sokan ismerik.

És minél többen ismernek, annál többen fognak utálni, legalábbis százalékosan így jön ki ez a dolog, így tehát minél több ember ismer téged, annál több ellenséged lesz.

És én úgy gondolom hogy valaki meglátta a rendszámtáblámon a Calvary vagy a golgota szót, és rajott hogy az az én kocsim, és biztosan azt gondolta, hogy most aztán megadjuk ennek az embernek ami jár neki.

És én személy szerint nagyon sajnálom azt az illetőt, akinek ilyen harag és keserűség van a szívében, hogy ilyen gonosz dolgot cselekedjen, de mindenesetre meg kell bocsátanom neki.

Én nem engedhetem, hogy ez a dolog megemésszen belülről és hogy a harag forrongjon bennem, mert tudod, hogy mi történik, hogyha ezt megengedem?

Ha feldühítem magamat és forrongok belülről, hogy így meg úgy, ez az ember ezt meg azt tette, akkor bizonyos mirigyek a testemben olyan vegyianyagokat termelnek, amelyek tulajdonképpen megemésztene belülről.

És Jézus tudta, hogy számunkra is fontos az hogy megbocsássunk és hogy ne hordozzunk keserűséget magunkban, sem pedig haragot, vagy ellenségeskedést, mert Jézus tudta, hogy milyen vegyi anyagok termelődnek a szervezetünkben, és tudta, hogy ezek a mirigyek ilyen önpusztító anyagokat termelnek, amikor keserűséget, haragot, vagy bosszút forralunk magunkban.

Ezért tehát a saját érdekedben áll megbocsátani, és neked jó az , ha nem hordozol keserűséget magadban valaki olyannal szemben, aki évekkkel ezelőtt valami rosszat tett ellened.

Nagyon szomorú látni, hogy sokan szó szerint megbetegedtek abból kifolyólag, hogy nem tudtak megbocsátani valakinek és hogy keserűséget, és hogy haragot hordoztak magukban.

Úgyhogy bocsássunk meg egymásnak.

A harmadik igaz cselekedet, amiről Jézus itt beszél, az a bűjtölés.

És megint csak azt látjuk, hogy van helyes és helytelen módja a bűjtölésnek. azt mondja Jézus, hogy amikor pedig bűjtöltök, ne nézzetek komoran mint a képmutatók, akik eltorzítják arcukat, hogy lássák az emberek bűjtölésüket. Bizony mondom néktek, megkapták jutalmukat.

Amikor pedig te bűjtölsz kend meg a fejedet, és mosd meg az arcodat, hogy bűjtölésedet ne az emberek lássák, hanem Atyád aki rejtve van, és Atyád, aki látja ami titokban történik, megfizet neked nyilvánosan.

Itt tehát megint arról van szó, hogy ne önmagadra irányítsd a figyelmet, és hogy ne azért bűjtölj, hogy mások lássanak, és hogy megdicsérjenek érte, és azt mondják, hogy mennyire lelki vagy, mert bűjtölsz.

Régebben, amikor évekkkel ezelőtt elkezdtem a szolgálatomat, gyakran bűjtöltem, és az nyilvánvalóan látszik rajtam, hogy mostanában már nem szoktam olyan sokat bűjtölni.

De a szolgálatomnak a kezdeti szakaszában gyakran előfordult az, hogy éppen bűjtöltem, amikor mint lekipásztor, meglátogattam valakit.

És mondjuk éppen egy kedves nénit látogattam meg, aki megkínált házi készítésű süteménnyel.

És akkor éppen már napok óta böjtöltem, és persze felmerült a kérdés, hogy hát ilyenkor mit csináljak?

Mondjam azt neki, hogy hát köszönöm szépen, de hát éppen böjtölök.

Nem, egyszerűen csak megtörtem a böjtöt és megettem a süteményt.

Ugyanis arra gondoltam, hogyha én azt mondom neki, hogy nem ehetek ebből a sütiből, mert böjtölök, akkor már úgyis megkaptam a jutalmamat, én azonban nem az emberi jutalmat kerestem, hanem Istentől szerettem volna jutalmat kapni. Így aztán, ha megkínáltak valami ennivalóval, akkor megpróbáltam azt nem elfogadni, de ha valaki házikészítésű süteménnyel kínalt akkor azt nem lehet nem elfogadni.

Hiszen ők is szeretnék megkapni a jutalmukat ugyebár? Jaj, annyira finom ez a süti.

Ezután Jézus más vizekre evez itt a hegyibeszédben, és a kincseinkről kezd el beszélni.

Először is elmondja, hogy mit ne csináljunk. Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol a moly és a rozsdá megemészti, és ahol a tolvajok kiássák és ellopják.

Néhány évvel ezelőtt divatba jött az, hogy az emberek aranyat és ezüstöt vásároltak.

És mivel olyan sokan vásároltak nemesfémeket, megnőtt az irántuk való kereslet, és így mesterségesen fel ment az áruk.

És tulajdonképpen az inflációval szemben próbálták megvédeni magukat az emberek amikor aranyat és ezüstöt vásároltak.

És a szakemberek még csak bíztatták is az embereket arra, hogy vásároljanak csak aranyat és ezüstöt, és így védjék meg magukat az inflációtól.

És az úgymond nagylelkű emberek, szívesen megszabadítottak másokat értéktelennek tartott dollárjaiktól aranyért és ezüstért cserébe.

És nekem mindig is gyanús volt ez az egész, hogyha egyszer a dollárom annyira értéktelen, vagy hamarosan el fog értéktelenedni, akkor ezek az emberek miért fogadták el szívesen az aranyért és ezüstért cserébe amik pedig annyira értékesek.

Én azonban nem vettem tőlük aranyat és ezüstöt, mert a Jakab levelében azt olvashatjuk, hogy ti gazdagok sírjátok és jajgassatok a bekövetkező nyomorúságaitok miatt, mert aranyat és ezüstöt gyűjtöttetek az utolsó napokra.

Aranyatok és ezüstötök pedig megrozsdásodott, és már nem ér semmit.

Bárcsak többen olvasták volna ezt el azok közül, akik azután több milliárd dollárt vesztek el amikor összeomlott az ezüstpiac.

Ha Jakab levelét olvasta volna a gazdasági elemzők helyett, akkor sok nyomorúságtól megkímélhette volna magát.

Az ezüst és az arany ára újra lement a normális szintre, és mennyire sajnálom azokat, akik a mesterségesen felpumált árakon vették meg és most már a felét sem éri annak, mint amennyiért ők vették.

Az Úr azt mondja, hogy ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, mert az arany meg az ezüst értéke is egyre lejjebb fog menni.

Hiszen a moly és a rozsdá megemésztheti, és a tolvajok kiáshatják és ellophatják.

Hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a moly, sem a rozsdá nem emészti meg és ahol a tolvajok sem ássák ki és nem lopják el.

Jézus azt is elmondja, hogy miért van ez így, miért kell, hogy a mennyben gyűjtsünk kincseket, és nem pedig a földön.

Az ok pedig az, hogy ahol a kincsed van, ott lesz a szíved is.

Ha tehát a földön gyűjtöttél kincseket magadnak, akkor a szíved is ott lesz a földi, anyagi kincseknél.

Ha pedig a mennyben gyűjtöttél kincseket magadnak, akkor a szíved is ott lesz a mennyei, a lelki dolgokban.

Az egyik átmeneti, és időleges, a másik viszont örökkévaló. Ezért tehát ha a földön gyűjtesz kincseket, az átmeneti, és időszakos dolog, ha pedig a mennyben, az örökkévaló.

Jézus mondott egyszer egy példázatot, ami sokak számára nagyon nehezen érthető, és majd részletesebben is tanulmányozzuk, amikor a Lukács evangéliumához érünk.

Egy olyan emberről szól a példázat, akit ki akartak rúgni az állásából.

Ő volt a könyvelője a főnökének, és fogta magát, és magához hívatta az összes adóst és akkor megkérdezte az elsőtől, hogy mennyivel tartozol az én uramnak? Az meg így felelt, hogy száz korsó olajjal. Száz korsóval, akkor had változtassam meg ezt gyorsan és leírt ötvenet.

És megkérdezte a másodikat, te mennyivel tartozol az Uramnak? Tíz adag liszttel. És akkor fogta és ötre változtatta a tizet. És behívta egyenként az összes adóst és mindegyiknek eltörölte a felét az adósságuknak.

Mert tudta, hogy két héten belül elbocsátják az állásából.

És amikor aztán elbocsájtják az állásából, akkor lesz hova mennie, oda tud menni ezekhez az adósokhoz és azt fogja nekik mondani, hogy emlékszel, hogy felét eltöröltem az adósságodnak és akkor azoknak az embereknek kötelességük lesz segíteni neki.

És Jézus azt mondta, hogy az ura pedig megdicsérte azt a szolgát,

nem a becstelenségéért, hanem a bölcsességéért. És azt mondta, hogy e világfiai a maguk nemében okosabbak mint a világosság fiai.

Ez az ember a jelenlegi helyzetét használta fel arra, hogy a jövőjét megalapozza.

Jézus tulajdonképpen ugyanezt mondja nekünk is, hogy használjuk ki a jelen arra, hogy megalapozzuk a jövőt. Használjuk ki a jelen lehetőségeit, mert miután meghalunk, már semmit sem tudunk hozzáadni a lelki számlánkhoz.

Csak a jelenben tudunk mennyei kincseket gyűjteni magunknak. Miután meghalunk, azután nem mondhatjuk azt, hogy uram, én rád akartam hagyni mindent.

Mindenem amim van az az úré, csak ő engedi, hogy most éppen használjam. És én az egészet elhasználom és az Urnak semmi sem marad, nem, az Ur azt mondja, hogy használd ki a jelen

és most gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, miért, mert ahol a kincsed van, ott lesz a szíved is.

A test lámpása a szem. Ezért ha a szemed tiszta, az egész tested világos lesz. Ha pedig a szemed gonosz, az egész tested sötét lesz. Ha tehát a benned levő világosság sötétség, milyen nagy akkor a sötétség.

És senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak. Ez az egész tehát a kincsek gyűjtéséről szól.

Ha a mammon az urad, ha ő irányítja a szívedet és az anyagi dolgok uralják az életedet, akkor nem lehetsz Isten szolgája is egyben. Mert nem szolgálhatsz Istennek és a mammonnak. Nem szolgálhatsz egyszerre két úrnak.

Az egyiket elfogod hanyagolni, ragaszkodni fogsz az egyikehez és a másikat pedig gyűlölni fogod. Nem szolgálhatsz Istennek és a mammonnak. Voltak akik megpróbálták, de ez lehetetlenség.

Ezután az úr az aggódásról szól nekünk, azt mondja, hogy ne aggódjatok, ne gondolkozzatok aggodalmas gondolatokat az életeitekről.

Hogy mit egyetek és mit igyatok, se testetekért, hogy mivel ruházkodjatok. Nem több-e az élet a tápláléknál, és a test a ruházatnál.

Nézzétek meg az égi madarakat, nem vetnek, nem is aratnak, csűrbe sem takarnak, és mennyi atyátok eltartja őket. Nem vagytok-e ti sokkal értékesebbek náluk?

Azt mondja Jézus, hogy ne aggódjunk, nézzük meg a madarakat.

Nem vetnek, nem is aratnak és csűrbe sem takarnak. Itt az Úr nem azt hirdeti, hogy ne ültessünk, ne arassunk, ne dolgozzunk. Egyáltalán nem azt mondja itt az Ur. Nem arról van szó, hogy teljesen passzívoknak kell hogy legyünk a szükségleteinket illetően.

Azt sehol nem látjuk a természetben, hogy ott ül a kismadár a pózna tetején, tátva a csőre, és várja, hogy berepüljön a kukac a szájába.

A kismadár is aktívan keresi a kukacot a földön, és amikor megtalálja, akkor megeszi.

Nem vár tehát passzívan és az úr nekünk sem a passzivitást tanítja, nem azt mondja, hogy nyugodtan dőljünk hátra, és várjuk, hogy a sültgalamb berepüljön a szánkba, illetve arra, hogy az Ur gondoskodik rólunk, ez egyáltalán nem Biblikus.

Pál apostol azt írta, hogy aki nem dolgozik, az ne is egyék.

Isten adott nekünk erőt és képességeket, és ahogy az unokám is mondja, Isten adott nekem agyat, és azt akarja, hogy használjam, nekünk is használnunk kell azokat a képességeket és adottságokat, amiket az úrtól kaptunk.

De ne aggódjatok, ne izguljatok, hogy jaj most mi lesz, mit csinálunk hogy fogjuk ezt kifizetni. Ne aggodalmaskodjatok, mert a ti atyátok tudja, hogy szükségetek van ezekre.

És a ti atyátok gondoskodik a madarokról és eltartja őket, és ha a madarokról gondoskodik, akkor mennyivel inkább fog rólatok gondoskodni, hiszen ő a ti atyátok.

És ti fontosabbak vagytok számára a madaraknál.

Úgyhogyha az atyátok figyel arra, hogy a madarakat ellássa táplálékkal, akkor biztosak lehettek benne, hogy titeket is el fog látni, ezért tehát ne aggódjatok.

Aggódásával pedig ki tudná közületek megnövelni termetét akárcsak egy könyöknyivel is.

Egy könyök az kb. 45 cm.

Jaj, en úgy aggodom amiatt, hogy ilyen alacsony vagyok és úgy szeretnék magasabb lenni. És ezzel az aggódással melyikőtök tudja 45 cm-el megnövelni a termetét? Ez képtelenség.

Az úr azt mondja, hogy az aggódásnak semmi értelme, semmi értéke nincsen. Akkor pedig miért aggódjunk?

S mit aggódtok a ruházatért is? Ó itt a feleségem.

Figyeljétek meg, a mezei liliomokat, hogyan növekednek. Nem fáradoznak, és nem fonnak. És akkoriban persze az asszonyoknak fonniuk kellett ahhoz, hogy legyen ruhájuk.

Jézus azt mondta, hogy nézzétek meg a liliomokat, nem fáradoznak, nem dolgoznak az orsóval,

Salamon teljes dicsőségében sem öltözködött úgy, mint ezek közül akárcsak egy is.

Salamon teljes gazdagságában és minden dicsőségében sem öltözködött olyan szépen, mint egy kis mezei liliom.

Ha pedig a mező fűvét, amely ma van, és holnap a kemencébe vetik, így öltözteti az Isten, nem sokkal inkább titeket, kicsinyhitűeket?

Jézus itt tehát összeveti az aggodalmat a hittel.

Ha valóban van hited, akkor nem fogsz aggódni. Ha aggódsz, az annak a jele, hogy nincs elég hited.

A hit és az aggodás kölcsönösen kizárja egymást.

Ti kicsiny hitűek, hiszen Isten így öltözteti a mező fűvét, amely ma van és holnap a kemencébe vetik. Akkor nem sokkal inkább fog rólatok gondoskodni?

És mellel az előbb viccelődtem a feleségemmel kapcsolatban, de el kell hogy mondjam, hogy Kay már jó ideje eljutott az úrban oda, hogy nem aggódik ezek felől a dolgok felől.

És nagyon hálás vagyok érte Istennek, és azért a lelki példáért is, ami ő a számomra és a gyülekezetben lévő nők számára is. Mert egyáltalán nem aggodalmaskodik a ruházatkodással kapcsolatban, és semmi mással kapcsolatban sem, és mi nagyon egyszerű életet élünk.

Es azért is nagyon hálás vagyok Istennek, hogy olyan társat adott nekem, aki ugyanúgy látja ezeket a dolgokat, mint én. Aki ugyanúgy gondolkodik mint én, hogy Jézus krisztusban egyszerű életet kell, hogy éljünk. És néha viccelődök vele és példaképp használom őt azért, hogy nevetessünk egy jót, de ez valószínűleg nem helyes.

Uram, bocsáss meg nekem ezért.

Különben még azt mondja majd nekem, hogy azt mondtad a gyülekezetben, hogy én ilyen vagyok? Hát jó, akkor majd ilyen leszek.

Ezért ne aggódjatok tehát és ne mondjátok, hogy mit együnk, mit igyunk, vagy mit öltünk magunkra.

Mindezt a pogányok kérdezzétek, a ti mennyei atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van minderre.

A ti atyátok tudja, hogy szükségetek van minderre, ne aggódjatok tehát ezek miatt, hiszen a ti atyátok tudja, hogy szükségetek van rájuk.

Ezért tehát nem szabad megengednünk, hogy elsődlegesen ezek a dolgok foglalkoztassanak bennünket. Ezek a dolgok tehát nem lehetnek a legfelsőbb rendűek az életünkben.

Akkor mit is kell keresnünk?

A pogányok keresik ezeket a dolgokat. A világ divatját, figyeljük csak meg hogy mennyi étterem van, és, hogy mekkora hangsúlyt fektetnek a mai magazinok az ételre és a ruhákra,

bámulatos, hogy a pogány világot mennyire izgatják mindezek a dolgok.

Ti azonban keressétek először Isten országát és az ő igazságát. A sorrend itt nagyon fontos.

Az elsődleges dolgokat helyezzük előtérbe, és Isten majd gondoskodik a többitől.

Ha először az Isten országát és az ő igazságát keresed, akkor ezek is mind megadtnak neked. Tehát Isten gondoskodik majd ezekről a dolgokról, és így nem kell aggódnod felőlük.

Mindössze annyit kell tenned, hogy Istent keresed először az életedben, az ő országát és az ő igazságát, és utána ő majd gondoskodni fog minden másról.

Ha megvizsgáljuk az életünket, és megfigyeljük, hogy mennyi időt és energiát töltünk azzal, hogy megvásároljuk a ruháinkat, az ételünket, és hogy megszerezzük azt a pénzt, ami mindehhez kell,

akkor azt fogjuk találni, hogy rengeteg időnk és energiánk elmegy arra, hogy lépést tartsunk a világgal, hogy divatosak maradjunk, megfelelő nagyságú gallért viseljünk, és aztán emiatt gyakran kidobunk olyan ruhákat, amiket még sokáig tudnánk hordani, csak éppen már nem divatosak.

És így a fogyasztói társadalom áldozataivá váltunk.

És ellustultunk az étel elkészítését illetően is, és hajlandók vagyunk egy vagon pénzt kifizetni egy kiló kenyérért, amikor pedig, hogyha hajlandók lennénk egy kis energiát befektetni, akkor az alapanyagokat nagyon olcsón meg tudnánk venni.

Feldolgozhatnánk őket és sokkal olcsóbban kijönne egy sokkal egészségesebb darab kenyér. De az a baj, hogy ehhez bele kell fektetnünk egy kicsivel több energiát.

Mindenesetre itt az Úr azt mondja, hogy ne aggódjunk ezekért a dolgokért, és ne engedjük, hogy ezek a dolgok váljanak az életünk legfőbb kérdéseivé. Isten országa és az ő igazsága legyen a legfőbb dolog az életünkben, és a többről majd ő gondoskodik és nekünk pedig nem kell aggódnunk felőlük. Az Úr tudja, hogy mindezekre szükségetek van.

Emlékezzünk vissza, hogy Jézus azt mondta, hogy amikor imádkoztok, akkor ne legyetek bőbeszédűek, hiszen az Úr tudja, hogy mire van szükségetek mielőtt még bármit is kérnétek tőle.

Tehát Ő tudja hogy mindezekre a dolgokra szükségetek van.

Ezért ne aggódjatok tehát a holnapért.

És milyen érdekes, hogy legtöbbször valóban a holnapért aggódunk. Az aggódásaink a holnapért mindig felülmulják a mával kapcsolatos aggódásainkat.

A mában élek, és ma már ettem, és van mit fölvennem, tehát nem a aggódom a máért, de mi lesz velem holnap?

Mit csinállok majd, amikor jövő héten be kell fizetnem azt a számlát,

Tehát általában a jövőre irányul az aggodalmunk. az Úr azonban azt mondta, hogy ne aggódjatok a holnapért.

Mert a holnap majd aggódik magáért. Elég minden napnak a maga baja.

Jakab arra biztatott minket a levelében, hogy legyetek az igének cselekvői ne csupán hallgatói, hogy be ne csapjátok magatokat.

a hegyibeszéd végén Jézus tulajdonképpen ugyanezt mondja, amikor azok, akik hallják az ő beszédeit, és meg is teszik azokat, ahhoz az emberhez hasonlítja, aki okos módon kösziklára építette a házát.

ezzel állítja szembe a bolond embert, aki hallja Jézus beszédeit, de nem cselekszi azokat, és ő olyan, mint aki homokra építette a házát.

Úgy segítsen bennünket az Úr, hogy ne csak hallgatói legyünk ennek a csodálatos tanításnak, amit Jézus a hegyibeszédben tárt elénk,

ne csak hallgatói legyünk, akik azt mondják, hogy nem csodálatos ez, hát mennyire igaz amit mond, hát valóban nem kéne, hogy aggódjak, és igen, tényleg a mennyben kellene kincset gyűjtenem, és tulajdonképpen egyetértünk vele, de a cselekedeteink nem követik szavainkat.

Ha ezt tesszük, akkor bolondok vagyunk, olyanok, akik a homokra építenek, és ha jön a vihar, akkor összedől mindaz amit építettünk.

Fontos tehát, hogy az ige cselekvője legyek, nem pedig csak hallgatója.

Úgy segítsen mindannyiunkat az Úr, hogy az elkövetkező héten ne csak csodáljuk a hegyibeszédet, hanem valóban meg is éljük azt.

Hogy ezek az alapelvek valósággá váljanak az életünkben. És megmaradjunk Jézus Krisztusnak ebben a tanításában.

Hogy valóban mennyi atyánk gyermekei legyünk, és gyermekeiként élvezhessük mindazt a jószágot, örömet, és mindazokat az áldásokat, amelyeket az Atya ad a gyermekeinek.

Úgy gondolom, hogy mindannyian egyetértünk, hogy Jézus Krisztus volt a valaha élt legnagyobb tanítómester.

És éppen ezért érdekes tanulmányozni a tanítási stílusát.

És leggyakrabban azt a módszert használta, hogy bemutatott egy alapelvet, majd elmagyarázta és példákkal illusztrálta azt.

Jézus tehát kijelentette az igazságot és alapelvet. Nagyon fontos a mi életünkben is, hogy legyenek elveink, amelyek alapján éljük az életünket.

És tudnunk kell, hogy miért pont azok az elvek alapján éljük az életünket és legjobban ezt úgy érthetjük meg, hogy ha valaki illusztrálja ezeket az elveket számunkra.

Jézus következetesen ezzel a módszerrel tanított a hegyibeszédben, hogy kijelentett valamilyen alapelvet és azután példákkal illusztrálva megmagyarázta azt.

Most, hogy elérkeztünk a Máté evangéliuma 7. fejezetéhez, egy új alapelvhez érkeztünk. Amint itt Jézus egy új elvet jelent ki számunkra.

Azt mondja Jézus, hogy ne ítéljetek, hogy ne ítéltessetek. Ez tehát az alapelv, hogy ne ítéljetek, hogy ne ítéltessetek.

Azután pedig továbbmegy és megmagyarázza ezt az alapelvet, mert amilyen ítélettel ítélték, olyannal ítéltettek. És amilyen mértékkel mértek, nektek is olyannal mérnek.

Azután pedig illusztrálja ezt az alapelvet, miért nézed a szálkát atyád fia szemében, a magad szemében pedig miért nem veszed észre a gerendát sem.

Vagy hogyan mondhatod atyád fiának, had vegyem ki szemedből a szálkát, amikor a magad szemében ott a gerenda. Képmutató, vedd ki először a saját szemedből a gerendát, és akkor majd jól fogsz látni ahhoz, hogy kivedd atyád fia szeméből a szálkát.

Ne adjátok oda a kutyáknak azt ami szent, gyöngyeiteket se dobjátok a disznók elé, nehogy lábukkal széttapossák azokat, majd megfordulva széttépjenek titeket.

Ez az igerész sok ember számára nehezen érthető, mert úgy tűnik, mintha Jézus azt mondaná, hogy ne tegyünk valamit és rögtön azután azt mondja, hogy ne vessétek oda gyöngyeiteket a disznók elé a ne adjátok oda a kutyáitoknak azt ami szent. És ez ugyebár azt jelenti, hogy valamilyen módon megítélem az embereket, hiszen meg kell gondolnom, hogy kivel oszthatom meg a szent dolgokat.

Kivel oszthatom meg Isten bölcsességének gyöngyeit, és ehhez valamiféle ítéletet kell hoznom, hiszen nem szabad a kutyákkal, vagy a disznókkal megosztanom.

Jézus itt tulajdonképpen azt tanítja nekünk, hogy nem szabad elítélnünk másokat, ugyanakkor meg kell különböztetnünk egymástól embereket.

Isten önmaga számára tartotta fenn azt a jogot, hogy elítéljen valakit. Isten a végső bíró, nekem tehát nincs jogom senkiről sem azt mondani, hogy el van ítélve vagy elkárhozik.

Ezek a dolgok Isten kezében vannak, ő a végső döntőbíró, és én nem mehetek bele ezekbe a dolgokba.

Pál apostol a rómaiakhoz írt levelében beszél arról, hogy milyen borzalmas dolgokat cselekszenek a világban levő emberek.

Arról beszél, hogy milyen szörnyű helyé vált ez a világ.

Az emberek gonoszok voltak, álnokok, istenkáromlók, paráznák és rengeteg ilyen szörnyű dolgot cselekedtek.

És miután Pál végigsorolta ezeket a borzasztó dolgokat amelyeket az emberek tettek, utána azt mondta, hogy ezért nincs mentséged te ítélkező ember.

Mert amikor más felett ítélkezel, magadat ítéled el, hiszen magad is ugyanazt cselekszed, miközben ítélkezel.

Nincs mentséged tehát, ha elítélsz valaki mást.

Ha valakire ránézek és elítélem azt amit tesz, és azt mondom, az borzasztó, szörnyű, es gonosz dolog, akkor ezzel beismerem azt, hogy én tudom, hogy az a bizonyos dolog az gonosz.

És ha utána én is ugyanazt teszem, vagy legalábbis ugyanannak a bűnnek egy másik árnyalatát követem el, akkor ezzel önmagamát ítélem el, hiszen elismertem, hogy tudom hogy mi a helyes és mégis a helytelen dolgokat teszem. És valószínűleg én rosszabb állapotban vagyok mint az aki felől ítélkezem.

Ha én valakit elítélek akkor az azt bizonyítja, hogy én tudom, hogy mi a helyes és mi nem.

Én azonban lehet hogy ugyanazt teszem, csak egy kis módosítással, kicsit megváltoztatva a helyszínt, vagy szituációt vagy a neveket.

Gyakran előfordul, hogy valakit könnyen elítélünk valamiért, pedig ha egy kicsit megváltoztatjuk az adott helyzetet, akkor kiderül, hogy mi is pontosan ugyanabban a dologban vagyunk bűnösök, mint amiben elítéltünk valaki mást.

Biztosan emlékeztek arra a történetre, amikor Nátán elment Dávidhoz és elmesélte neki, hogy van egy ember, a királyságában, aki nagyon gazdag és akinek mindene meg van.

Szolgái és szolgálólányai, sok juha és marhája és mindene amit csak akart, az meg volt neki.

És a szomszédja pedig egy szegény ember volt, akinek összesen egyetlen kis báránykája volt. Ezt volt mindene, és ez az ember nagyon szerette a báránkját, együtt aludt, és együtt evett vele, bent lakott a báránka a házban, ez volt a mindene annak az embernek.

A gazdag embernek pedig vendégei érkeztek és megparancsolta a szolgáinak, hogy menjenek át a szomszédba a szegény emberhez és erővel vegyék el a báránkját, és azt öljék meg és készítsék el a vendégeknek vacsorára.

Dávid nagyon megharagudott amikor meghallotta ezt a történetet, s elítélte azt az embert és azt mondta, hogy az élő Úrra mondom, hogy halál fia az az ember, aki ezt tette.

Nátán pedig azt mondta, Dávid, te vagy az az ember,

Csak egy kicsit kell megváltoztatni a történetet, hiszen itt van Dávid Izrael királya az összes feleségével együtt. A szomszédságában pedig ott lakik Uriás.

Dávid pedig elvette Uriástól a feleségét, és megölette Uriást.

A próféta amikor bement Dávidhoz egy kicsit más szemszögből mutatta be neki ugyanazt a történetet és Dávid rögtön elítélte azt az embert. De amikor a próféta megint csak egy más szögből mutatta meg Dávidnak azt, hogy ő az az ember, akkor így önmagát ítélte el Dávid. A körülmények ugyan egy kicsit mások voltak, de a próféta megmondta Dávidnak, te vagy az az ember, te követted el ezt, így önmagadat ítélted halálra.

És mi is gyakran ugyanezt tesszük, hogy nagyon gyorsan elítélünk másokat bizonyos dolgokért, de hogyha más szemszögből vizsgáljuk meg a dolgot, akkor kiderül, hogy mi is ugyanabban a dologban vagyunk bűnösök, mint amiért a másikat elítéltük.

Nagyon érdekes és meglepő számomra az, hogy mennyire borzasztónak tűnnek a saját bűneink, akkor amikor más követi el azokat. Amikor mi követjük el, akkor nem is tűnnek olyan szörnyűnek.

Önmagamát gyakran rózsaszín szemüvegen át nézem, és akkor elég jól nézek ki. És ha valami rosszat csinálok, mindig jól el tudom mondani, hogy miért is csináltam azt. Mindig van valamilyen kifogásom. De hogyha valaki más teszi azt, akkor azt mondom hogy hát az szörnyű, borzasztó dolog.

Mi sokkal szigorubban ítélünk meg másokat.

Az Úr tehát csak azt mondja hogy ne ítéljetek, hogy ne ítéltessetek. Tehát nem szabad nekem elítélnem senkit sem, ez Isten dolga.

Mert amilyen ítélettel ítélték, olyannal ítéltettek. Tehát önmagamnak határozom meg a mércét amikor másokat elítélek, hiszen én is ugyanazzal a mércével leszek majd elítélve.

És amilyen mértékkel mértek, nektek is olyannal mérnek. Tehát megint csak én szabom meg a mércét. Amilyen mércét szabok másoknak, nekem is ugyanazt a mércét kell majd megütnöm.

A legjobb tehát, ha ezt az egész ítélkezés dolgot, Isten kezében hagyjuk.

És ezután az úr megmutatja, hogy tulajdonképpen mennyire nevetséges dolog az, hogyha én megpróbálom a testvérem hibáit kijavítani.

Ha azt mondom, hogy láttad a testvérem szemében azt a szálkát, hát odanézz, akkor az Úr az mondja, nekem, nagyon jól megtalálod a testvéred szemében a szálkát, de úgy tűnik, azt nem veszed észre, hogy a saját szemedben ott van egy félméteres gerenda.

Jézus azt mondta, hogy vedd ki előbb a saját szemedből a gerendát, és akkor majd jól fogsz látni ahhoz, hogy kivedd Atyád fia szeméből a szálkát.

Más szóval, ki vagyok én, hogy elítéljek valakit azért, amit ő rosszul csinál, amikor annyi hiba van az én saját életemben is.

Annyi baj van velem is,

ha én ítélkező vagyok és elítélek másokat, akkor az emberek elkezdik majd az én életemben keresni a hibákat, egyszerűen ilyen az emberi természet.

Ha olyan típusú ember vagy, aki folyamatosan elítél másokat, akkor figyeld meg, hogy az emberek elfogják kezdeni a te hibáidat figyelni.

Azért mert úgy próbálják majd meg önmagukat újra felépíteni, hogy téged lehúznak.

Tehát ott van az az alapelv, hogy ne ítéljetez, hogy ne ítéltessetek, ugyanakkor az úr adott nekünk értelmet és bölcsességet és nem várja azt, hogy ezt a bölcsességet a polcon tároljuk és ne használjuk.

És ezért azt mondja nekünk, hogy ne adjátok oda a kutyáknak azt ami szent és gyöngyeiteket se dobjátok a disznók elé, nehogy lábukkal széttapossák azokat, majd megfordulva széttépjenek titeket.

Egyszerűen vannak olyan emberek, akikkel nem lehet megosztani Isten dolgait, és nem is érdemes megpróbálni megosztani azokat.

27:02.089 – 6 AM

Nem fogják tiszteletbe tartani Isten dolgait, hanem egyszerűen kigúnyolják azokat, széttapossák őket, majd megfordulva széttépnek titeket.

Honnan tudhatom akkor, hogy kivel oszthatom meg Isten igazságát, és kivel nem szabad, hogy megosszam.

Hacsak nem valamely módon megítélem az embereket.

Péter is ott ült és hallgatta az urat, amikor ő a hegyibeszédet mondta el, és Érdekes, hogy később a Péter második levelében újra beszél erről a dologról.

A hamis tanítókról, a gonosz emberekről és a hamis prófétákról beszél, és azt mondja itt, de betelt rajtuk az igaz példabeszéd, a kutya visszatér a maga okádására, a megfürdött disznó sárban hempereg.

Visszatértek tehát a régi természetükhöz. És Péter itt ugyanazt a kutya és disznó illusztrációt használja.

Vannak olyan emberek, akik egyszerűen kigúnyolják a lélek dolgait. Ha én egy ilyen embernek kezdek el Isten drága dolgairól beszélni, azokról a csodálatos dolgokról, amiket Isten az én életemben elvégzett, az valóban olyan, mintha a gyöngyeimet dobnam oda a disznók elé.

És Jézus azt mondta, hogy ezt ne tegyük, ugyanakkor felmerül a kérdés, de hát honnan tudhatom, hogy ki milyen ember? Hogyan járhatok azon a keskeny úton, hogy ne ítélek, de ugyanakkor ne legyek bolond se, aki a gyöngyöket a disznók elé veti.

Hogyan is lehetnék erre képes, az úr megmondja a következő versben: Kérjete és adatik nektek.

Ez a szó, hogy kérjete, ez olyan szó, amit Jézus az imádságra használ akkor, amikor a mi imádságunkról beszél, de soha nem használja ezt a szót, akkor amikor a saját imaéletéről beszél.

A szó maga azt jelenti, hogy könyörögni, kérlelni, vagy esedezni.

Amikor Jézus a saját imaéletéről beszélt, akkor egy másik szót használt, ami valami olyasmit jelent, hogy érdeklődni.

Amikor a mi imádságunkról beszél, akkor azt mondja, könyörgünk az Atyához és kérleljük Őt.

Jézus egyenlőként mehetett az atyához, amikor mi megyünk hozzá, akkor tulajdonképpen koldusként megyünk, hiszen nekünk nincs mit adnunk az Atyának.

De kérjete, és adatik nektek.

Jakab azt mondta, hogyha kértek valamit, nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek. Csupán élvezeteitekre akarjátok azt eltékozolni.

Keressetek, ez már kicsit erősebb és találtok,

zörgessetek és megnyittatik nektek.

Valaki egyszer rám mutatott, hogy ezek az igék a görögben folyamatos időben vannak, ami szó szerint azt jelenti, hogy folyamatosan kérjétek, folyamatosan keressetek és folyamatosan zörgessetek.

Tehát nem egy egyszeri, befejezett cselekedetre utalnak, hanem folyamatos cselekedetre.

A folyamatos imaéletünk tehát ebből kell hogy álljon, hogy kérünk, keresünk és zörgetünk.

Ha kérünk, adatik nekünk, ha keresünk, találunk és ha zörgetünk, megnyittatik nekünk.

Mert aki kér mind kap, aki keres, talál és a zörgetőnek megnyittatik.

Ezután Jézus egy illusztrációt hoz, ugyan ki az közöttetek, aki ha kenyeret kér a fia, követ ad neki, vagy ha halat kér, kígyót ad neki.

Ha tehát ti gonosz létetekre tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább ad jókat a ti mennyi atyátok azoknak, akik kérik tőle.

Figyeljük meg, hogy hasonlóan a múltkori igeszakaszhoz, amikor Jézus az imádság kapcsán a kapcsolat fontosságáról beszélt, és arról, hogy az imádság alapja a kapcsolat és ezért mondjuk, hogy mi atyánk, hiszen Isten gyermekeként jogunk van bármikor odamenni az atyához, amikor csak szükségünk van valamire. Itt megint ezt a kapcsolatot hangsúlyozza, amikor azt mondja, mennyivel inkább ad jókat a ti mennyi atyátok azoknak, akik kérik tőle, nektek, a gyermekeinek.

Jézus itt rámutat, hogy földi apaként is amikor a gyermekeink hozzánk jönnek, akkor felismerjük, hogy vannak bizonyos alapvető szükségleteik.

Ha a fiam oda jön hozzám, hogy apa éhes vagyok, kaphatok egy szendvicset? Akkor nem adok a kezébe egy követ, hogy na, rácsáld csak ezt kisfiam.

Én tudom, hogy vannak bizonyos alapvető szükségletei és amikor kenyeret kér tőlem és sajtot, akkor adok neki.

Ha pedig halat kér akkor kígyót adnék neki? Már maga a gondolat is visszataszító, hát persze, hogy nem adnék neki kígyót.

Én szeretem a gyerekeimet, és tiszteletben tartom szükségleteiket. Ha kenyeret kérnek tőlem, akkor kenyeret adok nekik, ha pedig halat, akkor halat kapnak.

Ha én tehát gonosz létemre, vagyis minden hibámmal és gyengeségemmel együtt nem lennék annyira kegyetlen és embertelen a gyerekeimmel, hogy követ adnék nekik hogy ha kenyeret kérnek és kígyót adnék nekik ha halat kérnek, ha én nem tennék ilyet, akkor mennyire kevésbé tenne ilyet mennyei atyánk.

Ha tehát ti gonosz létekre tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteknek, mennyivel jobbat ad a ti mennyei atyátok azoknak, akik kérik tőle.

Amikor Lukács ír erről a Lukács evangéliumában, ő azt írja, hogy mennyivel inkább ad mennyei atyátok szent lelket azoknak, akik kérik tőle.

Érdekes, hogy vannak emberek, akik azt hirdetik Istenről, hogy ő olyan, mint a zsákos ember. Amikor arról van szó, hogy valaki oda megy hozzá, és az ő szent lelkének a munkáját szeretné tapasztalni az életében.

És hallottam embereket akik azt mondják hogy, vigyáznunk kell, amikor megnitjuk magunkat Isten előtt, mert voltak olyanok, akik szerettek volna megkeresztelkedni a szent lélekkel, ahelyett azonban démonok szállták meg őket.

Ez azonban teljesen idegen mindattól, amit itt Jézus tanított, és az egyik legistenkáromlóbb kép az urról, amit csak valaki kitalálhat.

És az ilyen zsákos emberes történetek miatt sokan elkezdtek félni Istentől és azt gondolják, inkább vigyázni kell, hogy hogyan nyitja meg az ember magát Isten előtt, mert nem akarjuk, hogy ilyen borzasztó dolgok történjenek bárkivel is.

De nem kell aggódnunk, hanem teljes bizonyossággal mehetünk Istenhez. Én nem attól félek, hogy Isten mit fog tenni velem, hogyha teljesen megnyitom magam előtte, hanem inkább attól félek, hogy mi lesz, hogyha nem nyitom meg magam Isten előtt, akkor mennyi mindent mulasztok el.

Egyáltalán nem félek attól, hogy teljesen megnyissam az életemet Isten előtt.

Ez egyáltalán nem zavar engem és egyáltalán nem aggódom, hogy mit fog Isten csinálni az életemben, hogy mit enged meg nekem, vagy hova fog elküldeni, vagy mit fog kérni tőlem.

De ezek a zsákos ember történetek ezek szörnyűek, hiszen azt mondják, hogy vigyázz hogy mit mondasz, hogy mit nem akarsz megtenni, mert Isten majd akkor azt fogja megtetetni veled.

És emiatt aztán el kezdünk tartani Isten akaratától, és tulajdonképpen majdhogynem félni kezdünk tőle.

Én utálom a kígyókat, a bogarakat és a patkányokat, és ha azt mondom Istennek, hogy legyen meg a te akaratod, akkor aztán vigyázhatok, mert biztosan Afrikába küld misszionáriusnak. És aztán egész éjjel reszkethetek a hálóm alatt, ahogy hallgatom, hogy a bogarak mászkálnak körülöttem.

Nem, nem, nem, Isten egyáltalán nem ilyen. A mennyei atyád szeret téged és az ő terve a te életeddel messze felülmúlja a te tervedet. És a legjobb dolog, ami valaha is történhet bárkivel, az az, hogy kidobja a saját tervét az életére és átadja magát Isten tervének.

Soha, semmilyen jobb dolog nem történhet veled annál, minthogyha Isten tervének a középpontjában vagy.

Ilyen atyám van, aki az én javamat keresi.

És csak akkor lesz dühös, ha én beleavatkozom a dolgokba, és ezért nem tudja elvégezni azt, ami a lehető legjobb lenne az életemben. És ez mérgesíti Őt, mert néha az útjába állok mert azt hiszem, hogy én jobban tudom Ő, hogy mi a legjobb a számomra.

És néha akaratoskodom, amikor megpróbálom megkapni mindazt, amit én megálmodtam az életemre, mert azt hiszem, hogy az a legjobb számomra. És amikor én akaratos vagyok, akkor ő a kezelésébe vesz.

51:28.957

De nem azért, mert nem szeret engem, egyszerűen azért, mert útjába állok annak, hogy elvégezze azt a jobb tervet az életemben, ami sokkal jobb számomra.

Amit Isten tervez a számodra az a lehető legjobb dolog, ami csak történhet veled. És a legbölcsebb dolog amit bárki is tehet, az az, hogy teljesen átadja magát és odaadja az életét Istennek. Mert Isten szeret téged és a mennyi atyádnak fontos, hogy a lehető legjobb legyen számodra.

Ezért tehát, és figyeljük meg, hogy akárhányszor azt a szót látjuk a bibliában, ezért, vagy hogy tehát, az sohasem a kezdete egy gondolatnak. Ezek a szavak összefoglalást jeleznek. Ezért, ha bármikor azt látjuk, hogy tehát vagy hogy ezért, akkor meg kell kérdeznünk, hogy miért?

Tehát ez amit gyakran az arany szabálynak neveznek nem önnmagában áll, és nagyon sokan elkövetik azt a hibát amikor idézik az aranyszabályt, hogy kihagyják belőle a tehát szócskát, és anélkül idézik ezt a szabályt, ami a tehát szocska nélkül így hangzik, “**amit szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cseleddjétek velük**”.

5:12 AM – 55:34.953

Ez azonban így nem az aranyszabály, és ha valaki így idézi, az nem helyes és az ember csak tehetetlenséget érez, hogyha megpróbálja így követni.

Ha nincs benne a tehát szócska, akkor semmiképpen sem tudjuk betölteni.

Amit tehát szeretnétek, hogy az emberek veletek cseleljenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük, mert ez a törvény, és ezt tanítják a próféták.

Ez annak a szakasznak az utolsó verse, amely úgy kezdődött, hogy ne ítéljetek, hogy ne ítéltessetek.

Emlékeztek, hogy azt mondta, hogy amilyen mértékkel mértek, nektek is olyannal mérnek. Vagyis amilyen mércével másokat néztek, ugyanazt a mércét fogják rátok is alkalmazni.

Amilyen ítélettel másokat ítélték, ugyanolyan ítélettel lesztek ti is megítélve.

Azt a szakaszt tehát, amely arról szólt, hogy ne ítélgessetek, mert ezzel magatoknak állítottok mércét, úgy fejezi be, hogy azt mondja, hogy ezért tehát, amit szeretnétek, hogy az emberek veletek cseleljenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük.

Sokan vannak, akik azt próbálják mondani, hogy Jézus semmi újat nem mondott ezzel, mert ez egy nagyon népszerű mondás volt, és sok más tanító is mondta ezt a múltban.

Konfúcius azt mondta, hogy ne tegyetek másokkal olyat, amit nem akartok, hogy veletek tegyenek.

Arisztotelész is valami hasonlót mondott, amit nem akartok, hogy veletek tegyenek, ne tegyetek másokkal.

Szokratész azt mondta, hogy ha valami nem teszik neked, azt ne tedd másokkal.

Vannak tehát akik azt mondják, hogy ugyanazt az alapvető gondolatot már mások is kifejezték. Ez azonban nem igaz.

Ha elolvasod Szokratész, Arisztotelész, Konfúcius, vagy akárki más műveit, akkor azt találod, hogy mindannyian negatívan fejezték ki ezt a dolgot.

Vagyis nem akarom, hogy megölj engem, ezért tehát nem öllek meg téged. Vagy nem akarom, hogy kirabolj engem, ezért tehát én sem rabollak ki téged. Mindezek negatívan vannak kifejezve.

Jézus azonban megfordította és pozitívan mondta ezt. Amit szeretnétek, hogy az emberek veletek cseleljenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük. Tehát ez pozitív,

más szóval, ha Konfúciust követem, akkor nem gyűlöllek téged, ha azonban Jézust követem, akkor szeretni foglak.

Nem csak valaminek a hiányáról van itt szó, nem negatív értelemben értjük, hanem pozitívan.

Ha Konfúciust követem, nem fogok lopni tőled, ha azonban Jézust követem, akkor adok neked valamit. Látjátok a különbséget?

Az egyik az negatívan van kifejezve és így passzív lesz a hozzáállásunk másokhoz. A másik azonban amit Jézus mondott, az pozitívan van kifejezve, és emiatt én pozitív dolgokat fogok kezdeményezni mások felé. És ez a jóra, kedvességre, szeretetre, adakozásra ösztönöz.

Mert amit én szeretnék, hogy mások tegyenek velem, nekem is azt kell tennem másokkal.

Visszatérve a tehátra, képtelenség lenne betöltenem Jézusnak ezt a parancsát, hogyha az Isten ereje nem munkálkodna az életemben.

A tehát szó visszavisz minket oda, hogy kérjétek és adatik nektek, keressetek és találtok, zörgessetek és megnyittatik nektek.

Mert aki kér mind kap, aki keres talál, és a zörgetőnek megnyittatik. Ide utal vissza a tehát szó.

Magamtól képtelen vagyok megtenni azt, amiről itt Jézus beszél. Nincs hozzá erőm, vagy képességem.

Ezért tehát az Istentől kell kérnem, hogy a Szent lelke által munkálkodjon az életemben és Isten szeretetének az erejét kell keresnem az életemben.

Mert nélkülül képtelen vagyok megfelelni azoknak a követelményeknek, amelyeket itt Jézus elénk helyez a hegyibeszédben.

Ezután Jézus elkezd mindennek az alkalmazásáról beszélni.

Miután elénk tárta az alapelveket, megmagyarázta, és példákkal illusztrálta őket, itt végül elérkezik arra a pontra, amikor arra biztatja a hallgatóit, hogy cselekedjenek aszerint, amit itt tanultak. Ez a rész, az alkalmazás, nagyon fontos, bármilyen tanításról is legyen szó.

Jézus a következőkben tehát az alkalmazásra biztat minket, először figyelmeztetéssel teszi ezt, azután pedig pozitív kijelentésekkel.

6:10 AM -1:08:24.684

Menjete be a szoros kapun, mert tágas az a kapu és széles az az út amely a kárhozattba visz és sokan vannak, akik azon járnak. Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz és kevesen vannak, akik azt megtalálják.

Jézus először is azt mondja itt nekünk, hogy a kapu szoros, és az út pedig keskeny.

Ezért aztán elkötelezettségre és odaszánásra van szükség.

És ez igaz, akármiről is van szó az életben, amiben sikeresek akarunk lenni, hogy a szoros kapun és keskeny úton kell járnunk, más szóval odaszántnak kell lennünk és elkötelezettnnek ahhoz, hogy sikeresek legyünk.

Ez tehát nem kizárólag a keresztény életről szól hanem bármilyen sikerről az életben, Tehát ilyennek kell lennünk hogyha bármiben sikeresek szeretnénk lenni, de különösen a keresztény életünkben.

Szoros a kapu és keskeny az út, tehát igazán el kell köteleznünk és oda kell szánunk magunkat ahhoz, hogy nyerjünk.

Amikor azt olvassuk, hogy menjetek be a szoros kapun, akkor az a János 14 re emlékeztet minket.

Ott Tamás azt kérdezte Jézustól, Uram nem tudjuk hova még, honnan tudnánk akkor az utat? Jézus így válaszolt: én vagyok az út, az igazság és az élet. Jézus itt először is tehát a szoros kapuról beszél és az útról.

Azután azt mondja, hogy óvakodjatok a hamis prófétáktól. Vagyis én vagyok az igazság és itt arról beszél, hogy az életre visz ez az út. Én vagyok az élet, tehát én vagyok az út, az igazság, és az élet.

Menjetek be tehát a szoros kapun.

Vannak olyan emberek, akik folyamatosan azzal vádolnak engem, hogy túlságosan szűk látókörű vagyok. Észrevettétek már, hogy mekkora hangsúlyt fektetnek az emberek manapság arra, hogy széleslátókörű legyen valaki?

Vannak, akik szeretnék annyira kiszélesíteni az utat, hogy odáig eljussunk hogy mindenki azon az úton járjon.

Ők azok akik azt mondják, hogy végül is minden út Istenhez vezet.

És végül is mindenki rendben lesz Isten előtt.

És ők annyira ki szeretnék szélesíteni az utat, hogy mindenki olyat magába foglaljon, akik bármiféle vallásos meggyőződéssel rendelkeznek.

Hiszen ha valaki vallásos, azt biztosan elfogadja majd az Úr. Jézus azonban azt mondta, hogy ez nem így van.

Szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz és kevesen vannak, akik azt megtalálják.

Tágas az a kapu és széles az az út, amely a kárhozatba visz és sokan járnak rajta.

Ha azzal vádolnak az emberek, hogy túlságosan szűken gondolkozol, vagy szűklátókörű vagy, akkor dicsőség az úrnak, mert ez azt jelenti, hogy a helyes úton jársz.

Mert széles az az út, vagyis népszerű, amely a kárhozatba, vagy más szóval a pusztulásba visz.

Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz és kevesen vannak akik azt megtalálják.

Ezután Jézus figyelmeztet minket, hogy óvakodjunk a hamis prófétáktól, akik juhok ruhájában jönnek hozzánk, de belülről ragadozó farkasok.

A Bibliában nagyon sok figyelmeztetést találunk a hamis prófétákkal kapcsolatban és ez megint egy olyan dolog, ami részemről valamiféle ítéletet követel.

Ahhoz, hogy óvakodni tudjak a hamis prófétáktól, meg kell tudnom állapítani, hogy ki hamis próféta, tehát hogy ha hallok valakit, aki nem teljesen az Isten ígését hirdeti, akkor valamilyen módon meg kell ítélnem, hogy tudjam, hogy ez az illető hamis próféta és nekem óvakodnom kell tőle.

Nem könnyű dolog óvakodni a hamis prófétáktól, mert kívülről ezek a próféták nem farkasnak néznek ki.

Nem viselnek semmilyen megkülönböztető jelzést amire az volna írva, hogy én hamis próféta vagyok. Sőt, ezzel ellentétben ők juhoknak néznek ki. Juhok ruhájában jönnek.

Ugyanakkor Jézus azt mondja, hogy óvakodjak a hamis prófétáktól, akkor tehát az a kérdés, hogy honnan ismerhetem meg, hogy ki hamis próféta.

Jézus azt mondta, hogy én vagyok az út, az igazság és az élet. És senki sem mehet az atyához, csakis én általam. Ha tehát bármikor is valaki azzal jön, hogy van másik út az atyához mint Jézus, hogy vezet más út is az életre, mint a szoros kapu és a keskeny út, akkor az az ember hamis próféta. Láthatjuk tehát, hogy ez a figyelmeztetés ebben a szöveggörnyezetben található.

Nagyon sok ember van manapság, akik azt mondják, hogyha az ember pozitívan gondolkodik, és megpróbál jó életet élni, akkor ezzel mindent megtesz, amit csak Isten akar tőle. Ez azonban nem így van.

Azt mondja tehát Jézus, hogy óvakodjunk a hamis prófétáktól, mert juhok ruhájában jönnek hozzánk. És én hagy mondjam még azt is, hogy az is veszélyes a hamis prófétákban, hogy annak amit mondanak, a legnagyobb része igazság.

Ha egy hamis próféta folytonosan csak nevetséges, abszolút hazugságokkal jönne, akkor az a próféta egyáltalán nem jelentene semmiféle veszélyt. Ugyanis amint megszólalna, rögtön az első mondat után mindenki világosan látná, hogy ez az ember hamis próféta, annyira örült dolgokat beszél. A hamis prófétákat tehát nagyon nehéz megkülönböztetni a valódi prófétáktól, mert a mondandójuk nagy része igazság. Például Herbl Amsztrong mondandójának is nagy része igazság. A Jehova tanúi tanításának nagy része igazság. A nagy része annak, amit Jonnans Meesz a Mormon vallás alapítója mondott, igazság volt. Tehát nem mindig lehet azonnal megállapítani valakiről, hogy hamis próféta, mert gyakran az igazsággal csalogatja magához az embereket. Az igazságot használja arra, hogy magához csalogassa az embereket, de amikor eljutunk a lényeghez, eljutunk ahhoz, hogy hogyan üdvözölhet az ember, amikor az örökkévaló üdvösség igazságához jutnánk el, akkor ott a kulcskérdés, hogy az illető a szoros kapuhoz és a keskeny úthoz vezet-e, azt tanítja-e, hogy egyes egyedül Jézus krisztusba vetett teljes bizalom alapján lehet üdvözülni, hogy ehelyett inkább arra próbálja meg rávenni az embereket, hogy egy vallási rendszerben, vagy valamilyen vallásos rituáléban vessék a bizalmukat. Vagy hogy egy adott gyülekezetben, vagy egyházban bízzanak. És ha bármilyen ember arra biztat, hogy ne Jézus krisztusba vedd a teljes bizalmadat, és százszázalékosan benne bízzál az örök élet kérdéseit illetően, akkor az az ember biztos, hogy hamis próféta. Gyakran azonban az út a lényeghez egy olyan labirintuson át vezet, amely tele van félígazságokkal. Tehát egy csomó igaz dolgot mondanak mielőtt eljutna az ember a lényeghez és meglátná a hazugságot. A lényeg azonban a kulcskérdés, az az, hogy milyen ösvényre terelnek és milyen útra vezetnek az örök élet. A hamis prófétákra az is jellemző, hogy a végső céljuk az, hogy megnyúzzák a juhokat, nem pedig az, hogy táplálják őket. És ahogy az emberek egyre inkább kötődnek hozzájuk, ők egyre inkább azt hangsúlyozzák, hogy anyagilag támogassák a szolgálatukat. Péter a 2. Péter második fejezetében figyelmeztetett minket a hamis prófétákkal kapcsolatban. S meg kell jegyeznünk azt, hogy az egyik legfontosabb jellemzőjük a hamis prófétáknak, az pontosan ez a pénzéhség, hogy a végén mindig a pénzről van szó.

2Péter. 2.1

De voltak a nép körében hamis próféták is, mint ahogy közöttetek is lesznek hamis tanítók. Akik veszedelmes eretnenségeket fognak közétek becsempészni. Ezekkel megtagadják az urat. Ez tehát a legvégsőbb dolog, hogy megtagadják az urat, és tagadják azt, hogy Jézus krisztus az egyetlen üdvösségre vezető út. Megtagadják az urat, aki őket megváltotta, így gyors pusztulást hoznak magukra. Sokan fogják követni kicsapongásaikat, akik miatt káromolni fogják az igazság útját. Benneteket pedig szép szavakkal fognak kifosztani kapzsiságukban. A kapzsiság van mindezek mögött. Maganizokat kell árulnod majd az utcán, vagy ajtóról-ajtóra járva, vagy virágot és mogyorót eladni a parkolóknak és az utcasarkokon, végső céljuk az, hogy kifosszanak benneteket, s hasznuk legyen belőletek. Mert a kapzsiság vezérli őket és a pénz után szaladnak. És büntudatot ébresztenek bennetek, ha nem adjátok oda mindeneteket. Még odáig is elmennek, hogy az ékszereiteket is oda kell adnotok. Az a lényeg, hogy ki akarják fosztani az embereket. Vigyázatok tehát, ha valaki a pénzre helyezi a fő

hangsúlyt. Először is Isten nincs tönkremenve, ő nincs leégve, nincs szüksége pénzre. Istennek nincs szüksége az emberek támogatására ahhoz, hogy elvégezze a terveit. Isten képes önmagát ellátni és önmagát támogatni. És Isten nem gyakorol nyomást az emberekre, hogy az emberek adakozzanak, mert az Isten nem akarja, hogy az emberek kényszerűségből adakozzanak. Ha valaki nyomást gyakorol rád, hogy adakozz, akkor az az illető rosszul motivál téged, mert Pál apostol azt mondta, hogy senki se adakozzon kényszerűségből, tehát nyomás alatt. Vigyázzatok tehát, ha valaki túl nagy hangsúlyt fektet a pénzre, és állandóan csak pénz gyűjt. Jézus azt mondta, óvakodjatok a hamis prófétáktól, akik juhok ruhájában jönnek hozzátok, de belül fel akarnak falni titeket. Belül ragadozó farkasok, gyümölcsseikről ismeritek meg őket. Tüskebokorról szednek-e szőlőt, vagy bogáncskóról fügét? Tehát minden jó fa, jó gyümölcsöt teremt, a rossz fa pedig rossz gyümölcsöt teremt. Nem hozhat a rossz fa jó gyümölcsöt, rossz fa sem hozhat jó gyümölcsöt. Amelyik fa nem teremt jó gyümölcsöt, azt kivágják és tűzre vetik. Tehát gyümölcsseikről ismeritek meg őket. Nem a tanításuk gyümölcseről van itt szó, hiszen a tanításuk nagy része igazság, és ha az emberek hallják az igazságot és követik azt, akkor abból jó gyümölcs is származhat. A gyümölcs amiről itt szó van és amit itt meg kell vizsgálnunk az az életük gyümölcse. Gyümölcsseikről ismeritek meg őket. Miután figyelmeztetett minket a hamis tanítókkal kapcsolatban, Jézus a hamis hitvallással kapcsolatban is figyelmeztet. Nem mindenki megy be a mennyek országába aki ezt mondja nekem uram, uram, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei atyámnak az akaratát. Először is fontos azt megjegyezni, hogy senki nem megy be a mennyek országába, aki nem mondja azt, hogy uram, uram. Pál apostol azt mondta, hogy az, hogy Jézus krisztust úrnak valljuk, elengedhetetlen az üdvösséghez. Ha tehát száddal úrnak vallod Jézust, szíveddel hiszed, hogy Isten föltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz. Tehát az üdvösséghez elengedhetetlen az, hogy Jézus krisztust úrnak valljuk. Jézus azonban azt mondta, hogy nem mindenki, aki azt mondja uram, uram megy be a mennyek országába. Tehát ahhoz, hogy valaki bemehessen a mennyek országába, szükséges hogy úrnak vallja Jézust, hogy azt mondja neki, hogy uram, uram mégsem mindenki fog bemenni aki ezt mondja. Más helyen Jézus azt mondja, miért mondjátok nekem uram, uram ha nem teszitek azt, amit mondok. A baj ott kezdődik, hogy az úr szót gyakran úgy értelmezzük, mintha Jézus nevének a része volna. És ezért mondjuk azt, hogy az úr Jézus krisztus. Mintha az úr a vezetékneve lenne, a Jézus meg a krisztus keresztnéve. Ő tehát az úr Jézus krisztus. Az úr igazából azonban nem a nevének a része, hanem a titulusa, vagy címe, ez a megszólítása. Ez a cím jelzi, hogy milyen kapcsolatban vagyok vele. Ő az uram, én pedig a szolgálja vagyok. Ő tehát az én uram. És mivel ő az uram, joga van irányítani az életemet. Ha megkér rá, hogy tegyek meg valamit, akkor nem az a feladatom, hogy megkérdezzem tőle, hogy de miért, hanem az, hogy engedelmeskedjek neki. Hiszen a szolgálja vagyok, ő pedig az uram. És ezt mutatja be ez a cím vagy titulus. Ezért mutatott rá Jézus arra az ellentmondásra, hogyha valaki úrnak nevezi őt és mégsem teszi azt, amit ő parancsol, ez a kettő nem fér össze egymással. Ha tehát te úrnak hívod őt és mégsem engedelmeskedsz neki, hanem lázadozol ellene, akkor része vagy ennek az ellentmondásnak. Tehát nem mindenki megy be a mennyek országába, aki azt mondja, hogy uram, uram. Arról beszél itt Jézus, hogy pusztán az, hogy a megfelelő dolgokat mondjuk, az nem elég, hiszen sokan vannak akik a megfelelő.... Ez milyen csodálatos dolog ezt mondani. Ugyanakkor János azt mondja, hogyha azt mondd közösséged van Istennel, és a sötétségben jársz, hazudsz és nincs

meg benned az igazság. Lehet, hogy azt mondod szereted Istent, de János azt mondja, hogyha valaki azt mondja, szeretem Istent, a testvérét viszont gyűlöli az hazug, mert nem szeretheti Istent akit nem lát, ha nem szereti testvérét, akit viszont Isten képére teremtetett. Lehet hogy azt mondod, hogy annyira csodálatos krisztusban lenni, de János azt mondta, hogy aki azt mondja, hogy őbenne van, akkor magának is úgy kell élnie, ahogyan ő élt. Jézus azt mondta, hogy miért mondjátok nekem, hogy uram, uram, ha nem teszitek azt, amit mondok. Egy klasszikus példája ennek Péter, amikor Joppé városában Simon nevű tímár vendége volt, és déltájban felment a ház tetejére imádkozni. És Péter megéhezett és révületbe esett és egy látomást látott. És azt látta, hogy az ég megnyílik és leszáll valami nagy lepedőhöz hasonló, és ebben föld a föld mindenféle négy lábú és csőszó-mászó állata, mindenféle tisztátalan állat és ekkor hang hallatszott, és Jézus szólt hozzá, hogy kelj fel Péter, öld és egyél. Péter azonban így szólt, semmiképpen nem uram. Nem, nem Péter, ezt nem mondhatod, hiszen ez ellentmondás. De mennyire gyakran esünk mi is ebbe a bűnbe. Abba a bűnbe, hogy vitatkozunk vele, hogy megkérdőjelezzük amit mond nekünk, de ha ő valóban az uram, és az úr, itt az úr nem nevet jelent, hanem címet vagy rangot, akkor az én feladatom egyszerűen az, hogy engedelmeskedjek neki. A baj csak az, hogy gyakran elfelejtjük, hogy az úr rangot vagy címet jelent. Eljön majd az a nap, amikor minden térd meghajol és minden nyelv falja, hogy Jézus krisztus úr. Vannak olyan emberek, akik most ezt nem akarják megvallani, és nem akarják alárendelni magukat Jézus krisztusnak mint uruknak. De eljön az a nap, amikor minden térd meghajol és minden nyelv megvallja, hogy Jézus krisztus úr az atyaissten dicsőségére. És bár megvallják ezt majd akkor, ez nem jelenti azt, hogy bemennek a mennyek országába, mert nem mindenki aki azt mondja nekem uram, uram, megy be a mennyek országába. Többről van itt szó, mint pusztán amit mond az ember. Több kell ehhez, mint az hogy az ember a megfelelő nyelvezetet használja. Jézus azt mondta, hogy nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem uram, uram. Hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei atyám akarátát. Amikor azt mondjuk uram, uram, az Isten dicsőségére van, és Isten akarata, hogy ezt mondjuk. De az is Isten akarata, hogy megtegyük mindazt amit parancsolt. És amikor engedelmeskedünk Jézus krisztusnak, ezzel bizonyítjuk, hogy ő valóban úr. Ha azonban nem engedelmeskedek neki, és nem teszem meg mindazt amit ő parancsolt, akkor egész nap mondogathatom, hogy uram, uram, de ezzel csak hiába ejtem ki az úr nevét, hiszen nem engedelmeskedek neki mint uramnak. Azt mondja Jézus, sokan mondják majd nekem ama napon uram, uram, nem a te nevedben prófétáltunk-e, nem a nevedben üztünk-e ki ördögöket, és nem a te nevedben tettünk-e sok csodát? Figyeljük meg, hogy Jézus azt mondta előtte, nem mindenki aki azt mondja nekem uram, uram, hanem csak az aki cselekszi az én mennyi atyám akarátát megy be a mennyek országába, de ezek az emberek, akik itt jönnek, hozzá és azt mondják neki, hogy uram, uram, ők arról számolnak be neki, hogy miket cselekedtek. Uram, uram, nem a te nevedben prófétáltunk-e, vagy tanítottunk-e. És parancsolt ilyet Jézus, hogy tanítsunk az ő nevében, hát persze. Azt mondta, hogy menjetek el szerte az egész világba, és hirdessétek vagy tanítsátok az evangéliumot minden teremtménynek. Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözülni. Azokat pedig, akik hisznek, ezek a jelek követik. Ezek az emberek tehát arról beszélnek, amiket tettek, uram, nem a te nevedben prófétáltunk-e vagy tanítottunk-e, uram nem a te nevedben üztünk-e ki ördögöket? Uram, nem a te nevedben tettünk-e sok csodát? Jézus tehát azt mondta, hogy aki cselekszi az én atyám akarátát, az mehet be a mennyek országába, és ezek az emberek arról számolnak be neki,

hogy miket tettek és mégis Jézus azt mondta nekik, sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők. Jézus ezzel azt mondja nekik, hogy sohasem volt igazi kapcsolatunk, nem voltunk úr és szolga kapcsolatban. Azt mondjátok, hogy uram, uram, de nem engedelmeskedtetek nekem. Nem az én parancsolataimat tartottátok be, hanem a saját kis dolgokat tettétek. Igen, felhasználtátok a nevemet amikor másoknak prédikáltatok, de a saját dicsőségetekre prédikáltatok. Azért, hogy a saját szükségleteiteket töltsétek be. Igen sok csodát tettetek, de oly módon, hogy ezzel önmagatoknak szerezzetek dicsőséget. Emlékeztetek arra az alapelvre, amit a 6. fejezet első részében jelentett ki Jézus? Vigyázzatok, a kegyességet nem az emberek előtt gyakoroljátok, hogy lássanak titeket, mert így nem kaptok jutalmat mennyei atyától. Uram, uram, nem tettünk-e sok csodát? Igen, de helytelen motivációból tettétek. A biblia azt tanítja hogy egy nap nap mindannyiunknak meg kell jelenni Krisztus ítélőszéke előtt, hogy megítéltesünk mindazokért a dolgokért, amiket itt a földön tettünk. És a cselekedeteinket akkor Isten tűz által fogja megítélni. Sok olyan cselekedetünk lesz, amit elvileg az úrért tettünk, és mégis meg fog égni, és elég mint a fa, széna és a szalma. A cselekedeteink azáltal fognak megítéltetni, hogy milyen motivációból tettük őket. Tehát, hogy miért tettem azt a dolgot, azért, hogy rám figyeljenek az emberek és magamnak szerezzek dicsőséget, vagy azért, hogy Isten nevének hozzak dicsőséget. Azokért a cselekedeteinkért, amelyek kiállják a tűz próbáját, jutalmat kapunk majd Istentől. Itt a hegyibeszédben azt látjuk tehát, hogy lesznek emberek, akik azt mondják, hogy uram, uram, mindezt a csodálatos dolgot tettük a te nevedben, ő pedig azt mondja nekik, hogy sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem ti gonosztevők. Fontos tehát megvizsgálni önmagunkat mindennek a fényében, amiről Jézus itt beszél. Szoros az a kapu és keskeny az az út amely az életre visz és kevesen vannak, akik azt megtalálják. Uram segíts nekem, én nem akarok hiába futni, borzasztó érzés lehet, hogy egész életedben futsz valami után, és azután kiderül, hogy véges-végig a rossz úton jártál. Hogy egész életedben nem a megfelelő ösvényen haladtál. Egyszer egy mormonnal beszélgettem és megkérdeztem tőle, hogy mit gondol az örök életről? Ő pedig azt válaszolta, hogy az nem fogom tudni, hogy van e örök életem, vagy nincs, egészen addig, amíg meg nem halok. Én pedig megkérdeztem, tőle, hogy akkor már nem lesz egy kicsit túl késő? János azt írta, hogy ezt azért írtam nektek, akik hisztek Isten fia nevében, hogy tudjátok, örök életetek van! Nem kell a halálot napjáig várnod, hogy megtudhasd, hogy örök életed van-e! Akkor már túl késő lesz, jobb lesz, hogyha most megvizsgálod melyik ösvényen jársz. Vizsgált meg, hogy melyik kapunk mész át, és vizsgálj meg önmagadat. Pál apostol azt mondta, hogy vizsgálja meg azért az ember önmagát, mert ha mi magunk ítéljük meg önmagunkat, nem esünk ítélet alá. Tehát van egyfajta ítélet amit megenged Isten, nem szabad elítélnelek téged, de meg kell, hogy ítéljem önmagam. Ez azonban nagyon nehéz dolog, nagyon nehéz önmagam megítélni. Hiszen ki ismeri önmagát valójában? Ki az aki tudja az igazságot önmagáról? Annyira bonyolult, összetett lények vagyunk, hogy gyakran mi magunk sem vagyunk biztosak, hogy milyen motivációból teszünk dolgokat. Dávid azt mondta, hogy uram te megvizsgálj és ismersz engem, tudod ha leülök vagy felállok, messziről is észreveszed szándékomat. Az a szó, hogy messziről, azt jelenti, hogy eredetében, tehát tudod hogy mit gondolok, mielőtt még gondolnám. Ismered a gondolataimat, mielőtt még én gondolnám őket. Azután Dávid azt monda, hogy minden oldalról körülfogtál engem. Csodálatos nekem ez a tudás, igen magas, nem tudom felfogni. Milyen tudás, önmagam ismerete. Én nem igazán ismerem önmagam és Isten

jobban ismer engem mint én ismerem önmagam. Ezért mondta azt Dávid, vizsgálj meg Istenem, vizsgálj meg szívemet. És ezért fontos felismerni azt, hogy csalárdabb a szív mindennél, javíthatatlanul gonosz és nagyon is lehetséges valakinek önmagát becsapnia. Aki például csak hallgatója az igének, de nem cselekvője, az becsapja önmagát. Önmagunk becsapásáról van itt szó, Pál apostól is azt mondta, ne tévelyegjete, mégis olyan gyakran tévelygünk és becsapjuk önmagunkat és a biblia gyakran figyelmeztet minket, hogy ne csapjuk be önmagunkat. És mivel ott van ez a veszély, hogy becsapom önmagam, fontos alárendelni magam Isten lelkének, hogy ő vessen fényt a szívemre. Hogy azt mondhasam neki, vizsgálj meg Istenem, ismerd meg szívemet, próbálj meg és ismerd meg gondolataimat. És nézd meg nem járok-e téves úton és Istenem te vezess az örökkévalóság útján a helyes úton. Oda kell tehát teljesen magam szánnom Istennek, hiszen én nem ismerem magam eléggé ahhoz, hogy megvizsgáljam önmagam. Istentől kell kérnem tehát, hogy vizsgáljon meg és vezessen a helyes úton, tehát visszatérünk megint oda, hogy teljesen oda kell szánnom magam Istennek Jézus krisztusnak. Aki tehát hallja tőlem ezeket a beszédeket, és cselekszi azokat, hasonló lesz az okos emberhez, aki kösziklára építette a házát. Lukács evangéliumában úgy írja ugyanezt, hogy az okos ember leásott mélyre, és a kösziklára alapozott. Vannak bizonyos alapigazságok, amelyek az egész keresztény életünk alapjául kell, hogy szolgáljanak. Fontos, hogy szilárd, erős alapod legyen. Vannak Jézus krisztusnak bizonyos alapigazságai, vagy alapelvei, amelyek a keresztény életünknek az alapjául kell, hogy legyenek. Azért, mert a sátán biztos, hogy fog támadni. A 73. zsoltárt úgy kezdi a zsoltáros, hogy milyen jó az Isten. Ez egyike azoknak az alapigazságoknak, amelyekkel tisztában kell lennünk. Fontos, hogy ezzel az alapigazsággal tisztában legyél, hogy az Isten jó, mert a sátán meg fogja támadni azt. Lesznek olyan helyzetek az életedben, amelyek annyira borzasztónak, annyira szörnyűnek, hogy hajlamos leszel azt mondani, hogy az Isten hogyan engedhette meg, hogy ez megtörténjen velem. És nem értem, hogy Isten miért tette ezt. És mivel nem fogom tudni mindig megérteni Istent, a sátán kihasználja a tudatlanságomat és arra indít, hogy megkérdőjelezzem Isten jóságát. Mivel nem értem Istent, mert én csak a jelent látom, és azt a helyzetet látom, ami annyira borzasztónak tűnik számomra, de az egész nagy képet nem látom. Ha visszatekintek a saját életemre, annyi olyan helyzet volt, ami borzasztónak és tragikusnak tűnt az adott pillanatban. És elkeseredésemben azt hittem, hogy mindennek vége, és teljesen elcsüggedtem, és azt gondoltam, hogyha Isten így bánik velem, akkor én feladom az egészet, kész, vége. Hasonlóképpen Jeremiáshoz, aki azt mondta, hogy nem szólok többé az ő nevében, egyszerűen felszedem a sátorfámat és abbahagyom az egészet. Isten annyira türelmesen bánik a türelmetlen szolgálóival, az én életemben is gyakran utólag visszatekintve csak azt tudtam mondani, hát nem bölcs Isten, nem jó Isten? Milyen jó az Isten. Ez egy alapigazság, amivel tisztában kell lennem, és amit meg fog támadni a sátán, de ahhoz, hogy szilárdan megálljak a viharban, ezt tudnom kell. A zsoltáros azt írja, hogy milyen jó az Isten a tiszta szívűekhez, de az én lábam majdnem megcsúszott, kishíján elestem jártomban, amikor láttam a bűnösök jólétét. Mert halálukig sincsenek kínszörnyűségeik, nincs részük az emberek gyötrelmeiben, nem érik őket csapások, mindenük megvan, én pedig próbálok jó életet élni és mégis annyi csapás ér, és annyi szörnyűség történik velem. Nem éri meg Istent szolgálni, hiába mostam meg kezeimet ártatlanságomban, egyszerűen nem éri meg Istent szolgálni, és aztán azt mondja, hogy elgondolkoztam rajta, meg akartam érteni, de túl nehéznek tűnt nekem. Túlságosan fájdalmas volt, nem tudtam megérteni. Az életet nem tudjuk megérteni, túlságosan

titokzatos, nem tudjuk felfogni. De fontos, hogy szilárd alapom legyen. Figyeljük meg, hogy Jézus azt mondta, hogy ömleni fog a zápor és jönni fognak az árvizek és feltámadnak majd a szelek. Akárki is vagy bölcs, vagy bolond, mindannyian ki vagyunk téve az elemeknek. Mindannyiunknak lesznek problémái és mindannyiunknak lesznek bánatai és nehézségei. Attól még, hogy Isten gyermeke vagyok, nem élvezek különleges védeltséget a problémákkal, a küzdelmekkel, a nehézségekkel szemben. Emlékeztek, hogy Péter azt mondta, hogy szerettem, a szenvedés tüze miatt, amely megpróbáltatásul támadt közöttem, ne háborogjatok úgy, mintha valami meglepő dolog érne titeket. Ahogy Péter is mondta, sok drága és nagy ígéretet kaptunk Istentől. Ugyanakkor sok kellemetlen ígéretet is kaptunk. Vannak olyan ígéretek a bibliában, amelyek egyáltalán nem tetszenek nekem. Ott van például az az ígéret, hogy mindazokat, akik kegyesen akarnak élni Jézus krisztusban üldözni fogják. Én nagyon utálom ezt az ígéretet. Örülök, hogy ez nem került bele abba a kis ígértgyűjteménybe, ami az ágyam mellett van otthon. Nagyon utálnám reggel ezt az ígéretet olvasni. Fontos tehát, hogy szilárd alapom legyen. A bölcs ember leásott, mélyre hatolt és a kösziklára alapozott. Pál apostol azt mondta, hogy más alapot senki sem vethet a meglevőn kívül, amely a Jézus krisztus. Ráépítetted az életedet, leástál mélyre és Jézus krisztusra alapoztad az életedet? Krisztus beszédére alapoztad az életedet? Azt mondja tehát, hogy aki hallja tőlem ezeket a beszédeket, és cselekszi azokat, hasonló lesz az okos emberhez aki kösziklára építette a házat. És ömlött a zápor és jöttek az árvizek, és feltámadtak a szelek és nekidőltek annak a háznak, de nem omlott össze, hanem megállt, mert kösziklára volt alapozva. Aki pedig hallja tőlem ezeket a beszédeket, de nem cselekszi, hasonló lesz a bolond emberhez. Ahogy olvasom a hegyibeszédet, egyetértek vele, hogy az igazság. A szívem azt mondja, hogy igen ez igaz, és egyetértek vele, egyetértek azzal, hogy ez igazság. De azt, hogy hallom és egyetértek vele nem elég, cselekednem is kell az igazságot. Sok ember van, aki elhiszi az igazságot, de ez nem elég, cselekedni is kell az igazságot. Arra van szükség, hogy cselekedjünk is. Sok ember van, aki elhiszi, hogy Jézus krisztus Isten fia volt, és lehet, hogy ezek az emberek még azt is mondják neki, hogy uram, uram. És egyetértenek az igazsággal, de ha megfigyeled az életüket, nem az igazság szerint élnek. Elolvasom a boldog mondásokat, és arra gondolok, hogy jaj de jó lenne, ha ilyen lenne a hozzáállásom. Jó lenne békességteremtőnek lenni, irgalmasnak lenni, éhezni és szomjazni az igazságra. Igen, annyira jó dolog szelídnek lenni, és lelki szegénynek lenni. De hiába értek vele egyet, hogyha utána az életemet úgy élem, hogy büszke vagyok, felfuvalkodott és nem engedelmeskedem neki és nem úgy élem az életemet. Akkor azzal, hogy egyetértek vele, csak mondom, hogy igen, tudom, hogy ez igaz, és helyes, de mégsem ezt teszem és ezzel tulajdonképpen önmagamot ítélem el. Ugyanabba a csapádba eshetünk, hogy megnyugszunk abban, hogy hisszük az igazságot. És önmagunkat ilyen hamis biztonságérzetben ringatjuk. Rámutatunk a házunkra, hogy milyen szép a tapéta, és képek vannak a falon, van tető a fejem fölött, és nem csorog be a víz, és bár ez mind igaz, tudnunk kell, hogy jön a vihar. Ömleni fog a zápor és jönni fognak az árvizek, és feltámadnak a szelek. És ha én arra építem a házamat, hogy egyetértek az igazsággal, nem pedig arra, hogy engedelmeskedem az igazságnak, akkor össze fog dőlni a házam a viharban. Engedelmeskednünk kell tehát az igazságnak, nemcsak meghallanunk azt. Cselekvői kell, hogy legyünk az igének, nemcsak hallgatói, hogy be ne csapjuk önmagunkat. Amikor Jézus befejezte ezeket a beszédeket, vagyis befejezte a hegyibeszédet, a sokaság álmélkodott tanításán. Én el tudom képzelni, hogy álmélkodtak,

mert Jézus azt mondta, hogy nekik, hogy ha a ti igazságotok messze felül nem múlja az írástudókét és a farizeusokét, akkor semmiképpen sem mentek be a mennyek országába. És el tudom képzelni, hogy ez volt a legfurcsább dolog, amit ők valaha is hallottak. Mert ők el sem tudták képzelni, hogy az írástudóknál és a farizeusoknál vannak igazabb emberek. Mert ők egész életükben a törvény szerinti igazságot gyakorolták, és azt, hogy Jézus azt mondta, hogyha ti nem vagytok igazabbak náluk, akkor semmiképpen sem mehettek be a mennyek országába, ez biztos, hogy teljesen ámulatba ejtette őket. A sokaság álmélkodott tanításán. Főleg azért, mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van és nem úgy, mint az írástudók. Amikor az írástudók tanítottak, ők sohasem úgy beszéltek, mint akiknek hatalmuk van. Az írástudók mindig úgy tanítottak, hogy a talmudot, a misnát, vagy valamelyik rabbit idézték. És ez mind a mai napig így van, hogy ha hallod őket tanítani, akkor olyanokat fognak mondani, hogy rabbi Gameiel azt mondja, hogy ez a bizonyos írás, ezt jelenti. Az a másik rabbi pedig azt mondja, hogy, tehát mindig valakitől idéznek, és sohasem hatalommal tanítanak. Mindig valaki mást idéznek, hogy az az illető mit hitt, vagy mit mondott az adott ígérésről. A sokaság tehát álmélkodott Jézus tanításán, mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van. Ő nem a rabbiktól idézett és nem más értelmezését idézte, sőt, tulajdonképpen az ellenkezőjét tette, amikor hallottátok, hogy megmondattok. Tehát rabbi Himel vagy rabbi Gamelnél ezt mondta, én azonban azt mondom nektek. Nekik nincs igazuk, én pedig azt mondom nektek, vagyis ő úgy tanította őket, mint akinek hatalma és tekintélye van. A sokaság még nem hallott ilyen tanítást, az írástudók és a rabbik nem így tanítottak. Senki nem akarta vállalni a felelősséget semmiért, kicsit olyanok voltak, mint a mai kormányhivatalnokok. Próbáltatok meg már valamilyen engedélyt szerezni? Mindenki valaki máshoz küld, és senki nem akar felelősséget vállalni. Menj át arra a másik osztályra, és először onnan szerezz engedélyt. Mindenki félti az írháját és össze-vissza küldözgetnek. Mit mondtak neked azon a másik osztályon? Jézus azonban nyitott lapokkal játszott, és nem úgy tanította őket, mint írástudók, nem idézett régi tanítóktól és más rabbiktól. Ő azt mondta, én pedig azt mondom nektek, vagy bizony, bizony mondom nektek. Tehát hatalommal és tekintéllyel tanította őket. És taníthatta is őket úgy, hiszen neki adatott minden hatalom mennyen és földön. Ezzel a hatalommal tanította tehát őket, és érdekes megfigyelni azt, hogyha valaki hatalommal tanít, akkor az emberek elkezdenek bízni abban az emberben. És ezért kell vigyáznunk, és ezért kell óvatosnak lennünk, mert sok hamis próféta hatalommal tanít. És ezzel vonzzák magukhoz az embereket. Nem elég tehát az, hogyha valaki hatalommal tanít. A gyümölcseikről ismerjük meg őket, és meg kell ítélnünk azt, hogy vajon arra az ösvényre vezetnek-e, ahol egyedül Jézus krisztusban bízunk. Vagy pedig valami másban is meg kell bízunk, például a szombat nap megtartásában, vagy abban, hogy dupla tizedet fizetek nekik, vagy abban, hogy nem eszem húst. Jézus befejezte tehát ezeket a beszédeket. Azt gondolom, hogy jó ötlet lenne mindannyiunk számára visszamenni és előlről elolvasni a hegyibeszédet. Emlékezve arra, hogy aki hallja ezeket a beszédeket és cselekszi is azokat, az bölcs ember, aki a kösziklára építi a házát. És aház nem fog összeomlani még a legeslegnagyobb viharban sem. A következő héten majd megpróbáljuk összeszedni magunkat és kicsit gyorsabban haladni, de végül is kit érdekel, hogy mennyire haladunk gyorsan. Én úgy is azt remélem, hogy az úr még visszajön, mielőtt befejeznék az újszövetséget. Olvassatok el mindenesetre öt fejezetet a jövő hétre és aztán majd meglátjuk, hogy milyen messzire jutunk el, ahogy az úr vezet. Atyánk, annyira hálásak

vagyunk, hogy tanulmányozhatjuk az ígéretet. És urunk hallottuk az igazságodat és egyetértünk vele, hogy igazság. És kérünk urunk, hogy most segíts nekünk megélni az igazságot és megmaradni benne. Jézus nevében, ámen.

Lapozzunk a Máté evangéliumának 8. fejezetéhez. Máté evangéliumának az 5. fejezete úgy kezdődött, hogy „*Amikor meglátta a sokaságot felment a hegyre és miután leült odamentek hozzá tanítványai. Ő pedig megszólalt és így tanította őket*” Ezután pedig a Máté 5-6 és 7. fejezetében találjuk meg a Hegyi beszédet. A 8. fejezet pedig úgy kezdődik, hogy „*Amikor lejött a hegyről.*” Miután Jézus beszélt nekik Isten országáról és arról, hogy néz ki Isten országa, és milyenek azok, akik Isten országában lakoznak, Jézus lejött a hegyről és elkezdte a gyakorlatban bemutatni nekik, hogy milyen Isten országa, hogy milyen lesz majd, amikor eljön Isten országa a földre. Ézsaiás könyvének a 35. fejezetében olvashatunk arról, hogy milyen lesz majd ez az időszak. És Ézsaiás kijelenti, hogy megnyílnak majd a süketek fülei, és dicséretet énekel a néma nyelve, és a vakok szemei meglátják Isten dicsőségét. És szökellni fog a sánta örömében. És Isten királysága az ő országa, a helyreállítás időszaka lesz majd, mert amikor most körülnézünk a világban, akkor nem láthatjuk mindazt, amit Isten eltervezett, amikor megteremtette ezt a világot. Amikor megfigyeljük, hogy milyen helyzetben van az ember, akkor nem olyanak látjuk, mint amilyennek Isten kijelentette a teremtéskor, hogy „*alkossunk embert a képmásunkra, hozzánk hasonlóvá*” Mert elbukott világban élünk és az embert is bukott állapotában látjuk, és ezért nem érthetjük meg, hogy Isten milyennek teremtette eredetileg. És éppen ezért van olyan sok ember összezavarodva Isten személyét illetően, mert bukott világban élünk. Ezért kérdezik sokan azt, hogy hogyan engedheti meg Isten, a szerető Isten mindazt a szörnyűséget, ami a körülöttünk levő világban történik. De a körülöttünk levő világ fellázadt Isten törvénye ellen, és Isten országa ellen, és ez az a világ, amelyik azt mondta, hogy nem akarjuk, hogy ez uralkodjék felettünk. Olyan világot látunk magunk körül, ahol az emberek azt gondolják, hogy ők jobban tudják Istennél, hogy hogyan irányítsák önmagukat, és hogyan uralkodjanak önmaguk felett. És annak a tragikus melléktermékeivel kell szembenéznünk, hogy az emberek elutasították Isten uralmát önmaguk felett. De mikor Jézus eljött, ő kijelentette, hogy milyen dicsőséges lesz Isten országa, és ezután itt pedig elkezdte bemutatni, mintegy ízelítőt adott abból, hogy milyen lesz majd Isten királysága.

„*Amikor lejött a hegyről, nagy sokaság követte őt.*” Amikor felment a hegyre a hegyi beszéd elején, akkor a tanítványai mentek oda hozzá, és őket kezdte el tanítani. A hegyi beszéd tehát nem a sokaságnak szólt, hanem csak a tanítványoknak, annak a kevésnek, akiket Jézus kiválasztott. A jelenlegi időkben a hegyi beszéd nem alkalmazható az egész világra. Később majd, amikor eljön Isten országa a földön akkor az egész földre érvényes lesz. De azok, akik az övéi, akik már most az ő országának állampolgárai a jelenlegi időkben is tudják alkalmazni. Mi már tudjuk alkalmazni a hegyi beszédet, azért mert mi már polgárai vagyunk az Ő országának és az ő királyságának, hiszen meghajtottuk a térdünket a Király előtt.

Tehát, „*amikor lejött a hegyről nagy sokaság követte őt, és íme, odament egy leprás, leborult előtte.*” A lepra egy borzasztó, undorító betegség volt azokban az időkben. Azokban az időkben egyáltalán nem volt gyógymód a leprára. Manapság vannak gyógyszerek, amelyekkel meg lehet fékezni ezt a betegséget. Gyógyítani továbbra sem tudjuk, de legalábbis meg lehet fékezni. És manapság Henson betegségnek hívják a leprát, mert az a szó, hogy lepra nagyon negatív. Az a szó, hogy lepra nagyon visszataszító még manapság is, és gyakran kirekesztik azokat az embereket, akiknek ilyen betegségük van. Tehát most már nem leprának nevezik, hanem Henson betegségnek egy Henson nevű doktróról nevezték el, aki először különítette el a betegséget felelős

bacilust. Ezt az embert itt a történetben kirekesztették a társadalomból. Akkoriban, ha valaki leprás volt, azt kellett kiáltania, hogy 'Tisztátalan, tisztátalan!' Hogy nehogy valaki túl közel menjen hozzá. Hogyha úgy közelítettél meg egy leprást, hogy a te irányodból fúj a szél, akkor, ha 50 méteres körzeten belülre kerültél, el kellett kezdenie kiabálni, hogy 'Tisztátalan, tisztátalan!' Hogy nehogy közelebb menjél, illetve, hogy csakis a saját felelősségedre tedd ezt. Hogyha pedig ellenszélben közelítettél meg, akkor már 150 méterre el kellett kezdenie kiabálni, hogy 'Tisztátalan, tisztátalan!' Ezt az embert a betegsége miatt kiközösítették a társadalomból.

Tehát ez az ember odament Jézushoz és leborult előtte, és ezt mondta: „*Uram, ha akarod, megtisztíthatsz!*” Tehát felismerte a király hatalmát és erejét, és azt mondta, hogy ha akarod, megtisztíthatsz. „*Jézus kinyújtotta a kezét, megérintette őt, és ezt mondta: Akarom, tisztulj meg. És a lepra azonnal letisztult róla.*” Ami érdekes ebben a történetben az az, hogy vannak, akik azzal vádolják itt Jézust, hogy megszegte a törvényt, mivel a törvény szerint tilos volt egy leprás embert megérinteni. És ez igaz, ez így is van. A törvény szerint, ha valaki megérintett egy leprás embert, akkor rituálisan tisztátalanná vált, hasonlóan ahhoz, mintha egy holttestet érintett volna meg. És így tisztátalanná vált, és ne mehetett be Isten templomába. És utána rituálisan meg kellett fürdenie annak az embernek, hogy újra tisztává váljon. De az az igazság, hogy ebben a történetben, amikor Jézus megérintette a leprást, akkor ő már nem volt leprás, nem volt tisztátalan, úgyhogy erről lehet vitatkozni, hogy itt Jézus megszegte-e a törvényt.

Ami viszont érdekes ebben a történetben az az, hogy a leprás azt mondta, hogy „Ha akarod” és Jézus pedig úgy válaszolt neki, hogy „Akarom.” Vannak manapság is olyan emberek, akik szerint nem jó az, hogyha úgy imádkozunk Istenhez, hogy ha akarod, vagy, hogy legyen meg a te akaratod. Szerintem azonban ezzel semmi probléma sincs. Szerintem ugyanis nagy hibát követünk el azzal, hogyha mindig azt feltételezzük, hogy tudjuk, mi Isten akarata. És nem biblikus dolog azt feltételezni, hogy Isten minden egyes alkalommal akarja, hogy valaki meggyógyuljon a betegségéből. Úgy tűnik, hogy Pál apostol életében Isten nem akarta, hogy meggyógyuljon abból a betegségből, amelyre Pál úgy utal, hogy túske adatott a testembe. És a Sátán angyala gyötörte őt, hiszen Pál háromszor is kérte az Urat, hogy ez távozzon el tőle. És az Úr végül csak azt mondta neki, hogy: Pál, elég Néked az én kegyelmem. Tehát én, ha a saját fizikai szükségleteimmel megyek Isten elé, nem gondolom, hogy a hitem hiánya az, hogyha így imádkozom hozzá, hogy Uram, legyen meg a Te akaratod. Hanem pont, hogy a hitemet fejezem ki ezzel, és a teljes elkötelezettségemet Istenhez. És nehezen tudok mit kezdeni azokkal az emberekkel, akik ezt a dolgot lenézik, vagy vitatkoznak, szembeszállnak ezzel. Én ugyanis egyáltalán nem félek Isten akaratától, hanem inkább attól félek, hogy nem Isten akaratában vagyok. Félek kilépni Isten akaratából. És Pál apostol azt mondta, hogy az a vágyam, hogy Krisztus dicsőíttessék a testemben, akár élek, akár meghalok. És hiszem, hogy legtöbbször az Úr úgy válaszol, hogy akarom, tisztulj meg! De nem mindig válaszol így. És hajlandónak kell lennem elfogadni, akármit is mond. Mivel teljesen odaszántam magam neki, és az Ő kezében van az életem, hogyha azt mondja: Akarom, tisztulj meg, akkor dicsőség érte az Úrnak. De ha azt mondja, hogy ez a betegség Isten dicsőségére van, azért hogy megtanulj teljesen Őbenne bízni, és az egész életedet rábízni. Mert vannak olyan területei az életednek, amelyeken Isten dolgozni akar, és nem akarja, hogy felfuvalkodj. Lehet, hogy fontos, hogy megtapasztald, hogy a tested milyen gyenge, és hogy állandóan a fejedben legyen az, hogy Te csak ember vagy, és porból van. Mert

hatalmas dolgokat fogok veled cselekedni, és nagy dolgokat fogok véghez vinni, ezért fontos, hogy emlékezz rá, hogy a tested milyen gyenge. És én azt mondom, hogy dicsőség az Úrnak, legyen meg a Te akaratod. És ez egyáltalán nem jelent nekem problémát.

A leprásnak azonban azt mondta Jézus, hogy *„Akarom, tisztulj meg! És a lepra azonnal letisztult róla.”* És azután Jézus azt parancsolja neki, hogy *„Senkinek se szólj, hanem menj el, mutasd meg magad a papnak, és ajándéld fel az áldozati ajándékot, amelyet Mózes elrendelt, bizonyságul nekik.”* Ez nagyon érdekes számomra, hogy még Mózes törvényében is volt olyan rendelkezés, amely arra az esetre szólt, hogyha egy gyógyíthatatlan betegségből kigyógyult valaki. És Mózes törvényében ez áll: *„Ez a leprás emberre vonatkozó törvény, amikor megtisztulva a pap elé kerül.”* Isten tehát a törvényben rendelkezett olyan esetről is, amely a természettel ellenkezett, vagyis a leprás ember meggyógyításáról, arról, hogy Isten természetfeletti módon meggyógyítson valakit. Tehát Isten hozott arról törvényt, hogy mi legyen egy leprás emberrel, amikor meggyógyul. Vagyis, amikor Isten csodát tesz az életében. Az volt tehát a törvényben, hogy az illető vigyen két madarat a pap elé és az egyiket meg kellett ölni egy cserépedény fölé, és a vérét az edénybe belecsorgatni, a másikat pedig bele kellett mártani ebbe a vérbe, azután szabadon engedni, hogy elrepülhessen. És a leprás embernek el kellett végeznie ezt az egész rituális ceremóniát. És ez a gyönyörű ceremónia arról a szabadságról szól, amelyet akkor kap az ember, amikor Isten csodálatos módon dolgozott az életében. Jézus tehát azt mondta ennek az embernek, hogy menj el, kövesd a törvényt, tégy aszerint, amit az parancsol. Menj el a paphoz, és akkor az elkülönít hét napra egy házba, és utána újra megvizsgál, és utána bemutathatod az áldozatot. Tehát azt mondta neki Jézus, hogy menj el, és töltsd be a törvényt.

Ezután azt olvassuk, hogy amikor Jézus Kapernaumba érkezett, és Kapernaumot később Jézus városaként említi a Biblia, ez volt az a város, ahol Jézus a legtöbb időt töltötte. És én meg tudom érteni, hogy miért, mert annyira gyönyörű ez a város. Én személy szerint nagyon szeretem Kapernaumot, mert szeretem a vizet és a kék eget, és ez egy gyönyörű hely és meg tudom érteni, miért itt töltött Jézus olyan sok időt.

Tehát *„Amikor Jézus Kapernaumba érkezett, odament hozzá egy százados és kérte.”* A százados az egy római katona volt. Az első ember, akinek Jézus szolgált egy leprás ember volt, akit kiközösített a társadalom a betegsége miatt, a másik ember pedig egy pogány ember volt, aki az Izraellel kötött szövetségen kívül volt, egy római százados, aki odament hozzá, és kérte: *„Uram, a szolgám bénán fekszik otthon és szörnyű kínjai vannak. Jézus pedig így szólt hozzá: Elmegyek és meggyógyítom. De a százados ezt felelte rá, hogy Uram, nem vagyok méltó arra, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szót szólj, és meggyógyul a szolgám.”* Biztos arra gondolt itt a százados, hogy ha hazaviszi Jézust, akkor a felsége megöli, mert nem szólt neki előre, hogy vendéget hoz, és nem volt ideje kitakarítani. Ezért tehát azt mondta neki, hogy Uram, nem vagyok méltó, hogy a hajlékomba jöjj, ne gyere hozzám, hanem csak egy szót szólj, és meggyógyul az én szolgám. De figyeljük meg itt, hogy mennyire érti ez az ember, hogy hogyan működik a hatalom. Ezt mondja: *„Mert én is hatalom alá rendelt ember vagyok, és nekem is vannak alárendelt katonáim. Mondom az egyiknek, menj el, és elmegy, a másiknak, jöjj ide, és idejön. Vagy szólok a szolgámnak: tedd meg ezt, és megteszi.”* Uram, én értem, hogy működik a hatalom, hiszen én is hatalom alatt álló ember vagyok. És nekem is vannak alárendeltjeim, tehát értem, hogy hogyan működik a hatalom és a hatalmi lánc. Én is

hatalom alatt állok, de alattam is vannak mások. És egyetlen ember sem tud mások felett helyesen úgy hatalmat gyakorolni, hogyha fölötte nincs valaki más, akinek ő áll a hatalma alatt. Mert ha valaki olyan van hatalmon, még ha az Egyesült Államok elnökéről is van szó, akiben nincsen meg az az érzés, hogy ő fölötte is vannak mások. Tehát ha valakiben nincs meg az, hogy én hatalom alatt álló ember vagyok, akkor ennek nagyon szomorú következményei lehetnek, és ez vezethet a zsarnoksághoz. De ha felismerem, hogy bár van hatalmam, én is hatalom alatt állok, Isten hatalma alatt, akkor helyesen tudok uralkodni. Tehát, ha valaki nem érti meg ezt, nem érti meg a hatalom elvét, akkor ő nem tud helyesen uralkodni, vagy hatalmat gyakorolni. Tehát én hatalom alatt álló ember vagyok, de nekem is vannak alárendelt katonáim, és értem, hogy hogyan működik ez a hatalom dolog. Azt mondhatom az egyiknek, hogy menj el, és elmegy, és a másinak, hogy jöjj ide, és idejön. És Uram, tudom, hogy Neked van hatalmad, és elég, hogyha egy szót szólni, és meggyógyul ettől az én szolgám. Úgyhogy nem kell, hogy elgyere a házamba, hiszen arra nem vagyok méltó, hanem csak mond ki a szót és meggyógyul a szolgám. *„Amikor Jézus ezt hallotta, elcsodálkozott, és így szólt kísértőihez: Bizony mondom nektek, hogy senkiben sem találtam ilyen nagy hitet Izraelben.* *„Még soha nem találkoztam olyan izraelitával, akinek ekkora hite lett volna, és erre itt van ez a katona, aki pogány, és római Birodalom tagja, az Izraellel kötött szövetségen kívül áll, és mégis ekkora hite van Jézus Krisztusban. És azt mondja, hogy Uram, nem kell, hogy elgyere hozzám, hanem csak mondd ki a szót, csak egy szót szólj, én értem, hogy hogyan működik a hatalom, csak egy szót szólj, és meggyógyul a szolgám. És azután Jézus azzal folytatta, hogy megígérte, hogy mennyire csodálatos munkát fog Isten elvégezni a pogányok között.* *„De mondom néktek, hogy sokan eljönnek napkeletről és napnyugatról és asztalhoz telepednek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákobbal a Mennyegek országában.”* A napkelet és a napnyugat a pogány nemzetekre utal. Sokan eljönnek a pogányok közül és leülnek ábrahámmal, Izsákkal és Jákobbal együtt- Érdekes, hogy amikor én a mennyre gondolok, akkor általában Pál apostolra, Jánosra és főleg újszövetségi emberekre gondolok, és nem sokat gondolkoztam azon, hogy milyen lesz Ábrahámmal, Izsákkal és Jákobbal asztalhoz ülni. De biztos vagyok benne, hogy nagy öröm lesz. De olyan sokan vannak ilyenek, gyakran gondoltam Dávidra, vele nagyon jó lesz majd összejönni. Illésre és Elizeusra és Gedeonra. De Jézus azt mondta, hogy a Mennyegek Országában nagyon sok pogány is ott lesz. Ugyanakkor Isten országának a gyermekei, vagyis a zsidók kivettettek a külső sötétségre, és ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás. Azért mert a zsidók elutasították Jézus Krisztust. Isten dicsőséges evangéliuma el fog jutni a pogányokhoz és sokan közülük kijönnek a sötétségből és Isten világosságának a részeseivé válnak. Ugyanakkor Isten országának a gyermekei, vagyis Ábrahám test szerint való leszármazottai, mivel elutasították a Messiást, nem fognak bemenni Isten országába.

„A századosnak pedig azt mondta Jézus: Menj el és legyen a Te hited szerint. És meggyógyult a szolga még abban az órában.” Jézus következő csodája egy nő meggyógyítása volt, aki abban a kultúrában és azokban a napokban nem állt olyan tiszteletben, mint manapság. A nőt akkoriban lenézték. Azokban az időkben, amikor egy nő gyermeket várt, amikor elkezdődött a vajúdás időszaka, akkor az egész család összegyűjtött a nő házában és megtettek minden előkészületet egy nagy ünneplésre. És ha a baba kijött és azt mondta, hogy fiú született, akkor nekivágtak az ünneplésnek és nagy bulit csaptak. De ha a baba azzal jött ki, hogy kislány született, akkor szépen összehajoltak mindent és mindenki hazament. Jézus először egy leprást gyógyított meg,

aki a társadalom kitaszítottja volt, másodszor egy pogányt, aki a szövetségen kívül volt, harmadszor pedig egy nőt, akit lenézett a társadalom. Jézus azonban soha senkit nem nézett le, és senkit nem taszított ki. Isten országában nincsenek kitaszítottak. Nincsenek olyanok, akiket kizárna Isten.

Tehát, „amikor Jézus Péter házába ment, látta, hogy annak anyósa fekszik és lázas, Jézus megérintette a kezét és elhagyta az asszonyt a láz. Az pedig felkelt és szolgált neki.” Más szóval főzött neki vacsorát. A szolgálat itt tehát azt jelenti, hogy ételt készített nekik és felszolgált nekik.

„Amikor este lett sok meg szállottat vittek hozzá, ő pedig szóval űzte ki a tisztátalan lelkeket és minden beteget meggyógyított, hogy beteljesedjenek az Ézsaiás próféta által mondottak: Erőtlenségeinket ő vette el, és betegségeinket ő hordozta.” Ézsaiás könyvének 53. fejezetében, ahol Isten szolgájáról, a Messiásról prófétál, azt írta, „Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze, ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg.” Vannak olyan bibliatanítók manapság, akik ezt a verset csak a lelki gyógyulásra alkalmazzák. Ugyanakkor tudjuk, hogy az Ószövetségről szóló legjobb kommentárt nem azok írták, akik magukat bibliatudósnak gondolják, hanem a legjobb kommentár az Ószövetségről az Isten által ihletett Újszövetség. És itt azt látjuk, hogy Máté a Szent Lélektől ihletve kijelenti, hogy a fizikai gyógyulása mindazoknak, akiket Jézushoz hoztak akkor ott este Péter házában, annak a következménye volt, amit itt Ézsaiás prófétált. Azért gyógyította meg Jézus ezeket az embereket, hogy betöltse Ézsaiás próféciaját. Tehát Máté értelmezése szerint Ézsaiás próféciaja nem csak a lelki, hanem a testi gyógyulást is magában foglalja.

Amikor úrvacsorát veszünk, az utolsó vacsorára emlékezünk, amikor Jézus megtörte a kenyeret és ezt mondta: „Vegyétek és egyétek, ez az én testem, mely tiérettetek adatik. Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.” Felmerül az a kérdés, hogy mikor törtetett meg Jézus teste, hiszen azt tudjuk az evangéliumokból, hogy egyetlen csontját sem törték el. Mert bár a Zsidók megkérték Pilátust, hogy hadd törjék el a kereszten levők lábszárcsontját, hogy ne maradjanak ott a szombat napon a kereszten, amikor Jézushoz értek, ő már kilehelte a lelkét, vagyis már meghalt, és csodálkoztak is rajta, hogy már meghalt. És ezért nem törték el a lábszárcsontját, hogy beteljesedjék az írás, a 22. zsoltár, hogy csontja ne töressék meg. Tehát az volt a prófécia, hogy egyetlen csontját sem törik el, és egyébként, mivel Jézus az áldozati bárányt jelképezte, amúgy sem lehetett törött csontja. Hanem az egyik katona lándzsával átszúrta az oldalát és vér és víz jött ki belőle.

Jézus mégis azt mondja, hogy ez az én testem, amely értetek töretik meg. Arra kellett, hogy utaljon tehát, amikor megostorozták és 39 csapást mértek rá. Ez tulajdonképpen az inkvizíció egyik formája volt, így próbálták elérni, hogy az ember megvallja, hogy mit tett. Emlékeztek, hogy amikor Pál apostol ott az Antónia erőd lépcsőjén megkérte az ezredest, hogy hadd szóljon a zsidókhoz, akik megpróbálták megölni őt. És az ezredes megengedte neki, hogy beszéljen. Akkor azt mondta Pál apostol a tömegnek, hogy én értem, hogy mit gondoltok, és megértem, hogy mit éreztek, mert volt idő, amikor én is megpróbáltam elpusztítani ezt az új szektát, a kereszténységet. Éppen Damaszkuszba tartottam, hogy börtönbe vessem azokat, akik Jézust követték, és egyszer csak fény áradt rám az égből, és leestem a földre, és hallottam egy hangot, az Úr hangját, amely azt mondta, hogy 'Miért üldözöl engem?', És azt, hogy 'én a pogányokhoz küldelek téged'. És aztán, amikor a zsidók meghallották ezt, elkezdtek

kiáltozni és port szórtak a levegőbe, megszaggatták a ruháikat és megpróbálták megint rávetni magukat Pálra és akkor azt mondta az ezredes, hogy vigyétek be a várba. Mert Pál héberül beszélt a tömeghez, és így az ezredes nem értette, hogy mit mondott. Ezért megkérdezte tőle, hogy mit mondtál nekik, hogy így felháborodtak. És azt mondta, hogy korbáccsal vallassátok ki, hogy megtudjuk, hogy miért kiáltoznak így ellene. És Pál azt mondta neki, hogy várj egy kicsit, szabad-e római polgárt ítélet nélkül megkorbácsolnotok? És erre az ezredes azt mondta: Micsoda, Te római polgár vagy? Pál meg azt mondta, hogy: Igen az vagyok. Mire az ezredes azt mondta neki, hogy én nagy összegért szereztem meg ezt a polgárjogot, hát te hogyan kaptál római állampolgárságot? Pál azt mondta, hogy én benne születtem. De minden esetre ebből a történetből is láthatjuk, hogy ez volt a szokás a római kormányzatban, hogy 39 csapást mértek az emberre, hogy megvallja a bűneit, azt amit tett.

De amint a bárány néma nyírói előtt, úgy nem nyitotta meg az ő száját, de ott és akkor töretett meg Jézus teste. De ez nem valamilyen embernek a szeszélyes ötlete volt, hanem része volt Isten örökkévaló tervének. Így aztán fel kell tennünk a kérdést, hogy miért engedné meg Isten, hogy a fia ilyen kínokon és ilyen kegyetlen megpróbáltatásokon menjen keresztül. Ézsaiás próféta azt írja, hogy a sebei árán gyógyultunk meg. Péter apostol pedig Ézsaiást idézi, amikor azt mondja, hogy az ő sebei által gyógyultatok meg.

Amikor Pál apostol a Korinthusi gyülekezetnek az úrvacsoráról ír, és arról, hogy ők méltatlanul vették az úrvacsorát, azt írta nekik, hogy sokan közülük azért erőtlenek és betegek, mert nem értik az Úr testét. Más szóval azt mondta nekik Pál apostol, hogy nem értitek, hogy mit jelképez a megtört kenyér. Méltatlanul eszitek és isszátok az Úr testét, és ezért erőtlenek és betegek közöttetek sokan. Mert nem értitek az Úr testét, és nem értitek, hogy mi volt a jelentősége annak, hogy Jézus megostorozták. Amikor a mi fájdalmainkat és a mi betegségeinket hordozta. Az emberek tehát úgy veszik a kenyeret, hogy nem teljesen értik, hogy mit jelent az Úr megtöretett teste. Ezért nem részesülnek Jézus Krisztus értük elvégzett munkájának a teljességében. Máté tehát kiterjeszti Jézus szenvedését a fizikai gyógyulásra is, bár manapság sokan azt gondolják, hogy csak a lelki gyógyulást foglalja magában. Én azonban úgy látom, hogy nincsen szilárd bibliai alapja annak, hogy csak a lelki gyógyulásra értsük ezt. Tehát Jézus szenvedése nem csak a bűnből való gyógyulást foglalja magában, hanem a testi gyógyulásra is alkalmazható.

„Amikor Jézus meglátta maga körül a sokaságot, úgy rendelkezett, hogy keljenek át a túlsó partra. Egy írástudó odament és így szólt hozzá: Mester, követelek, akárhová mégy.” Jézus tehát felkerekedett, hogy átmenjen a tó túlsó partjára, ez az ember pedig odament hozzá és azt mondta, követelek, akárhová is mész. *„Jézus így válaszol neki: A rókáknak van barlangjuk, és az égi madaraknak van fészük, de az Ember fiának nincs hova fejét lehajtania.”* Jézus tehát azt mondja ennek az embernek, aki hirtelen felindulásból odament hozzá és azt mondta neki, hogy akárhová is mész én követelek téged, - és manapság is sok ilyen ember van, aki csak úgy hirtelen indulatból ezt mondja –, de Jézus azt válaszolta neki, hogy jól gondold meg és előre gondold át, hogy mibe kerül ez neked. Követsz engem, akárhová is megyek? Gondold végig, hogy mi mindennel jár ez. A rókáknak van barlangjuk és az égi madaraknak van fészük, de nekem nincs hol lehajtanom a fejem. Tehát jól gondold végig, hogy mit mondasz. Nem azt mondja Jézus, hogy ne kövess engem, hanem csak azt, hogy gondold végig, hogy mivel jár a tanítványság, mielőtt csak úgy beleugranál.

„Egy másik tanítvány pedig ezt mondta neki: Uram, engedd meg, hogy előbb elmenjek.” A múlt héten, amikor Jézus Krisztus uralmát tanulmányoztuk abból az igerészből, amikor Jézus azt mondja, hogy sokan jönnek majd én hozzám, és azt mondják, Uram, Uram. Akkor beszéltünk arról, hogy néha milyen következetlenek vagyunk a beszédünkben. Amikor Péter azt mondta Jézusnak, hogy Semmiképpen nem Uram, és hogy ez mennyire következetlen volt. Logikai ellentmondás. És itt is egy ilyen ellentmondást látunk, hogy Uram engedd meg nekem először, hogy előbb elmenjek. Főleg az angolban nagyon ellentmondásos, mert azt mondja, hogy Uram, én előbb szeretném. Tehát ő akar első lenni. Isten országában azonban ez nem így működik. Mert azt mondja, hogy „engedd meg, hogy előbb elmenjek és eltemessem az apámat.” Amire mi lehet, hogy azt mondjuk, hogy de hát ez egy jogos kérdés, nem? „De Jézus így szólt hozzá: Kövess engem, és hagyd a halottakra, hogy eltemessék halottaikat.” Tehát helyezz engem az első helyre. Nagy eséllyel ennek az embernek az apja tökéletesen egészséges volt. Az a kifejezés, amit ez az ember használ, csak a halasztgatásnak a kifejezése volt. Meg akarom tenni, követni akarlak, de még nem vagyok rá készen. Majd egy kicsit később. Engedd meg, hogy előbb elmenjek és eltemessem az apámat. Más szóval, várd meg, amíg az apám meghal. Csak halogatni akarta ez az ember azt, hogy Jézust kövesse. És ezt a kifejezést akkor is használták, hogyha történetesen az apa még jó egészségnak örvendett, és még akár 20 évig is élhetett. De eljön majd az a nap, amikor én is beszállok majd a hajóba. De előbb engedd meg, hogy ezt vagy azt megtegyem. És itt az Úr a halogatás ellen szól. Arról van itt szó, hogy Jézust tegyük az első helyre. Kövess engem, és hagyd a halottakra, hogy eltemessék, halottaikat.

„Amikor beszállt a hajóba, követték őt a tanítványai, és íme nagy vihar támadt a tengeren, úgy hogy a hajót elborították a hullámok. Ő pedig aludt.” A tanítványok életében nem ez volt az egyetlen alkalom, amikor hatalmas viharon mentek keresztül a Galileai tengeren és Jézus beszállt a hajóba. És a Genezáreti tónak azon az északi viharok, melyek a Haifa öböl irányából a völgyön át jönnek. Tehát ennek a völgynek az irányából nagyon hirtelen szokott feltámadni a szél. Egyszer én magam is tanúja voltam annak, ahogyan a Galileai tengernek az egyik pillanatban még tükörsima a felülete, olyannyira, hogy azt gondoltam magamban, hogy milyen jó lenne itt vízisíelni. Nem sokkal később pedig hatalmas hullámok voltak, ahogy a völgy felől süvítő szél felkavarta a vizet. Ez tehát nem az egyetlen olyan alkalom volt a tanítványok életében, amikor ez történt. És lehetséges, hogy az egész mögött itt a Sátán állt, akinek az volt a célja, hogy elpusztítsa Jézust.

„És íme nagy vihar támadt a tengeren, úgy hogy a hajót elborították a hullámok. Ő pedig aludt.” Jézus gyakran aludt, miután beszállt a hajóba.

„Tanítványai odamentek hozzá, felébresztették és ezt mondták: Uram, ment meg minket, mert elveszünk. De ő így szólt hozzájuk: Mit féltek ti kicsiny hitűek? Majd felkelt és ráparancsolt a tengerre és a szelekre és nagy csend lett. Az emberek pedig elcsodálózkodtak és ezt mondták: Ki ez, hogy a szelek és a tenger is engedelmeskednek neki?” Jézus tehát bemutatta nekik, hogy a természeti elemek fölött is ő az Úr. Egy másik evangéliumban, amikor erről a történetről számol be, feljegyzi, hogy Jézus azt mondta nekik, hogy menjünk át a túlsó partra. Valószínűleg azért fedtte meg őket Jézus, és ezért mondta nekik, hogy kicsiny hitűek, mert ők azt hitték, hogy el fognak merülni. Jézus azt mondta, hogy menjünk át a túlsó partra, és hogyha Jézus ezt mondja, akkor biztos, hogy nem fognak elmerülni. Amikor tehát a tanítványai felébresztették, hogy Uram elveszünk,

akkor megfeddte őket, és azt mondta nekik, hogy nem hallottátok, hogy én azt mondtam, hogy menjünk át a túlsó partra? Mit féltetek ti kicsiny hitűek?

„Amikor a túlsó partra, a gadaraiak földjére ért, két megszállott ment elé.” A többi evangélium egy megszállotról számol be, aki valószínűleg kiemelkedőbb volt, szembeötlőbb.

„A sírboltokból jöttek elő és nagyon veszélyesek voltak, annyira, hogy senki nem tudott végigmenni miattuk azon az úton”. Érdekes egyébként, hogy nemrég fedezték fel a régészek ennek a városnak a maradványait a Genezáreti tó túlsó felén. És nagyon érdekes volt, hogy amint a fennsíkra vezető utat építették ott, felfedezték ennek a városnak a maradványait és elkezdtek kiásni, így aztán arrébb rakták az utat, egy másik útvonalon építették ki, hogy feltárhassák régészetileg ezt a várost. Így most már majdnem teljes bizonyossággal tudhatjuk, hogy melyik szikla volt az, amelyikről a disznók lefutottak ott abban a városban a genezáreti tó túlsó felén.

Tehát ezek a megszállottak kijöttek a sírboltokból „és úgy kiáltottak fel Jézushoz, hogy Mi közünk Hozzád Isten Fia, azért jöttél ide, hogy idő előtt meggyötörj minket?” Először is érdekes azt megfigyelni, hogy a démonok, akik ezekben a férfiakban voltak, felismerték, hogy kicsoda Jézus, és tudták, hogy ki ő.

„Mi közünk hozzád Jézus, Isten Fia?” Emlékeztek, hogy Jakab azt írja levelében, hiszed, hogy létezik az Isten, hát jól teszed, az ördögök is hiszik, és rettegnek. És ebben a történetben is jól látszik, hogy ezek a démonok rettegnek. Azt mondják, hogy azért jöttél, hogy idő előtt meggyötörj minket? Tisztában vannak azzal, hogy eljön majd az ő idejük, és azzal is, hogy Jézusnak van hatalma felettük. Mindezt elismerik. És fontos, hogy mi is felismerjük, hogy nagyobb az, aki bennünk van, mint aki a világban van. Mert igaz ugyan, hogy lelki harc folyik körülöttünk, de nem kell félnünk, mert bennünk Isten lelke lakik, aki nagyobb minden más léleknél.

„Tőlük távolabbra volt egy legelésző disznónyáj.” A disznótartás Izraelben törvénybe ütköző dolog volt. Mózes törvénye szerint tilos volt disznót tartaniuk vagy enniük.

„Azért azt kérték tőle az ördögök: Ha kiűzöl minket, küldj a disznónyájba. Ő pedig ezt mondta nekik: Menjetek. Akkor azok előjöttek és belementek a disznókba, és íme a meredekről a tengerbe rohant az egész nyáj, és beleveszett a vízbe.” A Galileai tenger partján csak egyetlen meredek szilafal van, egyetlen helyen van csak ilyen meredek rész, és ez pedig csak pár kilométerre van csak attól a várostól, amit nemrég fedeztek fel a régészek. Na már most léteznek olyan gonosz lelkek, amelyek képesek megszállni egy ember testét, és uralmuk alatt tudják tartani az emberi testnek a különböző funkcióit. Jézus maga is sok olyan embert szabadított meg, akiket ilyen gonosz lelkek megszálltak. Amikor kiküldte a tanítványait, és ezt majd később fogjuk tanulmányozni, akkor látni fogjuk, hogy hatalmat adott nekik az ilyen tisztátalan lelket vagy démonok felett, hogy kiűzzék azokat. Amikor egy ilyen gonosz lélek megszállja valakinek a testét, az illető gyakran elveszíti az uralmat a különböző képességei felett. És így ezek a gonosz lelkek képesek annak az embernek a száján keresztül beszélni. Itt nem csak valamilyen ókori kultúra babonájáról van szó. Hanem még manapság is vannak olyan dokumentált esetek, amikor ilyen típusú lelkek megszállnak valakit. Egy könyvet is kiadott a Moody kiadó, amely arról szól, hogy különböző misszionáriusok mondják el a tapasztalataikat ilyen démoni tevékenységekkel kapcsolatban különböző országokban.

Talán napjaink egyik legismertebb ilyen típusú története egy Clarissa nevű lányhoz kapcsolódik, aki a Fülöp-szigeteken élt, és 1947-ben gyakran voltak ilyen rohamai. Amikor elmúltak ezek a rohamok, mindig harapás nyomokat találtak ennek a lánynak a testén, még hozzá a testének olyan részein, ahol képtelenség lett volna önmagát megharapnia, mint pl. a vállának a hátsó részén vagy a nyakának a hátsó részén. Végül is saját érdekében börtönbe zárták, hogy megvédjék őt valahogyan, és a leghíresebb pszichiátereket hozatta oda Manila város polgármestere, hogy vizsgálják ki a lányt és derítsék ki, hogy mi folyik, de nem tudtak magyarázatot adni a dologra és nem tudtak segíteni sem nekik. Végül odahívtak két misszionáriust, Bob McAlistert és Lester Summrel. Lester Summrel írt is egy könyvet erről az esetről, és a Life Magazin is írt később erről az esetről és fényképeket mutattak Clarissáról és a harapás nyomokról. Ez annak idején a pszichológusok számára nagyon érdekes volt. De végül is ennek a két embernek a szolgálatán keresztül megszabadult a lány a démonoktól és Clarissa megtért és elfogadta Jézust Megváltójának. Minden esetre ez egy nagyon érdekes történet volt, de nem egy olyan történet, amit az ember szívesen olvasna elalvás előtt.

Tehát a démonok felismerték Jézust, elismerték, hogy hatalma van felettük, és az is, hogy eljön majd egyszer az a nap, amikor leszámol velük. Úgy tűnik ebből a történetből, hogy ezek a démonok szeretnek valamilyen testben lenni, tehát nem szeretnek csupán vándorló lelkek lenni, hanem szeretnek valamilyen testbe beköltözni. Jézus azt mondta, hogy amikor egy tisztátalan lélek kimegy valakiből, akkor víz nélküli helyeken bolyong és nyugalmat keres, valamilyen házat keres, de nem talál, és akkor így szól: Visszatérek házamba, ahonnan kijöttem, és amikor odaér, gazdátlanul, kiséperve és felékesítve találja azt. Akkor elmegy, vesz maga mellé hét másik, magánál is gonoszabb lelket, bemennek és ott laknak, és annak az embernek az utóbbi állapota rosszabb lesz az előbbinél. Ez az egész téma olyan, amitől én szeretem távol tartani magam, és ha nem muszáj, akkor nem szeretek róla beszélni. De volt már olyan eset, amikor ki kellett üznünk gonosz lelket valakiből, és ez az egész egy nagyon kellemetlen szolgálat és én egyáltalán nem kedvelem.

Ezek tehát könyörögtek Jézusnak, hogy a disznókba menjenek, és amikor megengedte, és belementek a disznókba, akkor az egész nyáj a meredekről a tengerbe rohant és beleveszett a vízbe. *„A pásztorok pedig elfutottak, bementek a városba és elhíreszteltek mindent azt is, ami a megszállottakkal történt. Akkor azután az egész város kiment Jézus elé”.* Azért jöttek ki elé, hogy meghallgassák, hogy befogadják? Nem. *„Amikor meglátták, kérték, hogy távozzék el határukból.”* Felbolygatod itt az üzletünket. Most aztán búcsút mondhatunk a hasznunknak. Tűnj el innen! Fontosabb volt számukra az üzleti haszon, mint ennek a két embernek a jóléte. Szomorú dolog az, hogy vannak olyan emberek, akik arra kérik az Urat, hogy távozzon tőlük. De sajnos manapság is gyakran előfordul ez.

„Jézus hajóra szállva átkelt és elment a maga városába.” És ezt már mondtam korábban, hogy Jézus városa Kapernaum volt. Ott volt az ún. főhadiszállása. *„És íme vittek hozzá egy bénát, aki ágyban feküdt. Amikor Jézus látta hitüket, így szólt a bénához: 'Bízzál fiam, megbocsáttattak bűneid.'”* El tudom képzelni, hogy ezek a szavak nagy csalódást jelentettek a béna ember barátainak. Biztos vagyok benne, hogy ők úgy képzelték el a dolgot, hogy Jézus majd meggyógyítja a barátjukat, hogy fölkelhessen és tudjon járni. És az, hogy Jézus azt mondta, hogy bízzál fiam, megbocsáttattak bűneid, valószínűleg csalódást okozott nekik. Lehet, hogy még magának a béna embernek is

csalódást jelentett. Az igazság azonban az, hogy Jézus a nagyobb ajándékot adta neki először. Hiszen az fontosabb, hogy a bűneid megbocsáttassanak, minthogy a betegségeidből meggyógyulj. Hiszen mi lehetne fontosabb az üdvösségünkénél? Semmi. A gyógyulásom nem fontosabb az üdvösségemnél. A legnagyobb csoda, amit Isten valaha is tett az életemben, az az üdvösségem csodája. Az, hogy megbocsátotta a bűneimet. Ez Isten legnagyobb csodája az életemben. A többi az mind semmi, ehhez a hatalmas csodához képest. Néha vannak emberek, akik nagy szomorúan azt mondják, hogy Isten soha nem tett semmilyen nagy csodát az életemben. És akkor megkérdezem tőlük, hogy 'Megtértél? Újjászülettél?' Akkor ez a lehető legnagyobb csoda, amit Isten tehet az életedben. A többi az mind nem olyan nagy dolog ehhez az első csodához képest.

„*Bízzál fiam, megbocsáttattak bűneid.*” Mi mennyire gyakran félreértjük ezt, hiszen annyival nagyobb hangsúlyt fektetünk az anyagi valóságra, mint a lelki valóságra. Jézus mindig is arról tanúskodott, hogy a legfontosabb valóság az a lelki valóság. És az anyagi valóság csak másodlagos ehhez képest. Jézus mindig a legfontosabb dolgot helyezi az első helyre, a lelki valóságot. Ezért mondta, hogy bízzál fiam, megbocsáttattak bűneid.

„*Ekkor néhány írástudó így szólt magában: Ez Istent káromolja. Jézus pedig, mivel ismerte gondolataikat ezt mondta: Miért gondoltok gonoszt szíveteken?*” Neked is ezt mondaná vajon Jézus, ha ismerné a gondolataidat? Miért gondoltok gonoszt szívetekben? Jézus ismeri az ember gondolatait, és tudja, hogy mi van az ember szívében.

Aztán azt mondta: „*Ugyan mi könnyebb, ezt mondani: Megbocsáttattak bűneid, vagy azt mondani, kelj fel és járj!*” Ha a kérdés az, hogy mit könnyebb mondani, akkor persze azt könnyebb mondani, hogy megbocsáttattak bűneid, hiszen ezt nem lehet leellenőrizni, hogy igaz-e. Azt, hogy kelj fel és járj, nehezebb mondani, hiszen, ha ezután az illető nem kel fel és nem jár, akkor mindenki láthatja, hogy nem történt meg, amit mondtál. Ha azt mondd, hogy kelj fel és járj, az merészebb dolog, hiszen rögtön meg lehet mutatni, hogy megtörtént-e. Rögtön kiderül, hogy van-e hatalom a szavaid mögött. Tehát vagy bebizonyosodik, hogy van hatalom, vagy pedig kiderül, hogy nincs. „*Ugyan mi könnyebb, azt mondani, megbocsáttattak bűneid, vagy ezt mondani: Kelj fel és járj?*” Hát könnyebb azt mondani, hogy megbocsáttatta bűneid.

„*Azonban, hogy megtudjátok, hogy van hatalma az ember Fiának megbocsátani a bűnöket a földön.*” Más szóval bemutatom én Nektek, hogy van hatalom a szavaim mögött. Hogy megtudjátok, hogy van hatalmam megbocsátani a bűnöket, hiszen ez a hatalom nem látható, mert ez belső lelki dolog, mutatok Nektek külső fizikai bizonyítékot. „*Így szólt a bénához: Kelj fel, vedd az ágyadat és menj haza. Az pedig felkelt és hazament. Amikor a sokaság ezt meglátta, félelem fogta el őket, és dicsőítették az Istent.*” „*Figyeljük meg, hogy az Istent dicsőítették. Jézus azt mondta, hogy úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jócselekedeteiteket és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat. Jézus tehát úgy tette mindezt, hogy ez Istennek hozott dicsőséget.*”

„*Amikor Jézus továbbment onnan meglátott egy embert ülni a vámnál, akit Máténak hívtak.*” Máté tehát vámszedő volt, vámszedőként dolgozott. Kapernaum az egyik olyan város volt, ahol az embereknek vámot kellett fizetniük. Akik északról jöttek lefelé és a Galileai tenger környékéről, azoknak ott Kapernaumban kellett vámot fizetniük azokra a javakra vagy termékekre, amiket északról délre szállítottak.

„Jézus pedig így szólt Mátéhez: Kövess engem. Az pedig felkelt és követte őt. És történt, amikor Jézus asztalhoz telepedett a házban, sok vámszedő és bűnös telepedett oda, és letelepedtek Jézussal és az ő tanítványaival együtt.” Nagy buli volt, sok vámszedő és bűnös is eljött. „Meglátták ezt a farizeusok és szóltak tanítványainak: Miért eszik a ti Mestereket vámszedőkkel és bűnösökkel együtt?” Abban a kultúrában rendkívüli jelentősége volt annak, hogyha valaki egy másik emberrel együtt evett. Az ő kultúrájukban, ha valakivel együtt evett, az azt jelentette, hogy egyé vált azzal az illetővel. Mert ha veszek egy darab kenyeret és kinyújtom feléd, és te letépsz belőle egy darabot, és te lekezded azt enni, és én is letépek belőle egy darabot, és én is elkezdem enni, akkor mindketten ugyanabból az egy kenyérből eszünk. És ahogy eszem abból a kenyérből, az beépül a testembe, és részévé válik a testemnek. Ugyanígy, ahogy te eszel belőle, a te testednek is részévé válik. És így valamiféle misztikus módon mi egymás részévé válunk, vagyis egyé válunk. Tehát egyé válok veled, mert az a kenyér, ami engem táplál, és az én testem részévé válik, ugyanaz a kenyér téged is táplál, és a te tested részévé is válik. Ezért tehát abban a kultúrában csak akkor evett együtt az ember valakivel, ha ne bánta, hogyha azzal az illetővel azonosul és egyé válik vele. Ezért voltak megdöbbenve a farizeusok, mikor látták, hogy Jézus együtt evett a bűnösökkel és vámszedőkkel. Egyé akarsz válni a bűnösökkel? Azonosulni akarsz velük? És igen, Jézus azonosult a bűnösökkel, azért, hogy azután ők is azonosulhassanak Jézussal, és megkaphassák az ő erejét és megbocsáthassa a bűneiket.

Ezért odamentek a tanítványaihoz és megkérdezték tőlük, Miért teszi ezt mesteretek. „Jézus pedig amikor ezt meghallotta így szólt: Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek. Menjetek és tanuljátok meg, mit jelent ez: Irgalmasságot akarok és nem áldozatot.” Hóseás könyvében azt mondta az Úr Izraelnek, hogy irgalmasságot akarok és nem áldozatot. Inkább azt szeretném, hogy irgalmasok legyetek, mint azt hogy áldozatot mutassatok be nekem. Jézus tehát Hóseás könyvéből idéz nekik, a saját írásaiból, és azt mondja nekik, hogy: 'Menjetek és tanuljátok meg, hogy mit jelent ez, amikor az Úr ezt mondja, hogy irgalmasságot akarok és nem áldozatot'.

Mert Jézus azt mondta, hogy „Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket megtérésre. Akkor odamentek hozzá János tanítványai és megkérdezték: Miért van az, hogy mi és a farizeusok sokat böjtölünk, a te tanítványaid pedig nem böjtölnek? Jézus ezt mondta nekik: Gyászolhat-e a násznép, amíg velük van a vőlegény? De jönnek olyan napok, amikor elvételik tőlük a vőlegény, és akkor böjtölni fognak.” Tehát, amíg Jézus ott volt a tanítványaival, az nem a böjt ideje volt. De azt mondja Jézus, hogy eljön majd az az idő. Jönnek majd olyan napok, amikor én már nem leszek velük, és akkor majd böjtölni fognak. Ezután Jézus a megreformálás, az újítás haszontalanságáról beszél, amikor azt mondja, hogy: „Senki sem tesz foltot új posztóból régi ruhára, mert a toldás kitép a ruhából és még csúnyább szakadás támad.” Azokban az időkben nem léteztek előre beavatott anyagok. Tehát, ha akkoriban fogtál egy régi ruhát, amely már többször ki lett mosva, és arra egy új ruhaanyagból tettél volna foltot, ez az új ruhaanyag nem volt még beavatva, nem ment még össze a mosástól, így aztán ezután, ha kimostad ezt a foltozott ruhát, akkor ez a folt összement volna a mosástól, és emiatt kiszakított volna egy darabot a ruhából. Tehát még rosszabb lett volna a ruha állapota, mint a foltozás előtt. Jézus tehát erről beszélt itt, hogy régi ruhát nem lehet új anyagból megfoltozni.

„Új bort sem töltenek régi tömlőbe, mert a tömlő szétreped, a bor is kiömlik, a tömlő is elpusztul, hanem az új bort új tömlőbe töltik, és akkor mindkettő megmarad.” Jézus itt az ellen a vallási rendszer ellen szólt, ami akkoriban már nagyon meg volt alapozva és azt mondja, hogy nem lehet azt megreformálni. Tehát azt mondja, hogy nem azért jöttem, hogy megreformáljam a júdaizmust vagy a zsidó vallást, nem azért jöttem, hogy új posztóból foltot rakjak a régi ruhára, vagy, hogy új bort töltssek a régi tömlőbe.

De hiszem, hogy ezt az elvet, amiről itt Jézus beszélt manapság is alkalmazhatjuk. Én hiszem azt, hogy amikor Isten Lelke valamilyen új munkát kezd el végezni, akkor azt gyakran a hagyományos szervezett vallási rendszereket kívül kezdi el. Én nem igazán tudom, hogy volt-e valaha is példa arra a történelem során, hogy valamilyen hagyományos felekezeten belül igazi ébredés lett volna. A legtöbb esetben az történt, hogy a lelki ébredés következményeként új felekezet jött létre.

Itt a gyülekezetünkben is láthatjuk, hogy Isten mennyire csodálatosan munkálkodott, de úgy látom, hogy új tömlőkre volt szüksége, ehhez a munkához. Én magam is személy szerint éveken keresztül abban a helyzetben találtam magam, hogy új bort próbáltam a régi tömlőbe tölteni és minden szétrepedt. Lázadóként tartottak számon és mindenféle más dolgokat is mondtak rólam. Mert nem akartam az adott felekezet hagyományait követni, hanem szerettem volna a bibliához visszatérni, és Isten igéjét követni. Nagyon egyszerű lett volna ezt megtenni, de a régi tömlők már csak ilyenek, hogy nem képesek a változásra, nem tudják az újat befogadni. Manapság is vannak olyan emberek, akik próbálják óvatosan töltögetni az új bort a régi tömlőkbe, hogy nehogy szétrepedjen, és nagyon hamar kiderül, hogy ez nem egy könnyű dolog, hogyha egyáltalán lehetséges.

„Miközben ezeket mondta nekik, íme egy zsinagógai elöljáró ment hozzá, leborult előtte, és így szólt: A leányom most halt meg. De jöjj, tedd rá a kezed, és élni fog.” Teljesen érthető, hogy ez az ember nagyon kétségbeesett volt, de figyeljük meg, hogy mekkora hittel jött Jézushoz. Leborult Jézus elé, és azt mondta neki, hogy most halt meg a lányom, de ha lejössz és ráteszed a kezed, akkor élni fog.

„Jézus felkelt és követte őt tanítványaival együtt. És íme egy 12 éve vérfolyásos asszony hátulról hozzáférkezve megérintette ruhája szegélyét. Mert ezt mondta magában, ha csak megérinthetem ruháját, meggyógyulok. Amikor Jézus megfordult és meglátta őt, így szólt: Bízál leányom, hited megtartott téged. És meggyógyult az asszony abban az órában.” Szeretnék rámutatni valami nagyon fontos dologra ebben a történetben. Az pedig az, hogy az asszony hite gyakorlásához talált egy bizonyos érintkezési pontot. Én úgy gondolom, hogy gyakran elhisszük, hogy Isten képes egy bizonyos dolgot megtenni, de odáig már nem jutunk el, hogy a hitünket működésbe is hozzuk. De hiszem, hogy értékes dolog a hitünket működésbe hozni, vagy életre kelteni, és ez fontos dolog. Többről van itt szó annál, minthogy tudom, hogy Isten képes valamit megtenni, vagy elhiszem, hogy az Úr meg tudja tenni azt a bizonyos dolgot. Arról van itt szó, hogy elhiszem, hogy az Úr valóban meg is fogja tenni azt a bizonyos dolgot, amikor én eljutok oda, hogy életre keltsem a hitemet. Ez az asszony itt a történetben valóban életre keltette a hitét. Azt mondta magában, hogy abban a pillanatban, amikor megérintem a ruháját, tudom, hogy meg fogok gyógyulni. Így tehát abban a pillanatban, amikor megérintette Jézus ruháját, életre kelt a hite, és meg is gyógyult abban a pillanatban.

És ezért gondolom, hogy fontos dolog az, hogy a gyülekezet elöljárói kézzel és szóval imádkozzanak emberekért. Amint a Biblia is írja, hogy ha beteg valaki közületek, akkor

hivassa magához a gyülekezet véneit, hogy imádkozzanak érte, és kenjék meg olajjal, és a hitből fakadó imádság megszabadítja a szenvedőt. És úgy gondolom, hogy a kézrátételnek hatalmas szerepe lehet abban, hogy a hitünk életre keljen. Tudom, hogy amikor a gyülekezet előljárói rám teszik a kezüket és megkennek olajjal, akkor Isten meg fog gyógyítani, hiszen ezt ígérte, és így segít abban, hogy a hitem életre keljen, hiszen tudom, hogy amint rám teszik a kezüket Isten meggyógyít.

És amikor Jézus rájött, hogy csoda történ, és megfordult és meglátta az asszonyt, azt mondta neki: Bízzál, mert a hited – nem az én hitem, hanem a te hited – megtartott téged. *„És meggyógyult az asszony abban az órában. Amikor Jézus bement az előljáró házába, meglátta a fuvalásokat meg a zajongó sokaságot.”* Főleg pogány országokban van egy olyan szokás, hogy amikor valaki meghal, akkor összehívják a sokaságot, akik különböző szerszámokon zajonganak, és mindenféle hangos dolgot csinálnak, azért hogy elűzzék a gonosz lelkeket.

„Jézus így szólt hozzájuk: Menjetek innen, mert a leányka nem halt meg, csak alszik. Azok pedig kinevették őt. Amikor aztán kiküldték onnan a sokaságot, bement, megfogta a leányka kezét, mire az felébredt. És híre ment ennek az egész vidéken. Amikor Jézus továbbment onnan csatlakozott hozzá két vak, és ezt kiáltotta: Könyörülj rajtunk, Dávid Fia! Amikor pedig bement a házba, odamentek hozzá a vakok. Jézus megkérdezte tőlük: 'Hiszitek-e, hogy meg tudom ezt tenni'. Ezt felelték, 'Igen, Uram'. Akkor megérintette a szemüket, és ezt mondta: 'Legyen a ti hitetek szerint'. Erre megnyílt a szemük. Jézus pedig erélyesen rájuk parancsolt: 'Vigyázzatok, meg ne tudja senki.' De azok elmentek és elvitték hírét az egész vidéken. Amikor ezek mentek kifelé, íme odavittek hozzá egy megszállott némat. Miután kiűzte belőle az ördögöt, megszólalt a néma, a sokaság pedig elcsodálkozott, és ezt mondta: 'Soha sem láttak még ilyet Izraelben.' A farizeusok pedig ezt mondták: 'Az ördögök fejedelmének a segítségével űzte ki az ördögöket'.” Figyeljük meg, hogy mit mondanak itt, mert nemsokára elérkezünk ahhoz a részhez, amikor Jézus a Szent Lélek káromlásról szól, mint az egyetlen megbocsáthatatlan bűnről.

„Jézus bejárta a városokat és a falvakat mind, tanított a zsinagógáikban, hirdette a mennyek országának evangéliumát, és gyógyított mindenféle betegséget és erőtlenséget. És amikor látta a sokaságot, megszánta őket, mert elgyötörtek és elesettek voltak, mint a juhok pásztor nélkül. Ekkor így szólt tanítványaihoz: Az aratnivaló sok, de a munkás kevés. Kérjétek tehát az Aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába.” Ahogy megfigyeljük Jézus szolgálatát, vegyük észre, hogy nem valamiféle minta alapján dolgozott. Ugyanakkor mi olyan gyakran megpróbáljuk Isten munkáját valamilyen mintához igazítani. Megpróbáljuk definiálni, hogy Isten hogyan munkálkodik, és megpróbálunk módszereket és stratégiákat kidolgozni. Előre gyártott megoldásokkal próbálkozunk a különböző problémák láttán. Neked mi is a problémád? Ja igen, az a 17-es számú megoldás. Igen, van az 1-es, a 2-es, a 3-as számú megoldás és így végigszaladunk a listán. Gyakran szeretnénk Istent valamilyen dobozba bezárni és a módszereinkbe beszorítani. Különösen hajlamosak vagyunk erre, hogyha az a módszer korábban már bevált. Én is szoktam néha ilyet csinálni, hogy van valamilyen probléma, és arrta gondolkodom, hogy a múltkor mit csináltunk, amikor ugyanez volt? Milyen módszer vált be erre a problémára? És megpróbáljuk visszahelyezni magunkat ugyanabba az állapotba, mintha akkor rajtunk múlt volna a dolog és nem pedig Isten szuverén unkája lett volna.

Láttuk, hogy voltak olyan emberek, akiknek a hitét tette próbára Jézus, de az előjáró lányának, akit feltámasztott a halálból, biztos, hogy nem volt hite, hiszen halott volt. A kislány esetében nem mondhatjuk, hogy a hite számított volna, de ugyanakkor közvetlen azután a két vakember esetében azt kérdezte tőlük Jézus, hogy hiszitek-e, hogy meg tudok ezt tenni. És amikor azt mondták, hogy 'Igen Uram', akkor azt mondta nekik, hogy: 'Legyen a ti hitetek szerint'. A vérfolyásos asszonynak, aki azt mondta magában, hogy ha csak megérinthetem ruháját, meggyógyulok, azt mondta Jézus, hogy bízzál leányom, a hited megtartott téged. A hited.

Tehát Isten nem ugyanúgy dolgozik minden ember életében, hanem különbözőképpen. Mi azonban gyakran szeretünk másokhoz odamenni, és megpróbáljuk eltanulni, hogy mi a titkuk, milyen módszer szerint dolgoznak. Hogy mi is eltanulhassuk tőlük és követhessük a módszereiket. De az Úr nem szorítja be önmagát ilyen módszerekbe. Ő különbözőképpen dolgozik minden esetben, hiszen, mi is különbözőek vagyunk, és mindannyiunkkal a saját szükségleteink szerint bánik. És annyira szeretem, ahogy az Úr a saját szükségletemhez illeszkedve bánik velem. És a szükségleteimhez szól, és annyira dicsőséges dolog az, hogy ilyen személyes kapcsolatban lehetek az Úrral, és ennyire személyesen bánik velem. És ő teljesen megért engem, és az összes furcsaságomat ismeri, hogy milyen a személyiségem, és aszerint foglalkozik velem, aszerint szól hozzám. És mindannyiunkhoz ugyanúgy személyesen szól Isten, és ezért nem helyes dolog bezárnunk Őt egy dobozba és azt mondani, hogy az én életemben így munkálkodott, ezért a Tiedben is így kell hogy tegyen. És helytelen dolog azt mondanunk, hogy ha a te életedben nem ugyanúgy dolgozik Isten, mint az enyémben, akkor valami nem stimmel veled, Te alakítsd ki a te saját felekezetedet, és meg majd megcsinálom az enyémet.

Egy másik alkalommal 10 leprás jött oda Jézushoz, és ő nem nyúlt hozzájuk, nem érintette meg őket, hanem azt mondta nekik, hogy menjetek el és mutassátok meg magatokat a papoknak. Képzeljük el, hogy mi lett volna, ha ezek összetalálkoznak azzal az egy leprással, akiről ma olvastunk, és akiről ma hallottuk, hogyan gyógyította meg őt Jézus. Mi lett volna, ha ez azt mondja nekik, hogy 'Ó. Titeket nem érintett meg? Hát akkor ti nem tapasztaltátok meg őt igazából. Engem megérintett, úgyhogy ti nem járhattok az én gyülekezetembe. Én a „megérintett” gyülekezetbe járok.' 'Jól van, mi pedig a „minket nem érintett meg” gyülekezetbe járunk. Igenis van helye a változatosságnak, akkora változatosságnak és sokféleségnek, amennyiféle ember itt van ma este. Ne próbáljuk tehát Istent dobozba zárni. Ne próbáld meg ugyanazokat az élményeket hajszolni, amikben valaki másnak volt része, hanem személyesen fordulj Istenhez, és Ő is személyesen fog hozzád kapcsolódni és Veled bálni. És saját különleges kapcsolatod és tapasztalatod lesz Istennel.

Gyakran elkeseredünk, ha azt látjuk, hogy mások valamilyen élményeke átéltek, és mi nem. És azt gondoljuk, hogy én biztos nem vagyok olyan jó, mint az az illető, mert velem az nem történt meg. Isten végtelenül sokféle módon munkálkodik az életünkben.

Ma este két fejezeten mentünk át. Ez már haladás, kétszer annyi, mint a múltkor. A jövő héten a 10. fejezetnél fogjuk elkezdni a bibliatanulmányozást, és ki tudja, meddig jutunk el. Legközelebb megpróbáljuk a 10-11 és 12. fejezetet átvenni, mert azután szeretnék egy kicsit több időt tölteni a 13. fejezetben található példázatoknál. Azokra tehát külön alkalmat szeretnék szánni, úgyhogy megpróbáljuk akkor legközelebb a 10-11 és 12. fejezetet átvenni. Nagyon sok minden van ezekben a fejezetekben, és van

különösen egy olyan téma, amire szeretnék egy kicsit több időt szánni, mert sok embernek problémát okoz, ez pedig a Szent Lélek káromlása, vagyis a megbocsáthatatlan bűn kérdése, amiről Jézus a 12. fejezetben beszél. Álljunk fel!

Annaira hálások vagyunk azért, hogyan Isten szeretete és Szent Lelke csodálatosan munkálkodik az életünkben, és napról napra elcsodálkozunk azon, hogy Isten mennyire jó és mennyire megáld minket. Annaira jó Isten hozzánk. Akkora kiváltság ez számomra, hogy itt lehetek veletek, és hálát adok Istennek ezért a kiváltságért. Időnként van egy visszatérő rémálmom, mégpedig az, hogy valahol máshol vagyok lekipásztor. És utána annyira örülök, amikor reggel felébredek. És sehol máshol a világon nem szeretnék inkább lenni, mint itt közöttetek. Azért mert Isten olyan hatalmasan munkálkodik itt, és olyan csodálatos látni, hogy az egész világra lejut az evangélium erről a helyről.

Az Úr áldjon meg titeket továbbra is, és az Úr keze legyen az életeteken a következő hét során. És tapasztaljátok meg azt, ahogyan Isten ereje különleges módon munkálkodik az életetekben. És gazdagodjatok meg mindenben a Krisztus Jézusban, és növekedjete az Úrban az elkövetkező hét során, amint Ő egyre közelebb von titeket magához. Jézus nevében.

Mtt 10-11

Nyissuk ki bibliánkat a Máté evangéliumának 10. fejezeténél. A 10. fejezet elejénél azt látjuk, hogy Jézus kiküldi az ő tanítványait. Elküldi őket Izrael házához elveszett juhaihoz. Ennek fényében azonban nagyon fontossá válik, a 9. fejezet legutolsó verse, amelyben ezt mondja Jézus tanítványainak. Kérjétek tehát az aratás urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába. Nagyon érdekes tehát, hogy Jézus először azt mondja tanítványainak, hogy imádkozzanak azért, hogy az Úr küldjön munkásokat az aratásba, utána pedig Jézus kiküldi ugyanezeket a tanítványokat. Nagyon érdekes, hogy amikor a gyülekezetünkben felfedezünk egy adott szükségletet, és ez elkezd bennünket foglalkoztatni. Arra gondolunk, de jó lenne, ha a gyülekezet be tudná tölteni ezt a szükségletet. És akkor az Úr arra indítja a szívünket, hogy imádkozzunk ezzel kapcsolatban és ahogy ezt tesszük, bizony előfordul, hogy az Úr azt mutatja nekünk, hogy bizony ő erre hív el bennünket, hogy ebben az adott szolgálatban szolgáljunk, azt az adott szükségletet a gyülekezeten belül betöltsük. Ezért hívta ő fel a figyelmünket arra a szükségletre a gyülekezeten belül. Sokszor tehát az ember elhívása egy adott szolgálatba azzal kezdődik, hogy Isten felhívja egy adott szolgálatra, egy bizonyos szükségletre a figyelmét. Jézus tehát a 9. fejezet legvégén azt mondja tanítványainak, az aratni való sok, de a munkás kevés. Kérjétek tehát az aratók urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába. Ezután pedig azt látjuk, hogy kiküldi Jézus tizenkét tanítványát abba az aratásba, amelyről beszélt. Az ima ugyanis az, amely felkészít bennünket, hogy azután menjünk, és szolgáljunk. Miközben imádkozom, a szentlélek munkálkodik a szívemben. Én hiszem, hogy az ima sok mindent megváltoztat, mindenekelőtt engem is megváltoztat. Azt azonban nem hiszem, hogy az ima megváltoztatja az Istent. És ami azt illeti, én nem is szeretném, hogy az én imám megváltoztassa Istent. Ha ugyanis ez lehetséges lenne, az ima nagyon veszélyes fegyver lenne az én kezemben. Én hiszem, hogy Isten minden helyzetben tudja, hogy mi a legjobb nekem. Én pedig még ha tehetném sem, sem szeretném őt meggyőzni a saját álláspontom helyessége felől. Sokkal inkább vágyom arra, ahogy imádkozom, a szentlélek munkálkodik az én szívemben és formáljon engem és alakítson engem, azzá, akivé Isten engem formálni szeretne. Úgyhogy amikor imádkozom, hogy Uram az aratnivaló sok, de a munkás kevés, ó Uram, küldj munkásokat az aratásba, és amikor hallom, hogy Isten engem hív az aratásba, had legyen az én szívem kész arra, hogy azt válaszoljam, itt vagyok Uram, küldj engem. Jézus tehát először azt mondja tanítványainak, hogy imádkozzanak, hogy küldjön munkásokat az Úr az aratásba, majd a 10. fejezet első felében kiküldi őket.

10. fejezet 1-es vers. Magához hívta tizenkét tanítványát, és hatalmat adott nekik a tisztátalan lelkek felett, hogy kiűzzék azokat és gyógyítsanak mindenféle betegséget, erőtlenséget. Vegyük tehát észre, hogy mielőtt Jézus kiküldi az ő tizenkét tanítványát, hatalmat ad nekik a tisztátalan lelkek felett és hatalmat ad nekik arra is, hogy kiűzzék azokat és gyógyítsanak mindenféle betegséget és erőtlenséget. A második versben olvashatjuk azután a tizenkét apostol nevét, és azt is fontos megemlítenünk, hogy itt nevezi őket az ige először apostoloknak. Az apostol szó ugyanis annyit jelent, a kiküldött. Eddig ők tizenketten, tanítványok voltak, Jézus tanítványai, akik Jézust követték és Jézustól tanultak. Most azonban elérkezett az idő, hogy Jézus kiküldje őket és ezért az ige is most más néven látja el őket. Eddig tanítványok voltak, Jézus követői, akik tanultak Jézustól, most azonban már apostolok, vagyis a kiküldöttek.

2. vers. A tizenkét apostol neve pedig ez. Az első Simon, akit Péternek hívnak és testvére András, Jakab, a Zebedeus fia és testvére János. Három. Fülöp és Bertalan, Tamás és Máté a vámszedő, Jakab, az Alfeus fia és Taddeus. Négy. Simon a kananeus, és Júdás, az iskariotes, aki el is árulta őt. Simonról a kananeusról a Lukács evangéliumából megtudhatjuk, hogy őt Simonnak, Zálótának is nevezték. Jozefusz történetíró szerint pedig a Zélóták voltak azok a zsidók közül, akik mindennél nagyobbra becsülték a szabadságot, és még a saját, vagy családjuk élete árán is a szabadságra törekedtek. Így hát a Zélóták voltak a zsidók között azok, akik folyamatosan fellázadtak Róma ellen. Ami pedig Mátét, a vámszedőt illeti, őt pedig megvetették zsidó testvérei, mert ő a római hatalmat szolgálta, a rómaiaknak szedte be a vámot. Ha tehát Simon és Máté másutt találkoztak volna, egészen biztos vagyok benne, hogy Simon ott helyben végzett volna Mátéval. Hiszen gondoljunk csak bele, Simon egy zélóta volt, aki megvetette a római igát, aki számára mindennél fontosabb volt a szabadság. És akkor ott van Máté egy vámszedő, aki a rómaiaknak dolgozik, a gyűlölt római hatalmat szolgálja. De milyen érdekes az, hogy Krisztusban még a legkülönbözőbb háttérből származó emberek, még azok az emberek is, akik kint a világban egymás ellenségei lennének, Krisztusban közösségben lehetnek egymással, szeretni tudják egymást. Nagyon érdekes, hogy az apostolok közül senki sem volt egy kimagasló teljesítményű, vagy nagyon is ismert, és elismert ember. Teljesen hétköznapi emberek voltak, nem túl tanultak, négyen közülük halászattal foglalkoztak, az egyik tanítvány vámszedő volt, s bár a többi tanítványról nem tudunk olyan sokat, úgy tűnik, hogy ők is egyszerű, hétköznapi emberek voltak. És én ezt mindig is nagy érdeklődéssel figyeltem, hogy Isten teljesen egyszerű, átlagos embereket küld el a szolgálatba, hogy az ő munkáját végezzék. Olyan egyszerű és átlagos embereket, mint te meg én. És bizony az úr, amikor rá szeretne bízni egy feladatot, akkor általában először nem az egyetemeken néz körül, hogy megkeresse azt, aki erre a feladatra legképzettebb, akinek a legjobb az átlaga, aki a legintelligensebb, hanem általában egyszerű, átlagos embereket használ. Ezért pedig nem helyes az, amikor mi azért nem lépünk be egy szolgálatba, mert túlságosan átlagosak vagyunk, elfeledvén, hogy Isten pontosan ilyen átlagos embereket használ. Ha ugyanis Isten egy adott szolgálatra, egy adott feladatra mindig azt az embert használná, aki a képesítései szerint a legtökéletesebben bizonyul arra, mert például letette már a doktorit, és különben is hihetetlenül intelligens, akkor hajlamosak lennénk arra az emberre és az ő képességeire figyelni, és esetleg azt az embert kezdenénk el isteníteni tudásáért, képességeiért, és nem látnánk meg Isten munkáját és esetleg nem ismernénk fel, hogy az az ember pusztán eszköz Isten kezében. De Isten az, aki a munkát elvégzi. Ezért azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében bolondok, hogy megszégyenítse a bölcseket. És azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében erőtlének, hogy megszégyenítse az erősöket. Isten olyan egyszerű, átlagos embereket használ, mint te meg én, és mint az amerikai Golgoták, többi pásztora, Raul Lrisz, Kreg Gróli, Majk Mechintos. Épp ezen a héten hallgattam az egyik lelkipásztornak Raul Lrisznek a tanítását, ő sokáig a tengerészgyalogságnál szolgált, és Raul erről az időszakról mesél, és arról, hogy milyen állapotban is volt ő abban az időszakban. Raul elmesélte, hogy annyi embert őlt meg ezalatt az időszak alatt, és olyan hidegvérrel, hogy miután hazatérhetett, szanatóriumba küldték őt, tulajdonképpen elmeógyógyintézetbe. És emlékszem Raul azt mondta, ott a szanatóriumban a pszichiáter szerint neki már teljesen vége volt és a nullával egyenlő a teljes életre való esélye. És mégis Isten felkente őt és hatalmasan elkezdte őt használni.

És az apostolok sem voltak különösen intelligensek, bölcsek, egyszerű, hétköznapi emberek voltak, akiket Jézus kiküldött, hogy őt képviseljék.

Ötös. Ezt a tizenkettőt küldte ki Jézus és ezt a rendelkezést adta nekik. Pogányokhoz vezető útra ne térjetelek le, samaritánusok városába ne menjetelek be, inkább menjetelek Izrael házának elveszett juhaihoz. Jézustól tehát nagyon egyértelmű utasítást kaptak arra nézve, hogy hova menjenek és egyenlőre hova ne menjenek. Jézustól azt az utasítást kapták, hogy ne menjenek le délre Samáriába, sőt ne menjenek el nyugatra sem, Tírusz és Szidón városába, de északra sem menjenek fel egészen Damaszkuszig, sőt keletre sem a Dekápolis területére. Jézus arra utasítja tanítványait, hogy maradjanak Gallileában, és ott a zsidóknak hirdessék az evangéliumot. Jézus tehát Izrael házának elveszett juhaihoz küldi el most tanítványait, hogy mintegy utat készítsenek számára. Pál apostol a rómaiakhoz írt levelében a következőket mondja. Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az, minden hívőnek üdvösségére, elsőként zsidóknak, de görögnek is. Elsőként tehát a zsidóknak, és így Jézus is először a zsidókhoz ment, és amikor először kiküldte tanítványait, csak a zsidókhoz küldte el őket. De ne feledjük, hogy később azonban, hogy később azonban Jézus a samáriai asszonynak is felfedte magát, és meggyógyította a kánaáni asszony leányát, és mennybemenetele előtt a következőket mondta tanítványainak. Menjetelek el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek. Istennek tehát az volt, és az van a szívében, az egész világ meghallja a jóhírt, az evangéliumot. De az is fontos volt Isten tervében, hogy az evangélium először a zsidókhoz jusson el. Ezért tehát Jézus amikor először küldi ki tanítványait, meghagyja nekik, hogy csak a zsidókhoz menjenek és nekik hirdessék az evangéliumot. És később buzdítja őket majd arra, hogy a világ minden teremtményének is hirdessék majd azt. Később Jézus majd azt is mondja a tanítványainak, hogy erőt kaptok amikor eljön hozzátok a szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig. Egyenlőre azonban itt a 10. fejezetben arra hívja el tanítványait, hogy a zsidókhoz vigyék el az üzenetet. Egészen pontosan, hogy menjenek el Izrael házának elveszett juhaihoz. És vegyük észre, hogy nem azt mondja itt Jézus, hogy menjetelek el Izrael tíz elveszett törzséhez. Mégpedig azért nem, mert a tíz törzs nem tekinthető elveszettnek. Isten pontosan tudja, hogy hol vannak, hogy kik alkotják azokat, Isten soha sem veszítette el őket szeme elől. És amikor elérkezik az idő, Isten mindegyik törzsből elpeccsétel magának tizenkét ezret, akiket megtart a nagy nyomorúság idején. És itt mindjárt szeretném elvetni azt a feltételezést is, mely szerint Dániában élnek dán törzsének leszármazottai. Sokan ezért állítják ezt, mert a Dánia szó tartalmazza a dán szót, egyesek szerint dán törzsére utalva. Jézus a következőket mondja tanítványainak a hetes versben. Menjetelek el és hirdessétek elközelített a mennyek országa. De mi is az a mennyek országa? A 13-14. fejezetben majd látni fogjuk, hogy Jézus néhány példabeszédet mond el a mennyek országáról. Azt is látni fogjuk a későbbiekben, hogy azt mondja Jézus a tanítványainak, hogy a következőképpen imádkozzatok. Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod. De mire gondol Jézus, amikor a mennyek országát említi. Jézus azt mondta, hogy a mennyek országa közöttetek van, nem pedig bennetek. Az igazság az, hogy nem csupán közöttünk van a mennyek országa, hanem minden egyes ember aki befogadta Jézus Krisztust személyes megváltójaként és uraként, az elmondhatja magáról, hogy ő Isten országának, a mennyek országának állampolgára. Vagyis már a mennyek országának teljes körű tagja. Ez pedig számos, csodálatos előnyt jelent számára. Én például amerikai állampolgár

vagyok, és amerikai állampolgárként bizonyos jogok és kiváltságok engem megilletnek. Például ha bárhol külföldön járok, és bajba kerülök és segítségre szorulok, akkor mindig fordulhatok az amerikai nagykövetséghez, abból kifolyólag, hogy én amerikai állampolgár vagyok, nekem ehhez jogom van, nekik pedig kötelességük engem adott esetben megvédeni, vagy nekem segíteni, szorult helyzetemben. Csak azért, mert én amerikai állampolgár vagyok. De had mondja el, hogy én nem csak amerikai állampolgár vagyok, hanem Isten országának, a mennyek országának állampolgára is. És azok a jogok és kedvezmények, amelyek az én mennyei állampolgárságomból fakadnak, messze meghaladják az én amerikai állampolgárságommal járó jogaimat és kedvezményeket. Hiszen bárhová megyek is, Isten engem védelmez és engem Isten ruház fel erővel, és hatalommal, hogy megtegyem azt, amire ő elhívott engem. Jézus tehát azt mondja tanítványainak a hetes versben. Menjetek el, és hirdessétek, elközelített a mennyek országa. És hogyan hirdessék ezt? Úgy, hogy rávilágítanak a mennyek országának különböző aspektusaira. Pontosabban nyolcas vers. Gyógyítsatok meg betegeket, támasszatok fel halottakat, tisztítsatok meg leprásokat, üzzetek ki ördögöket. Az Ézsaiás harmincöt elárul nekünk néhány dolgot Isten országáról. Az Ézsaiás harmincötben ezt olvashatjuk. Akkor kinyílnak a vakok szemei és megnyílnak a süketek fülei. Szökellni fog a sánta mint a szarvas és ujjong a néma nyelve. Jézus tehát arra hívja el a tanítványokat, hogy mutassák meg az embereknek, milyen is Isten országa azáltal, hogy megszabadítják az embereket a sötétség uralmától. Nézzük csak meg, hogy az apostolok cselekedeteiben, amikor Pál Agrippa király előtt áll, és elmeséli neki megtérésnek történetét, azt, hogy mire hívta őt el Isten a damaszkuszi úton, a következőket mondja. Az Úr pedig így válaszolt. Azért küldelek el, hogy nyisd meg a szemüket, hogy a sötétségből a világosságra és a sátán hatalmából az Istenhez térjenek, hogy az én bennem való hit által megkapják bűneik bocsánatát és örökséget nyerjenek azok között, akik megszenteltettek. Pált tehát arra hívta el az Úr, hogy menjen el a pogányokhoz, és szabadítsa őket meg a sátán hatalmából, hogy az Istenhez térjenek, hogy a sötétség hatalmából kiszabadulván, eljussanak a világosságra. És most, hogy én is már a mennyek országának állampolgára vagyok, én is kiszabadultam már a sátán hatalmából, a sötétségből, és most engem is arra hív el az Úr, hogy másokat is kiszabadítsak a sötétség hatalmából. Mert ez történik mindenkivel, aki átadja Jézus Krisztusnak az életét. Mindenki aki befogadja Jézus Krisztust, megszabadul a sötétség hatalmából és átmegy a világosságba, hiszen a világon tulajdonképpen csak két ország létezik. Isten országa és a sátán birodalma.

Kezdetben, amikor Isten megteremtette a mennyet és a földet, csupán egy ország létezett Isten országa, amely egyben a fényesség és az élet országa volt. Isten azonban az Ő országában angyalokat is teremtett, akiknek szabad akaratot adott. A legelőkelőbb angyalt közülük azonban, aki a legszebb és a legokosabb is volt egyben, előtölte a büszkeség. Arra vágyott, hogy őt magasztalják fel Istenként, ne pedig Istent. Ő Isten akart lenni. És ezt a törekvést látjuk napjainkban is a Mormon Egyházban. Az Ő céljuk is az, hogy Istenek legyenek. Gondoljunk csak bele, hogy mivel kísértette meg a Sátán, Évát a paradicsomban? Azt mondta neki, egyél ennek a fának a gyümölcséből és olyan leszel mint az Isten, és tudni fogod mi a jó és mi a rossz. Ezzel sajnos még napjainkban is be lehet csapni sokakat, és ma is sokan szomorú módon arra törekcszenek, hogy olyanok legyenek, mint az Isten. Ez az Angyal tehát, rendületlenül vágyott arra, hogy Istenként felmagasztalják, és létre is hozott egy másik országot, Isten országa mellett. Ez az ország

azonban Isten országának szöges ellentéte volt, hiszen a halál és a sötétség országa volt ez, amely fellázadt Isten országa ellen. Ezért van tehát az, hogy két egymással szemben álló országot találunk ma is, az egyik Isten országa, a világosság és az élet országa, amelyben Isten uralkodik, és a Sátán országa, amely folyamatosan harcol Isten országa ellen. Ne feledjük, hogy amikor Isten megteremtette az embert, az embert automatikusan saját országába, tehát Isten országába helyezte. Hiszen Ádám és Isten között a paradicsomban a kezdetben egy csodálatos bensőséges kapcsolatot látunk, ahogy Ádám ott élt Isten országában. A sötétség országának uralkodója a Sátán azonban meglátogatta Évát és megkérdezte tőle: Mit mondott Isten, hogy mindegyik fának a gyümölcséből ehetsz? Igen, válaszolta Éva, a középső fáról azonban nem ehettek, mert akkor meghalok, azt mondta Isten. A Sátán azonban természetesen mind ezt tagadja Éva előtt, és azt mondja, de hát garantálhatom, hogy nem halsz meg, hiszen az a legcsodálatosabb fa az összes közül. Hiszen vedd már észre Éva, Isten nem viselkedik férül, valami nagyon jót próbál visszatartani tőled. Hiszen az a fa ott, amiről nem ehetsz, az a tudás fája, és mivel Isten tudja, hogy ha eszel annak a fának a gyümölcséből, akkor tudni fogod, hogy mi a jó és mi a rossz, és akkor olyan leszel, mint Isten, és Isten természetesen ezt nem akarja, és ezért tiltotta meg neked, hogy egyél arról a fáról. Pedig nem szabadna hinned neki, ki kéne próbálnod és Éva bizony hitt a Sátánnak és evett a tudás fájának gyümölcséből, sőt mi több Ádámnak is adott belőle. És mivel Ádám és Éva nem engedelmeskedtek Istennek, sőt mi több nem csak, hogy Istennek nem engedelmeskedtek, hanem helyette azt tették, amire a Sátán kérte őket, nem maradhattak tovább a világosság és az élet országában. Saját cselekedetük miatt a sötétség országába kerültek át, de nem csak Ádám és Éva volt az akik mintegy át vándoroltak ezáltal a sötétség országába, az egész emberiséget is magukkal vitték, oda, hiszen utódaiknak nem tudtak valami olyat átadni, amilyük már nem volt. Hiszen elveszítették helyüket Isten országában, ezért pedig egy emberen keresztül belépett a bűn a világba, a bűn által pedig a halál és a halál minden emberre kiterjedt, mert minden ember bűnös. Mindannyian tehát, akik Ádámtól születtek, vagyis minden ember bűnősként jön a világra. Eleve bűnös természettel születünk tehát, Pál is azt írja az Efezusiakhoz írt levelében, hogy a harag fiai voltunk emberi természetünk szerint éppen úgy, mint a többiek. Hiszen a halál és a sötétség birodalmába születünk bele. Létezik azonban egy másik fa is a tudás fáján kívül, ez pedig az élet fája, amely számunkra elérhető mégpedig Jézus Krisztuson keresztül. Ezért tehát, ha valaki szabad akaratából szeretne visszatérni Istenhez és újra a világosság és az élet országában élni, akkor ezt megteheti Jézus Krisztus keresztje által. Ádám a saját szabad akaratából távozott Isten országából. Mi pedig ugyanúgy a saját szabad akaratunkból térhetünk vissza Jézus Krisztusnak köszönhetően, aki elkészítette számunkra az utat. Ezért küldi, tehát ki Jézus tanítványait, hogy Isten országát hirdessék, hiszen mit is hirdettek a tanítványok? Azt, hogy mindenkinek lehetősége van visszatérni Isten országába, visszatérni Istenhez Jézus Krisztus által. Jézus Krisztus jóvoltából ki léphetünk a sötétség és a halál országából és beléphetünk a világosságba. Visszatérhetünk Istenhez, a vele való bensőséges közösséghez megszabadulhatunk a bűn hatalmától. Ez az az Evangélium, amelyet ma is hirdetünk. Az a dicsőséges Evangélium, hogy bárki mehet Istenhez, azáltal, hogy hitét Jézus Krisztusba veti. Sokan ma is Ádámot hibáztatják saját problémáikért. Igazságtalannak érzik azt, hogy nekik kell szenvedniük Ádám hibájáért. Emlékszem, amikor a hegyekben kirándultunk egy csoportnyi gyerkőccel, és ahogy éppen lefele jöttünk a hegyről, egy hatalmas ordítást hallottam a hátam mögött. Gyorsan

oda futottam, hogy megnézzem mi történt, és azt láttam, hogy az egyik kisfiú bizony így közeli kapcsolatba került az egyik kaktusszal, ott az út szélén. Szegény fiú egy olyan kaktusz fajtába ütközött, amelyet mi csak ugró kaktuszként szoktunk emlegetni, ugyanis elég csak éppen hozzá érni, ahhoz, hogy ez az egész kaktusz, mintegy rá ugorjon az emberre és hozzá tapadjon. Ezzel a kisfiúval is ez történt, mondhatni rá akaszzkodott ez a kaktusz. A kisfiú persze nagyon megijedt, folyamatosan kiabált, én pedig fogtam két botot, és szépen óvatosan lepiszkáltam róla a kaktuszt. Amikor a kisfiú kezdett felocsudni, rosszallóan a következőket mondta: Ó a fene egye meg Ádámot. Én pedig elkezdtem nevetni és megkérdeztem tőle, de hát hova jársz vasárnapi iskolába fiam? Ő így válaszolt, a baptistákhoz. Én meg csak azt mondtam, bizony, igazat mondtak ott neked. Hiszen mit is mondott Isten Ádámnak és Évának, miután vétkeztek azt mondta, legyen a föld átkozott miattad tövist és bogáncsot hajt neked. A kisfiú tehát ismerte az ígét, és az igazságot, de ennek kapcsán eszembe jutott, hogy milyen sok ember Ádámot hibáztatja a saját problémáiért és a saját nyomoráért. Sokan tehát Ádámot okolják és mondhatni káromolják és nem értik, hogy, hogy lehetett Ádám ennyire ostoba. Hogy volt egyetlen egy fa, a tudás fája, amelyről nem ehettek, mégis arról ettek. Pedig az élet fája is ott állt a paradicsomban, mégsem arról ettek először. Egyre csak ostorozzuk Ádámot, miközben elfelejtjük, hogy az élet fája még most is ott áll. És nekünk ma is szabad választási lehetőségünk van. Isten akarta ezt így. Még ma is szabadon dönthetünk úgy, hogy az élet fájáról eszünk, mégpedig akkor tesszük ezt, ha hitünket Jézus Krisztusba vetjük. Akkor Istentől örök életet kapunk. De abban is mi döntünk, hogy elfogadjuk-e Istennek ezt az ajándékát vagy továbbra is világ fájáról lakmározunk, és megmaradunk a halálban. Az emberek azonban saját magukat okolhatják csupán. Sokan ugyanis ugyanolyan ostobán döntenek mint Ádám. Hiszen a saját szabad akaratukból határoznak úgy, hogy nem fogadják el Isten ajándékát, hogy nem esznek az élet fájáról, amely pedig most már Jézus Krisztuson keresztül mindenki számára elérhető. Ne feledjük, mit mondott Jézus a tanítványainak. Ingyen kaptátok, ingyen adjátok. Ez azonban nagyon sok Evangélista tevékenységével nem összeegyeztethető napjainkba. Most is van néhány levél az asztalomon, ami ezt bizonyítja. Izraelben él néhány nagyon kedves zsidó barátunk, akikkel igyekeztünk a múltban megosztani Jézus Krisztus igazságát. Ez egy rendkívül nehéz feladat, az a férfi, ugyanis akire most gondolok túravezető Izraelben és nagyon sok keresztény turista csoportot vezet körbe. És ennek kapcsán sajnos látja, hogy hogy működik ez az egész, hogy mi történik a színpalak mögött, hogy bizonyos Evangélisták, hogyan próbálják becsapni a gyanútlan turistákat, és aztán mindezt el is meséli nekem. Sőt egyszer ő is felkerült egy-egy ilyen Evangélistának a levelező listájára. Így hát mindig küldenek neki egy elektronikus levelet, amiben a következőket írják: Volt mostanában valamiféle egészségügyi panasz? És természetesen felsorolnak egy csomó lehetőséget, hogy fáj a füle, vagy az orra, vagy a térd, vagy valamiféle betegségben szenved és utána azt írják, hogy valahogy mostanában úgy éreztem, hogy imádkoznom kell Önért, mintha valami nem lenne teljesen rendben, ezért arra kérném, hogy írjon nekem és tudassa velem, ha ilyen fajta problémája lenne. Sőt arra is kérném, hogy ne küldjön nekem pénzt a születésnapomra, viszont szívesen vennék bármiféle anyagi támogatást az Ön részéről, kiváltképpen most, hogy szeretnék egy kicsit elutazni, egy kicsit kipihenni magam, hiszen egész évben keményen dolgoztam, vagy esetleg azért mert felrobbant az orgonánk, vagy bármi más okból, tehát valóban a legnevetésesebb érvekkel állnak elő, és ez a zsidó barátom bizony megállás nélkül kapja az ehhez hasonló

elektronikus leveleket. Ő persze könnyen átlát a szitán, de sajnos ebből az egészből azt a következtést vonja le, hogy a szolgálat úgy ahogy van, egy hatalmas kamu, hogy a szolgálat arról szól, hogy becsapják az embereket. Pedig Jézus azt mondta a tanítványainak ingyen kaptátok, ingyen adjátok. Jézus tehát nem arra buzdítja őket, hogy pénzért cserébe szolgálják az embereket, hogy adományokat gyűjtsenek, hiszen ingyen kaptátok, ingyen adjátok. 9-es vers, Ne szerezzetek se aranyat, se ezüstöt, se rézpénzt az övetekbe, 10. Se tarisznyát az útra, se két felsőruhát, se sarut, se botot, mert méltó a munkás a kenyerére. Azt mondja tehát nekik Jézus, hogy ne vigyetek magatokkal túl sok mindent, mert úgy van az rendjén, hogy az emberek, akiknek szolgáltok, majd támogatnak benneteket. Hiszen méltó a munkás a kenyerére. Ez azonban nem azt jelenti, hogy a tanítványok élősködhetnek másokon, teher lehetnek mások számára. 11. Ha pedig egy városba vagy faluba mentek be, tudjátok meg, hogy ki méltó ott erre és maradjatok annál, míg csak tovább nem mentek. 12. Amikor beléptek a házba köszöntsetek a ház népét. 13. És ha méltó rá az a ház szálljon reá a békességetek, ha pedig nem méltó, békességetek térjen vissza rátok. Azokban az időkben az áldás két kiemelkedő fontossággal bírt az emberek számára. Amikor találkoztak az emberek általában megáldották egymást, azt mondták egymásnak Isten áldása legyen te rajtad. Ha azonban egy pár-perc múlva rádöbrentek, arra, hogy az az ember, akit az imént megáldottak, nem volt arra méltó, például egy pogány ember volt, akkor gyorsan visszafordultak, odamentek ehhez az emberhez és azt mondták, én visszaveszem áldásomat tőled. Tehát Jézus is azt mondja, hogy ha a ház méltó rá, akkor szálljon rá arra a ti békességetek, ha pedig nem, akkor vigyétek a békességeteket magatokkal. 14. Ha pedig valaki nem fogad be titeket, meg sem hallgatja szavaitokat, menjetek ki abból a házból vagy városból még a port is verjétek le lábatokról. 15. Bizony mondom néktek elviselhetőbb sorsa lesz Szodoma és Goroma földjének az ítélet napján, mint annak a városnak. 16. Íme én elküldelek titeket, mint juhokat a farkasok közzé. Legyetek tehát okosak mint a kígyók, és szelídek mint a galambok. A kígyókat általában nem tartjuk túlságosan bölcs élőlényeknek. És én bizony hallottam egyszer egy biológiai professzorról, aki kigúnyolta Jézust és megkérdőjelezte Jézus tudását, mivel Jézus azt mondta legyünk bölcssek, mint a kígyók. A professzor pedig ezt a kijelentést rendkívül ostobának tartotta. Ekkor azonban az egyik diák felszólalt és a következőket mondta: Ön vajon mennyi ideig tudna életben maradni kezek és lábak nélkül, kint a sivatagban? Bizony a kígyók legalább életben maradnak ez sokkal több, mint amire mi képesek lennénk a sivatagban. 17. Óvakodjatok az emberektől, mert átadnak a törvényszékeknek és megkorbácsolnak zsinagógáikban. 18. Sőt helytartók és királyok elé hurcolnak én miattam, tanúbizonyságul nekik és a pogányoknak. 19. Amikor azonban átadnak titeket, ne aggódjatok amiatt, hogy miképpen vagy mit mondjatok, mert megadatik nektek abban az órában, hogy mit mondjatok, mert nem ti vagytok akik beszéltek, hanem atyátok lelke szól általatok. Vagyis nem kell előre beszédeket írnotok, nem kell félnetek attól, hogy mit mondjatok majd. Engedjétek, hogy a szentlélek szóljon rajtatok keresztül. 21. Akkor majd testvér a testvérét, apa a gyermekét adja halálra, gyermekek támadnak szüleik ellen és megöletik Őket. 22. És mindenki gyűlöl majd titeket az én nevemért, de aki mindvégig kitart az üdvözül. Ez az igevers képezi alapját a szentek megtartatásáról szóló tannak. Sokan ezt szembeállítják a szentek állhatatosságának tanával. Én úgy vélem, az igazság valahol a kettő között helyezkedik el.

23. Ha pedig üldöznek az egyik városba, meneküljete a másikba. Bizony mondom néktek, még végig sem jártátok Izrael városait, mire eljön az ember fia. Jézus itt nem az ő második eljövételére utal, hanem mintegy előre vetíti saját szolgálatát Gallilea egyes városaiban. Ezért mondja tanítványainak, hogy ha üldöznek benneteket az egyik városban, akkor menjete, meneküljete a másikba. És hamarosan én is elkezdem majd járni Gallilea városait és szolgálni ott az emberek felé. 24. A tanítvány nem feljebb való a mesterénél, sem a szolga az uránál. 25. Elég a tanítványnak, hogy olyanná legyen, mint a mestere és a szolganak mint az ura. Bizony bár csak mi is olyanok tudnánk lenni, mint a mi Urunk. Ha a ház urát Berzebugnak nevezték el, vagyis a legyek urának, mennyivel inkább háza népét. Vagyis Jézus azt mondja, ha engem kicsúfolnak, benneteket is kifognak majd. 26. Tehát ne rettenjete meg tőlük, mert nincs olyan rejtett dolog, amely le ne lepleződnék, és olyan titok, amely ki ne tudódnék. 27. Amíg a sötétségben mondok nektek, azt a világosságban mondjátok el, amit fülbe súgva hallotok, azt a háztetőkről hirdesséte. Vagyis Jézus itt azt mondja tanítványainak, hogy mindazt amit én mondok nektek, azt adjátok tovább, hirdesséte azt. 28. Ne féljete azoktól, akik megölik a testet, de a lelket meg nem ölhetik, inkább attól féljete, aki a lelket is meg a testet is el tudja pusztítani a Gyeheennában. Jézus itt nem arra inti tanítványait, hogy féljenek a Sátántól, hiszen a Sátán nem képes elpusztítani a testünket a Gyeheennában vagyis a pokolban, hanem itt Jézus azt mondja tanítványainak, hogy féljék Istent. Jézus tehát azt mondja tanítványainak ne féljete hiszen a legrosszabb amit tehetnek veletek, az az, hogy megölnek benneteket. De ahogy Pál is mondta a Korintusiakhoz írt második levelében szeretnék már kiköltözni ebből a testből, mert ez azt jelenti, hogy akkor hazaköltözhete az Úrhoz. Inkább attól féljete tehát, aki a lelket is meg a testet is el tudja pusztítani a Gyeheennában. 29. Ugye a verébnek egy párja egy fillér, és egy sem esik le közülük a földre Atyátok tudtán kívül. Ha belegondolunk a veréb egy rendkívül elterjedt madárfajta a világon, olyan sok van a verébből, hogy tulajdonképpen egy-egy veréb szinte már semmit sem ér, hiszen itt is azt írja az Ige, hogy a verébnek párja egy fillér, és mégis egy sem esik le közülük a földre atyánk tudtán kívül. És isten ránk is ugyanígy odafigyel és egészen mélyre hatóan ismer bennünket. Sőt a 30-as versben azt mondja Jézus: Nektek pedig még a hajatok szálai is mind számon vannak tartva. Hát nem érdekes az, hogy Isten mindent tud rólunk? Még a legapróbb legjelentéktelenebb részleteket is? Isten tulajdonképpen jobban ismer bennünket, mint amennyire mi is ismerjük saját magunkat. Isten ugyanis valóban szíven viseli a sorsunkat és odafigyel ránk. Bárcsak mi is tudatosítanánk ezt. 31. Ne féljete tehát ti sok verébnél értékesebbek vagytok. Ha tehát egy veréb sem esik le a földre, Atyátok tudtán kívül, akkor tudhatjátok, hogy amikor benneteket üldöznek, amikor benneteket megölnek azért mert Isten igazságát hirdetete, ez sem történik Isten tudtán kívül. Ezért tehát ne féljete az emberektől mert a legrosszabb amit tehetnek, hogy megölnek benneteket. 32. Akit tehát vallást tesz rólam az emberek előtt, arról majd én is vallást teszek mennyei Atyám előtt. 33. Aki pedig megtagad engem az emberek előtt, azt majd én is megtagadom mennyei Atyám előtt. Ez egy nagyon komoly kijelentés, és azért is jelentős fajsúlyú ez, mert egy napon mindannyiunknak meg kell majd állnunk Isten előtt a világmindenség megteremtője előtt. Ha tehát én az életemben megvallottam Jézus Krisztust az emberek előtt, akkor azon a napon majd, amikor ott állunk majd mindannyian Isten előtt, és elérkezik az a pillanat, hogy én menjek oda Isten elé, akkor Jézus is ott lesz és vallást tesz rólam Isten előtt. És azt fogja mondani rólam, hogy atyám itt van Csákk, aki feddhetetlen. Ne nevésetek,

most még nem vagyok feddhetetlen, sajnos túlságosan is jól ismertek ahhoz, hogy ezt ne mondhasam jelenleg még el magamról, de a Júdás 1.24-ben azt látjuk, hogy annak pedig, aki megőrizhet titeket a botlástól és dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben, ujjongó örömmel. Tehát akkor, azon a napon már Jézus Krisztusnak köszönhetően én feddhetetlenül állhatok Isten előtt. Azok azonban, akik életükben megtagadták Jézust az emberek előtt, amikor elérkezik annak az ideje, hogy ők is megálljanak Isten előtt, egyedül állnak majd ott. Az igéből tudjuk, hogy Isten mindent lát. Isten ismeri a szívünk legrejtettebb titkait is, és minden egy nyitott könyv előtte. De aki életében megtagadta Jézus Krisztust, azon a napon, amikor mezítelenül, szégyenkezve áll Isten előtt, hiába fordul majd Jézus Krisztushoz. Jézus megrázza a fejét és azt mondja, hogy én nem ismerlek téged. Ez tehát egy nagyon komoly dolog. Aki pedig megtagad engem az emberek előtt, azt majd én is megtagadom mennyei atyám előtt. 34. Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet hozzak a földre. Nem azért jöttem, hogy békességet hozzak, hanem, hogy kardot. Jézus Krisztus evangéliuma egyrészt egyesíti az embereket, és valóban összehozza a vámszedőt és a zélótát. Másrészt azonban az evangélium ketté is osztja az embereket. Két külön csoportja sorolja őket. Az egyik csoportot azok képezik, akik Isten országának tagjai már, a másik csoportban pedig a sötétség birodalmának lakói tartoznak. Jézus tehát egyrészt egyesíti az embereket, másrészt azonban kettéválasztja őket. És bizony sokszor egy családon belül is megoszlást hoz az evangélium. Mert a gyermek befogadja Jézus Krisztust, a sötétségből átlép a világosságba, ő most már az Isten országának a tagja, az édesapa azonban továbbra is lázad, és nem akarja elhagyni a sötétség birodalmát. 35. Azért jöttem, hogy szembeállítsam az embert apjával, a leányt anyjával, a menyét anyósával, és így az embernek ellensége lesz a háza népe. Jézusnak is voltak személyes tapasztalatai e téren, hiszen ezen a ponton a saját testvérei ellene voltak. 37. Aki jobban szereti az anyját vagy apját mint engem, az nem méltó hozzám, aki jobban szereti fiát vagy leányát mint engem, az nem méltó hozzám. Fontos tehát, hogy Jézus Krisztus iránt való szeretetünk meghaladja családtagjaink iránt való szeretetünket. Ha ők még nem testvéreink az úrban, ha ők még nem egyek velünk a hitben, ha ők még nem tagjai Isten országának. 38. És aki nem veszi fel keresztyét és nem követ engem, nem méltó hozzám. Amikor a 16. fejezethez érünk, tüzetesebben megnézzük majd Krisztus keresztyét és hogy mit is jelenthet ez. 39. Aki megtalálja életét, az elveszti azt, aki pedig elveszti életét én értem, az megtalálja azt. Ezzel szintén a 16. fejezetben foglalkozunk majd behatóbban. 40. Aki titeket befogad, az engem fogad be és aki engem fogad be, az azt fogadja be, aki elküldött engem. 41. Aki befogad egy prófétát azért, mert az próféta, prófétának járó jutalmat kap. Aki pedig egy igaz embert fogad be, azért mert az igaz, igaz embernek járó jutalmat kap. 42. Aki pedig csak egyetlen pohár friss vizet ad inni, egynek e kicsinyek közül, mert az tanítvány, bizony mondom néktek, semmiképpen sem fogja elveszteni jutalmát. Azt mondja tehát Jézus, hogyha befogadjátok azokat akik engem szolgálnak, az olyan, mintha engem fogadtatok volna be. És ha adtok azoknak akiket én kiküldtem, az olyan nekem, mintha az Úrnak adtatok volna. És ha ezt teszitek, semmiképpen sem fogjátok elveszíteni jutalmatokat. 11.1 Amikor Jézus bevégezte a tizenkét tanítvány útbaigazítását, továbbment onnan, hogy tanítson és ígét hirdessen a városokban. Először tehát kiküldte a tanítványokat és utána maga is elindult, hogy az egyes városokban szolgáljon. 2. Amikor pedig János a börtönben hallott Krisztus cselekedeteiről, ezt üzentek nekik tanítványaival. 3. Te vagy e az eljövendő, vagy mást várunk. Keresztelő János Heródes vetette börtönbe. Ne feledjük, hogy Keresztelő János

volt az, aki kint a pusztában kiáltott, hogy készítsétek az Úr útját, tegyétek egyenessé ösvényeit, és keresztlő János azt is hirdette, hogy aki utánam jön, erősebb nálam. Arra sem vagyok méltó, hogy a saruját vigyem. Most azonban a börtönből mégis üzen Jézusnak, és megkérdezteti tőle, hogy te vagy e az eljövendő, vagy mást várjunk. Keresztlő János valószínűleg maga is kezdett türelmetlenné válni. Úgy tűnik, hogy ő sem értette teljesen azt, hogy miért is jött Jézus a földre. Úgy tűnik, ő szintén azt várta, hogy Jézus Krisztus bármelyik pillanatban megalapítja Isten országát mint ahogy azt az ószövetségi próféciaik előre megjövendölték. Keresztlő János tehát kezdett türelmetlenné válni, hiszen Jézus nem döntötte meg a rómaiak hatalmát, nem alapította meg országát, maga Keresztlő János is még mindig börtönben raboskodott, valószínűleg ezért kérdezi tehát Jézustól, hogy te vagy e az eljövendő, vagy inkább mást várjunk. Keresztlő János tehát tulajdonképpen ezzel azt mondta, hogy gyerünk akkor, kezdjük már a munkát, én nem akarok itt ülni börtönben, gyerünk Jézus, akkor indulj neki és alapítsd meg a királyságod. 4. Jézus így válaszolt nekik. Menjetek és mondjátok el Jánosnak amiket hallotok és láttok. 5. Vakok látnak és bénák járnak, leprások tisztulnak meg és süketek hallanak, halottak támadnak fel és szegényeknek hirdetnek az evangélium. 6. És boldog, aki nem botránkozik meg ébennem. Jézus tehát nem közvetlenül válaszolja meg Keresztlő János kérdését, hanem úgy, hogy rámutat saját szolgálatára az emberek között. Biztosan emlékeztek, hogy azon éjjelen, amikor Jézust elárulták, Jézus nagyon sok mindent mondott tanítványainak, János ezeket hűségesen fel is jegyezte, János evangéliumának 14. fejezetében. Ha emlékeztek, Jézus arról beszélt tanítványainak, hogy ő hamarosan elmegy az atyához és helyet készít nekik, majd ezt mondta nekik. Ismét eljövök és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is. Ahova pedig én megyek, oda tudjátok az utat. Tamás erre így szólt hozzá. Uram nem tudjuk hova mégy, honnan tudnánk az utat. Jézus így válaszolt. Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem mehet az atyához, csakis én általam. Ha ismernétek engem, ismernétek az én atyámat is. Mostantól fogva ismeritek őt és látjátok őt. Fülöp így szólt hozzá. Uram, mutasd meg nekünk az atyát és az elég nekünk. Jézus erre ezt mondta. Annyi ideje veletek vagyok és nem ismertél meg engem Fülöp. Aki engem lát, látja az atyát. Hogyan mondhatod te, mutasd meg nekünk az atyát. Talán nem hiszed hogy én az atyában vagyok és az atya ébennem van? Azokat a beszédeket amelyeket én mondom nektek, nem önmagamtól mondom. Az atya pedig bennem lakozva viszi végbe az ő cselekedeteit. Higgyetek nekem, hogy én az atyában vagyok és az atya ébennem van. Ha pedig másért nem, magukért a cselekedetekért higgyetek. Vagyis Jézus a tanítványok figyelmét saját cselekedeteire, szolgálatára irányította és azt mondta, hogy az én cselekedeteim, az én szolgálatom bizonyítják, hogy ki vagyok én és hogy én az vagyok, akinek én mondom magamat. És hogy én valóban hatalmat kaptam az atyától. Jézus tehát azt mondja tanítványainak, nézzétek csak meg az én cselekedeteimet. Ezek önmagukért beszélnek és bizonyítják azt, hogy én valóban az vagyok, akinek mondom magam. Hiszen azért, hogy a vakok látnak, bénák járnak, leprások tisztulnak meg, süketek hallanak, halottak támadnak fel, és a szegényeknek hirdettetik az evangélium, Jézus beteljesítette az ószövetségi próféciaikat. Ezért üzeni ezt Keresztlő Jánosnak, mert Jézus szolgálata önmagáért beszélt. Jézus tehát ezzel az üzenettel vissza Keresztlő Jánoshoz tanítványait és azt is mondja a hatos versben, boldog, aki nem botránkozik meg ébennem. Boldog, aki nem botránkozik meg azon, hogy nem döntöttem meg a rómaiak hatalmát, és nem alapítottam meg egy fizikai értelemben vett új országot. Hét. Amikor azok elmenőben

voltak, elkezdett Jézus beszélni a sokaságnak Jánosról. Miért mentetek ki a pusztába széling adta nádszálat látni? Keresztelő János ugye a Jordán folyónál hirdette az embereknek, hogy készítsék el az Úr útját és lent a folyónál nagyon sok nád volt. Ezért kérdezi tőlük Jézus, hogy miért mentetek ti le a Jordán folyóhoz, azért, hogy figyeljétek hogyan játszik a szél a nádakkal, ott a folyóparton? Nyilván nem a nádszálak miatt mentetek ki a folyóhoz. Nyolc. Ugyan miért mentetek ki? Puha ruhákba öltözött embert látni? Hiszen akik puha ruhákat viselnek, a királyok palotáiban vannak, nem pedig a király börtönében. Ugye Keresztelő János épp a király börtönében raboskodott. Kilenc. De hát miért mentetek ki prófétát látni? Azt láttatok sőt mondom néktek, prófétánál is nagyobb. Tíz. Ő az, akiről meg van írva, íme én elküldöm előtted követemet, aki elkészíti előtted az utat. Jézus tehát rámutat arra, hogy Keresztelő János volt az, akiről a ószövetségi próféciaák előre megjövendölték, hogy követként jár Jézus előtt és elkészíti előtte az utat. Tizenegy. Bizony mondom néktek, nem támadt asszonytól születettek között nagyobb Keresztelő Jánosnál, de aki a legkisebb a mennyek országában, nagyobb nála. Vagyis mi, aki az Isten gyermekei vagyunk Jézus Krisztus által, még jobb helyzetben vagyunk, mint az ószövetségiek. Gondoljunk csak bele, micsoda bámulatos dolog az, hogy a Szentlélek már bennünk él. Igen, nem támadt asszonytól születettek között nagyobb Keresztelő Jánosnál, és mégis, mi Isten gyermekeiként egészen különleges és nagyobb privilégiumokat élvezhetünk. Sokan vágyakoznak egy olyanfajta kapcsolat után Istennel, mint az ószövetségben láthatunk. Ábrahám, vagy Mózes, vagy Dávid esetében, de gondoljunk csak bele, hogy mi most, milyen helyzetben vagyunk, hiszen a szentlélek él már bennünk. Micsoda kapcsolatba lehetünk most már mi így Istennel. Egészen bámulatos az, hogy a szentlélek bennünk él, és hogy erőt kapunk a szentlélektől. Tehát még annak is, aki a legkisebb a mennyek országába, de akiben ott lakik Isten, aki Istennel jár, Ő nagyobb kiváltságokat élvez azoknál, akik a régi az ószövetség alatt éltek. Tizenkettő. Keresztelő János napjaitól mostanig a mennyek országa erőszakot szenved. És ez valóban így is volt, hiszen Keresztelő Jánost börtönbe vetették, látni fogjuk a későbbiekben, hogy hamarosan lefejezik, és magát Jézus Krisztust is megkínózzák és keresztre feszítik. A mennyek országa tehát erőszakot szenved, és az erőszakosok igyekeznek hatalmukba keríteni. Tizenhárom. Mert minden próféta és a törvény János idejéig prófétált. Tizennégy. És ha akarjátok, fogadjátok el, ő Illés, aki eljövendő volt. Tizenöt. Akinek van füle, hallja. Jézus tehát itt azt mondja, hogy bizonyos értelemben Keresztelő János Illés, ez azonban így nem túl érthető és nagyon zavaros, úgyhogy a 17. fejezetben fogunk ezzel majd tüzetesebben is foglalkozni. Amikor Zakariás éppen a templomban szolgált, eljött hozzá Gábiel angyal és közölte vele, hogy az ő felesége Erzsébet, aki eddig meddő volt, idős korára egy fiút fog szülni, akit nevezzenek Jánosnak. És Gábiel ekkor azt is mondta Zakariásnak, hogy János, ez a születendő gyermek majd Jézus előtt jár az Illés lelkével és erejével, hogy az atyák szívét a gyermekhez és az engedetlenek az igazak lelkületére térítse. Gábiel angyal tehát ugyanazt a próféciát említi, amelyre később Jézus is hivatkozik, ez a prófécia ugyanis megjövendöli egy követnek az eljövételét, aki Jézus előtt jár és elkészíti számára az utat. Keresztelő János volt tehát az, aki Jézus előtt járt és az Illés lelkével és erejével szolgált. János evangéliumában Keresztelő János szolgálatának kezdetén, többen is odamentek hozzá és megkérdőjelezték, az ő szolgálatát, az ő tekintélyét, megkérdézték tőle, ki vagy te? Minden teketória nélkül megkérdézték Keresztelő Jánostól, hogy Illés vagy te? Erre Keresztelő János azt válaszolta, nem az vagyok. Erre újra megkérdézték tőle, akkor ki

vagy? Erre ő így felelt. Én kiállító hang vagyok a pusztában, készítetek egyenes utat az Úrnak, ahogyan Ézsaiás próféta megmondta. És itt Keresztelő János megint egy olyan próféciára utal, amely tulajdonképpen róla szól, az ő szolgálatát követként vetítette előre. Ez a rész azonban a Máté 11-14-ben azért félreérthető, mert Illés eljön újra, még mielőtt Jézus visszatér és megalapítja királyságát itt a földön. Illés tehát mégegyszer visszatér, és Keresztelő János tulajdonképpen Illés előképe volt, aki Illés lelkével és erejével szolgált. Tehát Jézus Krisztus eljövetelének is két oldala volt. Egyrészt azért jött, hogy szenvedjen értünk és meghaljon értünk a kereszten, másrészt pedig, hogy uralkodjon a nagy királyok királyaként. Ezért Illés próféta esetében is két dolgot látunk. Tehát egyrészt Keresztelő János eljött Jézus követeként és Illés lelkével és erejével járt Jézus előtt, másrészt azonban Illés mégegyszer visszatér, mielőtt Jézus Krisztus újra eljön. És ugyanúgy, ahogy Jézus Krisztus első eljövetelét Keresztelő János előzte meg, most Illés visszatér és mielőtt Jézus Krisztus újra eljön, prófétálni fog, de nem a világnak, hanem a zsidó népnek, hogy az atyák szívét a gyermekekhez, és az engedetlenek az igazak lelkére térítse. Vagyis hogy Izrael szívét visszafordítsa az Úrhoz. És én hiszem, hogy a két tanú közül, akiket a Jelenések könyvének 11. fejezetében látunk, az egyik mindenképpen Illés próféta lesz, hiszen azt látjuk, hogy a két tanúnak meg lesz a hatalma, hogy bezárják az eget, hogy ne essék eső prófétálásuk napjaiban. És ha visszaemlékezünk erre, Illés prófétának is volt az ószövetségben hatalma, ők arra is képesek lesznek, hogy tűzzel emésszék fel ellenségeiket. És az ószövetség Illés próféta esetében erre is volt példa, hogy a mennyből tüzet hívott le az ellenségeire. Mivel én hiszem azt, hogy nagyon közel van már Jézus Krisztus eljövele, elképzelhető, hogy már napjainkban is Illés itt él közöttünk valahol a világban. Persze nem gondolom azt, hogy bárki is tudná, hogy hol van ő, vagy ki is ő pontosan, és az igazság az, hogy én nem is vagyok ezzel elfoglalva, én nem őt keresem. Én egyszerűen csak várom a legfontosabb eseményt, Jézus Krisztus eljövetelét újra. És vigyáznom kell, hogy a kevésbé fontos események ne vonják el a figyelmünket a lényegről, hogy ne azzal legyünk elfoglalva, hogy ki Illés, vagy hol lehet Illés, hogy ki lehet az antikrisztus, hanem maradjon meg Isten a mi gondolkodásunknak, a szívünknek a középpontjában. Egy bizonyos értelemben tehát Keresztelő János Illés volt, Jézus követé, aki Jézus előtt járt az Illés lelkével és erejével, de Keresztelő János mégsem töltötte be tökéletesen azt az ígéretet, amelyet Malakiás próféta könyvében találunk. Tizenhat. De kihez hasonlítsam ezt a nemzedéket? Hasonlók azokhoz a gyermekekhez, akik a piacon ülnek és ezt kiállítják a többieknek. Tizenhét. Furulyáztunk nektek és nem táncoltatok, siratót énekeltünk és nem gyászoltatok. Tizennyolc. Mert eljött János, aki nem is eszik és nem is iszik, és ezt mondják, ördög van benne. Tizenkilenc. Eljött az emberfia, eszik és iszik, és azt mondják, íme falánk és részeges ember, vámszedők és bűnösök barátja. De cselekedetei által nyert igazolást a bölcsesség. Jézus tehát itt rámutat arra, hogy milyen is az a generáció, és rámutat arra, hogy igazából nem tudták, hogy mit akarnak. Jött Keresztelő János, aki félrevonult az emberektől, nem evett és nem ivott, erre azt mondták, ördög van benne és utána jött Jézus, aki evett és ivott és ott élt és szolgált az emberek között, és őrá is azt mondták, hogy falánk és részeges, vámszedők és bűnösök barátja. Húsz. Akkor azokat a városokat, amelyekben legtöbb csodája történt, feddeni kezdte, mert nem tértek meg. És nagyon érdekes, hogy azok a városok, amelyeket Jézus megfeddett, napjainkra teljesen eltűntek. Olyannyira eltűntek ezek a gallilíai városok, hogy Bécssajdát csak a közelmúltban, azon a területen végzett ásatások során találták meg. Ezért sokan például azt gondolták, hogy itt Jézus,

amikor Bécssajdát említi itt a városként, akkor egy fiktív, egy nem létező várost említ, egészen addig, amíg régészeti leletek nem igazolták azt, hogy Bécssajda városa Jézus korában valóban létezett. Nagyon érdekes tehát, hogy azok a városok, amelyeket itt Jézus megfed azért, mert nem tértek meg, valóban a későbbiekben teljesen eltűntek a térképről. Korazin és Bécssajda, Tibérisz azonban, ahol Heródes király is székel, a gallielai régió központja, ahová Jézus nem látogatott el, napjainkban is áll még és ugyanígy hívják Tibériusznak. Huszonegy. Jaj neked Korazin, jaj neked Bécssajda, mert a Tíruszban és Szidónban történtek volna azok a csodák, amelyek nálatok történtek, régen megtértek volna zsákban és hamuban. Huszonkettő. Sőt mondom nektek, Tírusznak és Szidónnak elviselhetőbb sorsa lesz ítélet napján, mint nektek. Huszonhárom. Te is Kaperneum, talán az égig emelkedsz? A pokolig fogsz levettetni. Mert ha Szodomában történtek volna azok a csodák amelyek benned történtek, megmaradt volna a mai napig. Kaperneum Jézus bázisa volt. Földi szolgálatának nagy része Kaperneumban, illetve Kaperneum környékére összpontosult. Jézus a legtöbb csodát szintén Kaperneumban tette. És mégis, Kaperneum városának lakói nem tértek meg. És erre mondja Jézus, hogy ha Szodomában történtek volna azok a csodák, amelyek benned történtek, megmaradt volna a mai napig. Huszonnégy. Sőt mondom nektek, hogy Szodomda földjének elviselhetőbb sorsa lesz az ítélet napján mint neked. Miért? Mert akinek sokat adtak, attól sokat kívánnak. Tehát minél nagyobb világosság és ismeret adatott meg valakinek, annál többet kérnek majd számon tőle. És mindezek alapján ítéli majd meg őt Isten. A kapott világosság, megértés, ismeret, kegyelem alapján. Jézus tehát miután megfedte ezeket a gallielai városokat. Huszonöt. Abban az időben megszólalt Jézus és ezt mondta. Magasztallak atyám menny és föld ura, mert elrejtetted ezeket a bölcssek és értelmesek elől, és felfedted a gyermekeknek. Jézus tehát az mondja, Uram én köszönöm neked, hogy elrejtetted ezeket a dolgokat a bölcssek, az értelmesek elől Bécssajdában és Kapernomban és itt vannak ezek a gyermekek, ezek az egyszerű emberek, akik előtt viszont felfedted a te igazságodat. Huszonhat. Igen atyám, mert így láttad jónak. Jézus itt tehát itt tulajdonképpen azt mondja, köszönöm atyám, hogy te úgy láttad jónak, hogy az egyszerű embernek, az átlagembernek mutatod meg a te igazságodat és hogy az egyszerű embereket használd. Milyen bámulatos dolog is ez Isten részéről. Huszonhét. Az én atyám mindent átadott nekem és senki sem ismeri a fiút, csak az atya, az atyát sem ismeri senki, csak a fiú és az, akinek a fiú akarja kijelenteni. Tehát Jézus először hálát ad Istennek, azt mondja, köszönöm Uram, mert elrejtetted a bölcssek és értelmesek elől és felfedted a gyermekeknek, az egyszerű embereknek. És utána pedig azt mondja, az én atyám pedig mindent átadott nekem és senki sem ismeri a fiút, csak az atya, az atyát sem ismeri senki, csak a fiú, és az, akinek a fiú akarja kijelenteni. Sokan voltak ugyanis már Jézus idejében is azok, akik azt gondolták magukról, hogy ismerik az atyát, de közben egy teljesen hamis képük volt Istenről. És bizony napjainkban is sok olyan emberrel találkozunk, akik azt gondolják, hogy ismerik Istent, de teljesen más az Istenről alkotott képük, mint amit a biblia vázol fel előttünk. Jézus is azt mondja, hogy az atyát sem ismeri senki, csak a fiú, és az, akinek a fiú akarja kijelenteni. s közben belegondolok, hogy az embereknek milyen elképzelésük van Istenről. Sokan a saját maguk elképzelései szerint alakítanak ki egy képet Istenről, belegondolnak abba, hogyha ők lennének Isten helyébe, akkor ők mit tennének, hogyan gondolkodnának, hogyan reagálnának, hogyan cselekednének, és ez alapján megalkotják a saját Isten képüket, amelynek gyakran semmi köz nincs az igazi Istenhez. Ezt látjuk a napjainkban is és ezt látjuk a történelemben is.

Az emberek valahogy mindig próbálták megalkotni saját Istenüket. Jézus tehát azt mondja, az atyát sem ismeri senki, csak a fiú, és csak akinek a fiú akarja kijelenteni. És a következő versben Jézus felhívást intéz mindenkihez, aki meg akarja ismerni az atyát. Huszonnyolc. Jöjjetek hozzám mindnyájan akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. Azt látjuk tehát, hogy Jézus összekapcsolja az emberek életében a megnyugvás, a békesség hiányát, azzal, hogy hiányzik az emberek életéből az igaz élő Isten. S Jézus azt is mondja ezzel, hogy addig, amíg meg nem ismeritek Istent, soha nem tapasztalhattok meg egy igazi megnyugvást. Ezért tehát gyertek énhozzám, és én megnyugvást adok nektek, és én kijelentem nektek Istent. Jézus tehát mindenkit hív, jöjjetek énhozzám, és én megnyugvást adok nektek. Tehát az első dolog, amit mindenki megtapasztal, amikor odamegy Jézus Krisztushoz és átadja neki az életét, az egy nagyon mély megnyugvás. Emlékszem, hogy nekem is azért nem volt megnyugvásom, mert nem ismertem Istent. De most már nem rohanok Isten előtt, nem akarok előle elmenekülni én most már az övé vagyok. És emlékszem, hogy milyen békesség költözött a szívembe, amikor befogadtam őt. Ezután ezt mondja Jézus. Huszonkilenc. Vegyétek magatokra az én igámat. Tudjuk ugye, hogy az ökröket szokták igába fogni, amikor az ökrök segítségével szántottak, és Jézus ezt a hasonlatot azért is hozza fel, mert ezzel azt akarja nekünk mondani, hogy adjuk át neki a saját életünk irányítását. Engedjük, hogy ő vezessen bennünket azokban a dolgokba, amelyeket elkészített számunkra, ugyanis mindegyikünk számára ő már valamit elkészített, és eltervezett. Pál a filippekhez írt levelében a következőket írja. Nem mintamár elértem volna mindezt, vagy már célnál volnék, de igyekszem, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott a Krisztus Jézus. Bennünket is mindannyiunkat megragadott a Krisztus Jézus mégpedig azért, mert egy bizonyos terve van a mi életünkre. Isten semmit nem tesz feleslegesen. És amikor benneteket is megragadott, akkor azért tette ezt, mert egy nagyon konkrét terve van az életetekre. És nagyon konkrét szolgálatokat és cselekedeteket elkészített a számotokra. Pál is felismerte ezt, és harminc évnyi szolgálat után azt mondja, nem mintha már elértem volna mindezt, vagy más célnál volnék, de igyekszem, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott a Krisztus Jézus. Pál tehát azt mondja, nincs még vége mindennek, én megyek előre folyamatosan, s igyekszem továbbra is megragadni azt, amiért engem Krisztus Jézus megragadott. Vegyétek magatokra az én igámat, vagyis Jézus arra buzdítja őket, hogy engedjék át életünk irányítását neki, hogy engedjék azt, hogy ő Jézus vezesse őket és irányítsa az ő életüket, és így elvezesse őket mindazokba a dolgokba, amelyeket előkészített számukra, had valósulhasson meg Jézus Krisztus terve az ő életükben. Jézus egy harmadik dologra is buzdítja őket, azt mondja, tanuljatok tőlem, mert ahogy tőlem tanultok, meg fogjátok ismerni az atyát, mert aki engem lát, az látja az atyát is. Tanuljatok tőlem, és akkor megismerhetitek Istent. És ahogy meglátjátok milyen Isten, rádöbbenetek arra, hogy ő egy szerető Isten, egy együtt érző Isten, akinek gondja van rátok, aki szívén viseli sorsotokat, jobban mind azt valaha is el tudnátok képzelni, akit a legapróbb, jelentéktelenebb részlet is érdekel veletek kapcsolatban. Tanuljatok tehát tőlem mondja nekik Jézus, mert akkor így megismerhetitek az atyát és meglátjátok, milyen is az atya valójában. Majd ezt mondja Jézus. És tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek. Mert az én igám boldogító, és az én terhem könnyű. És mégis nagyon sokan panaszkodnak, hogy milyen nehéz terhek alatt roskadoznak. Én azonban hiszem, hogy olyan terheket is magunkra veszünk, amelyek nem Istentől valók. Én személy szerint tudom, hogy már ezt megtettem

a múltban. Sokszor magamra pakoltam olyan terheket, amelyeket nem Isten akart a vállamra helyezni. És utána pedig csak panaszkodtam, hogy összeroskadok a hatalmas teher alatt. Én most például azzal kapcsolatban panaszkodom a családomnak, hogy el kell mennem Norvégiába. Nem tudom, hogy Istentől való-e ez a teher, vagy valójában csak én saját magam pakoltam ezt a saját vállamra, de engem meghívtak oda, és én igent mondtam, és nem tudom, hogy helyesen cselekedtem-e. De most utólag annyira azt kívánom, hogy bárcsak ne mondtam volna igent, mert azt érzem, hogy fáradt vagyok és sokkal szívesebben maradnék itthon a családommal. Végül is most már mindegy, mert mindenképpen szavamat adtam, úgy hogy elmegyek Norvégiába, csak egyáltalán nincsen rendben az, hogy én úgy járok-kelek, hogy közben folyamatosan panaszkodom, ó Isten, milyen hatalmas terhet helyezett rám. Ugyanis ha ez valóban Istentől való, akkor ő erő fog nekem adni és minden rendben lesz, ha pedig ez egy olyan teher, amelyet csak én pakoltam a saját vállamra és ez nem Istentől való, akkor pedig inkább arra kérnélek benneteket, hogy imádkozzatok értem, mert akkor nagy bajban vagyok. Harminc. Mert az én igám boldogító és az én terhem könnyű. De álljunk csak meg itt egy percre. Mi volt Jézus terhe? Hiszen minden embernek van egy terhe és ez általában az ő életének a mozgatórugója. Jézus esetében mi volt ez a könnyű teher, mi volt az ő életének mozgatórugója? Jézus ezt elmondja nekünk. Tizenkét éves korában az első feljegyzett szavai ezek Jézusnak. Jézus a következőket mondta édesanyjának. Hát nem tudod, hogy nekem az én atyám dolgaival kell foglalkoznom? És ha valaki azt mondja, hogy valamit meg kell tennie, akkor érdemes odafigyelnünk, mert ez sok mindent elárul arról, hogy mi van a szívében. És Jézus is így tizenkét évesen azt mondja édesanyjának. Hát nem tudtad, hogy nekem az atyám dolgaival kell foglalkoznom? Ez volt az ő hivatása, az ő terhe, ha úgy tetszik, hogy atyjának dolgaival foglalkozzon. Jézus később, a János evangéliumában azt mondja. És aki elküldött engem, velem van, nem hagyott egyedül, mert mindig azt teszem, ami neki kedves. Másutt pedig azt mondja, én nem azért jöttem, hogy a saját akaratomat érvényesítsem a világban, hanem azért, hogy az atyám akarátát tegyem. És a János 17.4-ben így imádkozik Jézus. Én megdicsőítettelek téged a földön azzal, hogy elvégeztem azt a munkát, amelyet rám bízál, hogy elvégezzem. És mit mond minderről, az ő terhéről Jézus? Azt, hogy az én terhem könnyű, nem nehéz teher az úrnak tetszeni és az Úr akarátát cselekedni. És nézzük csak meg, hogy kiket hív Jézus? Azt mondja, jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve. De mik is az élet terhei és mik életünk mozgatórugói. Egyesek mondhatják, hát ha nagyon őszinte akarok lenni, akkor én nagyon szeretem a pénzt és szeretek jólétben, kényelmesen élni, ez az, ami számomra meghatározó az életben. Valaki más esetleg azt mondhatja, hogy az én életem mozgatórugója a hírnév. Én szeretnék híres lenni, én szeretném ha az emberek felnéznének rám, megint mások pedig azt mondhatják, hogy nekem igazából a szórakozás az, ami meghatározza az életemet. Nem szeretem a munkámat, nem szeretek a munkahelyemen dolgozni, de ahhoz, hogy aztán el tudja menni hétvégeente szórakozni, természetesen szükségem van arra, hogy egy munkahelyen dolgozzak. Úgyhogy a hetet valahogy kibírom, a hétköznapiakat, és az egész életem mindig a hétvégéről szól, amikor elmegyünk és jókat bulizunk. De ássunk csak egy kicsit mélyebbre. Kinek kell az a pénz? Kinek kell az a hírnév? Ki vágyik a testi örömekre? Erre egyeseknek a válasza az lenne, hogy én akarom a pénzt, én vágyom a hírnévre és én akarom belevetni magam a testi örömekbe. És ezzel érkeztünk el a lényeghez. sok ember ugyanis attól van megterhelve, és megfáradva a világban, hogy csak önmagának él. Amikor az ember csak magának él,

egy idő után teljesen megkeseredik, mert rádöbben arra, hogy semmi nem hoz számára teljes megelégedést, akár mennyire keményen is próbálkozik. Ezért egy idő után úgy érzi, hogy nem érdemes továbbélni és cinikussá válik és túl nehézé válik az élet terhe. De Jézus azt mondja, vegyétek magatokra az én igámat, mert az én igám boldogító, és az én igám könnyű. A legnagyobb megelégedést bizony az életünkben az hozza, amikor Istenért élünk. Jézus a 10. fejezetben azt mondta, aki megtalálja életét, az elveszti azt, aki pedig elveszti életét énértem, az megtalálja azt. És itt a 11-es fejezetben azt mondja, mert az én igám boldogító, mert az én terhem könnyű. És mi ez a könnyű teher? Istennek tetszeni, őt megelégtetni. És ez sokkal könnyebb, mint saját magunkat megelégtetni. Amikor csak önmagunknak élünk, nem találunk megelégedést, mert nem abban járunk, amit Isten eltervezett számunkra, nem töltjük be azt a küldetést, amiért Isten bennünket teremtett. Isten bennünket a saját dicsőségére és örömére teremtett. A Jelenések könyvében, a huszonnégy vén akik leborulnak a trón előtt, a következőket mondják. Méltó vagy urunk és Istenünk, hogy tied legyen a dicsőség, a tisztesség és a hatalom, mert te teremtettél mindent, és minden a te akaratodból lett és teremtetett, és az angolban hozzáteszi azt is, hogy a te örömdre teremtetett minden. Isten tehát nem arra teremtett bennünket, hogy önmagunknak éljünk, hanem hogy éljünk, és ha nem ezt tesszük, akkor üres lesz az életünk, amely nem hoz megelégedést. De ha Istenért élsz és nem önmagadért, és magadra veszed Jézus könnyű igáját, akkor bővülködő és teljes lesz az életed. Ahogy Dávid is mondta, csordultig van poharam. Vezessen az úr bennetek ezen a héten is, töltsön be benneteket az ő szent lelkével, adjon nektek tanácsot és erősítsen meg benneteket, had tudjatok győzedelmeskedni azokon a területeken is, amelyeken gyakran elbuktatok. Had tapasztaljátok meg, milyen hatalma van a szentléleknek, aki bennünk él. Az úr legyen veletek, tartson meg bennetek az ő szeretetében, ahogy egyre jobban megismeritek őt. Jézus nevében

Nyissuk ki Bibliánkat a Máté evangéliumának 12. fejezeténél! Jézus sokmindenben nem a hagyományokat követte. A hegyi beszédben korábban már rámutatott Jézus arra, hogy nem megfelelően értelmezték a törvényt. Úgy gondolták ugyanis, hogy a ne ölj parancsolat valóban csak azt jelenti, hogy senkit fizikai értelemben ne öljünk meg. A hegyi beszédben azonban Jézus rámutat arra, hogy nemcsak akkor ölünk meg valakit, ha fizikailag, pl. fejbeágunk valakit és agyoncsapunk, hanem akkor is, amikor gyűlölet van a szívünkben valakivel szemben. A törvény tehát nemcsak a cselekedeteinkre vonatkozott, hanem a szívünkre és a szívünk érzéseire is, amelyek különböző cselekedetekre indítanak bennünket. A bűn a gondolatainkban jelentkezik először és a hozzáállásunkban, melyek azután bizonyos bűnös cselekedetekhez vezetnek. Ezért Istent nem csupán a mi cselekedeteink érdeklik. Itt nem csupán arról van szó, hogy szorítsuk vissza bűnös cselekedeteinket. Mert Istent a szívünk is érdekli, és az, hogy mi van a szívünkben, hiszen ez határozza majd meg cselekedeteinket. És mivel sokan félreértelmezték a törvényeket önigazultakká váltak. Sőt mi több felfuvalkodottá váltak. És kikre is gondolok itt? A farizeusokra. Ők elhatárolták magukat az úgynevezett egyszerű pornéptől, a bűnösöktől, egy kis elit csoportot képeztek, magukat mindenkinél szentebbnek tartották, és megvetően néztek le a bűnös pornépre. És az utcán is szorosan maguk köré fonták palástjukat, nehogy az véletlenül is hozzáérjen valakihez, egy bűnös emberhez, hiszen ettől maguk is tisztátalanná váltak volna. A farizeusok tehát rendkívül önigazultak voltak, és majd látni fogjuk a későbbiekben, hogy Jézus bizony nagyon kemény szavakat intéz hozzájuk. A farizeusok tehát megpróbálták értelmezni a törvényeket, különösen fontos volt számukra megérteni a szombatnapra vonatkozó törvényeket. A törvényeik szerint ugyanis szombatnapon nem volt szabad terhet hordozniuk. Ahhoz azonban, hogy ezt betarthassák először definiálniuk kellett, hogy mi minősül tehernek. És többek között a definíciójuk szerint, ha valaki féllábú volt és az egyik lába faláb volt, akkor ezt a falábat szombatnapon semmiképpen sem használhatta, mert ez is egy teher hordozásának minősült. De még ennél is messzebbre mentek és azt mondták, hogyha valakinek műfogai vannak, akkor azokat sem hordhatja szombatnapon. Mert ez is tehernek minősült. Ha jól tudom, akkor műszempillák abban a korban nem léteztek, de, ha léteztek volna is, egészen biztosan a műszempillák viselésére vonatkozóan is biztosan bizonyos szabályokat alkottak volna meg. Miközben tehát a farizeusok megpróbálták értelmezni a törvényeket és az élet szinte minden területére kiterjeszteni azokat, teljesen elveszett a törvények igazi jelentése és értelme. Jézust azonban nem érdekelte, hogy a farizeusok mit próbálnak belemagyarázni a törvényekbe. Ő nem a farizeusok által lefektetett hagyományok szerint élt, sőt mi több nem is értett egyet az ő értelmezésükkel. Ezzel azonban gyakran magára haragította őket, és sokszor mintegy meg is fedték Jézust azért, mert nem tartotta be a szombatnapra vonatkozó törvényeket. Az Igében azt olvashatjuk, hogy Jézusban teljesedett be a törvény.

De mindemellett a korai egyházban is hamar megjelent egy ezzel kapcsolatos probléma. Amikor ugyanis az első pogányok kezdtek üdvözülni, felmerült a kérdés, hogy vajon ahhoz, hogy a pogányok kereszténnyé lehessenek, először zsidóvá kell-e válniuk. Vagyis a kérdés az volt, hogy ahhoz, hogy valaki megtérjen körül kell-e metélnednie és meg kell-e tartania a jövőben Mózes törvényeit. És a korai egyházon belül is számos hívő zsidó ezt az álláspontot képviselte. És néhányan ezen zsidók közül le is mentek Anthiókiába, ahol Pál már létrehozott egy pogány hívőkből álló gyülekezetet. Néhány hívő zsidó tehát meglátogatta őket, és azt az elképzelést kezdte az ottani hívők között terjeszteni, hogy

hacsak valaki nem metélkedik körül és nem tartja meg a Mózesi törvényeket, nem üdvözl. Ez a kérdés tehát egy nagyon komoly problémát okozott a korai egyházon belül, olyannyira, hogy végül egy apostoli gyűlést is összehívtak. Az Apostolok cselekedeteiben azt is elolvashatjuk, hogy mi volt a jeruzsálemi apostoli gyűlés határozata ezen problémával kapcsolatban. Ők ott kimondták, hogy a Mózesi törvények nem a pogány hívőknek szólnak, és nem kell a Mózesi törvények szerint élni valakinek ahhoz, hogy üdvözlhessen, és, hogy Isten a törvény nélkül is munkálkodni tud egy embernek a szívében. Ezért tehát csak arra kérték a pogány hívőket, hogy tartózkodjanak a bálványáldozati hústól, a vértől, a megfulladt állattól és a paráznaságtól. És azt mondták, ha ezektől őrizkedtek, jól tesztetek, Isten áldjon benneteket. Tehát az apostoli gyűlés határozatából látjuk, hogy nem akarták a törvény terhét rárakni a pogány hívőkre. És így a szombatra vonatkozó törvényekkel sem akarták leterhelni őket. Isten a szombatnapot az emberekért rendelte el. Mert tudta, hogy az embereknek hetente egyszer egy szabadnapra, egy pihenőnapra van szükségük, amikor tényleg nem kell semmi mást tenniük csak pihenniük egész nap. Isten azért adta ezt a napot, hogy egész nap ágyban legyünk, pihenjük, és a testünknek valóban szüksége is van hetente egy pihenőnapra.

Így jutunk el Máté evangéliumának 12. fejezetéhez, ahol ismét nézeteltérés támadt Jézus és a vallási vezetők között, mégpedig a szombatnapi törvények betartásával kapcsolatban.

12. 1.: „Abban az időben Jézus gabonaföldeken ment át szombaton, tanítványai pedig megéheztek, és elkezdtek kalászsokat tépdesni és enni.”

2.: „Amikor ezt meglátták a farizeusok, szóltak neki: „Íme, tanítványaid olyat tesznek, amit nem szabad tenni szombaton.”

3.: „Ő pedig ezt válaszolta nekik: „Nem olvastátok, hogy mit tett Dávid, amikor kíséretével együtt megéhezett?”

4.: „Bement az Isten házába, és a szent kenyereket ették meg, amelyeket nem lett volna szabad megennie sem neki, sem az ő kíséretének, hanem csak a papoknak.”

Amikor Dávid, Saul király elől menekült, amikor odaértek a szent sátorhoz, akkor bement Dávid Isten házába és a szent kenyeret megette az embereivel együtt. Nagyon éhesek voltak ugyanis. A törvény szerint azonban ezt ők nem tehették volna meg. Igen, Isten törvénye szerint csak a szent sátorban szolgáló papok ehetek volna a szent kenyérből, de megérkezik Dávid az embereivel, akik mind éheznek, nagy szükségben vannak tehát. És így hirtelen már nem Isten szent sátorra vonatkozó törvényei élveznek elsőbbséget, hanem mondhatni Isten magasabbrendű törvényei, amelyek az emberi élet tiszteletére, az emberi élet megóvására vonatkoznak.

5.: „Vagy nem olvastátok a törvényben, hogy szombaton a papok a templomban megszegik a szombatot, mégsem vétkeznek?”

A papok tehát a templomban megszegették a szombatnapot szombaton. Hiszen mondhatjuk, hogy terheket cipeltek, áldozatokat emeltek föl és mutattak be Istennek, mégsem vétkeztek.

6.: „De mondom nektek, hogy még a templomnál is nagyobb van itt.”

És ezzel természetesen saját magára utalt Jézus. Vagyis, hogyha a papok szolgálhattak a templomban szombaton anélkül, hogy vétkeztek volna, akkor a tanítványok is szolgálhatnak Jézussal, aki nagyobb a templomnál, szombaton, anélkül, hogy ez bűnnek minősülne.

7.: *„Ha pedig értenétek, mit jelent ez: Irgalmasságot akarok, nem áldozatot, - nem ítéltétek volna el azokat, akik nem vétkeztek.”*

Jézus itt immáron másodszor idézi ezt az igeverset. Irgalmasságot akarok, nem áldozatot. Sokkal fontosabb Isten szemében, hogy mi irgalmasak legyünk, mint az, hogy áldozatot mutassunk be neki. Biztosan emlékeztek, amikor Saul király visszatért seregével az amálekiaiakkal vívott csatából és jelentette Sámuel prófétának, hogy mindent megtettem, amit az Úr kért tőlem. Sámuel próféta erre ezt felelte: *„Ha valóban megtettél mindent, amit az Úr parancsolt, akkor mi az a juhbégetés, ami a fülembbe jut és az a marhabögés, amit hallok.”* És utána még ezt is mondta Sámuel Saulnak: *„Bizony többet ér az engedelmesség az áldozatnál és a szófogadás a kosok kövérénél.”*

Istennek tehát egy idő után elege lett az áldozatok bemutatásából, mert az izráéliek kezdtek erre úgy tekinteni, mint egyfajta varázsigére. Elmentek és nyugodtan vétkeztek és közben arra gondoltak, hogy semmi probléma, majd megyünk és bemutatunk egy áldozatot Istennek, és akkor Isten megbocsát. Isten azonban azt mondja: *„Bizony többet ér az engedelmesség az áldozatnál.”* Bizony sokkal fontosabb az, hogy irgalmasok legyetek, mint az, hogy áldozatot mutattok be. És Istennek egy idő után elege lett a bemutatott áldozatokból, mert az emberek ezt, mintegy biztosítékként használták arra, hogy közben nyugodtan vétkezzenek. Istennek sokkal fontosabb az, hogy a szívünk a helyén legyen, mint az, hogy most folyamatosan megyünk elé és áldozatot mutatunk be neki.

Ezért mondja Jézus a 7. versben: *„Ha pedig értenétek, mit jelent ez: Irgalmasságot akarok, nem áldozatot, - nem ítéltétek volna el azokat, akik nem vétkeztek.”*

Tehát vegyük észre, hogy azt mondta, hogy nem vétkeztek a tanítványaim, pedig szerintetek megszegették a szombatnapot.

8.: *„Mert az Emberfia ura a szombatnak.”*

A szombatnap ugye pihenőnap, és számunkra valóban Jézus jelenti a pihenést, a megnyugvást. Jézus Krisztus a hívő számára a szombatnap.

9.: *„Onnan eltávozva bement a zsinagógába,”*

10.: *„Ahol volt egy sorvadttal kezű ember. Megkérdezték Jézustól: „Szabad-e szombaton gyógyítani?” – hogy vádat emeljenek ellene.*

A farizeusok értelmezése szerint ugyanis tilos volt szombatnapon gyógyítani. Természetesen, hogyha valaki megsérült és segítségre volt szüksége, akkor elsősegélyt mindenképpen szabadott neki nyújtani, és hát kellett is, meg kellett menteni az életét, de

minden további kezeléstől, amely a gyógyulását szolgálta, szombatnapon el kellett tekinteni. Most azonban itt van ez a sorvadtkézű ember, szombatnap van ismét, és nem érdekes az, hogy még mielőtt Jézus bármit is csinált volna a farizeusok már érezték, hogy Jézus valószínűleg meg akarja majd gyógyítani ezt a sorvadtkézű embert, mindannak ellenére, hogy szombat volt? Érdekes, hogy tudták, hogy, amikor Jézus egy szenvedő embert lát, akkor nem megy csak úgy el mellette. Tudták, hogy Jézus segíteni akar majd ezen az emberen. Ezért tehát megkérdezték Jézustól: *„Szabad-e szombaton gyógyítani, hogy vádat emeljenek ellene.”* És abban reménykedtek, hogy így sikerül majd Jézust sarokbaszorítaniuk.

11. vers: Ő pedig ezt mondta nekik: „Ki az az ember közületek, akinek ha egy juha van, és az verembe esik szombaton, nem ragadja meg, és nem húzza ki? „

Természetesen ők azért mindannyian kiragadták volna azt a juhót a veremből. A saját törvényértelmezésük szerint, persze ezzel vétkeztek volna, hiszen ezzel is bizonyos terhet emelnek föl, és ezzel megszegik a szombatnapot. De van, amikor engedményeket tettek, és ez is ebbe a kategóriába sorolható. És Jézus hozzáteszi, hogy: *„Az ember pedig mennyivel többet ér a juhoknál.”* Még fontosabb, hogy a szükségben lévő emberen segítsünk, mint egy szükségben lévő állaton. *„Szabad tehát jól tenni szombaton!”*

13.: „Ekkor így szólt ahhoz az emberhez: „Nyújtsd ki a kezedet!” Az kinyújtotta, és meggyógyult a keze: ugyanolyan ép lett, mint a másik.”

14.: „A farizeusok pedig kimentek, és elhatározták, hogy végeznek vele.”

Ezt már végképp nem tudták elviselni, hogy Jézus ennyire semmibe vette az ő szabályaikat és törvényeiket.

15.: „Amikor Jézus ezt megtudta, eltávozott onnan.”

Jézus nagyon tudatosan kerülte a konfrontálódást egészen addig, amíg ennek el nem érkezett az ideje, amikor elfogták, és keresztre feszítették.

„Sokan követték; Ő meggyógyította mindnyájukat.”

16.: „és meghagyta nekik: ne fedjék fel, kicsoda ő”

17.: „hogy beteljesedjék, amit Ézsaiás prófétált:”

18.: „Íme, az én szolgám, akit kiválasztottam, akit én szeretek, akit kedvel a lelkem! Lelkemet adom neki, és igaz ítéletet hirdet a népeknek.”

19.: „Nem szít viszályt, és nem kiáltoz, senki sem hallja hangját az utcákon.”

20.: „Megrepedt nádszálat nem tör el, és füstölgő mécsest nem olt ki, míg győzelemre nem viszi az igaz ítéletet.”

21.: „És az ő nevében reménykednek majd a népek.”

Ez az ígerész Éσίας próféta könyvéből származik, ez egy prófécia, amely előre megjövendöli, hogy az evangéliumot, minden népnek, tehát a pogányoknak is hirdetik majd. Izráel pedig a megrepedt nádszál, a füstölő mécsest. Jézus azonban nem azért jött, hogy eltörje a megrepedt nádszálat és, hogy kioltsa a füstölő mécsest, hanem, hogy hirdesse Isten igazságát mindazoknak, akik azt hajlandók meghallani.

22.: „Akkor odavittek hozzá egy vak és néma megszállottat, és ő meggyógyította, úgyhogy a néma beszélt és látott.”

23.: „Az egész sokaság elcsodálkozott ezen, és ezt mondta: „Csak nem ez a Dávid Fia?”

Itt tehát megint egy ószövetségi prófeciára utalnak, amely megjövendölte, hogy a Messiás Dávid leszármazottja lesz, a Messiást tehát Dávid fiának is hívják majd.

24.: „A farizeusok azonban, amikor ezt meghallották, kijelentették: „Ez nem űzheti ki az ördögöket másként, csak Belzebubnak, az ördögök fejedelmének a segítségével.”

25.: „Ő pedig, ismerve gondolataikat, ezt mondta nekik: „Minden ország, amely meghasonlik önmagával, elpusztul, és egyetlen város vagy ház sem maradhat fenn, amely meghasonlik önmagával.”

26.: „Ha pedig a Sátán a Sátánt űzi ki, meghasonlott önmagával, és akkor hogyan maradhat fenn az országa?”

Jézus logikai érvei tehát egy csapásra megdöntik a farizeusok elméletét. „Ha pedig a Sátán a Sátánt űzi ki, meghasonlott önmagával, és akkor hogyan maradhat fenn az országa?”

27.: „És ha én Belzebubbkal űzöm ki az ördögöket, a ti fiaitok kivel űzik ki? Ezért ők lesznek a ti bíraitok!”

28.: „Ha viszont én Isten Lelkével űzöm ki az ördögöket, akkor bizony elérkezett hozzátok az Isten országa.”

29.: „Vagy hogyan mehetne be valaki egy erős ember házába, és hogyan rabolhatná el annak javait, ha előbb meg nem kötözi azt az erős embert? Akkor azonban kirabolhatja a házat.”

30.: „Aki nincs velem, ellenem van, és aki nem velem gyűjt, tékozol.”

Jézus tehát először is rámutat arra, hogy a farizeusok azon elképzeléssel, mely szerint Ő a Sátán erejével űzi ki a Sátánt, nagyon is téves. Majd pedig azt is mondja Jézus: „Aki nincs velem, ellenem van.” Vagyis csak ez a két csoport létezik. Ebben az esetben nincsen lehetőségünk arra, hogy semlegesek maradjunk. A kérdés az, hogy te mit gondolsz Jézusról. Kinek a fia Jézus? Jézus Krisztussal kapcsolatban egyszerűen nem helyezkedhetünk semleges álláspontra. Ha ugyanis nem döntünk mellette, még akkor is, ha nem mondjuk ki egyértelműen azt, hogy Jézus ellen döntünk, ha nem mondunk igent Jézusnak, akkor ez önmagában már egy nemleges választ jelent. Ebben az esetben csak ez a két lehetőség létezik. Aki tartózkodik a döntéstől, az is nemmel válaszol.

„És aki nem velem gyűjt, tékozol.” És mivel a farizeusok meggyanúsították Jézust, hogy az ördög erejével űzi ki az ördögöt, Jézus most figyelmezteti őket a lélek káromlásának vétkére, amely nem bocsáttatik meg. Abból ugyanis, amit a farizeusok mondtak neki, kitűnik az, hogy a farizeusok is egyre közelebb kerülnek ehhez a bűnhöz.

Ezért tehát ezt mondja Jézus: 31.: „Ezért mondom nektek: minden bűn és káromlás meg fog bocsáttatni az embereknek, de a Lélek káromlása nem bocsáttatik meg.”

32.: „Még ha valaki az Emberfia ellen szól, annak is megbocsáttatik, de aki a Szentlélek ellen szól, annak nem bocsáttatik meg sem ebben a világban, sem az eljövendőben.”

És mit is jelent a Lélek káromlása? Korábban már tüzetesebben megvizsgáltuk ezt a kérdést, most csak annyit mondanék el róla, hogy a Lélek káromlása tulajdonképpen csak az, amikor elutasítjuk a Lélek munkáját az életünkben. Jézus a János evangéliumában azt mondja, hogy amikor eljön a pártfogó, az igazság Lelke, aki az Atyától származik, az tesz majd bizonyosságot énrólam. És, amikor eljön, leleplezi a világ előtt, hogy mi a bűn, mi az igazság, és mi az ítélet. A bűn az, hogy nem hisznek énbenem. A Szentlélek ébreszti rá az embereket bűnösségükre és megmutatja a megoldást is, Jézus Krisztust. Egyetlenegy módja van annak, hogy bűnbocsánatot nyerjünk. Csakis Jézus Krisztus által lehetséges ez. És Isten lelke is erről tesz nekünk bizonyosságot, hogy csak egyetlen módja van annak, hogy bűneinek megbocsátassanak, hogyha elfogadjuk Urunkként és Megváltónkként Jézus Krisztust. A Szentlélek ráébreszti az embert saját bűnösségére, és Jézus Krisztusra mutat, mint megoldásra. Ha valaki nem hajlandó elfogadni azt, hogy bűnei csak úgy lelnek megbocsátásra, ha befogadja Jézus Krisztust, ha ezt valaki újra meg újra elutasítja, akkor az ő bűnei nem is bocsátatnak meg, hiszen csak egyetlenegy út vezet az üdvösségre. Ahogy Péter is mondja az Apostolok cselekedeteiben: *„Nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk.”*

Isten tehát egyetlenegy utat készített nekünk, a bűneink csak így módon bocsátatnak meg, Jézus Krisztuson keresztül. Így hát, ha valaki elutasítja Jézus Krisztus munkáját, nem bocsátatnak meg a bűnei, mert nem adatott más név az embereknek az ég alatt, amely által üdvözülhetnénk. És ennek az igazságáról a Szentlélek is bizonyosságot tesz a mi szívünkben. És, ha valaki folyamatosan elutasítja a Szentlélek bizonyoságtételét a szívében, ez végülis a Lélek káromlásához vezet. Amikor ugyanis az ember folyamatosan ezt teszi, folyamatosan elutasítja az igazságot, akkor egyre közelebb kerül ahhoz a helyhez, ahonnan már nincs visszaút. És bizony a farizeusok is erre tartottak. Hiába szembesültek nagyon egyértelmű bizonyítékokkal arra vonatkozóan, hogy Jézus Krisztus valóban Dávid Fia, és valóban Isten Fia és valóban a Messiás, nem voltak hajlandóak elfogadni és ezért mindenféle magyarázatokat próbáltak találni arra, hogy miért is nem lehet ez igaz. És a farizeusok is eljutottak egy olyan pontra, hogy szinte már zsigerből elutasították Jézust, és egyre közelebb kerültek ahhoz a ponthoz, ahonnan már nincs visszaút. Amikor elkezdtek mondogatni, hogy mindezeket a dolgokat Jézus az ördög hatalmával teszi, akkor már eljutottak arra a pontra, hogy a nagyon egyértelmű Jézus mellett szóló bizonyítékokat sem voltak hajlandók meglátni és elfogadni. És, ha valaki folyamatosan, újra és újra elutasítja Jézus Krisztust és az Ő igazságát, és a bizonyítékokat, egy idő után eljut arra a pontra, hogy már a nagyon egyértelmű Jézus mellett szóló bizonyítékokat sem lesz hajlandó elfogadni és meglátni, és inkább megpróbálja megmagyarázni, hogy ez a bizonyíték, amelyet Isten helyezett oda az orra elé, miért is nem szólhat Jézus mellett. Ha valaki eljut erre a pontra, onnan valóban már csak egy lépés az a következő pont, ahonnan nincs visszaút. A János 11: 38-ban látjuk, hogy a farizeusok is eljutottak erre a pontra. Innen már nincs vissza, már nem tudtak megváltozni, már túlságosan bent voltak az erdő sűrűjében. Ennek ez nagyon nyilvánvaló jele volt az, amikor a farizeusok elkezdtek mondogatni Jézusról, hogy az ördögöket az ördögök fejedelmének a segítségével üzi ki. Az ugyanis egyértelmű volt, hogy Jézus megszabadította a megszállottakat, ördögöket üzött ki az emberekből. Ez tehát egy olyan bizonyíték volt, amit nem tagadhattak le. Mivel azonban az igazságot nem voltak hajlandóak elfogadni, próbálták mindezt másként megmagyarázni.

33.: „Ha jó a fa, jó a gyümölcse is, ha rossz a fa, rossz a gyümölcse is. Mert gyümölcseről lehet megismerni a fát.”

34.: „Viperák fajzata! Hogyan szólhatnátok jót gonosz létekre? Mert amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj.”

35.: „A jó ember jó kincséből hoz elő jót, a gonosz ember gonosz kincséből hoz elő gonoszt.”

36.: „De mondom nektek, hogy minden haszontalan szóról, amelyet kimondanak az emberek, számot fognak adni az ítélet napján:”

37.: „mert szavaid alapján mentenek fel, és szavaid alapján marasztalnak el téged.”

38.: „Akkor újra megszólították néhányan az írástudók és a farizeusok közül: „Mester, jelt akarunk látni tőled.”

A farizeusok és írástudók korábban már láttak jeleket. Látták, ahogy Jézus kiűzi a démonokat egy megszállottból, aki vak volt és néma. És látták azt is, hogy Jézus meggyógyítja a sorvadtt kezűt szombaton. Bár ezek egyértelműen csodák voltak és alátámasztották Jézus Messiás voltát, a farizeusok ezt nem voltak hajlandók elfogadni, sőt mi több, egészen arcátlanul azt mondják Jézusnak: „Mester, jelt akarunk látni tőled!”

39.: „Ő pedig így válaszolt nekik: „Ez a gonosz és parázna nemzedék jelt követel, de nem adatik neki más jel, csak a Jónás próféta jele.”

40.: „Mert ahogyan Jónás három nap és három éjjel volt a hal gyomrában, úgy lesz az Emberfia is a föld belsejében három nap és három éjjel.”

41.: „A ninivei férfiak feltámadnak az ítéletkor ezzel a nemzedékkel együtt, és elítélik ezt a nemzedéket, mert ők megtértek Jónás prédikálására; ámde itt nagyobb van Jónásnál!”

Jézus egy viszonylag rövid választ ad a farizeusoknak. Ebben a rövidke kis válaszban azonban, három nagyon fontos dologra is rámutat. Három olyan dologról van itt szó, amelyet sokszor elutasítanak a Bibliát kritikus szemmel nézők. Ők a kritikusok azon csoportját képezik, akik feljogosítva érzik magukat arra, hogy eldöntsék, hogy a Bibliának mely részei szavahihetőek és mely részei helytelenek. Melyek azok a részek, amelyek a Szentlélektől ihletettek, melyek azok, amelyek nem. Mely részek hordoznak igazságot és mely részek kitalációk csupán. Az egyik történet pedig, amelyet a kritikusok a legkeményebben bíráltak a Bibliában, az éppen Jónás története. De, ahogy azt már korábban is említettem Jónás történetével elsődlegesen is nem az a probléma, hogy Jónás egy hatalmas hal gyomrába került, a probléma gyökere sokkal mélyebben húzódik és az emberek Istenről alkotott elképzelésével van összefüggésben. Ha ugyanis helyén van az istenképünk, akkor semmi gondunk nem lesz Jónás történetével, vagy az ehhez hasonló történetekkel. Akkor egyáltalán nem tűnik hihetetlennek az, hogy egy hatalmas halat küldött Isten, hogy elnyelje Jónást. Hiszen Isten számára semmi sem lehetetlen. A probléma tehát az emberek istenképével volt. Mégpedig azért, mert hajlamosak vagyunk mi magunk a saját elképzeléseink szerint kialakítani saját magunknak egy istenképet, és ez gyakran úgy történik, hogy saját magunkat vetítjük bele ebbe az istenképbe, felnagyítva. Megpróbáljuk magunkat Isten helyébe képzelni, és azt mondjuk, hogy, ha én Isten lennék, akkor ezt és ezt, így és így oldanám meg, és ezeket az egyéni elképzeléseket szüljük utána bele az Istenről alkotott képünkbe. És mivel az emberek gyakran a saját

elképzeléseik alapján alakítanak ki Istenről egy képet, nehezen fogadják el azt, amit a Biblia mond Istenről, különösen ha, az, amit az Igében olvashatunk, ellenkezik az ő Istenről alkotott elképzeléseikkel. Azzal kapcsolatban, hogy Istennek mit kéne tennie, hogyan kéne uralkodnia a világegyetemben, hogyan kéne elbánnia a bűnnel, mit kéne kezdenie az emberek szabad akaratával, és még sorolhatnám. Sokan tehát, ahelyett, hogy az Igében található igazságokat fogadnák el Istenről, inkább az Istenről alkotott saját elképzeléseikhez ragaszkodnak, vagyis ahelyett, hogy Istent imádnák, inkább saját magukat imádják. Mint, ahogy azt néhány héttel ezelőtt is említettem már, igazából az életünknek két alapvető mozgatórugója lehet: az egyik az, hogy Isten akaratát akarjuk cselekedni az életünkben, a másik pedig, amikor a saját akaratunkat akarjuk mindig és minden áron megvalósítani.

Jézus azt mondta, hogy az én igám boldogító és az én terhem könnyű. És mi volt Jézus terhe? Az, hogy az Ő Atyjának akaratát cselekedje. Ez volt életének terhe, ez volt életének mozgatórugója. Egyesek életének terhe, vagyis mozgatórugója azonban az, hogy saját akaratukat cselekedjék, nem pedig Istenét. És ez bizony egy óriási különbség. És mit is mondott még Jézus? Azt, hogy jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. Dávid a 115. Zsoltárban beszél az emberkéz alkotta istenekről, a különböző bálványokról, amelyeket az emberek készítettek maguknak, hogy azután nekik mutassanak be áldozatot és őket imádják. Dávid a következőket mondja ezekről az istenekről:

„A bálványok ezüstből és aranyból vannak, emberi kéz csinálmányai. Van szájuk, de nem beszélnek, van szemük, de nem látnak. Van fülük, de nem hallanak, van orruk, de nem szagolnak. Van kezük, de nem tapintanak, van lábuk, de nem járnak, nem jön ki hang a torkukon.”

Az emberek tehát mintegy a saját képmásukra formálják isteneiket. Miért van isteneiknek szeme, füle, orra, szája? Azért, mert az embereknek is van szeme, füle, orra és szája. Ezek az istenek azonban nem látnak, nem hallanak, nem szagolnak, és nem tudnak beszélni. Ezután pedig Dávid hozzáteszi: *„Hozzájuk hasonlók lesznek készítőik és mindazok, akik benne bíznak.”* Ha egy ostoba kis istent készítesz magadnak, akkor te is ostobává válsz. Hogyha a te istened semmit sem lát, semmit sem hall, semmit sem érez, akkor egy idő után, rád is jellemző lesz ez. Te is érzéketlenné válsz egy idő után. Olyan értelemben, hogy már nem hallod Isten hangját, már nem érzed az Ő jelenlétét, már nem látod az ő igazságát. Olyanná válsz te is, mint a bálványod, amit imádsz. Szörnyű belegondolni abba, hogy valaki olyanná válik, mint az isten, amit imád. Abban az esetben, hogyha egy hamis istent imád. De micsoda áldás olyanná válni, mint az Istenünk, hogyha az élő és igaz Istent imádjuk.

Az 1. János 3-ban ezt olvashatjuk: *„Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlóvá leszünk hozzá, és olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában.”*

Miért leszünk hasonlóvá hozzá? Azért, mert az emberek istenükhöz válnak hasonlóvá. Hiszen Dávid is azt mondja: *„Hozzájuk hasonlók lesznek készítőik, és mindazok, akik bennük bíznak.”*

A 2. Korinthusban pedig ezt olvashatjuk: „*Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre.*”

Vagyis Isten képmására formálódunk. Tulajdonképpen napról-napra hozzá válunk hasonlóvá, ha valóban Őt szolgáljuk, és Őt imadjuk. Jézus tehát itt a Máté 12-ben, amikor Jónás esetére utal, tulajdonképpen maga is kimondja, hogy egy megtörtént eseményről van szó, egy valós eseményről, nem pedig fikcióról és, akinek helyén van az istenképe, annak semmiféle problémát nem okoz ezt elhinni. Akinek pedig tévesek Istenről alkotott elképzelései, az bizony bajban van. Jézus Krisztus egy másik fontos dolgot is egyértelműen kijelent és megerősít itt, mégpedig azt, hogy feltámad harmadnapra. Ez szintén egy olyan kijelentés, amelyet nagyon sok támadás ért már különböző bibliakritikusok részéről, akik tagadják Jézus Krisztus feltámadását. A harmadik dolog pedig, amit itt a Máté 12-ben megerősít, az minden ember feltámadása utolsó ítéletre, amikor majd mindenkinek oda kell állnia Isten ítélőszéke elé. Kivétel nélkül mindenkinek.

„A ninivei férfiak feltámadnak az ítéletkor ezzel a nemzedékkel együtt”

Vagyis mindenki feltámad majd az utolsó ítéletre. Dániel könyvében is ezt olvashatjuk a 12. fejezetben: „*Azok közül, akik alusznak a föld porában sokan felébrednek majd, némelyek örök életre, némelyek gyalázatra és örök utálatra.*”

A Jelenések könyvében a 20: 11. versétől kezdődően János is a halottak feltámadásáról és az utolsó ítéletről ír: „*És láttam egy nagy fehér trónust és a rajta ülőt: színe elől eltűnt a föld és az ég, és nem maradt számukra hely.*

És láttam, hogy a halottak, nagyok és kicsinyek a trónus előtt állnak, és könyvek nyitattak ki. Még egy könyv nyitott ki, az élet könyve, és a halottak a könyvbe írottak alapján ítéltettek meg cselekedeteik szerint.

A tenger kiadta a benne levő halottakat, a Halál és a Pokol is kiadták a náluk levő halottakat, és megítéltetett mindenki cselekedetei szerint.”

Jézus tehát itt a Máté 12-ben megerősíti azt, hogy igenis sor kerül majd a halottak feltámadására és az utolsó ítéletre, amikor mindenkinek meg kell majd állni Isten előtt. Isten azt mondja: „*A ninivei férfiak feltámadnak az ítéletkor ezzel a nemzedékkel együtt és elítélik ezt a nemzedéket, mert ők megtértek Jónás prédikálására;*”

Jónás egy nagyon keserű próféta volt. Tudjuk ugye, hogy nem akart elmenni Ninivébe, nem akart eleget tenni annak, amire az Úr elhívta őt, és ami azt illeti mindent meg is próbált, hogy kibújjon a felelősség alól és, amikor végül elment Ninivébe, akkor sem szeretettel prédikált, hanem gyűlölet és keserűség volt a szívében az emberek felé. Jónás nem akart elmenni Ninivébe, végül azonban mégis ott kötött ki. Azt szokták mondani, hogy Isten senkit sem kényszerít arra, hogy az akaratát megtegye, de el tud juttatni arra a pontra, ahol már mi magunk akarunk menni és valóban megcselekedni az Ő akaratát. Bizony Jónás esetében is ez történt, miután 3 napot eltöltött egy hal gyomrában, ami

egészen biztosan nem volt egy kellemes érzés, végül kötélnek állt. De még az után is, hogy Jónás végül elment Ninivébe, végig úgy viselkedett, mint egy durcás kisgyerek, bár nagy ímmel-ámmal aztán végül átadta a niniveieknek Isten üzenetét, ami a következőképpen szólt: „*Térjete meg, mert különben 40 napon belül elpusztul Ninive.*” És a város böjtölni kezdett, és mindenki zsákruhát öltött és bűnbánatot tartottak abban a reményben, hogy az Úr megkegyelmez nekik. A niniveiek tehát megtértek. Jézus azonban szembeállítja a niniveieket saját generációjával, akik erre nem voltak hajlandóak és elutasították Jézus tanítását.

42.: „Dél királynője feltámad az ítéletkor ezzel a nemzedékkel együtt, és elítéli ezt a nemzedéket, mert ő eljött a föld végső határaitól, hogy meghallgassa Salamon bölcsességét; ámde itt nagyobb van Salamonnál!”

Senkinek semmi kifogása tehát nem lehet Jézus Krisztussal szemben. Isten Őt küldte, hogy meghaljon a bűneinkért. Ha tehát te elutasítod Jézus Krisztust, amikor dél királynője feltámad az ítéletkor ezzel a nemzedékkel együtt, téged is elítél majd. Ezután Jézus az ördögűzésről kezd el beszélni.

43.: „Amikor a tisztátalan lélek kimegy az emberből, víz nélküli helyeken bolyong, nyugalmat keres, de nem talál.”

44.: „Akkor így szól: Visszatérek házamba, ahonnan kijöttem. Amikor odaér, gazdátlanul, kiséperve és felékesítve találja az”

45.: „Akkor elmegy, vesz maga mellé másik hét magánál is gonoszabb lelket; bemennek, és ott laknak, és annak az embernek az utóbbi állapota rosszabb lesz az előbbinél. Ez történik majd ezzel a gonosz nemzedékkel is.”

Jézus tehát itt a tisztátalan lelkek kiűzéséről beszél. Nagyon fontos azonban, hogy mi ne úgy járjunk-keljünk, hogy mindenkiből próbálunk tisztátalan lelkeket kiűzni, és nagyon felelőtlenül tesszük mindezt, mert előfordulhat, hogy többet ártunk egy embernek ezzel, mint használunk. Hiába üzünk ki ugyanis egy tisztátalan lelket egy emberből, ha azt az űrt, amelyet a tisztátalan lélek ebben az emberben hátrahagy, nem tölti be valami más, ha nem tölti be Isten. Akkor ez a tisztátalan lélek egy idő után azt mondja majd, hát én visszatérek a házamba, ahonnan jöttem és, amikor odaér, akkor gazdátlanul, kiséperve, felékesítve találja a házat, és azt írja az Ige, hogy igazából vesz még maga mellé hét magánál is gonoszabb lelket és így térnek oda vissza. Tehát az embernek az utóbbi állapota még rosszabb lesz az előbbinél. Én hiszem, hogy a sötétséget legjobban úgy tudjuk elűzni, hogy felkapcsoljuk a lámpát, hogy fénnel töltjük be a teret, nem pedig úgy, hogy Jézus nevében próbáljuk megfeddeni a sötétséget. Hiszem, hogy a világosság természetes módon kiűzi a sötétséget. A sötétség és a világosság ugyanis nem élhet egy helyen. Amikor tehát Jézus Krisztus beköltözik valakinek az életébe, amikor a világosság ragyogja be annak az embernek az életét, akkor a sötétség onnan automatikusan távozik. Mert a világosság ereje kiűzi azt onnan. Ezért tehát mindennél sokkal fontosabb az, hogy Jézus Krisztust hirdessük az embereknek, hogy az emberek megtérhessenek, hogy Jézus Krisztus szeretete, hogy az Ő világossága költözhessen beléjük. Mert ekkor a sötétség automatikusan távozni fog belőlük.

46.: „Még beszélt a sokasághoz, amikor Íme, anyja és testvérei megálltak odakint, mert beszélni akartak vele.”

47.: „Valaki szólt neki: „Íme, anyád és testvéreid odakint állnak, és beszélni akarnak veled.”

48.: „Ő azonban így felelt annak, aki szólt neki: „Ki az én anyám, és kik az én testvéreim?”

49.: „Erre kinyújtotta kezét tanítványai felé, és így szólt: „Íme, az én anyám és az én testvéreim!”

50.: „Mert aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az az én fivérem, nővérem és az én anyám.”

Azok számára, akik Máriához imádkoznak abban a reményben, hogy Mária majd közben jár értük a mennyben, ez az ígérés nagyon is problematikusnak tűnhet. Hiszen vegyük csak észre, hogy amikor megérkezik Jézus anyja és Jézus testvérei, akkor Jézus nem rohan oda édesanyjához, nem borul a lábához, nem magasztalja őt fel, hanem azt kérdezi: „Ki az én anyám és kik az én testvéreim?” Sehol az Igében nem találunk arra utasítást, de még utalást sem, hogy nekünk Máriához kéne imádkoznunk, és Máriától kéne segítséget kérnünk. Ennek sehol nem látjuk az Igében az alapját. Jézus azt mondja az Igében, hogy, amit az én nevemben kértek, azt megadja nektek az Atya. Jézus tehát nem azt mondja, hogy bármit, amit az én édesanyám, Mária nevében kértek, megadja nektek az Atya. Jézus soha nem buzdít bennünket arra, hogy Máriához, vagy akár Mária nevében imádkozzunk. Jézus tehát nem magasztalja fel édesanyját, hanem azt mondja: „Ki az én anyám és kik az én testvéreim? Aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az az én fivérem, nővérem és az én anyám.”

Amikor elérkezünk a 13. fejezet végéhez, látni fogjuk, hogy Jézusnak voltak testvérei, vagyis Máriának és Józsefnek még voltak gyermekei Jézus után. Ne feledjük, hogy Jézus tulajdonképpen Isten gyermeke, Isten fia volt, hiszen Mária még szűz volt, amikor Jézus a Szentlélektől fogant. Egyáltalán nem biblikus tehát az az elképzelés, amely szerint Mária egész életében szűz maradt. Hiszen a 13. fejezet 55. versében ezt olvashatjuk: „Hát nem az ács fia ez? Nem Máriának hívják-e az anyját, testvéreit meg Jakabnak, Józsefnek, Simonnak és Júdásnak? Nem közöttünk élnek-e nővérei is mind?”

Úgy tűnik, hogy Jézus saját vérszerinti féltestvérei sem hittek Őbenne, hiszen Jézus a Máté 13: 57-ben a következőket mondja: „Sehol sem vetik meg a prófétát, csak saját hazájában és a maga házában.”

Jézus tehát tudta, hogy milyen az, amikor saját családja elutasítja őt. Sőt egyszer a saját testvérei megpróbálták őt megmenteni, mert úgy gondolták, hogy Jézus megőrült. Bizony igaz az, hogy gyakran azok, akik egymásnak nem vérszerinti testvérei, hanem testvérek az Úrban, közelebb állnak egymáshoz, mint a vérszerinti testvérek. Biztos vagyok benne, hogy sokan megtapasztaltatok már azt, hogy Krisztus testén belül és Krisztus családjában sokkal szorosabb a kapcsolatokat, mint saját családokban, amely nem tagja még Krisztus családjának. Sokatok családjában a családtagok elidegenedtek tőletek, miután megtértetek, mert ti Krisztus testében egy új családra találtatok, ahol még szorosabb szálak fűznek össze benneteket és még mélyebb a kapcsolatokat. És Jézus is azt mondja itt a 12. fejezet végén: „Ki az én anyám és kik az én testvéreim? Íme, az én anyám és az

*én testvéreim! Mert aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az az én fivérem,
nővérem és az én anyám.”*

Nyissuk ki bibliánkat Máté evangéliumának 13. fejezeténél. Ezen fejezetben Jézusnak azon példázatait találjuk, amelyek a mennyek országáról szólnak, és különösen érdekes az, hogy ezek a példázatok segítenek bennünket, hogy megértsük Jézus többi példázatát is. Emlékszem, sok-sok évvel ezelőtt, amikor a teológiára jártam, volt egy nagyon okos professzorunk, aki azt tanácsolta, hogy addig semmiképpen sem tanítsunk Jézus példabeszédeiről, amíg nem pásztoroltunk egy gyülekezetet legalább harminc évig. Hát én örömmel jelenthetem, hogy én most már mindenképpen készen állok tehát, és bizony szívesen visszaszívnám azokat a múltbeli tanításaimat Jézus példázatairól, amelyek esetében bizony nem fogadtam meg a professzorom tanácsát. Úgy érzem az évek során kezdtem egyre jobban megérteni Jézus példázatait. Természetesen nem akarom ezzel azt mondani, hogy én most már Jézus példázatait már teljesen tökéletesen érteném, hiszen ez nem igaz. Most tehát, ahogy elöttetek állok itt, megnézzük ezeket a példabeszédeket, nem állíthatom teljes bizonyossággal, hogy én pontosan tudom, hogy Jézus mindenkor mire gondol és mire utal. Csak azt tehetem, hogy megosztom veletek azokat a dolgokat, amelyeket az évek során megtanultam. Ugyanakkor azonban azt sem garantálhatom nektek, hogy ahogy még inkább növekszem az úrban, a későbbiekben majd esetleg jobban megérteném Jézus példázatait. Be kell vallanom, hogy én látom, hogy nem értettem meg ezeket a példázatokot még tökéletesen, úgy érzem, sokkal több rejlik még ezekben a példázatokban mint amit még nekem sikerült felfedeznem és megértenem.

Máté 13. Egy. Azon a napon kiment Jézus a házból és leült a tenger partján.

Kettő. Nagy sokaság gyűlt össze körülötte, ezért beszállt egy hajóba és leült. Az egész sokaság pedig a parton állt. Vegyük észre tehát, hogy Jézus leül, arra készül, hogy tanítsa a sokaságot. Másik fontos dolgot, amit észre kell vennünk, az az, hogy a sokaságot tanította ebben az esetben. Amikor a hegyi beszédet mondta, azt elsősorban tanítványainak mondta. Most azonban a sokaságot tanítja.

Három. Aztán sok mindenre tanította őket, példázatokkal. Íme, kiment a magvető vetni.

Négy. És vetés közben néhány mag az útszélre esett, aztán jöttek a madarak és felkapkodták.

Öt. Mások sziklás helyre estek, hol kevés volt a föld és azonnal kihajtottak, mert nem voltak mélyen a földben.

Hat. De amikor a nap felkelt, megperzselődtek, és mivel nem volt gyökerük, kiszáradtak.

Hét. Mások tövisek közé estek, és amikor a tövisek megnőttek, megfojtották őket.

Nyolc. A többi pedig jó földbe esett, és termést hozott, az egyik száz annyit, a másik hatvan annyit, a harmadik harminc annyit.

Kilenc. Akinék van füle, hallja.

Most ugorjunk a 18-as vershez, itt ugyanis Jézus megmagyarázza ezt a példázatot. Ezt a példázatot tehát érthetjük, mert Jézus megmagyarázza azt nekünk.

Tizennyolc. Ti tehát halljátok meg a magvető példázatát.

Tizenkilenc. Amikor valaki hallja a mennyek országának az igéjét, és nem érti, eljön a gonosz és elragadja azt, ami a szívében van vetve. Ez olyan, mint akinél az útszélre hullott a mag.

Húsz. Akinél pedig sziklás talajra hullott, az hallja az igét és azonnal örömmel fogadja.

Huszonegy. De nem gyökerezik meg benne, ezért csak ideig valós, amint nyomorúság vagy üldözés támad az ige miatt, azonnal eltántorodik.

Huszonkettő. Akinél pedig tövisek közé hullott, hallja az igét, de a világ gondja és gazdagság csábítása megfojtja az igét és nem hoz termést.

Huszonhárom. Akinél pedig jó földbe hullott, azt hallja és érti az igét, és terem, az egyik száz annyit, a másik hatvan annyit, a harmadik harminc annyit. Lukács evangéliumában is megtaláljuk a magvető példázatát, sőt néhány olyan információt is találunk Lukács evangéliumában, amelyet nem találunk meg Máté evangéliumában. Lukács evangéliumából ugyanis tudhatjuk, hogy a mag, az Isten ígéje. A föld, amelybe elvették az a világ, a magvető pedig az emberfia. Amikor tehát Isten ígétét magként elvetik világszerte, akkor a vetés közben néhány mag az útfélre esik és azonnal jönnek a madarak és felkapkodják a magot. Jézus azt is elmondja nekünk, hogy a madarak a sátánt jelentik. Jön tehát a sátán és kikapja az ige magját az emberek szívéből. Így azokban ez a mag nem tud munkálkodni, nem tud kikelni. A második csoportba azok az emberek tartoznak, akik örömmel fogadják Isten ígétét, az evangéliumot, hihetetlen izgalmas, hatalmas érzelmi megtapasztalásban van részük, az ige azonban bennük sem ver gyökeret. Ezért tehát amikor próbák jönnek, esetleg üldöztetés, azonnal eltántorodnak, mert hitüknek soha nem volt mélysége. Nem gyökereztek meg az ígében, az igazságban nem volt szilárd alapjuk. Most nézzük meg a harmadik csoportot. Szomorú de igaz, hogy azt hiszem, nagyon sokan tartoznak ebbe a csoportba. A harmadik esetben tehát a mag tövisek közé hullott. Az az ember tehát hallotta az igét, mintegy befogadta azt, elkezdett az ige munkálkodni őbenne, de a tövisek végül megfojtották ezt a növekvő életet úgy, hogy ne hozhasson termést. És mit is jelképeznek a tövisek? A világ gondját, a gazdagság csábítását, és vágyakozást más dolgok után. S az igazság az, hogy sokan közülünk is ebben magunkra ismerünk. Sokan megengedjük azt, hogy a világ gondjai, hogy a gazdagság csábítása és a vágyaink megfojtsák bennünk az életet. És érezzük, hogy nem vagyunk olyan gyümölcsözőek, nem termünk annyi termést amennyit teremthetnénk együtt Istennel. Mert engedjük, hogy a tövisek az életünkben megfojtsanak bennünket. Ezért szeretnék tehát mindenkit figyelmeztetni, hogy ne engedjük azt, hogy a világ gondjai és a gazdagság csábítása lenyomjanak bennünket és megfojtsák bennünk az ige munkáját olyannyira, hogy többé nem tudunk termést hozni. Ezen a ponton szeretnék megemlíteni egy nagyon fontos alapelvet, amelyet nevezhetünk következetességnek az írásmagyarázatban. A biblia és azon belül természetesen a példázatok magyarázatakor rendkívül fontos, hogy ezt az alapelvet kövessük. Ezt az alapelvet a teológiában a hermeneutikában találjuk és ez lényegében annyit jelent, hogy amikor egy adott helyen az ígében találunk egy szimbólumot, ami ugye valamit jelent, ha egy másik ígésben újra találkozunk ezzel a szimbólummal, és minden jel arra enged következtetni, hogy valóban ezt szimbólikusan kell értelmeznünk, akkor abból kell kiindulnunk, hogy a szimbólumnak ebben az esetben ugyanaz a jelentése, mint a másik ígésben volt. De had szemléltessem ezt egy konkrét példával. Az általunk most tanulmányozott példázatok esetében azt látjuk, hogy a szántóföld jelenti a világot. Ha tehát az ígében más helyen is előfordul a szántóföld, és látjuk azt is, hogy az ige abban a részben szimbólumokban beszél, automatikusan feltételezhetjük, hogy abban a másik ígésben is a szántóföld a világot szimbolizálja. De ugyanez van például a mag szimbólumával is, amely pedig Isten ígétét jelenti ilyen értelemben. Ez a fajta következetesség a példázatok magyarázatában és értelmezésében elengedhetetlen fontosságú, ha ugyanis ehhez nem tartjuk magunkat, könnyen beleeshetünk abba a hibába, hogy sok mindent mást is belemagyarázunk a példázatokba, ami viszont egyáltalán nem biztos, hogy bennük is van. Visszatérve a tízes vershez, a tanítványok odamentek hozzá és megkérdezték tőle, miért

beszélsz nekik példázatokban? Úgy tűnik, hogy Jézus új tanítási módszerekhez folyamodott.

Tizenegy. Ő így válaszolt. Mert nektek megadatott, hogy megértések a mennyek országának titkait, de azoknak nem adatott meg.

Tizenkettő. Mert akinek van, annak adatik, és bővelkedik, akinek pedig nincs, attól az is elvételik, amilye van.

Tizenhárom. Azért beszélek nekik példázatokban, mert látván nem látnak, és hallván nem hallanak és nem értenek.

Tizennégy. Beteljesedik rajtuk Ézsaiás jövendölése. Hallván halljatok, de ne értsetek, látván lássatok, de ne ismerjete.

Tizenöt. Mert megkövéredett e nép szíve, fülükkel nehezen hallanak, szemüket behunyták, hogy szemükkel ne lássanak, fülükkel ne halljanak, szívükkel ne értsenek, hogy meg ne térjenek és meg ne gyógyítsam őket.

Tizenhat. A ti szemetek pedig boldog mert lát, a fületek boldog, mert hall.

Tizenhét. Bizony mondom néktek, hogy sok próféta és igaz kívánta látni amit láttok, de nem látták, és hallani amit hallotok, de nem hallották. Miért kezdett el Jézus az emberekhez példázatokban beszélni? Nagyon óvatosan kell bánnunk ezzel a kérdéssel, ugyanis sokan első ránézésre azt mondják, hogy igen itt Jézus azért kezdett el példázatokban beszélni, hogy elrejtse az igazságot az emberek elől, hogy csak a tanítványai érthessék miről beszél. A példázatoknak azonban nem ez az eredeti rendeltetésük, hogy általuk elrejtse az igazságot az emberek elől, a példázatokra pontosan ennek az ellentéte az igaz, a példázatok segítségével szokták szemléltetni az igazságot. Hogyha valaki nem érti meg azt, amiről beszélünk, akkor szoktuk azt egy történetbe szőni, és a történetben esetleg olyan elemeket felsorakoztatni, amelyek az egyén számára ismerősen csengenek. Amelyekkel már tud mit kezdeni és így a történetet keresztül szemléltetjük neki azt az igazságot, amit szeretnénk, ha megértene. Az emberek Jézus idejében eljutottak arra a pontra, hogy már nagyon nehezen hallották meg az igazságot, egyre jobban becsukták a fülüket. A történetek azonban vonzóak az emberek számára. Ezért tehát a történetek, példázatok, kiválóan alkalmasak egy-egy dolog szemléltetésére. A példabeszédek, tehát nem arra szolgálnak, hogy elrejtse az emberek elől az igazságot, hogy érthetlenné tegyék azt, hanem éppen az ellenkezőleg, olyan formában mutatják be az igazságot, hogy az az emberek számára érthetővé válljon. És ezt bizony minden bibliatanító is tudja, mikor látja, hogy az emberek már elfáradtak, már nem tudnak rá annyira figyelni, akkor általában bedob egy történetet, és erre mindenkinek felcsillan a szeme, és hirtelen a hallgatóság új erőre kap. A példázatok tehát egyrészt felkeltették az emberek figyelmét, másrészt az igazságot egy sokkal érthetőbb formában prezentálták az emberek számára. És az emberek valóban jobban meg is értették így azt amit Jézus mondani akart. Később látjuk ezt a farizeusok esetében, Jézus néhány példabeszédet a farizeusoknak is elmond, mégpedig a farizeusok ellen. És bizony a példabeszédek végére a farizeusok is rádöbbennek arra, hogy Jézus róluk beszél és nagyon meglepi ez őket. Eleinte úgy tűnik, hogy Jézus csupán néhány történetet mesél el nekik, a végére azonban megértik, hogy mindezek tőlük szólnak. És amikor a farizeusok megértették, a példázatokot, bizony nagyon feldühödtek, mert szíven találta őket az igazság, mert rádöbbsen arra, hogy Jézus ellenük szólt ezekben a példázatokban. Jézus tehát látja, hogy megkövéredett a nép szíve, hogy fülükkel nehezen hallanak, hogy szemüket behunyták, ezért egy új módszerhez folyamodik, hogy megértesse velük Isten

igazságát. Jézus nem próbálja elrejtetni az igazságot az emberek elől. Jézus mindig elmondja az igazságot egyenes, vagy pedig ha az emberek nem hajlandók azt meghallani, akkor példázatok formájában, mindenki számára érthető módon. Hogy amikor az emberek meghallják a példázatot és felismerik a párhuzamot, megértsék Isten igazságát. Ezért folyamodott itt is Jézus a példázatokhoz.

Tizenhét. Bizony mondom néktek, hogy sok próféta és igaz kívánta látni amit nem láttok, de nem látták, és hallani amit hallotok, de nem hallották. Ezután pedig megmagyarázta nekik a magvető példázatát. Most nézzük meg a következő példázatot. Huszonnégyes vers. Más példázatot is mondott nekik. Hasonló a mennyek országa, ahhoz az emberhez, aki jó magot vetett a szántóföldjébe.

Huszonöt. De amíg az emberek aludtak, eljött az ellensége, konkolyt vetett a búza közé és elment.

Huszonhat. Amikor a zöld vetés szárba szökött, és már magot hozott, megmutatkozott a konkoly is.

Huszonhét. A szolgák ekkor odamentek a gazdához és azt kérdezték tőle. Uram, ugye jó magot vetettél a földedbe? Honnan van akkor benne a konkoly?

Huszonnyolc. Ellenség tette ezt. Felelte nekik. A szolgák erre megkérdezték, akarod-e hogy kimenjünk és összeszedjük a konkolyt?

Huszonkilenc. Ő azonban így válaszolt. Nem, mert amíg a konkoly szednétek, kiszagatnátok vele együtt a búzát is.

Harminc. Had nőjön együtt mind a kettő az aratásig, és az aratás idején megmondom az aratóknak, szedjétek először össze a konkolyt, kössétek kévébe és égessétek el, a búzát pedig takarítsátok be csűrömbé. Jézus itt rámutat tanítványainak arra, hogy az egyetemes egyház nem lesz tökéletes. Az egyházon belül is megjelennek ugyanis hamis dolgok, az egyházon belül is megjelenik majd a konkoly is a búza mellett. Bizony lesznek olyan magok, amelyek sziklás helyre esnek. És lesznek olyan magok, amelyek tövisek közé estek. És lesznek olyanok, amelyek nem teremnek gyümölcsöt. Sőt mi több, lesznek olyanok is, akik konkolyként növekszenek majd az egyházon belül a búzával együtt. Jézus azonban azt mondja, ne szaggassátok ki a konkolyt, had nőjön együtt mindkettő az aratásig, az aratás idején megmondom az aratóknak, szedjétek össze először a konkolyt, kössétek kévébe és égessétek el, a búzát pedig takarítások be csűrömbé. A gabonába tehát az ellenség konkolyt is elvet majd, vagyis az egyházon belül is támadnak majd Krisztusnak ellenségei és ezt napjainkban is megfigyelhetjük. Én egyszerűen nem értem, hogyan lehetséges az, hogy a világ minden táján nagyon sok szószéken és pulpituson olyan emberek állnak, és tanítják az igét, akik közben nem hiszik azt, hogy a biblia Istentől ihletett, és hogy az Isten ígéje. Akkor mit keresnek őt ott a szószéken vagy a pulpituson? De bizony konkoly is nőni fog a búza között. De engem mindig nagyon felkavar és feldühít az amikor felüti a fejét egy komolyabb kérdés például a bibliával kapcsolatban, és úgy tűnik, hogy mindig akadnak olyan ostoba liberális teológusok, akik ilyenkor megragadják az alkalmat arra, hogy rosszállóan nyilatkozzanak azokról, akik teljes szívükből szeretik Jézus Krisztus és akik őt követik. Sokan mondják, á ez csak a fiataloknak egy újabb hóbortja, amely mulandó. Engem az hihetetlen módon feldühít. De Isten azt mondja, engedjük csak, hogy a konkoly is nőjön együtt a búzával. Bizony, ha én Isten lennék, biztosan nem ezt mondanám. Miért küldeném is ki a munkásaimat, hogy azonnal szaggassák ki a konkolyt. De Isten tudja, hogy mit, miért tesz.

Harmincegy. Más példázatot is mondott nekik. Hasonló a mennyek országa a mustármaghoz, amelyet fog az ember és elvet a szántóföldjébe.

Harminckettő. Ez kisebb ugyan minden magnál, de amikor felnő, nagyobb minden veteménynél. És ez valóban így van, a mustármagból kifejlődő bokor, akár olyan magas is lehet, mint a pulpitusunk. Tehát valóban minden veteménynél nagyobbra nő. Sőt itt Jézus azt is mondja, hogy fává lesz, ami azért abnormálisnak tekinthető. Úgyhogy eljönnek az égi madarak és fészket raknak ágai között. Egyes igemagyarázók szerint Jézus itt arra utal, hogy a mennyek országa először csak pár emberrel kezdődik majd el, Jézus tizenkét apostolával, az apostolok jóvoltából azonban egyre inkább elterjed majd Isten ígéje, és az emberekre gyakorolt hatása egyre nagyobb méreteket ölt majd, úgyhogy végül egy hatalmas fává nővi ki magát, amelynek ágai között fészket rakhatnak majd a madarak. Tehát egyesek szerint ez a példázat az evangélium egyre dicsőségesebb, egyre nagyobb mértékű terjedését mutatja be. Ahogy először csak pár ember fogadja be és utána egyre több emberhez is eljut Isten evangéliuma. Az írásmagyarázatban való következetesség elve szerint mit is szimbolizálnak a madarak a példázatokban? A gonoszt, aki jön és felkapkodja a magokat, megakadályozva őket abban, hogy gyökeret eresszenek, majd pedig kikeljenek. A madarak tehát mindig negatív szereplők ezekben a történetekben. Ugyanúgy, ahogy az előző példázatban Jézus rámutatott arra, hogy az ellenség konkolyt vet majd a búza közé, így a konkoly és a búza együtt növekszik majd a mennyek országában, Jézust ugyanezt az elképzelést szemlélteti most egy másik példázattal, amelyben azt mondja, hogy a mennyek országa olyan, mint egy mustármag. Egy aprócska mag, amely hatalmas fává nővi ki magát, tehát tulajdonképpen abnormálisan nagyra nő. Nagyobbra nő, mint amekkorára nőni kellene. Én úgy érzem, hogy ennek mi sem jobb példája, mint az egyházak világtanácsa, amely hihetetlenül hatalmasra növekedett, egy óriási fa, a legkülönbfélepp madarak raknak fészket. És sajnos el kell mondanom, hogy nagyon sok helytelen dolgot is szívesen támogatnak. Én azonban úgy érzem, Jézus pontosan erre figyelmeztet bennünket, hogy nőnek majd ilyen hatalmas fák, amelyek azonban nem képviselik az igazi mennyek országát. És amelynek ágain sok madár fészkel majd, vagyis amely sok gonoszszágnak is otthont ad majd, mint ahogy az egyház napjainkban is.

Harmincöt. Más példázatot is mondott nekik. Hasonló a mennyek országa a kovászhoz, amelyet fog az asszony, belekever három mérce lisztbe, míg végül az egész megkel. Ezt is értelmezhetjük képfajtképpen. Az egyik értelmezés szerint, tehát amikor kovászt keverünk a tésztába, a kovásztól kel meg a tészta. És csak egy kevéske kovász kell ahhoz, hogy a tészta megkeljen. Az első értelmezés szerint tehát az egyetemes egyház először nagyon kicsi lesz, de fokozatosan egyre nagyobb méreteket ölt, és egyre nagyobb mértékben befolyásolja a világot egy pozitív értelemben. Tehát ezen értelmezés szerint az evangélium végül az egész világba elterjed és hatalmasan befolyásolja azt. Én azonban ma amikor körülnézek a világban, egy beteg világot látok, és igazából nem tudok nagyon örülni abban, hogy milyen hatalmas befolyása lenne az egyetemes egyháznak erre a világra. Hiszen a világ egyre romlottabbá válik, napról-napra egyre betegbé. Egyrészt tehát ezért tartom problémásnak elfogadni ennek a példázatnak az első értelmezését, másrészt pedig azért is, mert az igében a kovász, mindig a bűnnek a képe. Jézus is arra figyelmeztette tanítványait, hogy óvakodjanak a farizeusok kovászátlól, vagyis a képmutatástól. Pál a galatákhoz írt levelében, amikor felhívja a galatákat figyelmét bizonyos dolgokra, ezt írja a galata 5.9-ben. Egy kevés kovász az egész tésztát

megkeleszti. Amikor pedig a korintusiaknak ír, egy vérfertőzéses kapcsolatról. Azt mondja Pál az egy korintus 5.7-ben, takarítsátok ki a régi kovászt. A kovász tehát a bibliában végig a bűnnek a jelképe. Mert a kovász is egy rothadási folyamatot indít el, és ezért valóban nagyszerű képe a bűnnek, hiszen a bűn is ezt teszi az emberrel, rothadásnak indítja az embert és tönkreteszi őt. Egy másik megközelítés szerint tehát ebben a példázatban és az előző példázatokban is Jézus arra figyelmeztet bennünket, hogy az egyetemes egyházon belül is felütik majd a fejüket olyan tanítások, elképzelések, amelyek nem biblikusak, vagy az egyetemes egyházat is fogják érni gonosz hatások, és ha megnézzük az egyház történetét, valóban ezt látjuk, és az egyház a mai napig nem szabadult meg teljesen az ősi babiloni vallás befolyásától, amely szintén kovásznak tekinthető, és amelyet Konstantin császár vezetett be. Konstantin császár bizony kovászt kevert a tésztába, amikor megpróbálta mintegy összeegyeztetni a pogány hagyományokat a kereszténységgel. És ennek értelmében fogta a pogány szertartásokat, a pogány ünnepeket és kereszténnyé változtatta azokat. Behozta őket tehát az egyházba. A pogány hagyományok ünnepek formájában tehát, Konstantin császár kovászt kevert a tésztába. Ez aztán megkelesztette, mintegy megfertőzte az egész tésztát. Így tehát a napjainkban is ha körülnézünk az egyetemes egyházon belül, bizony még mindig sok helyen felfedezhetjük az ősi babiloni vallást, a pogány hagyományok maradványait. És ez alól mi sem vagyunk kivételek. És miért mondom ezt? Mert mi még mindig ünnepeljük karácsonyt és húsvétot, pedig ezek az ünnepek szintén pogány eredetűek.

Harmincnégy. Mindezt példázatokban mondta el Jézus a sokaságnak, és példázat nélkül semmit sem mondott nekik.

Harmincöt. Hogy beteljesedjék amit az úr mondott a próféta által. Példázatokra nyitom meg számat, és a világ kezdete óta rejtett dolgokat jelentek ki.

Harminchat. Ekkor elbocsátotta a sokaságot és bement a házba, tanítványai pedig ezzel a kéréssel fordultak hozzá. Magyarázd meg nekünk a szántóföld konkolyáról szóló példázatot.

Harminchét. Ő pedig így válaszolt nekik és látni fogjuk, hogy megmagyarázza a szimbólumokat.

Harmincnyolc. A szántóföld a világ. A jó mag a mennyek országának fiai, a konkoly a gonosz fiai.

Harminckilenc. Az ellenség, aki elvetette a konkolyt az ördög, az aratás a világ vége, az aratók pedig az angyalok.

Negyven. Tehát ahogy a konkolyt összegyűjtik és megégetik, úgy lesz a világ végén.

Negyvenegy. Az emberfia elküldi angyalait és összegyűjtenek országából minden botráncokozást okozót és gonosztevőt. Látjuk tehát, hogy addig azonban együtt nő majd a konkoly és a búza. És ott lesz a kovász is az egyházon belül. És lesznek romlást hozó hatások az egyházon belül. Szomorú, de igaz, hogy ezt látjuk folyamatosan.

Negyvenkettő. És a tüzes kemencébe dobják őket, ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás.

Negyvenhárom. Akkor majd az igazak fénylenek atyjuk országában, mint a nap. Akinek van füle, hallja. Ez ismét egy nagyon komoly kijelentés Jézus részéről.

Negyvennégy. Hasonló a mennyek országa a szántóföldben elrejtett kincshez, amelyet az ember miután megtalált elrejt, örömeiben elmegy, hogy eladja mindenét amilye van és megveszi azt a szántóföldet. Ennek a példázatnak megint csak kétfajta értelmezése létezik. Az egyik értelmezés szerint a mennyek országa olyan dicsőséges, hogy miután megtalálja azt valaki, mindenét eladja örömeiben, csakhogy övé lehessen ez a kincs.

Régebben én is azt a magyarázatot tettem magamévá, de aztán rádöbbsentem, hogy van egy komoly probléma a példázat ezen értelmezésével. Mégpedig az, hogy a mennyek országának kapui, nyitva állnak mindenki előtt. Nem tudjuk ezt megvásárolni, mert az üdvösséget ajándékba kapjuk Istentől. De ne feledjük, hogy a szántóföld a világot jelenti. És ki az aki mindent odaadott a világért? Jézus Krisztus. Akkor tehát ki is ez a kincs? Te vagy az. Ha visszamegyünk az ószövetségben, Rút könyvébe, gyönyörű képét látjuk itt a megváltásnak. Boáz ugyanis megvásárolta a szántóföldet, azért, hogy övé lehessen Rút. Emlékezzünk csak vissza, hogy Boáz mit mondott a testvérének. A Moár mezejéről visszatért Naomi el akarja adni azt a szántóföldet, amely rokonunké Elimeleké volt, azt gondoltam, hogy tudomásodra hozom és megmondom, vedd meg az itt ülők előtt, népem vénei előtt. Ha vállalod a rokoni kötelezettséget vállald, de ha nem vállalod, mond meg nekem, had tudjam. Mert rajtad kívül nincs más közeli rokon, utánad már én következem. Ő így szólt. Vállalom. De Boáz ezt mondta. Amikor a szántóföldet megveszed Namoitól, a Moábi Rútot, a meghaltnak a feleséget is el kell vened, hogy fenntartsd a meghaltnak a nevét örökségében. Erre azt felelte a közeli rokon. Nem tudom magamra vállalni, mert akkor a saját örökségemet teszem tönkre. Vállald magadra az én rokoni kötelezettségemet, én nem tudom vállalni. Vagyis azt mondta Boáznak. Boáz, inkább vásárolj meg te a szántóföldet, és inkább vedd te feleségül Rútot. Ezt pedig örömmel tette, mert szerelmes volt Rútba. Ebben az esetben tehát Krisztus egyháza a kincs, és Jézus megvásárolta a szántóföldet, hogy övé lehessen ez a kincs. Emlékeztek arra, amikor a sátán felviszi Jézust egy magas helyre, és az egész világot megmutatja neki. A sok-sok országot a maguk dicsőségében, és akkor azt mondja Jézusnak a sátán, ha leborulsz előttem és engem imádsz, akkor én ezt neked adom mindezt. Mert az én kezembe adatott, fölöttük a hatalom és adom ezt, akinek akarom. Ne feledjük azt, hogy Jézus nem cáfolta meg a sátán kijelentését. A világ valóban sátáni, mert az emberek a sátán kezére játszották azt. Jézus azonban eljött, hogy visszaszerezze ezt a világot Istennek, de nem úgy, hogy leborul a sátán előtt, hanem úgy, hogy önként elmegy a keresztre és a kereszten meghal értünk, ezért a világért, hogy a halálával megválthassa azt. Jézus tehát megvásárolta ezt a világot, hogy övé lehessen az ő menyasszonya, hogy magával vihesse az ő egyházát, a kincset. Amikor ezt megértettem, még gyönyörűbbé vált szememben ez a példázat. Egy hasonló párhuzamot látunk a következő példázatban is.

Negyvenöt. Hasonló a mennyek országa a kereskedőhöz is, aki szép gyöngyöket keres. Az érdekes ebben csak az, hogy a zsidók nem tartották a gyöngyöt értékesnek. A pogányok szemben volt a gyöngy értékes, a zsidók szemében azonban nem. A gyöngy tehát megint csak Krisztus egyházát jelenti, amely javarészt pogányokból áll, de természetesen zsidókból is.

Negyvenhat. Amikor egy nagy értékű gyöngyre talál, elmegy, eladja mindenét amilyen van, és megvásárolja azt. Nem Jézus tehát a gyöngy, nem kell mindenünket eladni ahhoz, hogy Jézust megvásárolhassuk. Jézust ugyanis ingyen kapjuk meg, ingyen mehetünk hozzá. Ő volt az, aki mindent odaadott értünk, hogy megválthasson bennünket.

Negyvenhét. Hasonló a mennyek országa a tengerbe kivetett kerítőhálához is, a tenger az emberiségnek felel meg, tehát a tengerbe kivetett kerítőhálához is, amely mindenféle halfajtát összegyűjt.

Negyvennyolc. Amikor megtelik kivonják a partra és leülve a jókat edényekbe gyűjtik, a hitványokat pedig kidobják.

Negyvenkilenc. Így lesz a világ végén is, eljönnek az angyalok és kiválogatják a gonoszokat, az igazak közül.

Ötven. És a tüzes kemencébe dobják őket, ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás.

Ötvenegy. Megértettétek mindezt? Kérdezte tőlük Jézus. Azok ezt felelték, igen. Hát bizony nem semmi az, hogy a tanítványok igennel válaszoltak erre a kérdésre, ehhez képes bizony én még mindig nem értem teljesen és tökéletesen ezeket a példázatokat.

Ötvenkettő. Ő pedig ezt mondta nekik. Tehát minden írástudó, aki tanítványa lett a mennyek országának, hasonló ahhoz a gazdához, aki újat és őt hoz elő Illés éléskamrájából. És valóban így van ez, hogy folyamatosan új dolgokat is felfedezünk Krisztusban és a jól ismert régi igazságokban. Aki tehát tanítványává lett a mennyek országának, hasonló ahhoz a gazdához, aki újat és őt hoz elő éléskamrájából.

Ötvenhárom. Miután Jézus elmondta ezeket a példázatokat, továbbment onnan.

Ötvennégy. Elment a hazájába és tanította őket a zsinagógában, és álmélkodva ezt mondták. Honnan van benne ez a bölcsesség és ez a csodatevő erő?

Ötvenöt. Hár nem az ács fia ez? Nem Máriának hívják-e az anyját, testvéreit pedig Jakabnak, Józsefnek, Simonnak és Júdásnak.

Ötvenhat. Nem közöttünk élnek-e még nővérei is mind. Ugyan honnan van benne mindez?

Ötvenhét. És megbotránkoztak benne, Jézus pedig így szólt hozzájuk. Sehol sem vetik meg a próféták csak saját hazájában, és a maga házában.

Ötvennyolc. Nem is tett ott sok csodát a hitetlenségük miatt.

Azt hiszem, ez az igerész önmagáért beszél, úgyhogy most imádkozzunk.

Uram arra kérünk, hogy a te szent lelked által mutasd meg nekünk a te igéd igazságát. Uram olyan sok minden van, amit szeretnénk megtanulni rólad. Kérlek, hogy adj nekünk nagyobb hitet, add, hogy jobban megismerjünk téged, hogy termést hozzunk uram, ha lehet akár százannyit. Uram had teremjünk sok-sok gyümölcsöt. És kérünk, hogy te szaggasd ki azokat a töviseket az életünkből, amelyek megfojtának bennünket és amelyek miatt nem tudnánk termést hozni. Segíts nekünk uram, hogy odaszánjuk magunkat teneked és a te országodnak, hogy a te országodat keressük először és a te igazságodat. Jézus nevében kérjük mindezt. Ámen.

Nyissuk ki bibliánkat Máté evangéliumának 14. fejezeténél

- 1-es vers. Abban az időben Heródes a nagyedes fejedelem meghallotta Jézus hírét.
2. És ezt mondta szolgálóinak. Ez keresztelő János. Ő támadt fel a halottak közül és ezért működnek általa a csodatévő erők.
3. Heródes ugyanis elfogatta Jánost, bilincsbe verette és börtönbe vettette, testvérének Fülöpnek a felesége Heródiás kedvéért.
4. János ugyanis azt mondta neki. Nem szabad együtt élned vele.
5. Heródes szerette volna megöletni, de félt a sokaságtól, mert prófétának tartották.
6. Amikor azonban eljött Heródes születésnapja, Heródiás leánya táncolt a társaság előtt és megtetszett Heródesnek.
7. Ezért esküvel fogadta, hogy bármit kér, megadja neki.
8. Az pedig anyja unszolásának engedve így szólt. Add nekem egy tálon keresztelő János fejét.
9. A király elkomorodott, de esküje és a vendégek miatt megparancsolta, hogy teljesítsék kérését.
10. Elküldte embereit, lefejeztette János a börtönben.
11. Elhozták a fejét egy tálon, átadták a leánynak, ő pedig odavitte anyjának.
12. Aztán eljöttek tanítványai, elvitték a holttestet és eltemették. Majd elmentek és hírül adták ezt Jézusnak.

Itt tehát láthatjuk keresztelő János történetét, ahogy Heródes király lefejezteti őt. Az a Heródes, akivel itt találkozunk a 14. fejezetben, Heródes Antipász, nagy Heródes király fia. A nagyedes fejedelem tisztség annyit jelent, hogy valaki egynegyednyi terület felett uralkodik. Nagy Heródesnek sok fia volt, de a sok fia közül igazából háromra bízta annak a területnek az irányítását, amely korábban az ő fennhatósága alá tartozott. Heródes Antipász, aki lefejeztette keresztelő Jánost, egy nagateai király lányát vette el feleségül. Az egyik alkalommal, amikor Heródes Antipász Rómában járt, hogy meglátogassa testvérét Fülöpöt, beleszeretett Fülöp feleségébe, Heródiásba és végül rávette az asszonyt, hogy hagyja el Fülöpöt, és menjen hozzá feleségül. Természetesen ehhez arra is szükség volt, hogy Heródes Antipász elváljon akkori feleségétől. Heródes Antipász ezt meg is tette, elvált akkori feleségétől és feleségül vette Heródiást. Keresztelő János azonban minden köntörfalazás nélkül megmondta nekik az igazat ezzel kapcsolatban, megmondta Heródesnek, hogy egyáltalán nem helyénvaló, hogy csak úgy elvált a feleségétől, és saját testvérének a feleségét vette el. Keresztelő János tehát bátran szólt az igazságot Heródes előtt, ezzel azonban természetesen magára haragította Heródest, aki börtönbe is vettette őt, sőt mitöbb szerette volna őt megöletni, csak félt az emberektől, mert a sokaság prófétának tartották Keresztelő Jánost. Jozefusz Fláviusz könyvéből, a zsidók történetéből azt is megtudhatjuk, hogy Heródes tulajdonképpen a halálát kívánta Keresztelő Jánosnak, mégpedig azért, mert Keresztelő János nagyon is népszerű volt az emberek körében, és Heródes úgy vélte, hogy reá és az ő hatalmára és pozíciójára nézve ez mindenképpen veszélyes. Heródes Antipász bukását végül is saját felesége Heródiás jelentette számára, aki egy kegyetlen és rendkívül ravasz asszony volt, mondanunk sem kell, hogy Keresztelő János ugyanúgy Heródiás haragját is magára vonta azzal, hogy nyíltan ellenezte Heródes és Heródiás házasságát. Heródiást is bosszúvágy fűtötte tehát Keresztelő Jánossal szemben. Heródiás megengedte, hogy a lánya, akit Szalomének hívtak, táncoljon Heródes születésnapján a társaság előtt. Szalomé tánca valószínűleg egy nagyon érzéki tánc lehetett, hiszen a lány megtetszett Heródesnek. Szomorú azonban

láttni azt, hogy Heródiás megengedi, hogy lánya Heródes előtt táncoljon, pedig a lány valószínűleg csak 15-16 éves lehetett. Úgy tűnik tehát, hogy Heródiásnak nem volt egy szilárd erkölcsi tartása. Szalome tehát ott táncol Heródes előtt és Heródesnek ez nagyon tetszik, majd a tánc befejezésével bizonyosan mindenki őt ünnepli mindenki neki tapsol, és a pillanat hevében Heródes megígéri neki, hogy bármit kér is tőle, azt teljesíti. Heródiás persze kapva-kap az alkalmon, valószínűleg már előre szolt a lányának, hogy mit kérjen Heródestől, így Szalomé Keresztelő János fejét kéri egy tálon. Amikor ezt Heródes meghallja, próbál kibújni a kérés teljesítése alól, de aztán mégis csak állja a szavát. Később amikor Kaligula lett Róma császára, Heródes Agrippát, Heródesnek egy másik fiát bízta meg bizonyos területek vezetésével, sőt mi több, a királyi címmel ajándékozta őt meg. Ezért látjuk az apostolok cselekedeteiben, hogy Pál Agrippa király előtt beszél. Természetesen, amikor Heródiás meghallotta, hogy Heródes Agrippa Kaligula császártól a királyi címet kapta ajándékba, elküldte a férjét, Heródes Antipászt Rómába azzal, hogy ő is kérjen a császártól királyi címet. Heródiás ugyanis semmire sem vágyott jobban, mint arra, hogy királynő lehessen. Még mielőtt azonban Heródes Antipász felért volna Rómába, Agrippa királynak tudomására jutott mindez, így hát követeket küldött Kaligula császárhoz, és figyelmeztette a császárt, hogy Heródes Antipász nem megbízható, csak a hatalomra pályázik, és könnyen elképzelhető, hogy fellázad majd a császár ellen. A császár hitt Agrippa királynak, ezért amikor Heródes Antipász megérkezett hozzá, és nemcsak hogy kérte Kaligula császárt, hogy adja neki a királyi címet, hanem Heródiás buzdítására sok pénzt is vitt magával Heródes Antipász abban a reményben, hogy le tudja fizetni a császárt, amikor tehát ott állt Kaligula császár előtt, a császár a pénz ugyan elfogadta tőle, a királyi címet azonban nem kapta meg Heródes Antipász sőt mitöbb, Kaligula császár száműzte őt, Galiába. Ezzel tehát vége szakadt Heródes Antipász uralkodásának. Bár csak Heródest száműzte Kaligula császár, Heródiásnak megengedte, hogy ott maradjon, Heródiás mégis inkább a férjével tartott. Ez volt az egyetlen tiszteletre méltó dolog Heródiásban. Heródes Antipász volt tehát az, aki elfogatta Keresztelő Jánost és börtönbe vettette, majd pedig lefejeztette. Nagyon érdekes, hogyha visszamegyünk a 14. fejezet elejére. Itt azt írja az ige, hogy amikor Heródes meghallotta Jézus hírért, amikor meghallotta, hogy mi mindent tesz Jézus, valószínűleg felébredt a lelkiismerete, biztosan lelkiismeret furdalása volt amiatt, hogy Keresztelő Jánost megölette. Amikor tehát hallott Jézusról, ő azt gondolta, hogy ez Keresztelő János aki feltámadt a halálból, és ezért tudja ezeket a bámulatos dolgokat véghezvinni. Úgy tűnik, hogy Heródes valóban hitt abban, hogy Keresztelő János egy igazi próféta volt. Tizenhárom. Amikor meghallotta ezt Jézus, eltávozott onnan hajóján egy lakatlan helyre egyedül. Valószínűleg átment a galieliai tenger másik partjára. Amikor meghallotta ezt a sokaság, utána ment gyalog a városokból.

14. Amikor Jézus kiszállt és meglátta a nagy sokaságot, megszánta őket és meggyógyította betegeiket. A galileiai tenger mindössze tizenkét kilométer széles. Ha valaki Kapernomból szeretett volna például eljutni Betsajdába, ez sem hajóval, sem gyalog nem volt egy hatalmas távolság. Sőt mi több, a partról állva, szabad szemmel is látni lehetett, ahogy a hajó átért a túlsó partra. Valószínűleg tehát itt is ez történik, ahogy Jézus hajóra száll és valószínűleg Kapernón felé igyekszik a tavon, az emberek láthatták, hogy merre tart, és a szárazföldön mintegy követték őt, úgyhogy már ők is ott voltak és várták Jézust, amikor Jézus átért a túlsó partra. Azért ez nem lehetett könnyű Jézus számára sem. Biztos megrázta őt Keresztelő János szörnyű halálának a híre, és azt látjuk,

hogy amikor Jézus ezt meghallotta, akkor eltávozott egy lakatlan helyre egyedül. Úgy tűnik, egy kicsit egyedül akart lenni, talán, hogy feldolgozza a hallottakat, egészen biztosan azért, hogy imádkozzon, mikor azonban a túlsó partról kiszállt a hajóból, ott találta a sokaságot, amely mind rávárt. Jézus az emberek láttán bizony mondhatta volna nekik, hogy menjetek el, hagyjatok magamra, én azért jöttem ide, hogy egyedül legyek és egy kicsit pihenjek. És bizony ismerek olyan embereket ma is hatalmas szolgálatokban, akik ezt tennék. Jézus azonban nem így reagált. Azt írja az ige, hogy amikor meglátta a nagy sokaságot, megszánta őket és meggyógyította betegeiket. Az Úr adjon nekünk egy ilyen szívet az emberek felé, hogy amikor jönnek utánunk, ne arra gondoljunk, hogy most miért vannak ezek itt, nem tudják, hogy egyedül akarok lenni? Hanem had induljon meg ehelyett a szívünk rajtuk. Hiszen Jézusnál is mindig ezt látjuk, Jézus szíve is mindig megindult, amikor látta az emberek szükségleteit. Az Úr adjon nekünk egy ilyen szívet. Jézus amikor egy szükségben lévő embert látott, mindig megindult a szíve. És itt is azt olvashatjuk, hogy ő megszánta a sokaságot, és meggyógyította betegeiket. Pedig tudnunk kell, hogy sokan az emberek közül nem igazán őt keresték. Nem azért mentek oda, hogy befogadják Jézust, hanem azért, mert segítségre volt szükségük, mert azt akarták, hogy Jézus gyógyítsa meg őket. Nagyon sokan nem akarták elkötelezni magukat Jézus mellett, csak az előnyöket akarták élvezni. És ezt Jézus is tudta, és nem ostromozta ezért a tömeget, nem vetette ezt a szemükre, hanem egyszerűen szolgált feléjük, meggyógyította őket és ezt csodálatos látni.

15. Amikor esteledett odamentek hozzá tanítványai és így szóltak hozzá. Lakatlan ez a hely és későre jár. Bocsásd el a sokaságot, hogy menjenek a falvakba, és vegyenek élelmet maguknak.

16. Jézus azonban ezt mondta nekik. Nem kell elmenniük, ti adjatok nekik enni.

17. Ők pedig így válaszoltak. Nincs itt egyebünk, csak öt kenyérünk és két halunk.

18. Ő pedig ezt mondta. Hozzátok ide nekem azokat.

19. Ekkor megparancsolta a sokaságnak, hogy telepedjenek le a földre, aztán vette az öt kenyeret és a két halat, feltekintett az égre, megáldotta, megtörte a kenyeret és a tanítványoknak adta, a tanítványok pedig a sokaságnak. Miután valamennyien ettek, és jóllaktak, összeszedték a maradék darabokat tizenkét tele kosárral.

21. Aki pedig evett, mintegy 5000 férfi volt, az asszonyokat és a gyermekeket nem számítva. Itt tehát az 5000 ember csodálatos megvendégelésének történetét olvashatjuk, amikor Jézus megsokasította a kenyeret és a halat, hogy mindenki jóllakhasson. Természetesen azok, akik nem hisznek a csodákban, igyekeznek mindenfélét beleolvasni a történetbe, csak hogy ne kelljen elfogadniuk azt, hogy itt valóban csoda történt. Az ígéből azt is tudjuk, hogy ez az öt kenyér és ez a két hal egy kisfiútól származott, valószínűleg az édesanyja csomagolta ezt neki ebédre. A tanítványok tehát arra kérik Jézust, hogy bocsássa el a tömeget, hogy a közeli falvakban tudjanak maguknak ennivalót vásárolni. Jézus azonban azt mondta, nem, nem bocsátom el őket, nehogy út közben elájuljanak, még valami bajuk esik, és Jézus azt mondja a tanítványoknak, nem, ti etessétek meg őket. A tanítványok persze úgy érzik, ez teljességgel lehetetlen, és ugye mondják Jézusnak csodálkozva, hogy még ha több tízezer forint értékben is lenne nálunk kenyér, akkor sem lenne elég egy ekkora tömeg megvendégeléséhez. Jézus ekkor a tanítványoktól megkérdezte, hogy mitek van, és erre András előállt ezzel a kisfiúval, akinél volt öt kenyér és két hal. De a tanítványok is látták, hogy ennyi nem elég egy ilyen hatalmas tömegnek. A kisfiú azonban odaadta a nála lévő kenyeret és a nála lévő két

halat Jézusnak aki megáldotta ezt, megtörte a kenyeret és utána szétosztották azt az emberek között. Sokan úgy próbálják megmagyarázni ezt a csodát ami történt, hogy azt mondják, az emberek abban az időben azért hordtak maguknál ennivalót, kenyeret és halat, amelyet általában a ruhájuk ujjában rejtettek el, és úgy szállítottak. Szerintük tehát ebben az esetben is arról volt szó, hogy amikor leült az a sok ezer ember, senki nem volt elővenni a saját halát, a saját kenyerét, senki nem akarta azt a többiekkel megosztani. Amikor azonban a kisfiú előállt a kenyérrel és hallal, mindenki elámult az ő nagylelkűségén, az ő önfeláldozásán, és minden aztán az egész tömeget arra indította, hogy többé ne rejtegetse a náluk lévő halat és kenyeret, vagyis mindenki elővette azt, és így mindenki jóllakott. Egyesek szerint tehát nem több ez, mint a tömegeket megmozgató kisfiú története, pedig egyértelmű, hogy ez nem így van.

22. Jézus azután nyomban kényszerítette tanítványait, hogy szálljanak hajóba és menjenek át előtte a túlsó partra, amíg ő elbocsátja a sokaságot.

23. De miután elbocsátotta a sokaságot, felment a hegyre magánosan imádkozni. Amikor beesteledett, egyedül volt ott. ezt mindenképpen fontos volt észrevennünk. Jézusnak nagyon nehéz napja volt. Először is hírt kapott arról, hogy Heródes milyen szörnyűségen úton végezte ki unokatestvérét, Keresztelő Jánost. Ennek hallatán szükségét érezte Jézus, hogy egy kicsit egyedül legyen. Ezért hajóra szállt és egy lakatlan helyre távozott. Átment a galielai tenger másik partjára, amikor azonban az emberek ezt meglátták, utána rohantak a partra, úgyhogy amikor Jézus partot ért, már az emberek is ott várták őt, a hatalmas tömeg. És Jézus tehát a nap hátralévő részét a sokasággal töltötte, úgyhogy feléjük szolgált. Érzelmileg nagyon kimerítő lehetett számára az a nap, mindenekelőtt amiatt, ami Keresztelő Jánossal történt. De nap végére valószínűleg fizikailag is nagyon elfáradhatott, hiszen egész nap a sokasággal volt, megetette őket, szolgált feléjük, majd útjára engedte őket. Egy ilyen nap után azt gondolná az ember, hogy a most jól megérdemelt pihenés következik, Jézus azonban nem a pihenést választotta, hanem ehelyett felment a hegyre, hogy ott imádkozzon. ebből is láthatjuk, hogy milyen fontos volt Jézus számára az imádság. Hogyha egy egész nap után Jézus, aki Isten fia volt, szükségét érezte annak, hogy félrevonuljon egyedül és imádkozzon, és erőt kérjen az atyától, mennyivel inkább van nekünk is arra szükségünk, hogy imádságban menjünk Isten elé és hagyjuk, hogy ő erősítsen meg bennünket. Jézus egészen biztosan fáradt volt, sokkal logikusabb lett volna a világ szemszögéből, hogyha lepihen, Jézus azonban elvonult imádkozni, és egy másik evangélium elárulja nekünk, hogy egész éjjel imádkozott. És ahogy imádkozott, megerősödött. Ugyanúgy ahogyan mi is amikor imádkozunk, Isten megerősít bennünket.

23. vers vége. Amikor beesteledett, egyedül volt ott.

24. A hajó pedig már messze eltávolodott a parttól és a hullámok között hanyódott, mert ellenszél volt. Mindenképpen tudnunk kell, hogy a Ginaret völgyben, amely a Földközi-tenger és a galileai tenger között helyezkedik el, mindig rendkívül erős szél fúj, amely a Földközi-tenger felől érkezik, és bizony felkorbácsolja a galileiai tenger hullámain is. Ahogy tehát a tanítványok Gadara környékéről Kapernón felé igyekeztek a tavon, egy nagyon komoly ellenszéllel volt dolguk. Egyáltalán nem meglepő tehát, hogy bizony nagyon küzdöttek a hullámokkal.

25. A negyedik éjszakai őrjátskor, vagyis már majdnem reggel volt, odament hozzájuk Jézus a tengeren járva.

26. Amikor a tanítványok meglátták, hogy a tengeren jár, megrettentek, azt mondták, hogy kísértet, és ijedtükben felkiáltottak. Ekkor az impozív Péter így szólt hozzá. Uram, ha te vagy, parancsold meg, hogy menjek oda hozzák a vízén.

29. Mire ő így szólt. Jöjj. Péter erre kiszállt a hajóból, elindult a vízén és Jézus felé ment.

30. Amikor azonban az erős szélre figyelt, megijedt, és amint süllyedni kezdett, felkiáltott, Uram ments meg.

31. Jézus azonnal kinyújtotta a kezét, kiragadta őt és ezt mondta neki. Kicsiny hitű, miért kételkedtél? Bámulatos ez a történet. Úgy tűnik, hogy Péter valóban a vízén járt addig, amíg Jézuson tartotta a szemét, amikor azonban hirtelen levette a szemét Jézusról, és a körülményeire kezdett nézni. Valószínűleg rádöbben arra, viharos még a tenger körülötte. Lehetséges, hogy arcul csapta őt egy hullám, és ettől hirtelen feleszmélt és arra gondolt, mit is csinálok én itt? És amint levette a szemét Jézusról, elkezdett süllyedni. Szinte hallom amint Jézus nagyon kedvesen, de nevetve mondja neki, hogy kicsiny hitű, miért kételkedtél? Egy nagyon fontos leckét tanulhatunk mi meg Péter esetéből. Mégpedig azt, hogy mennyire fontos, hogy a szemünket mindig az Úron tartsuk. Pedig olyan könnyű levenni Jézusról a szemünket és a körülményeinkre figyelni. És amikor elkezdünk a hullámokra figyelni, amelyek körülöttünk csapkodnak, és a körülményeinkre, és a problémáinkra nézünk, bizony elkezdünk süllyedni. Minden nap tartogat számunkra olyan kihívásokat, olyan nehézségeket, amelyekről elvileg elsüllyedhetünk, ha azokra figyelünk, ha megijedünk tőlük és levesszük a szemünket az Úrról. Ne vegyük tehát le szemünket Jézusról, aki Ura a tengereknek, Ura a hullámoknak, Ura a szélnek. Amíg Jézuson tartotta szemét Péter, a vízén tudott járni, a csapkodó hullámok között is, de amint levette Jézusról a szemét, elsüllyedt. És olyan jó volt látni, hogy Péter, amikor elkezdett süllyedni, azonnal tudta, hogy kihez forduljon segítségért. Jézus kiáltott, hogy Uram, ments meg. És bizony én is hányszor tettem már ezt, amikor elkezdtam süllyedni, s akkor Jézust hívtam segítségül és ő kegyelmesen mindig jött és segített. Ó kicsiny hitű, miért kételkedtél?

33. A hajóban lévők pedig leborultak előtte és ezt mondták. Valóban Isten fia vagy.

11. Bámulatos megnyilvánulását látták Krisztus Isteni hatalmának.

34. Átkelve a túlsó partra, Genezáret földjére érkeztek.

35. Amikor felismerték őt a helység lakói, embereket küldtek az egész környékre és odavittek hozzá minden beteget.

36. És kérték, hogy legalább ruhája szegélyét megérinthessék és akik csak megérintették, meggyógyultak.

Ne feledjük azonban, hogy Jézusnak nem volt egyfajta varázsköpenye, amit ha valaki megérintett, automatikusan meggyógyult. Az emberek a hitük miatt gyógyultak meg. És azzal, hogy megérintették ruhájának szegélyét, mintegy kinyilatkoztatták a hitüket, mintegy megvallották azt. Létezik egy passzív hit, ha mondhatunk ilyet, amely alatt azt értem, hogy hisszük tudati szinten azt, hogy Isten számára semmi sem lehetetlen, az Isten bármit meg tud tenni. Azt hiszem legtöbbünk ebbe a csoportba mindenképpen beletartozik. Arra gondolok például, ha valamilyen betegségben szenvedek és odajön hozzám valaki és azt mondja, hogy te meg tud téged gyógyítani, akkor én is azt mondom, hogy én igen, én tudom, hogy Isten engem meg tud engem gyógyítani. Vagy amikor ellátogatok egy kórházba, és látom, hogy nagyon sok ember kritikus állapotban van, akkor azt tudom mondani, hogy te Isten, meg tudja őket gyógyítani. És én ezt teljes szívemből hiszem is. De az valahogy más, amikor azt is mondhatnánk, hogy mintegy

aktiválódik ez a hitünk, amikor már nem csak azt mondjuk, hogy én igen, én hiszem, hogy Isten meg tud gyógyítani, hanem amikor azt mondjuk, hogy Isten meg tud téged gyógyítani itt és most. Azok az emberek is tehát akik odamentek és Jézus ruhájának a szegélyét megérintették, mintegy kinyilatkoztatták ezzel a hitüket. Kifejezésre juttatták azt, amit ők mindvégig gondoltak, hiszen nekik mindvégig az járt a fejükben, hogy igen, ha én odamegyek és megérintem Jézus ruhájának a szegélyét, akkor egészen biztosan meggyógyulok. És ez így is történt. Az ószövetségben több helyen is látjuk azt, hogy az embereknek lehetőségük nyílik arra, hogy mintegy ehhez hasonló módon kifejezésre juttassák az ő hitüket. Jézus is különböző formában erre lehetőséget nyújtott az embereknek. Például amikor Jézus sárral kente meg a vak embernek a szemét és utána azt mondta neki, hogy most menj és mosd le a sarat a szemedről, és akkor látni fogsz. Itt is Jézus lehetőséget biztosított a férfi számára, azáltal, hogy ő valóban elmegy, engedelmeskedik Jézusnak, lemossa a sarat a szeméről, mintegy kinyilvánítja a hitét, megmutatja, hogy ő valóban hisz abban, hogy meggyógyul, ha ő ezt megteszi. Amikor az Ószövetségben Emizeus próféta azt mondta Námánnak, hogy menjen, és hétszer mártózzon meg a Jordánban, akkor ugyanezt látjuk, ugyanúgy alkalma volt Námánnak ezáltal megmutatni az ő hitét. Az apostolok cselekedeteiben is azt látjuk, hogy Pál apostol kötenyét meg egyes ruházati darabjait elvitték az emberek, és amikor a betegekre helyezték azokat, meggyógyultak. És Péter esetében ugyanezt látjuk az apostolok cselekedeteiben, hogy amikor tudták, hogy Péter elmegy arra, a betegeket kifestették az út szélére, és amikor rájuk vetődött Péter árnyéka, akkor a betegek meggyógyultak. Megint csak miért, azért mert, hittek abban, hogy amikor Péter árnyéka rájuk vetődik, akkor meggyógyulnak és így módon ők ki tudták nyilatkoztatni saját hitüket. Nagyon fontos tehát a mi esetünkben is, hogy legyen alkalmunk mintegy kinyilatkoztatni, kifejezésre juttatni hitünket úgy, mint ezek az emberek, akik hittek abban, hogy amikor megérintik Jézus ruhájának szegélyét, akkor meggyógyulnak.

15.1 Akkor farizeusok és írástudók mentek Jeruzsálemből Jézushoz. Vegyük észre, hogy ezek a farizeusok és írástudók nagyon messziről érkeztek, Jeruzsálemből. Jézus ugye most Galileában van. Vagyis ezek a farizeusok és írástudók egy hetet utaztak Jeruzsálemből, hogy Jézussal beszélhessenek és mintegy tesztelhessék őt. Ezek a farizeusok és írástudók ezt mondták.

2. Miért szegik meg tanítványaid az ősök hagyományát? Ne feledjük, hogy a zsidóknak természetes volt az írott törvényeik, de az írott törvényeken kívül voltak olyan hagyományaik is, amelyek az évek során alakultak ki, s nem voltak írásba foglalva, de oly annyira meggyökereszkedtek, az ő mindennapi életükben, hogy gyakran bizony az írott törvényeknél feljebb valónak tekintették őket. Bizony napjainkban is sokszor látjuk ezt, hogy egy-egy hagyomány annyira beveszi magát egy-egy kultúrába, egy-egy gyakorlatba, hogy azt rendkívül nehéz azután megtörni. Jézus azonban nem volt hajlandó alávetni magát a hagyományoknak. Persze a zsidók kezében ott volt a tharbur is, ami több kötetben át magyarázta a zsidó törvényeket és szokásokat, mondanom sem kell, milyen sok hagyománnyal rendelkeztek a zsidók.

2. Miért szegik meg tanítványaid az ősök hagyományát, amikor ugyanis amikor étkeznek, nem mossák meg a kezüket. Most ebből természetesen ne vonjuk le azt a következtetést azonnal, hogy a tanítványok soha nem tisztálkodtak. Voltak bizonyos dolgok a zsidó hagyományok szerint, amelyek tisztátalanná tettek egy embert, és amikor valaki tisztátalanná vált, akkor nem léphetett be a templomba. És mitől vált valaki tisztátalanná?

Például attól, hogy valami tisztátalan dolgot érintett meg. Sőt mi több, ha valami olyat érintett meg az ember, amely valamikor egy tisztátalanhoz hozzáért, akkor maga az ember is tisztátalanná vált ettől. A zsidók szemében a pogányok is tisztátalanok voltak. Így hát amikor a pogányok jártak-keltek a poros úton, és ottmaradt a lábnyomuk a porban, akkor bizony a pornak azon része, amelyhez a pogányok hozzáérték, szintén tisztátalannak minősült, tehát ha egy zsidó arra járt és elvileg a pogány lábnyomaiban taposott, akkor ő maga is tisztátalanná vált. Voltak bizonyos ételek is, amelyek tisztátalanná tették az embert. A tisztálkodás tehát egy rendkívül fontos hagyománnyá vált a zsidók számára. És az is pontosan meg volt határozva, hogy hogyan kell tisztálkodni, és a megfelelően megmosakodni ahhoz, hogy az ember valóban megtisztulhasson, hogy ne legyen tisztátalan. Ezt a tisztálkodást étkezés előtt is el kellett végezni, hiszen ha az ember tisztátalan kézzel nyúlt az ételéhez, akkor tisztátalan ételt evett és maga is tisztátalanná vált. A zsidók tehát egy nagyon konkrét tisztálkodási szertartással rendelkeztek. Aki tehát meg akarta mosni a kezét, hogy ne legyen tisztátalan a keze, annak először ki kellett nyújtani mindkét kezét, és mintegy a magasba emelnie azt, majd pedig mindkét tenyerére vizet öntöttek, amely vízbe meg tudta mosni a kezét, de nagyon fontos volt, hogy ez a víz csak a csuklójáig jusson el, és utána a csuklójánál lecsöpögjön a földre. Nagyon fontos volt, hogy ez a víz ne érjen hozzá máshol a testéhez, hiszen tisztátalan volt az a víz, mert abba mosta meg a kezét, ami szintén tisztátalannak minősült mielőtt a vízzel lemosta azt. A víz tehát nem érhet a testét sehol máshol, különben tisztátalanná vált volna tőle. Mivel azonban általában elkerülhetetlen volt az, hogy a víz, amelyben megmosta a kezét az ember ne érjen az alkarjához vagy a felkarjához és ezáltal ne tegye azt tisztátalanná, de általában ez ritkán fordult elő, a következő lépésben ismét ki kellett nyújtani a kezét, csak most lefelé, a föld felé nyújtotta a kezét, és a felkarjától öntöttek az egész kezére vizet, hogy a felkarjáról és az alkarjáról is lemossa a tisztátalanságot. És miután ez is megvolt, az ember az ujjait is külön még egyszer megmosta, hogy így a víz által okozott tisztátalanságnak a legkisebb nyomai is eltűnjenek a kezéről. A tanítványok azonban nem vetették alá magukat ennek a szertartásnak, hanem egyszerűen csak nekiestek a kenyérnek és megették azt. Ez a fajta mosakodási szertartás, ez a fajta gyakorlat azonban nem volt írásba foglalva, ezt ők találták ki, ez az ő íratlan hagyományaik része volt. A farizeusok és írástudók azonban fel voltak háborodva, hogy Jézus tanítványai nem követik ezeket, és ezért mondják ezt Jézusnak, hogy miért van az, hogy a te tanítványaid megszegik az ősök hagyományát. És látni fogjuk, hogy Jézus egyszer, s mindenkorra elmondja, hogy ő mit is gondol valójában ezekről az ember alkotta hagyományokról. A farizeusok és írástudók tehát azzal vádolták Jézus tanítványait, hogy elvetik az ősök hagyományát, mert nem vetik alá magukat a tisztálkodási szertartásnak mielőtt enni kezdenének. Vegyük észre, hogy mit mond erre Jézus. Hármaskor. Ő így válaszolt nekik. Ti pedig miért szegitek meg a ti hagyományaitokért az Isten parancsolatát? Vegyük észre, hogy mit mond Jézus. Nem azt mondja, hogy ők egy újabb hagyományt szegnek meg, Isten parancsolatát szegik meg. De legyünk nagyon óvatosak, mert még a gyülekezeten belül is kialakíthatunk olyan hagyományokat és ragaszkodhatunk olyan hagyományokhoz, amelyek esetleg megszegik Isten parancsolatát. Emlékszem, egyszer ellátogatott hozzánk ide a Kosztomizai Golgotába egy hölgy Mizóri államból. Éppen itt jár Dél-Kaliforniában és a barátai elhívták őt gyülekezetbe. Ő otthon Mizóriában egy evangélikus gyülekezetet látogatott. És jól emlékszem, hogy az istentisztelet végén odajött hozzám és olyan dühös volt, hogy

szinte remegett és akkor ezt kérdezte tőlem. Amikor Ön imádkozott, miért nem fordult az oltár felé? És én először nem is igazán értettem a kérdést, de utána megismételte a kérdést. És én azt válaszoltam. Azért nem, mert nem gondolom, hogy Jézus ott lakik az oltárban. De bizony ilyenek az ember alkotta hagyományok. Vagy valaki más esetleg mondhatná, hogy miért nem fordultál Jézus szobra felé, amikor imádkoztál. Pedig egyáltalán azzal, hogy van egy Jézus szobor a mi templomunkban, vagy gyülekezetünkben, megszegjük Isten parancsát. Hiszen Isten azt parancsolja nekünk, hogy ne készítsünk emberkéz alkotta szobrokat Istenről. A fariezusok tehát eljutottak egy olyan pontra, hogy sokkal fontosabbak voltak számukra a saját hagyományaik, mint Isten parancsolatai. Ők azzal vádolták Jézus tanítványait...? Ami azt is jelentette, hogy az ő hagyományaikkal szegték meg Isten parancsolatát.

Négy. Mert Isten ezt mondta. Tiszteld apádat és anyádat, és aki gyalázza apját, anyját, halállal büntödjék.

Öt. Ti pedig így tanítotok. Ha valaki ezt mondja anyjának vagy apjának, áldozati ajándék az, amivel megsegíthetnélek, azt ebben az esetben nem köti a parancsolat, hogy tisztelje apját és anyját.

Hat. Így tettétek érvénytelenné Isten igéjét, a ti hagyományaitokért. Az igében tehát Isten egyértelműen azt mondja nekünk, hogy tiszteljük apánkat és anyánkat, ne gyalázzuk őket. A fariezusok azonban azt mondták, hogy egy esetben szabad gyalázni anyánkat és apánkat, hogyha azt mondjuk, hogy ez az ő javukra válik. Amíg tehát hozzátesszük, hogy ezt azért teszem, mert a ti javatokra válik, addig nem kell figyelembe venni a törvényt és amit Isten mond erről. És Jézus rámutat arra, hogy a saját hagyományukkal tulajdonképpen megszegték Isten parancsát. Érvénytelenné tették Isten igéjét a hagyományokért és a hagyományukkal. Jézus itt nagyon őszintén beszél és nagyon egyenesen megmondja a magáét a fariezusoknak. Mit is mond a hetes versben? Képmutatók! Találóa próféta rólatok Ézsaiás. Nyolc. Ez a nép csak ajkával tisztel engem, szíve azonban távol van tőlem.

Kilenc. De hiába tisztelnek engem, ha olyan tanításokat tanítanak, amelyek emberek parancsolatai.

Bizony az egyházon belül is azt látjuk, hogy sok helyen saját dogmatikát alakítanak ki, amelyek gyakran bizony Isten igéjénél és Isten parancsainál is feljebb való. Ugyanúgy, mint a fariezusok hagyományai esetében láthatjuk.

Tíz. Ekkor odahívta a sokaságot és így szólt hozzájuk. És itt látni fogjuk, hogy Jézus itt minden köntörfalazás nélkül, mintegy a fejükre borítja saját hagyományait. Halljátok és értsétek meg.

Tizenegy. Nem az teszi tisztátalanná az embert ami bemegy a száján, hanem ami kijön a szájából, az teszi tisztátalanná az embert. Jézus tehát felemeli hangját a fariezusok ember alkotta hagyományai ellen, hiszen az amit mond, ellene szól. Az étkezés előtti kézmosás szertartásának, de még annak a hagyománynak is, hogy bizonyos dolgok amiket eszünk, esetleg tisztátalanná tesznek bennünket.

Tizenkettő. Tanítványai ekkor hozzálépve megkérdezték tőle. Tudod-e, hogy a fariezusok megbotránkoztak amikor meghallották ezt a beszédet?

Tizenhárom. Ő pedig így válaszolt. Minden palántát, amelyet nem az én mennyei atyám ültetett, ki fognak gyomlálni. A világban tehát nőnek olyan palánták is, amelyeket nem az atya ültetett, és ezeket ki fogják gyomlálni. De vegyük észre, hogy mit mond még nekik Jézus.

Tizennégy. Hagyjátok őket. Hagyjátok őket, nem a ti dolgotok ezeket kigyomlálni. Világtalanok vakvezetői. Ha pedig vak vezet világtalant, mind a ketten gödörbe esnek.

Tizenöt. Péter ekkor ezt kérte. Magyarázd meg nekünk az előbbi példázatot. És mire gondol itt Péter? Arra, amikor Jézus azt mondta, hogy nem az teszi tisztátalanná az embert ami bemegy a száján, hanem ami kijön a szájából, az teszi tisztátalanná. Péter arra kéri Jézust, hogy magyarázza meg mit akar ezzel mondani.

Tizenhat. Ő pedig így szólt. Még ti is értetlenek vagytok?

Tizenhét. Nem gondoltok arra, hogy minden ami bemegy a szájon gyomorba jut, és az árnyékszékbe kerül?

Tizennyolc. Ami azonban kijön a szájából, az a szívből származik, és az teszi tisztátalanná az embert.

Tizenkilenc. Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamis tanúskodások, és az Isten káromlások.

Húsz. Ezek teszik tisztátalanná az embert. De az, hogy mosdatlan kézzel eszik, nem teszi tisztátalanná az embert.

Nem kell tehát egy mosakodási szertartásnak kitenni magatokat minden étkezés előtt, mert nem az teszi tisztátalanná az embert, ami bemegy a száján. Ami azonban ami kijön a szájából, megmutatja, hogy az embernek mi van a szívében. Mert a szánkon az jön ki, ami a szívünkben van. A keserűség, a düh, amint ennek hangot adunk, ezek tesznek bennünket igazán tisztátalanná.

Huszonegy. Jézus azután elment onnan és visszavonult Tírusz és Szidón területére. Tiruszt és Szidont már főnicia területén találjuk, s azt látjuk, hogy Jézus egyre inkább kivonul a szintisztán zsidók lakta területekről.

Huszonkettő. És akkor egy kánaáni és egy főniciai asszony, aki arról a környékről jött, így kiáltott. Uram Dávid fia, könyörülj rajtam, leányomat kegyetlenül gyötri a gonosz lélek.

Huszonhárom. Jézus azonban nem válaszolt neki egy szót sem. Erre odamentek hozzá tanítványai és kérték. Bocsásd el, mert utánunk kiáltozik. A tanítványok tehát kérték Jézust, hogy tegyen már valamint ezzel az asszonnyal, mert mintegy idegesítette őket az az asszony. Jézus azonban ezt mondta.

Huszonnégy. Én nem küldettem máshoz, csak Izrael házának elveszett juhaihoz.

Huszonöt. Az asszony pedig odaérve leborult előtte és ezt mondta. Uram, segíts rajtam.

Huszonhat. Jézus erre így válaszolt. Nem jó elvenni a gyermekek kenyerét és odadobni a kutyáknak.

Huszonhét. Az asszony azonban így felelt. Úgy van uram. De hisz a kutyák is esznek a morzsákból, amelyek uruk asztaláról hullanak.

Huszonnyolc. Ekkor így szólt hozzá Jézus. Asszony, nagy a te hited, legyen úgy, amint kívánsz és meggyógyult a leánya még abban az órában.

Ahogy ezt olvassuk, úgy tűnik, hogy Jézus nagyon hidegen, elutasítóan, majdhogy nem sértőn bánt ezzel az asszonnyal. Néhány dolgot ezen a ponton mindenképpen le kell szögeznünk. Először is azt, hogy Jézus kezdettől fogva tudta, hogy meg fogja gyógyítani ennek az asszonynak a lányát, hiszen Jézus mindent tud. Jézus pontosan tudja, hogy kinek mi van a szívében és belelátott ennek az asszonynak a szívébe is. Látta, hogy milyen hit van ebben az asszonyban. És amit mondott azért mondta, hogy nagyon ügyesen elvezesse ezt az asszonyt arra a pontra, ahol ő meg tudja vallani Jézusnak az ő hitét. Jézus tehát először nem válaszolt ennek az asszonynak, nem szólt semmit. Az

asszony azonban nem hagyta magát, kitartott és olyannyira kitartó volt, hogy már a tanítványok mentek oda Jézushoz és kérték, hogy tegyen valamit, mert annyira idegesítette őket ez az asszony. És utána Jézus a következőket mondja. Én nem küldettem máshoz, csak Izrael házának elveszett juhaihoz. Biztos vagyok benne, hogy az asszony is hallotta azt amit Jézus mondott. De az asszony még ekkor sem adta fel és Jézus erre így válaszolt. Nem jó elvenni a gyermekek kenyerét. Izrael gyerekeire gondol itt Jézus. A héber nyelvben a kutyákra két különböző szót használtak. A zsidók gyakran a pogányokat is kutyáknak nevezték, és ez egy nagyon kemény pjeoratív jelentés hordozó kifejezés volt. Hozzá kell tennünk, hogy a héber nyelvben nem voltak szitok szavak. Szerintem bámulatos az, hogy a zsidó nyelvben nincsenek olyan szavak, amelyekkel káromkodni lehetne. Ha tehát egy zsidó ember káromkodni akar, akkor ezt más nyelven kell megtennie, mert a héber nyelvben erre nem talál alkalmas szavakat. Amikor azonban a zsidók valakiről azt mondták, hogy kutya, ez egy nagyon erős pjeoratív jelentés hozó szó volt. És a zsidók a pogányokra általában azt mondták, hogy kutyák, pogány kutyák. És miért kutyákat mondtak? Mert abban az időben sok kóbor kutya volt, amelyek falkákba verődtek, és rátámadtak az emberekre, nagyon veszélyesek voltak és mindenki utálta őket. Ezért hordozott tehát abban a korban a kutya egy ilyenfajta pjeoratív jelentést. De a héberben egy másik szót is használtak a kutyára, amely valójában egy kis kutyát jelentett. Kiskutyákról volt tehát szó, akik ott voltak az asztal körül, amikor a gyerekek vacsoráztak. Abban az időben tehát az étkezéshez még nem használtak evőeszközöket, hanem kézzel ettek, és miután befejezték az étkezést, egy kenyérdarabba törölték meg a kezüket. Ezzel törölték le a zsírt, és a maradékot a kezükről. És utána általában fogták azt a kenyérdarabkát és odadozták a kiskutyáknak az asztal körül. Amikor tehát Jézus azt mondja, hogy nem jó elvenni a gyermekek kenyerét és odadozni a kutyáknak, akkor mindenki értette abban a kultúrában, hogy miről van szó. Az asszony azonban ezt hallván így felelt. Úgy van ura, de hisz a kutyák is esznek a morzsából, amely uruk asztaláról hullanak. És erre Jézus azt mondta, asszony nagy a te hited, legyen úgy, amint kívánod. Az asszony hite volt tehát az amely mondhatni szóra bírta Jézust. És amely áttört Jézus látszólagos vonakodásán, hogy segítsen az asszonynak. A hit tehát győzedelmeskedett. Egy olyan anyát látunk itt, aki nagyon el van keseredve. És sokan közületek is anyaként el vagytok keseredve, mert a lányaitok rossz úton járnak. Azt lehet, hogy nem mondanátok, hogy gonosz lélek gyötri a lányaitokat, de valószínűleg ti is el vagytok keseredve úgy, ahogy ez az asszony is. Ti is legyetek olyan kitartóak mint ez az asszony, ő is odament Jézushoz és nem volt hajlandó elmenni, amíg Jézus nem segített neki. Legyetek ti is ilyen kitartóak, hiszen ennek az asszonynak a hite végül győzedelmeskedett. És aztán mit is mondott neki Jézus? Asszony, nagy a te hited. Érdekes, ezt mondja Jézus a római századosnak is.

Huszonkilenc. Jézus azután eltávozott onnan, elment a galileai tenger mellé, felment a hegyre és ott leült.

Harminc. Nagy sokaság ment hozzá, és bénákat, nyomorékokat, vakokat, némákat és sok más beteget vittek magukkal. Ezeket Jézus lába elé tették, és ő meggyógyította őket.

Harmincegy. A sokaság pedig csodálkozott, amikor látta, hogy a némák beszélnek, a nyomorékok épek lesznek, a bénák járnak, a vakok pedig látnak, és dicsőítette Izrael istenét.

Harminckettő. Jézus pedig akkor odahívta tanítványait, és így szólt. Szánakozom a sokaságon, mert már három napja velem vannak és nincs mit enniük. Éhesen pedig nem akarom őket elbocsátani, nehogy kidőljenek az úton.

Harminchárom. Tanítványai így válaszoltak. Honnan volna itt a pusztában annyi kenyerünk, hogy jóllakassunk ekkora sokaságot?

Harmincnégy. Jézus megkérdezte tőlük. Hány kenyeretek van? Ők így feleltek. Hét, és egy kevés halunk.

Harmincöt. Ekkor megparancsolta a sokaságnak, hogy telepedjenek le a földre.

Harminchat. Azután vette a hét kenyeret és a halakat, hálát adott, megtörte és a tanítványoknak adta, a tanítványok pedig a sokaságnak.

Harminchét. Mindnyájan ettek és jóllaktak, azután összeszedték a maradékokat hét telekosárral.

Harmincnyolc. Négyezer férfi volt aki evett, asszonyokat és a gyermekeket nem számítva.

Harminckilenc. Ezután elbocsátotta a sokaságot, beszállt a hajóba és lement Magadán vidékére. Magadán városa körülbelül három kilométerre feküdt Kapernán városától, mégpedig a déli irányban. A régészek meg is találták ennek a városnak a maradványait, ahonnan többek között Mária Magdolna is származott. Nagyon érdekes, hogy úgy tűnik, valaki nem olvasta el igazán figyelmesen a bibliát. Egy templomot emeltek ugyanis Magadán város romjainál, amelyet a kenyér és hal templomának neveztek el, azt állítva, hogy Jézus pontosan azon a helyen vendégelte meg a négyezer embert. A baj ezzel az, hogy az ige itt azt mondja, hogy Jézus elbocsátotta a sokaságot, beszállt a hajóba és lement Magadán vidékére. Tehát Magadán vidékére csak azután érkezett, hogy megvendégelte a négyezres tömeget. Ha azonban ellátogatunk Izraelbe, hiszen biztosan ide is elvisznek bennünket, sokan ugyanis valóban váltig állítják, hogy a négyezer ember megvendégelésére ott került sor Magadán városában, ahol ma a templom áll.

Nyissuk ki bibliánkat a Máté evangéliumának 16. fejezeténél.

Egy. A fariezusok és a szadoceusok odamentek, hogy kísértsék őt. Kérték, hogy mutasson mennyei jelt nekik.

Kettő. Ő azonban így válaszolt. Amikor esteledik, ezt mondjátok. Szép idő lesz, mert vöröslik az ég.

Három. Reggel pedig. Ma zivatar lesz, mert vörös és borús az ég. Képmutatók. Az ég arcát meg tudjátok ítélni, az idők jeleit pedig nem tudjátok? Az Úr itt megfeddi a fariezusokat és a szadoceusokat azért, mert nem képesek megítélni az idők jeleit. Amikor a fariezusok és szadoceusok jelet követeltek tőle, azt mondja Jézus. Amikor esteledik ezt mondjátok, szép idő lesz, mert vöröslik az ég. Reggel pedig, ma zivatar lesz, mert vörös és borús az ég. Most tehát ezzel azt mondja nekik, hogy van elég sütnivalótok ahhoz, hogy amikor az égre néztek, meg tudjátok mondani, hogy milyen lesz az időjárás. Arra azonban nem vagytok képesek, hogy az idők jeleit megítéljétek? Ismerniük kellett volna ugyanis az idők jeleit. Ha igazán jól ismerték volna saját írásaikat, tudták volna, hogy azokban az időkben kellett eljőnnie a messiásnak. Hiszen a Dániel könyvében egyértelműen látható, hogy 483 évvel azután, hogy parancsot adnak Jeruzsálem újjáépítésére, eljön a messiás, a király. Ha elég jól ismerték volna írásaikat, akkor felismerték volna a jeleket. És bizony gyakran elgondolkodom azon, hogy Isten vajon mit is gondol, amikor azt látja, hogy olyan sok ember vak és fogalmuk sincs arról, hogy Jézus Krisztus hamarosan visszatér. Azt hiszem Isten nekik is azt mondaná, hogy miért vagytok ilyen ostobák, az időjárást meg tudjátok mondani, megvizsgáljátok a légkört, a szélmozgását, a légnyomást, de az idők jeleit vakok vagytok.

Négy. E gonosz és parázna nemzedék jelt követel, de nem adatik neki más jel, csak a Jónás próféta jele. Ezzel otthagyták őket és elment. Tehát Jézus azt mondja, hogy jelet kértek? Mondtam már korábban is, hogy nem adatik nektek más jel, mint a Jónás próféta jele.

Öt. Amikor a tanítványok átmentek a túlsó partra, elfelejtettek kenyeret vinni magukkal.

Hat. Jézus így szólt hozzájuk. Vigyázzatok és őrizzétek a fariezusok és szadoceusok kovászatól. Korábbi bibliaórák alkalmával már elmondtuk azt, hogy bibliában a kovász mindig valami gonoszat jelent. A kovászt használják tehát ahhoz, hogy a tésztát megkelesszék, hogy a tészta felfújódjon azáltal, hogy bizonyos bomlási folyamatok indulnak el a kovásznak köszönhetően. A kovász tehát a bűnt jelképezte, itt pedig konkrétan a képmutatást. Egy másik evangéliumban ugyanis azt mondja Jézus, hogy vigyázzatok, őrizzétek a fariezusok és szadoceusok kovászatól, a képmutatástól.

Hét. Ők pedig így tanakodtak egymás közt. Nem hoztunk kenyeret.

Nyolc. De Jézus észrevette és így szólt hozzájuk. Mit tanakodtak azon kicsiny hitűek, hogy nincs kenyereitek.

Kilenc. Még mindig nem értitek? Nem emlékeztek az ötezer ember öt kenyérére? És arra, hogy hány kosár maradékot szedtetek össze?

Tíz. A négyezer ember hét kenyérére sem emlékeztek? És arra sem, hogy hány kosár maradékot szedtetek össze? Vagyis Jézus azt mondja nekik, még mindig nem értitek, hogy itt nem a kenyérről van szó? Hogy én tudok kenyérről gondoskodni. Hogy én itt most nem arra gondolok.

Tizenegy. Miért nem értitek meg, hogy én nem kenyérről beszéltem nektek. Őrizzétek a fariezusok a szadoceusok kovászatól.

Tizenkettő. Ekkor értették meg, hogy nem azt mondtam, hogy a kenyér kovásztától óvakodjanak, hanem a fariezusok és szaduceusok tanításától. Jézus és tanítványai azután elhagyták a gallileai tenger környékét, és északabbra mentek, arra a területre, amelyet akkor Cézárea Filippinek hívtak. Ott ered a Jordány folyó is, a Herman hegység lábánál.

Tizenhárom. Amikor Jézus Cézárea Filippi területére ért, megkérdezte tanítványait. Kinek mondják az emberek az emberfiát?

Tizennégy. Ők így válaszoltak. némelyek keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, mások pedig Jeremiásnak, vagy valamelyik prófétának.

Tizenöt. Erre megkérdezte tőlük. Hát ti kinek mondotok engem?

Tizenhat. Simon Péter megszólalt és így felelt. Te vagy a Krisztus, az élő Isten fia.

Tizenhét. Jézus így válaszolt neki. Boldog vagy Simon Jóna fia, mert nem test és vér fedte fel ezt előtted, hanem az én mennyei atyám.

Tizennyolc. Én pedig ezt mondom neked. Te Péter vagy, és én ezen a kősziklán építem fel egyházamat, és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta. Kétfajta módon értelmezhetjük ezt az ígérést. Az egyik értelmezés szerint Krisztus Péter személyére építi majd az ő egyházát. A másik értelmezés szerint azonban nem Péter személyére épül Krisztus egyháza, hanem arra, amit Péter mondott, hogy Krisztus az élő Isten fia. A katolikus egyház az első értelmezés alapján vallja, hogy az egyház Péterre, Péter személyére épül. Ezzel az értelmezéssel azonban vannak problémák. Először is Jézus azt mondja, te Péter vagy. Az eredeti görögben ezen a helyen a Petrosz szó szerepel, amely egy kis követ jelent. És utána azt mondja, hogy én ezen a kőszikrán, és itt egy másik szót használ, a Petra szót, amely hatalmas követ, valóban egy kősziklát jelent. Azt mondja tehát, hogy én ezen a kősziklán építem fel egyházamat és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta. Az egyház tehát nem a kis kőre, hanem a hatalmas sziklára épült. Pál apostol a korintusiakhoz írt első levelében a 3. fejezet 11-es versében ezt mondja. Mert más alapot senki sem vethet a meglévőn kívül, amely a Jézus Krisztus. Vegyük észre, hogy nem azt mondja, hogy az alap Simon Péter, hanem az alap Jézus Krisztus. Az emberek azonban megpróbáltak más alapot vetni Péter személyében. Ennek fényében tehát egyre nyilvánvalóbbá válik az, hogy nem Péter az egyház alapja, nem őrá épül az egyház. Hanem Jézus krisztusra és Péter azon kijelentésére, hogy Jézus Krisztus valóban a messiás, a megváltó, az élő Isten fia. Jézus krisztusra épül tehát az egyház. Ő az egyház szilárd alapja. Valószínűleg Péter akkor ezt nem tudatosította, de ő abban a pillanatban Istentől kapott egy nagyon fontos kinyilatkoztatást, amikor Péter azt mondja, te vagy a Krisztus, az élő Isten fia. Mit mond neki Jézus. Azt mondja. Boldog vagy Simon Jóna fia, mert nem a test és vér fedte fel ezt előtted. Vagyis ez nem a saját fejedből pattant ki, hanem az én mennyei atyám, aki ezt neked megmutatta. És szerintem Péter nem is tudatosította, hogy ez egy isteni kinyilatkoztatás volt, mintha ösztönösen jött volna belőle ez a reakció, válasz Jézus kérdésére. Isten gyakran, teljesen természetes módokon szól hozzánk, olyannyira, hogy nem is tudatosítjuk, hogy itt Isten szól hozzánk. Mert mi valahogy mindig azt várjuk, hogy Isten minden esetben egyfajta természetfölötti módon szól majd hozzánk. Mintha azt várnánk, hogy transzba essünk, és meghalljuk az angyali kórust, és égnek áll a hajunk, én nagyon furán érezzük magunkat, s akkor a távolban meghalljuk Isten öblös hangját, amint hozzánk szól. És úgy képzeljük, hogy ez jelenti azt, hogy Isten szól hozzánk. De Isten sokszor olyan természetes módokon szól hozzánk, és olyan természetes módokon vezet bennünket, hogy az szinte már természetfölötti. Mi azonban előfordul, hogy olyan tompák vagyunk szellemi értelemben, hogy nem is

tudatosítjuk azt, hogy esetleg Isten szól hozzánk, vagy Isten vezet bennünket. És sokan mondják, de hát én még sohasem hallottam Isten hangját, nekem soha nem volt egy ilyen megtapasztalásom, hát valószínűleg azért nem mert mindig azt várod, hogy valami természetfölötti módon szóljon hozzád Isten. Pedig Isten gyakran természetes módokon munkálkodik, és ez gyönyörű. Azért fontos az, hogy meglássuk a természetfölöttit a természetesben. Az pedig még ennél is fontosabb és még ennél is nehezebb, hogy meg tudjuk ítélni mia természetes, és mi a természetfölötti. Ez bizony a legnehezebb, amikor el kell döntetünk, hogy ez most Istentől jött, vagy ezt most én mondom magamnak és ezt csak én akarom most így. Ezt tehát nagyon nehéz, mert a természetfölötti nagyon gyakran természetesen formában érkezik hozzánk. A természetfölötti mindig természetfölötti formában érkezne, akkor semmi problémánk nem lenne különbséget tenni aközött, hogy mi a természetes és mi a természetfölötti. Ugye Isten szentháromság, az atya, a fiú és a szentlélek. Én azonban szellemi lélek és test vagyok. És én Istennel a szellemem szintjén tudok értekezni. Pál a római levélben elárulja nekünk, hogy maga a lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk. De amikor a saját lelkünk tesz nekünk, a mi értelmünknek valamiről bizonyosságot, akkor az szintén egy gondolat formájában jelenik meg, amely belülről jön. Amikor felismerek valamit, vagy valami engem megihlet, de valamikor ez nem Istentől jön, hanem egyszerűen csak saját magamtól. Mivel tehát mind a kettő, akár az én saját elképzeléseim, akár Istentől jövő elképzelések, vagy a sugallatok, a gondolati szinten jelennek meg az értelmemben, rendkívül nehéz megítélnem, hogy egy adott gondolat, ez most az én gondolatom, vagy egy Istentől jövő gondolat, Isten ültetett el a szívemben. És itt van Péter és átsuhan az agyán ez a felismerés, ő pedig fogja magát és egyszerűen kimondja azt. Jézus megdicséri őt és azt mondja, Péter, ezt az én atyám nyilatkoztatta ki neked.

Tizenkilenc. Neked adom a mennyek országának kulcsait és amit megkötsz a földön, kötve lesz az a mennyekben is, és amit feloldasz a földön, oldva lesz az a mennyekben is. Nekünk Isten gyermekeiként hatalmunk van arra, hogy megköttözzük a sötétség hatalmait, és Isten munkáját előrevigyük. Isten hatalmat adott nekünk, a szellemi hatalmasságok és fejedelemségek felett megköthetjük őket és előremozdíthatjuk Isten munkáját.

Húsz. Azután megparancsolta tanítványainak, ne mondják meg senkinek, hogy ő a Krisztus. És miért mondja ezt Jézus a tanítványainak? Nem akarta, hogy az emberek idő előtt tudomást szerezzenek az ő kilétéről. Mert ki volt jelölve egy nap, amikor majd a messiás felfedi magát a nép előtt. Ez a nap pedig Krisztus dicsőséges jeruzsálemi bevonulásának napja volt. Ezen a ponton azonban még azt mondja tanítványainak, igen, Isten nyilatkoztatta ki nektek, de egyelőre ne mondjátok el ezt senkinek. A későbbiekben látni fogjuk, hogy amikor elérkezett annak az ideje, akkor Jézus elküldött két tanítványt és ezt mondta nekik. Menjetek az előttek fekvő faluba és ott mindjárt találtok egy megkötött szamarat a csikójával együtt. Oldjátok el és vezessétek hozzám. És Jézus ezen a számaron vonul be Jeruzsálembe, beteljesítve Zakariás próféta próféciaját. Mondjátok meg Sion leányának, íme királyod jön hozzád, szelíden és számaron ülve, igavonó állat csikóján. Mindennek azonban még nem érkezett el az ideje. És Jézus el akarta kerülni, hogy az emberek idő előtt elkezdjék őt királyként ünnepelni, esetleg megpróbálják tüzzel-vassal megalapítani az eljövendő megígért királyságot. A zsidók nagyon várták már a messiást, mert azt gondolták, hogy amikor a messiás megérkezik, és

megalapítja Isten országát, akkor ez azt jelenti majd, hogy megszabadítja őket a rómaiak igaától, hogy elűldözi a rómaiakat az országból. Jézus tanítványai tehát most már tudják, hogy Jézus a megváltó, az Isten fia.

Huszonegy. Ettől fogva kezdte el mondani Jézus Krisztus a tanítványainak, hogy Jeruzsálembe kell mennie, sokat kell szenvednie a vénektől, az írástudóktól és a főpapoktól, meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia.

Huszonkettő. Péter ekkor magához vonta őt és feddeni kezdte. Isten mentsen uram, ez nem történhet meg veled. Ezt mondta Péter, a köszikla.

Huszonhárom. Ő pedig megfordult és így szólt Péterhez. Távozz tőlem sátán, botránkoztat sz engem, mert nem az Isten szerint gondolkozol, hanem az emberek szerint. Bizony én is sokszor vagyok így ezzel, hogy nem az Isten szerint gondolkodom, hanem az emberek szerint. Nem tudok különbséget tenni azok közül a dolgok közül amelyek Istentől valók, és azok amelyek a világtól. Vegyük észre, hogy Péter az egyik pillanatban még Istentől kap egy kinyilatkoztatást. A másik pillanatban azonban már sátán filozófiájának ad hangot, a pokol filozófiájának. Hogy Isten mentsen uram, ez nem történhet meg veled. Ezzel tulajdonképpen Péter arra bátorította Jézust, hogy a könnyebbik utat válassza, hogy próbáljon kibújni a kereszthalál alól. Ez volt az ördög célja, hogy Krisztus ne jusson el a kereszting. Mert a kereszting elengedhetetlen fontosságú volt a mi üdvösségünk szempontjából. A kereszting nélkül nem váltattunk volna meg, de a sátán nem csak Jézus fülébe súgta meg ezt, hanem az emberek fülébe súgja ezt napjainkban is. Azt mondja neki, ne akard a keresztinget, nem kell az neked. És miért mondja ezt a sátán? Azért, mert tudja, mennyire fontos nekem tudatosítanom, hogy Jézussal együtt én is keresztfeszítettem. Az én ó emberem keresztre feszített Jézussal együtt, hogy többé ne a testben járjak és a test vágyai szerint éljek, hanem Istennek szánjam oda az életem. És Jézus akaratát kövessem, aki szeret engem, és a saját életét adta értem. A sátán azonban mindebben meg akar akadályozni bennünket, nem akarja, hogy eljussunk Jézus Krisztus keresztingéhez. Inkább azt mondja nekünk, minek neked a kereszting? Él csak a saját testi vágyaid szerint. Ugorj fejest a bűnbe és élvezd amíg lehet. Jézus azonban a keresztingre mutat és azt mondja, ez az egyetlen út, neked pedig meg kell vallanod, hogy a te óembered keresztingre feszített Jézussal együtt. Az óemberünk meghalt ott Jézussal együtt a keresztingen. Pál apostol azt mondja, akkor még miért teszünk úgy, mintha élne. Hogyan élhetnénk már a szerint, hiszen az meghalt. Péter tehát az egyik pillanatban még Istentől kap kinyilatkoztatást, és ezt mondja el Jézusnak, a másik pillanatban azonban már a sátán szavait szólja. És mindez egy nagyon fontos dolgot saját magunkról is elárul nekünk. Még pedig azt, hogy sokszor mi sem tudjuk megkülönböztetni, hogy mi az ami Istentől való és mi az, ami nem. Bárcsak lenne erre valami egyszerű válasz, egy jó kis receptem. Hiszen olyan sokszor teszem fel én is a kérdést, hogy ez most Istentől, vagy ez az én elképzelésem? Én személy szerint mindig próbálom magam az ígéhez tartani és megnézem, hogy ez a valami, ez az elképzelés, ez a gondolat, mennyire áll összhangban az ígével. Ha valami nem áll összhangban az ígével, akkor arról egészen biztosan tudhatom, hogy nem Istentől való, mert Isten soha sem hazudtolja meg önmagát. Soha nem mond ellent a saját ígéjének. Péter tehát azt mondta Jézusnak, Isten mentsen uram, ez nem történhet meg veled. Tulajdonképpen Péter itt azt mondja Jézusnak, hogy ments meg magad uram, mert erre nem kerülhet sor, bújj ki ez alól valahogy. Ezután mit mond Jézus a huszonnegyedik versben? Azt mondja. Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztingjét, és kövessen engem. Ha

Jézust akarom követni, akkor meg kell halnom önmagamnak. Akkor igenis, fel kell vennem a keresztet, sőt mi több, nekem is oda kell mennem a kereszthez és le kell tennem saját álmaimat, saját vágyaimat, saját céljaimat, saját elképzeléseimet, és hagynom kell, hogy az őemberem Krisztussal együtt a kereszten megfeszíttessen, hogy Krisztus Jézusban új életem lehessen. Én képtelen vagyok azt az életet élni, amit Isten számomra eltervezett, én képtelen vagyok ezt megtenni az ő szent lelke nélkül. Én nem járhatok egyszerre lélekben és testben. És mindennap halottnak kell nyilvánítanom az őemberemet. Mert az még mindig megpróbál visszatérni és elfoglalni a trónt. Pál apostol is azt mondja, hogy egy folyamatos harc folyik a test és a lélek között. Folyamatosan tusakodnak, és mi bizony gyakran nem azt tesszük, amit szeretnénk tenni. Erről ír Pál a Róma hében is ahol azt írja, hiszen nem azt teszem amit akarok a jót, hanem azt cselekszem, amit nem akarok, a rosszat. Én nyomorú ember, ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből. És mi is így vagyunk ezzel. Már tudjuk, hogy milyen életet szán nekünk Isten. Már megtapasztaltuk az ő jóságát és mégis gyakran nem azt tesszük, amit tenni szeretnénk. És mégis, bár ezerszer megígérjük, hogy többé nem teszünk egy bizonyos dolgot, mégis megteszük azt újra és újra. Mennyire nyomorultak is vagyunk mi. Figyeljük csak meg, hogy a római levél hetedik fejezetének végén Pál többé nem próbál saját magán segíteni. Már nem azt kiáltja és kérdezi, ó hogyan változhatnék meg? Pál most már eljutott önmagának a végére. Rádöbrent arra, hogy a saját próbálkozásai mind meddő próbálkozások voltak. Így hát most már külső segítségért folyamodik. És Pál így kiált. Én nyomorú ember, ki szabadít meg engem ebben a halálra ítélt testből? Pál most már tudja, hogy ő saját magát nem tudja kiszabadítani a nyomorúságból. De a következő mondatban választ is ad saját kérdésére. Hála az Istennek, a mi urunk Jézus Krisztus, ő az aki megszabadít, ő az akinek köszönhetően győzedelmeskedhetek. Jézus Krisztus az, aki megszabadít, neki köszönhetem, hogy nem kell többé a testemnek rabszolgájaként élnem. A hetedik fejezetben még nagyon sok az én szócska. Pál folyamatosan azt mondja, hogy én, én, én. A nyolcadik fejezetben azonban mindennek már nyoma sincs. És Pál a lélekről kezd beszélni, és arról, hogy győzelmet arathatunk a lélek által életünkben. Ha tehát valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem. Utána Jézus a következőket mondja.

Huszonöt. Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti. Ha ugyanis te az életedet Jézus Krisztuson kívül valami másban akarod megtalálni, végül elveszíted azt örökre. Aki pedig elveszti az életét énértem, megtalálja, mert megtudja, hogy milyen az igazi élet.

Huszonhat. Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall, vagyis lelkét elveszíti. Képzeld csak el, hogy kiengedtük a szellemet a palackból, és most van három kívánságunk, bármit kérhetünk. Képzeld csak el, hogy bármit kérhetnél, amit csak akarsz. Vajon mit kérnél? És képzeld el, hogy meg is kapnád azt a valamit, amire nagyon vágysz. De közben elvesztenéd a saját lelkedet. Akkor mire mennél azzal a teljesült kívánsággal. Mit használna neked, ha az egész világot megnyernéd, de a lelkedet elveszítenéd. Jézus is ezt mondja tehát. Tagadd meg önmagadat, vedd föl a keresztet és kövess engem. Hiszen mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall. A másik fontos kérdés az az, hogy mennyit ad az ember a lelkéért cserébe. Isten álláspontját, ugye ismerjük. Számára fontosabb és értékesebb a mi lelkünk az egész világnál. Ha neked felajánlanák az egész világot a lelkedért cserébe, és ha te belemennél ebbe az üzletbe, ez egy rendkívül ostoba döntés lenne. A lelked ugyanis örökkévaló. Ez a világ elmúlik egyszer, a lelkünk azonban

örökkévaló. Ha tehát te a lelkedet adod a világért cserébe, akkor valami hihetetlen értékeset és örökkévalót adsz oda olyan valamiért cserébe, ami mulandó és Isten szemszögéből nézve ezt az üzleti tranzakciót, egy szörnyű hibát követsz el, és ostoba üzletet kölsz ezzel. Vajon mi, miért lennénk hajlandók odaadni a lelkünket. Néha megjelenik egy-egy olyan film a piacon, amelyben jön a sátán és valamit felajánl egy ember lelkéért cserébe. Vajon mi mennyiért adnánk el a lelkünket? Engem gyakran nagyon is sokkol az, hogy az emberek miért cserébe hajlandók odaadni az ő lelküket. Engem sokkol az, hogy az emberek mennyire értéktelennek tartják saját magukat, és az örök életet is. Azt látom, hogy az emberek ostoba dolgokért cserébe adják oda lelküket. Eladják a lelküket egy kis büszkeségért cserébe, vagy egy kis múltó élvezetért cserébe. Vagy hírnévért, vagy dicsőségért cserébe. Hihetetlen, hogy mennyire olcsón adják lelküket. És annyira szomorú az, hogy az emberek szemében a saját lelkük egyáltalán nem értékes. Pedig Isten szemében felbecsülhetetlen értékű.

Huszonhét. Mert eljön az emberfia atyja dicsőségében angyalaival együtt. Jézus tehát azt mondja most, keresztrefeszítenek, megölnék, harmadnapra feltámadok, felmegyek az atyához, de utána újra eljövök atyám dicsőségében, angyalaimmal együtt. És akkor megfizet mindenkinek cselekedetei szerint az emberfia.

Huszonnyolc. Bizony mondom néktek, hogy vannak az itt állók között némelyek, akik nem ízeleik meg a halált addig, amíg meg nem látják az emberfiát, amint eljön az ő országával. Mit akar ezzel Jézus mondani? A választ erre a kérdésre a 17. fejezetben találjuk. Ezt azonban majd jövő héten nézzük meg. Szolgáljon felétek ezen a héten is Isten ígéje Isten szent lelke által oly sok mindennel szembesültük saját lelketekben. Azért imádkozom, hogy munkálkodjon Isten a szívetekben és ha még nem mentetek oda a kereszthez, ahol győzelmet arathatunk Jézus Krisztusban, akkor azért imádkozom, hogy jussatok el a kereszthez ezen a héten. Hogy eljuthassatok önmagatok végére, hogy le tudjatok tenni mindent Jézus lába elé a keresztnél. Felismerve azt, hogy az óemberünk Jézus Krisztussal együtt a kereszten megfeszítettett, hogy többé ne a bűn uralkodjon felettünk, hanem Isten lelke vezethessen bennünket, had tudjunk győzedelmes életet élni Krisztusban. És azok, akik egy ideje már a pusztában bolyonganak, s csak egy sivárságot tapasztaltak a keresztény életükben had tudjanak átkelni végre a Jordánon. Ha tudjanak belépni az ígért földjére, had tapasztalják meg azt az új életet, amely a miénk Krisztusban. Had tapasztalják meg, hogy a szent lélek által győzedelmeskedni tudunk, hogy a szent lélek erő és hatalom, had tudjunk győzedelmeskedni azokon a területeken az életünkben, amelyeken eddig mindig vereséget szenvedtünk. És ahol eddig a test győzedelmeskedett a lélek felett. Had növekedjünk ezen a héten is Jézus Krisztusban, ahogy továbbra is lépésről-lépésre vele járunk.

Lapozzunk Bibliánkban Máté evangéliumának 17. fejezetéhez! Tartalmilag tulajdonképpen a 16. fejezet legutolsó verse, a 28. vers a 17. fejezethez tartozik. Sajnálatos módon azonban, amikor az Igét felosztották fejezetekre, akkor a 28. versnél húzták meg a 16. fejezet határát. A következ* versnél már egy új fejezet, a 17. fejezet kezd*dött. Pedig jobb lett volna a 16. fejezet 28. versét is a 17. fejezethez csatolni, ez ugyanis sokmindent megmagyarázott volna. Hiszen mit is látunk a 16. fejezet második felében? Jézus tanítványaival Cézárea Filippi területén van, és Jézus el*ször szól nyíltan az * haláláról, az * feltámadásáról, s*t mi több arról is, amikor dics*ségben majd az * angyalaival együtt eljön. A 16. fejezet legutolsó versében, a 28-as versben pedig ezt mondja Jézus:

*„Bizony, mondom néktek, hogy vannak az itt állók között némelyek, akik nem ízeleik meg a halált addig, amíg meg nem látják az Emberfiát, amint eljön az * országával.”*

Ebb*l az igeversb*l a kés*bbiekben sokan azt a következtetést vonták le, hogy Jézus itt nem teljesítette az ígérteét, hiszen a tanítványok mind meghaltak, Jézus pedig még mindig nem tért vissza. Úgy t*nik tehát els* ránézésre, hogy Jézus hibásan jövendölte meg saját második eljövetét. Azonban ha nem állunk meg a 16. fejezet végén, hanem hozzáolvassuk a 17. fejezet elejét is, akkor megértjük, hogy Jézus itt mire utal.

Tehát 16: 28: *„Bizony, mondom néktek, hogy vannak az itt állók között némelyek, akik nem ízeleik meg a halált addig, amíg meg nem látják az Emberfiát, amint eljön az * országával.”*

17: 1: *„Hat nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és testvérét, Jánost, és felvitte *ket külön egy magas hegyre.”*

2: *„És szemük láttára elváltozott: arca fénylett, mint a nap, ruhája pedig fehéren ragyogott, mint a fény.”*

3: *„És íme, megjelent el*ttük Mózes és Illés, és beszélgettek Jézussal.”*

Jézus tehát már a 28. versben is arra utal, hogy egyes tanítványai – és látjuk a 17. fejezetb*l, hogy Péterre, Jakabra és Jánosra gondolt – látni fogják *t, az * Atyjának dics*ségében. Azt írja tehát itt az Ige az els* versben, hogy felvitte *ket egy magas hegyre. Az el*z* fejezetb*l ugye tudjuk, hogy Cézárea Filippi területén került sor minderre, Cézárea pedig Filippi Hermón lábánál feküdt. Nagyon valószínű* tehát, hogy ez a magas hegy, amelyre felvitte tanítványait Jézus a Hermón volt.

Pár száz évvel kés*bb Constantin uralkodása idején, az akkori Palesztina területén úgynevezett szent helyeket hoztak létre. Ez azt jelentette, hogy megpróbálták helyileg konkrétan meghatározni, hogy Jézus életének bizonyos eseményei hol játszódtak, abban is reménykedve, hogy számos keresztény a világ minden tájáról igyekezni fog majd elzarándokolni ezekre a szent helyekre. A szent helyek kijelölését Constantin császár

édesanyja végezte, mégpedig egy nagyon érdekes módszer alapján: teljes mértékben az érzéseire támaszkodott. Keresztül-kasul járt Palesztinában, és azt mondta, hogy én úgy érzem, hogy ezen a helyen született Jézus. Egy másik helyen, ha úgy érezte, akkor azt mondta, hogy én úgy érzem, hogy itt jelenhetett meg Máriának az angyal, amikor bejelentette Máriának, hogy fia születik majd. S*t mondogatta azt is, hogy én ezen és ezen a helyen nagyon különlegesen érzem magam, valószínű*leg Jézus itt élhetett. Miután tehát Constantín császár édesanyja a saját érzései alapján kijelölte a szent helyeket, azokon a helyeken templomot emeltek. Nem szabad elfelejtenünk tehát, hogy a szent helyek kijelölésében Constantín édesanyja nem az Igére támaszkodott. S*t számukra az is els*dleges szempont volt, hogy a világ minden tájáról érkez* látogatók számára ezek a helyek jól megközelíthet*ek legyenek. Ezért tehát Jézus megdics*ülésének helyeként Tábor helyét jelölték ki, amely nagyjából az ország közepén helyezkedik el. Helyileg ez a Galileai- tengerhez esik közel. Azt mondták tehát, hogy ezen a területen található az a hegy, ahol Jézus megdics*ült. Teljesen önkényesen tehát a Tábor-hegyét választották ki erre a célra, hogy annak a tetején azután egy templomot emelhessenek. És ez valóban kapóra jött, hiszen hány turista volna hajlandó ellátogatni egészen a Hermónig, hogy megtekintse azt a helyet, ahol Jézus megdics*ült.

Egy másik példaként említhetném azt a részt az Igében, ahol Jézus 5000 embert vendégel meg. Helyileg az a Galileai-tenger, vagyis a Genezáret-tó északi részén történhetett Bétsaida környékén. Mivel azonban Constantín császár idejében ez a terület még nem volt jól megközelíthet*, a tó nyugati részén található Magdala közelében emeltek ennek emlékére egy templomot. Hiszen Magdala környéke jobb infrastruktúrával rendelkezett, vagyis az ide érkez* látogatók ezt könnyebben meg tudták közelíteni.

Egy további példaként említhetném a szent sír templomot, amelyet tulajdonképpen Jézus sírjának a helyén kellett volna építeni. Ezt a templomot azonban Jeruzsálemben, a város falain belül húzták fel, pedig az Igében nagyon egyértelm*en láthatjuk, hogy Jézust a város falain kívül temették el. Azt látjuk, hogy volt egy kert annak a helynek a közelében, ahol Jézust keresztre feszítették, és ebben a kertben pedig egy barlang, amely végül Jézus sírhelyéül szolgált. Tudjuk, hogy Jézus elhagyta a várost, ahogy ment fel a Golgota hegyére, hogy ott keresztre feszítsék. Nem is olyan régen sikerült feltárni az *si Damaszkuszi kaput, amelyen keresztül Jézus keresztre feszítésének napján elhagyta Jeruzsálemet.

Annyit még hadd tegyek hozzá, hogy a Tábor hegy nem túl magas, még a Gilbóá-hegy is magasabb nála, amely egyébként szintén azon a területen fekszik. Hermón ezzel szemben a legmagasabb hegység azon a területen, mintegy 3200 méter magas. És mindehhez még hozzájárul az a tény is, hogy Jézus a tanítványaival ugye Cézárea Filippiben tartózkodik, ha ezt tudjuk, akkor egyáltalán nem t*nik logikusnak az, hogy Jézus Cézárea Filippib*l lesiet délre a Tábor-hegyhez, amely legalább hatnapi járóföldre volt t*lük, csak azért, hogy a Tábor-hegy tetején dics*ülhessen meg tanítványai szeme láttára. A hagyomány azonban nagy úr, úgyhogy sokszor még ma is a Tábor-hegyére viszik fel a turistákat, azt állítván, hogy Jézus megdics*ülésére ott került sor.

De gondoljunk csak bele, hogy az Olajfák-hegyén is három különböz* helyen emeltek templomot Jézus mennybemenetelének emlékére. És mind a három templom esetében azt állítják, hogy Jézus onnan ment a mennybe. Az egyik templomban még Jézus lábnyomát is megmutatják a látogatóknak egy sziklában, amely állítólag Jézus mennybemenetelekor maradt ránk. És teszik mindezt annak ellenére, hogy az Igében azt olvassuk, hogy Jézus elment egészen Betániáig, és onnan ment fel a mennybe. Úgy t*nik azonban, hogy akik az Olajfák-hegyén emeltek Jézus mennybemenetelének emlékére templomot, állítván, hogy Jézus mennybemenete ott történt, nem olvasták ezt az evangéliumot.

Jézus tehát a 28. versben arra utal, hogy tanítványai látni fogják az * dics*ségét, és valóban ott fönt a hegyen, amikor Jézus szemük láttára elváltozott, látták Isten dics*ségét Jézusban. Arca fénylett, mint a nap, ruhája fehéren ragyogott, mint a fény. És íme, megjelent el*ttük Mózes és Illés, és beszélgettek Jézussal. Máté itt nem árulja el nekünk azt, hogy mir*l beszélgettek, de Lukács evangéliumából tudhatjuk, hogy Jézus haláláról beszélgettek, amely reá várt Jeruzsálemben. Vegyük észre, hogy kik beszélgettek Jézussal? Mózes és Illés. Mózes ugye a törvényt képviselte, Illés pedig a próféták feje volt. És tudjuk ugye, hogy a törvényben az egész áldozati rendszer és az ünnepek mind-mind Jézus Krisztust vetítették el*re. Mindezek csak árnyékai voltak az eljövend* Messiásnak, Jézus Krisztusnak. És most Mózes ott áll a Megváltó jelenlétében, aki mindennek a beteljesít*je, és biztosan most már Mózes is sokkal jobban ért mindent, mint akkor, amikor megírta Mózes öt könyvét. De ott volt Jézussal Illés próféta is, vele szintén Jézus haláláról beszélgettek.

4: „Péter ekkor megszólalt, és ezt mondta Jézusnak: „Uram, jó nekünk itt lennünk. Ha akarod, készítek itt három sátrat: egyet neked, egyet Mózesnek és egyet Illésnek.”

Elég érdekes, hogy milyen csacsiságokat tudnak összehordani az emberek, amikor jobb lenne, ha nem is szólalnának meg. De hát, sokszor az emberek csak azért mondanak valamit, hogy mondjanak valamit, mert úgy érzik, hogy abban az adott helyzetben mindenképpen mondaniuk kell valamit. De, ha csak azért mondunk valamit, hogy mondjunk valamit, akkor az nagyon veszélyes is lehet. Amikor csak úgy elkezdünk beszélni bizony hatalmas csacsiságokat tudunk összehordani. És Péter is úgy t*nik itt, hogy szükségét érezte annak, hogy mondjon valamit, és ezért mondja: „Uram, jó nekünk itt lennünk. Ha akarod, készítek itt három sátrat: egyet neked, egyet Mózesnek és egyet Illésnek.”

5: „Még beszélt, amikor íme, fényes felh* árnyékolta be *ket”

Biztosan emlékeztek az Ószövetségben, miután Isten kihozta Izrael népét az egyiptomi fogságból, egy fényes felh* volt az, amely vezette *ket a pusztában. És ez a fényes felh* Isten dics*ségét jelképezte. Kés*bb, amikor elkészült a szent sátor, és minden készen állt ahhoz, hogy áldozatokat mutassanak be Istennek, akkor az a fényes felh* leereszkedett a szent sátorra. Isten az * dics*séges jelenlétével betöltötte a szentek szentjét. Kés*bb pedig, amikor Salamon felavatta az újonnan elkészül templomot, szintén azt látjuk, hogy Isten jelenléte, Isten dics*sége betöltötte azt.

Tehát 5: „Még beszélt, amikor íme, fényes felh* árnyékolta be *ket, és hang hallatszott a felh*b*l: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm, reá hallgassatok!”

*k ismerték a törvényt, tudták mit mondtak a próféták korábban, és most Isten azt mondja nekik: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm, reá hallgassatok!”

A Zsidókhoz írt levél els* fejezetében ezt olvashatjuk: „Miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által, ezekben a végs* id*kben a Fiú által szólt hozzánk, akit örökösévé tett mindennek, aki által a világot teremtette.”

Isten tehát itt meger*síti, hogy: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm, reá hallgassatok!”

6: „Amikor a tanítványok ezt hallották, arcra borultak, és nagy félelem fogta el *ket.

7: „Ekkor Jézus odament, megérintette *ket, és így szólt hozzájuk: „Keljetek fel, és ne féljetek!”

8: „Amikor föltekintettek, senkit sem láttak, csak Jézust egyedül.”

9: „Miközben jöttek lefelé a hegyr*l, megparancsolta nekik Jézus: „Senkinek se mondjátok el ezt a látomást, amíg fel nem támad az Emberfia a halottak közül.”

Vagyis Jézus itt egyértelm*en arra kéri *ket, hogy senkinek ne beszéljenek err*l, ami történt, amíg *, Jézus Krisztus fel nem támad.

10: „Erre megkérdezték t*le tanítványai – akik, úgy t*nik nem telejsen értettek mindent- : „Miért mondják akkor az írástudók, hogy Illésnek kell el*bb eljönnie?”

A tanítványok tehát Illés prófétára kérdeznek rá. És tulajdonképpen nagyon jól teszik, hogy erre rákérdeznek, mert Malakiás könyvében, az Ószövetség utolsó könyvében, s*t a próféták könyvei közül is az utolsó könyvben, s*t mi több Malakiás könyvének legutolsó fejezetében, az egész könyv legvégén, az Ószövetség leges legutolsó ígétét találjuk a Malakiás 3: 23-ban: „Én pedig elküldöm hozzátok Illés prófétát, miel*tt eljön az Úrnak nagy és félelmetes napja.”

24: „Az atyák szívét a gyermekekhez téríti, a gyermekek szívét az atyákhoz, hogy pusztulással ne sújtsam a földet, amikor eljövök.”

Itt a Malakiás könyvében tehát egy olyan prófeciát találunk, amely szerint Illés próféta eljön erre a földre még Jézus Krisztus eljövetelét megelőz*en, hogy a gyermekek szívét az Atyákhoz térítse. Vagyis a gyermekek szívét Atyáik Istenéhez térítse. Péter, aki tehát ezt a kérdést felteszi Jézusnak, ugye hat nappal korábban megvallotta, hogy Jézus a Krisztus, az él* Isten fia. Tehát Péter tudta, hogy Jézus Krisztus a Messiás, és mivel ismerte ezt a prófeciát a Malakiás könyvében, nem értette, hogy hogyan lehetséges ez.

Hiszen a prófécia szerint el*ször Illés jön el és utána Krisztus. Péter azonban azt látja, hogy Krisztus már itt van velük, de akkor mi van Illéssel? Vegyük észre, hogy mit válaszol Jézus a 11. versben. Illés valóban eljön és helyreállít mindent. Tehát Jézus meger*síti Pétert abban, hogy igen, Illés eljön majd és helyreállít mindent. A tanítványok azért voltak úgy összezavarodva, mert *k azt várták, hogy Jézus Krisztus azonnal és bármelyik pillanatban megalapítja az * királyságát a földön. Ezt várták, s*t úgy gondolták, hogy ez még az * életükben bekövetkezik majd. A tanítványok akkor még nem értették, hogy Jézus mennybemenetelét követ*en nagyon hosszú id* telik majd el, miel*tt Jézus Krisztus újra eljön, hogy megalapítsa a földön az * királyságát. *k tehát nem számítottak arra, hogy Jézus mennybemenetele és Jézus második eljövetele között akár több ezer év is eltelik majd. *k azt gondolták, hogy Jézus most, szinte bármelyik pillanatban megalapítja az * királyságát a földön, és ezért nem értették, hogy hogy lehet, az, hogy azt írja a próféta, el*ször Illés jön el utána Jézus. Jézus azonban már itt van, Illés pedig még nem jött el. De Jézus azt mondja, az a prófécia valóban igaz, és beteljesedik majd a jöv*ben, Illés valóban eljön és helyreállít mindent.

Amikor a Jelenések könyvéhez érünk, a 11. fejezetben, amely már azokat a dolgokat írja le, amelyek az egyház id*szaka után következnek. A 11. fejezetben tehát azt látjuk, hogy Isten két tanút küld a földre, akiknek hatalmat ad arra, hogy egy bizonyos ideig prófétáljanak, és bizonyosságot tegyenek Istenr*l. Egészen pontosan három és fél éven keresztül prófétálnak majd és erre az id*szakra egyfajta természetfeletti hatalmat kapnak majd Istent*l. A két tanúnak hatalma lesz arra, hogy bezárják az eget, hogy ne essék es* prófétálásuk napjaiban, és hatalmuk lesz arra is, hogy t*zzel megemésszék ellenségeiket. Az Ószövetségben azt látjuk, hogy Illés prófétának szintén hatalma volt ezekre a dolgokra. Illés próféta is imádkozott az Ószövetségben, hogy ne essen az es* és így is történt, és Illés prófétának is hatalma volt arra, hogy t*zzel elpusztítsa az ellenségeit, akiket a király küldött utána, hogy elhurcolják *t. Ezek tudatában tehát nyilvánvalónak t*nik az, hogy az Isten által a földre küldött tanúk közül az egyik Illés lesz, ezzel pedig beteljesedik a Malakiás végén található prófécia, mely szerint el*ször Illés próféta jön el, aki helyreállít majd mindent. A Messiás eljövetele esetében is két különböz* alkalomról beszélhetünk. Egyszer azért jött el a Messiás, hogy megalázzák, keresztre feszítsék, hogy a kereszten meghaljon a mi b*neinkért, mi értünk és mi helyettünk, de Jézus Krisztus egy másik alkalommal is eljön a földre hatalommal és az Atyjának dics*ségében, hogy megalapítsa az * országát. És Jézus mindkét eljövetelét egy-egy követ el*zi meg. Az els* esetben ez a követ Keresztel* János volt. És a 12-es versben ezt mondja Jézus: „*Mondom nektek, hogy Illés már eljött, de nem ismerték fel, hanem azt tették vele, amit csak akartak: így fog szenvedni t*lük az Emberfia is.*”

13: „*Ekkor megértették a tanítványok, hogy Keresztel* Jánosról beszélt nekik.*”

Amikor Zakariás csoportjának beosztása szerint papi szolgálatot végzett Isten el*tt, sorsolással *t jelölték ki arra, hogy bemenjen az Úr templomába és bemutassa a füstöl* áldozatot. Amikor Zakariás ezt tette megjelent neki Gábiel angyal. Zakariás megrettent és félelem szállta meg, amikor meglátta az angyalt. Az angyal azonban így szólt hozzá:

*„Ne félj, Zakariás, meghallgatásra talált a te könyörgésed: feleséged, Erzsébet fiút szül neked, és Jánosnak fogod *t nevezni.”*

*És kés*bb azt is mondja az angyal: „Izrael fiai közül sokakat megtérít az Úrhoz, az * Istenükhöz, és *el*te jár az Illés lelkével és erejével, hogy az atyák szívét a gyermekekhez, és az engedetleneket az igazak lelkiületére térítse”*

Gábrriel angyal tehát megjövendölte Zakariásnak Keresztel* János születését. Zakariás ugye Keresztel* János édesapja volt. Zakariás erre ezt felelte: *„Mib*l tudom meg ezt? Hiszen én már öreg ember vagyok, feleségem is el*rehaladott korú.”*

*„Az angyal pedig így válaszolt: „Én Gábrriel vagyok, aki az Isten színe el*tt állok. Elküldött engem, hogy beszéljek veled, és meghozzam neked ezt az örömhírt. De íme, amiért nem hittél szavaimnak, amelyek pedig be fognak teljesedni a maguk idejében, most megnémulsz, és egészen addig nem tudsz megszólalni, amíg mindezek végbe nem mennek.” A nép várta Zakariást, és csodálkozott, hogy késik a templomban.”*

Miért várta a nép Zakariást? Azért mert a füstöl* áldozat bemutatása után Zakariásnak ki kellett volna jönnie a templomból, hogy megáldja a népet. A nép azonban csak várt és várt, Zakariás pedig nem jött. Amikor végre kijött a templomból, az emberek nagyon elcsodálóztak, mert Zakariás nem tudott beszélni, és így nem tudta *ket megáldani. De úgy történt minden, ahogyan azt Gábrriel angyal megjövendölte, Erzsébet teherbe esett, majd pedig fiút szült, akit Jánosnak neveztek. Mikor Keresztel* János elkezdte szolgálatát, nagyon sok ember felfigyelt rá és hatalmas tömegek jöttek ki a falvakból és a városokból, hogy megkeresztelkedjenek és, hogy meghallgassák mi mondanivalója van Keresztel* Jánosnak. És mivel olyan sok ember látogatott el Keresztel* Jánoshoz a farizeusok is felfigyeltek rá, és embereket küldtek rá, hogy megkérdezzék Keresztel* Jánostól milyen alapon teszi * azt, amit tesz. És bizony kérd*re vonták Keresztel* Jánost. Megkérdezték t*le milyen alapon teszed te ezt és különben is ki vagy te? És megkérdezték t*le, hogy te vagy a Messiás? Erre Keresztel* János azt mondta: Nem, nem én vagyok. Akkor ki vagy? Illés próféta netán? Nem, nem vagyok Illés próféta sem. Jézus azonban a Máté 11-ben azt mondja: *„Ha akarjátok, fogadjátok el, * Illés, aki eljövend* volt.”* Keresztel* János azonban még nem állított helyre mindent. Nem * volt a prófécia teljes, tökéletes beteljesedése, nem * végezte el azt a munkát, amelyet a Malakiás végén a prófécia megjövendölt, hogy a gyermekek szívét visszafordítja majd Atyáik Istenéhez, és mindent helyreállít. Azt valóban Illés próféta teszi majd meg, aki eljön Jézus Krisztus második eljövételét megelőz*en és azután, hogy Isten az * egyházát kivette ebb*l a világból. Én tehát nem arra várok, hogy mikor jön el Illés próféta, vagy mikor jön el az Antikrisztus, én Jézus Krisztusra várok, aki engem magával visz, még miel*tt mindezekre a dolgokra sor kerül. Mit mond tehát Jézus a 11-es versben: *„Illés valóban eljön, és helyreállít mindent.”*

Ugyanakkor ezt is mondja Jézus a 12. versben: *„Mondom nektek, hogy Illés már eljött, de nem ismerték fel, hanem azt tették vele, amit csak akartak: így fog szenvedni t*lük az Emberfia is.”*

14: „Amikor a sokasághoz értek, odament hozzá egy ember, térdre borult el*tte,

15: és ezt mondta: „Uram, könyörülj a fiamon, mert holdkóros, és nagyon szenved, mert gyakran esik a t*zbe, gyakran a vízbe is.

16: Elhoztam *t tanítványaidhoz, de nem tudták meggyógyítani.”

Nagyon érdekes, hogy ezt megel*z*en Jézustól tanítványai hatalmat kaptak arra, hogy tisztátalan lelkeket *zzenek ki az emberekből. És a tanítványok elmentek és szolgáltak és utána nagy örömmel tértek vissza, mert látták, hogy valóban hatalmuk van a tisztátalan lelkek felett is. És Jézus erre azt mondja nekik a Lukács 10: 20-ban: „De ne annak örüljete, hogy a lelkek engedelmeskednek nektek, inkább annak örüljete, hogy a nevetek fel van írva a mennyben.”

A tanítványok tehát korábban képesek voltak arra, hogy ki*zzenek tisztátalan lelkeket, ebben az esetben azonban úgy t*nik, hogy ezt nem tudják megtenni. Ennek kapcsán szeretnék mindenképpen valamit elmondani, ami véleményem szerint már-már általános érvény*. Amikor egy szellemi megtapasztalásunk van fent a hegyen, úgy t*nik a Sátán már ott vár ránk a hegy lábánál. Valahogy úgy t*nik, hogy egy csodálatos szellemi megtapasztalás után mindig megpróbál bennünket az ellenség. Miért van ez? Azért, mert az ellenség meg akar téged fosztani mindentől, amit ott a hegytetőn Istentől kaptál. Bizony van, amikor mi is úgy érezzük magunkat, mint Péter, János és Jakab. Isten hatalmasan megáld bennünket, és leny*göz bennünket Isten dics*sége, és csak úgy érezzük, hogy szeretnénk itt maradni, Uram, nem akarunk innen elmenni, olyan nagyszer* itt Vele. Aztán mégiscsak elérkezik annak az ideje, amikor le kell mennünk a hegyről, és úgy t*nik a Sátán már ott vár ránk a hegy lábánál, hogy egy jót behúzzon nekünk az első adandó alkalommal, és, hogy megfosszon bennünket mindattól az áldástól, amit Isten kiöntött ránk fent a hegy tetején. Ezért ajánlatos magunkra öltöznünk Isten fegyverzetét, és fontos tudatosítanunk azt, hogy teljesen mindegy mekkora áldásokat önt ki ránk Isten, érhetnek és érni is fognak bennünket támadások az ellenség részéről. Itt van tehát ez az apa Jézus el*tt és könyörög a fiáért, és azt mondja a 16-os versben: „Elhoztam *t tanítványaidhoz, de nem tudták meggyógyítani.”

17: „Jézus erre így válaszolt: „Ó, hitetlen és elfajult nemzedék, meddig leszek még veletek? Meddig szenvedlek még titeket? Hozzátok *t ide!”

18: „Ekkor Jézus rákiáltott, és kiment abból az ördög, a gyermek pedig meggyógyult még abban az órában.”

Jézus tehát minden különösebb erőfeszítés nélkül megtette azt, amire a tanítványok képtelenek voltak. Egyszer*en rákiáltott az ördögre, az pedig kiment a gyermekből, aki így meggyógyulhatott.

19: „Akkor a tanítványok külön odamentek Jézushoz, és megkérdezték: „Mi miért nem tudtuk ki*zni?”

Ami egy jó kérdés, hiszen korábban a tanítványok hatalmat kaptak Jézustól. Most azonban mégsem tudták megtenni azt, amire hatalmat kaptak. Erre Jézus így válaszolt a 20-as versben: „*Kishit*ségetek miatt. Bizony mondom néktek: ha akkora hitetek volna, mint egy mustármag, és azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen oda! - odamenne, és semmi sem volna nektek lehetetlen.*”

21: „*Ez a fajta pedig nem távozik el, csak imádságra és böjtölésre.*”

A tanítványok tehát nem értik, hogy most miért nem voltak képesek arra, hogy meggyógyítsák a fiút. Jézus pedig azt mondja nekik, hogy a hitetlenségük miatt. Egy másik evangéliumban azt is olvashatjuk, hogy amikor próbálták ezt a fiút odavinni Jézushoz, a démon, amely benne volt, arra készítette a fiút, hogy az vágja magát földhöz, és ez a fiú ott fetrengett a földön, így mindenki odarohant, hogy megnézzék mi történik. És bizony elképzelhet*, hogy a tanítványok azért nem tudták ezt a démont ki*zni a gyermekb*l, mert, ahogy ezzel próbálkoztak volna a fiúban lév* démon ugye a földhöz vágta a fiút, és mindenféle hatalmas látványos módon megnyilvánult. A tanítványok pedig látván, hogy milyen ereje van ennek a démonnak és milyen hatalmas módon képes tönkretenni egy emberi életet és mintegy átvenni felette az irányítást, elképzelhet*, hogy minden figyelmüket a démon ereje kötötte le és mintegy megfélemlítettek Isten hatalmáról. És bizony sokszor van ez így velünk is. Ahogy figyeljük Sátán hatalmas munkáját, az * hatalmának, erejének megnyilvánulásait, a hitetlenség kezd egyre inkább eluralkodni rajtunk. Annyira elámulunk a Sátán hatalmán, amellyel tönkreteszi az emberek életét, hogy elfeledkeznünk Isten hatalmáról.

Bizony a 20. században is számos történetet hallhatunk a Sátán munkájáról. Az egyik legkiemelked*bb példa éppen Tereza története, akit azért vettek *rizetbe és tartottak is *rizetben, hogy megóvják *t, ugyanis folyamatosan démonok támadtak rá és összeharapdálták a testét. Hiába zárták azonban egy olyan cellába, ahol csak * tartózkodott, és, amelynek a falait belül*l kipárnázták, ezek a támadások a démonok részér*l nem maradtak el. És a támadásokat követ*en Terezának a testét harapásnyomok borították, de olyan helyen is mint például a hátán, vagyis kizárt dolog volt, hogy * maga okozta volna magának ezeket a sérüléseket. Mindez a Fülöp-szigeteken történt és az ország legjobb pszichiátereit mozgósították és hívták el Terezához. Senki nem tudott ezzel a helyzettel mit kezdeni, úgyhogy végs* elkeseredésükben azt ajánlották, hogy hívják el Terezához az amerikai misszionáriusokat, akik akkor az országban tartózkodtak. Így végül Terezához két amerikai misszionáriust hoztak el, egy Lester Samaron nev* lelkipásztort, illetve egy másik misszionáriust, akit Bob McCallisternek hívtak. És ahogy ez a két misszionárius belépett Tereza cellájának ajtaján a démonok újra elkezdtek támadni a lányt, és ez a két férfi csak azt látta, hogy egyre több véres harapás jelenik meg a lány testén. És mondanom sem kell, hogy, amikor valaki ilyet lát bizony a hitetlenség egyre inkább kezd elhatalmasodni rajta. Hiszen tudjuk, hogy létezik a Sátán, tudjuk, hogy van hatalma, és, ahogy az ember látja ezt a hatalmat ily módon megnyilvánulni, bizony gyakran félelem és rettegés önti el a szívét. Ez a két misszionárius azonban nem hagyta magát, elkezdtek imádkozni és böjtölni és végül Jézus Krisztus neve által meg tudták szabadítani Terezát ezekt*l a gonosz lelkekt*l. Kés*bb Tereza azt is elmondta ezeknek a

misszionáriusoknak, hogy a démonok szexuálisan molesztálták *t, és mindig akkor támadtak, amikor egy férfi megjelent a közelében, mert annyira *rűlten féltékenyek voltak bármilyen férfire, aki felbukkant. A két misszionárius figyelmeztette Terezát arra, hogy a démonok miután távoznak általában arra törekednek, hogy visszatérjenek, és mintegy újra beköltözzenek a régi házba. Úgyhogy arra bátorították Terezát, hogyha újra próbálnák *t támadni a démonok, hívja segítségül Jézus Krisztus nevét. Csak vallja meg azt, hogy Jézus Krisztus gy*zedelmeskedett felettük. Néhány nap múlva sor is került minderre, a démonok újra elkezdtek kínozni a lányt, aki Jézus Krisztus nevét hívta segítségül és végül teljesen megszabadult ezektől a démonoktól. Egy rendkívül érdekes történet ez, amelyet az amerikai Life magazinban is megírtak. A Life magazinban persze nem írtak arról, hogy Tereza megszabadult a démonoktól, hanem magával ezzel az esettel foglalkoztak, ami az amerikai pszichiáterek érdeklődését is felkeltette. Arról, hogy Tereza hogyan szabadult meg már az egyik amerikai misszionárius Lester Samaron számol be az egyik könyvében. Amikor tehát a sátáni hatalom ilyenfajta megnyilvánulásaival találjuk magunkat szembe, bizony gyakran megijedünk, a hitetlenség kezd felülkerekedni rajtunk, annyira leny*göz bennünket a Sátán hatalma és ereje. De milyen jó is az, hogy az, aki bennünk él hatalmasabb, mint az, aki a világban van. És, hogy mi is hatalmat kaptunk ezen er*k felett. És Isten gyermekeiként nem kell többé félnünk ezektől az er*któl, mert Jézus Krisztus által igenis hatalmat kaptunk a sötétség er*i felett. Jézus tehát azt mondja, a kishit*ségek miatt nem tudtok ezen a fiúcskán segíteni. „Hiszen ha akkora hitetek volna, mint egy mustármag, és azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen oda! - odamenne, és semmi sem volna nektek lehetetlen.”

Ezek alapján elgondolkodtató, hogy vajon nekünk mekkora hitünk lehet.

21: „Ez a fajta pedig nem távozik el, csak imádságra és böjtölésre.”

Elképzelhet*, hogy ez egy magasabbrend*, nagyobb hatalommal bíró démon lehetett, hiszen a démonok világában is létezik egyfajta hierarchia.

22: „Amikor újra együtt voltak Galileában, így szólt hozzájuk Jézus: „Az Emberfia emberek kezébe adatik,

23: megölik, de a harmadik napon feltámad.” Ekkor igen elszomorodtak.”

Jézus tudta, hogy bár most még Galileában vannak, nemsokára elindulnak Jeruzsálembe, ahol rá a keresztt vár, ezért többször is figyelmeztette a tanítványokat, többször is elmondja nekik, hogy ez Emberfia az emberek kezébe adatik, hogy szenvednie kell, hogy megkínózzák, hogy keresztre feszítik, és hogy feltámad majd a harmadik napon. Nagyon érdekes, úgy t*nik ugyanis, hogy a tanítványok meg sem hallották már Jézus utolsó mondatát, amikor azt mondta: a harmadik napon feltámadok majd. Minthogyha annál a résznél, hogy meg fogok halni, annyira megijedtek volna, hogy teljesen kikapcsolták az agyukat, és nem hallották már meg azt, amit Jézus azután mondott. És az is érdekes számomra, hogy a tanítványoknak csak Jézus feltámadása után jutott eszébe az, hogy

Jézus el*re megmondta nekik, hogy feltámad majd. De ezzel mi is gyakran így vagyunk. Amikor olyan hírt kapunk, amely megdöbbsen, szinte sokkol bennünket, bizony nekünk is kikapcsol az agyunk, ez az els* gyors reakció, és innentől kezdve, szinte nem tudatosan blokkoljuk a történet hátralév* részét, vagyis meg sem halljuk, hogy hogyan fejez*dik be a történet. Valószínű*leg a tanítványokkal is ez történt. Annyira megdöbbsen annak hallatán, hogy Jézus meg fog halni, hogy kikapcsoltak. Az tehát már nem jutott el hozzájuk, amit Jézus befejezésül mondott, hogy Jézus harmadik napon feltámad. Ezt abból is láthatjuk, hogy a tanítványok Jézus halála után a harmadik napon egyáltalán nem számítottak arra, hogy Jézus feltámad.

24: *"Amikor Kapernaumba értek, odamentek Péterhez azok, akik a templomadót szedték, és megkérdezték t*le: „A ti mesteretek nem fizet templomadót?”*

25: *„De igen” - felelte. Amikor bement a házba, Jézus megel*zte, és így szólt: „Mit gondolsz, Simon, a földi királyok kiktől szednek vámot vagy adót: fiaiktól-e vagy az idegenektől?”*

26: *„Miután így felelt: „Az idegenektől”, Jézus ezt mondta neki: „Akkor tehát a fiak szabadok.”*

27: *„De hogy ne botránkoztassuk meg *ket, menj a tengerhez, vedd be a horgot, és fogd ki az els* halat, amely ráakad. Amikor felnyitod a száját, találsz benne egy ezüstpénzt, vedd ki, és add oda nekik értem és érted.”*

Nekem ez nagyon tetszik. Jézus mondhatta volna Péternek, hogy menj oda és annál a fánál kezdj el ásni, és a földben majd találsz egy ezüstpénzt, de gondoljunk csak bele Péter halászszerber volt. A halászok pedig nem szeretnek ásni, hacsak nem szeretnek horgászni is, mert akkor nagy el*szeretettel kutatják fel a kukacokat, hogy azokat azután a horgukra akaszthassák. Jézus azonban valami olyanra hívja el Pétert, amit nagyon szeretett. * nagyon szeretett halászni. Jézus tehát összeköti a kellemeset a haszonnal. Menj a tengerhez, vedd be a horgot, és fogd ki az els* halat, amely ráakad. Amikor felnyitod a száját, találsz benne egy ezüstpénzt, vedd ki, és add oda nekik értem és érted.

Bizony az Urat szolgálni a világ legnagyobb*bb dolga is lehet. Jézus azt mondta, hogy az én igám könny* és gyönyör*séges. * nem helyez valamiféle szörny* és súlyos terhet a mi vállunkra. * örömet leli abban, hogy jót tesz az * gyermekeivel.

Most képzeljétek el egy pillanatra ti édesapák, hogy odajön hozzátok a ti fiatok és a következ*ket mondja: Apa én gondolkodtam és rádöbbsen arra, hogy mennyire jó nekem itt nálatok, olyan jó veletek élni. Van fedél a fejem felett, nem kell idegeskednem azon, hogy hogyan fizetem ki a számlákat, ti segítetek nekem, még zsebpénzt is adtok, a vacsora is mindig ott vár az asztalon. Annyira jó itt élni veletek, annyira hálás vagyok mindenért, amit értem tettetek. És, hogy kimutassam felétek a hálámat, ma megteszek mindent, amire kértek. El*ször is ti apukák, ha ezt mondaná nektek a fiatok, melyiktök nem ájulna el azonnal? De miután téged felmosdatnak és összeszeded magad, gondoldj

csak bele, mit mondanál a fiadnak, aki ilyen nagy hálával jön oda a szívében, és teljes mértékben a te akaratodnak kíván engedelmeskedni. Vajon megpróbálnád megtalálni a legundorítóbb és legszörny*bb feladatot számára, hogy azt elvégeztess vele? Én azt hiszem nem ezt tennéd. Én sem ezt tenném. Engem annyira boldoggá tette a fiam hozzáállása, hogy arra törekednék, hogy ez a nap egy nagyszer* nap legyen az * életében. Hiszen én szeretem *t, és lehet, hogy nem mindig olyan hálás, mint, amilyennek esetleg lennie kéne, de most, hogy igen is ki akarja mutatni irántam a háláját, ez engem arra késztet, hogy jót tegyek vele. Úgyhogy valószínű*leg valami olyasmit mondanék, hogy felejtss csak el a különféle feladatokat mára, menjünk el vízisízni, menjünk el egyet szörfözni, legyünk együtt. Valami olyan dolgot találnék, amelyet * szívesen tesz, amely számára áldást jelent. És a mi mennyei Atyánk is ugyanilyen, amikor odamegyünk Istenhez hálával a szívünkben mindazért, amit értünk tett és teljesen az * rendelkezésére bocsátjuk magunkat. Akkor Isten nem valami szörny* feladatot varr a nyakunkba, hogy megbánjuk azt a napot, amikor odaszántuk neki az életünket, ehelyett inkább azt mondja, hogy menj és fogj halat, persze, ha szeretsz halászni. * engedi, hogy valami olyat tegyünk, amit szeretünk. Isten örvendezik abban, hogy jó ajándékokat adhat az * gyermekeinek.

Nyissuk ki Bibliánkat Máté evangéliuma 18. fejezeténél.

18.1: „*Abban az órában odamentek a tanítványok Jézushoz és megkérdezték tőle: Ki a nagyobb a Mennyeek országában?*” Már ebből láthatjuk, hogy a tanítványok motivációjával azért nem volt minden rendben. Mindig azon civakodtak, hogy ki az erősebb, ki az ügyesebb, kinek lesz majd jobb helye a Mennyeek országában, és hát, mint ahogy előbb is mondtam, a motivációjukkal nem volt minden rendben. Folyamatosan ezen folyt tehát a vita közöttük, és néha a tanítványok édesanyjukat is bevonták mindebbe. És van is példa arra, hogy az egyik tanítvány édesanyja ment oda, és kérdezte meg, hogy Uram, ülhet-e melléd az én fiam a mennyek országában? A tanítványok tehát odamentek Jézushoz, és megkérdezték, hogy ki a nagyobb a mennyek országában?

2: „*Jézus odahívott egy kisgyermeket, közéjük állította 3. és ezt mondta: Bizony mondom néktek, hogy ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, nem mentek be a mennyek országába. 4: Aki tehát megalázza magát, mint ez a kisgyermek, az a nagyobb a mennyek országában.*” Az igazi nagysághoz mindig az alázaton keresztül vezet az út. Hiszen a Máté 23-ban is ezt olvashatjuk „*Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik, és aki megalázza magát, felmagasztaltatik*”. Jakab levelében pedig erre buzdít bennünket: „*Alázzátok meg magatokat az Úr előtt és Ő felmagasztal titeket.*” Jézus tehát odahív egy kisgyermeket, és azt mondja tanítványainak, hogy ha olyanok nem lesztek, mint ez a kisgyermek, nem csak hogy nem lesztek a legnagyobbak a mennyek országában, még csak be sem léphettek oda. De az, aki hajlandó megaláznia magát, az lesz a legnagyobb. A nagysághoz ugyanis a szolgaságon keresztül vezet az út. Menyire fontos is ezért megtanulni szolgálni és nem mindig csak a magunk javát keresni, hanem Isten akaratát teljesíteni, Rá figyelni.

5: „*És aki befogad egy ilyen kisgyermeket, az engem fogad be.*” Ó, Mennyire szereti Isten a kisgyermeket, mennyire gyönyörködik bennük, és abban a hitben és bizalomban, amelyet a gyermekek szívében talál. Van valami a gyermekek ártalmatlanságában, és gyermeki egyszerűségében, ami nekem nagyon tetszik.

6: „*Aki pedig megbotránkoztat egyet e kicsinyek közül, akik hisznek bennem, jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakába, és a tenger mélyébe vetik.*” Jézus bizony itt nem packázik, minden köntörfalazás nélkül megmondja, hogy mit érdemelnek azok, akik megbotránkoztatnak egyet is a kicsinyek közül. Én úgy érzem, hogy a legfőbenjáróbb bűn az, amikor valaki tönkre akarja tenni egy kisgyermek Istenbe vetett hitét. Ennél hatalmasabb bünt már el sem tudok képzelni, mint amikor van egy gyermek, aki annyira egyszerűen és őszintén bízik Istenben, mi pedig megpróbáljuk kész akarva szétrombolni az ő hitét. Jézus tehát azt mondja, hogy ha valaki ezt teszi, ha valaki megbotránkoztat egyet is e kicsinyek közül, jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakába, és a tenger mélyébe vetik. Bizony ez nem semmi, hiszen egy malomkö akár 150-200 kilós is lehetett.

7: „*Jaj, a világnak a botránkozások miatt! Mert szükséges, hogy botránkozások történjenek, de jaj annak az embernek, aki megbotránkoztat.* 8: *Ha a kezéd vagy lábad botránkoztat meg téged, vágd le és dobd el magadtól, jobb neked ha csonkán vagy sántán mégis be az életre, mintha két kézzel vagy két lábbal vetteted az örök tűre.* 9: *Ha pedig a szemed botránkoztat meg téged, vágd ki és dobd el magadtól. Jobb neked, ha fél szemmel mégis be az életre, mintha két szemmel vetteted a gyehenna tűzére.* 10: *Vigyázzatok, hogy egyet se vessetek meg e kicsinyek közül, mert angyalaik mindenkor látják a mennyben az én mennyei Atyám arcát*” Nekem annyira tetszik ez, hogy a kicsinyek angyalai mindenkor látják a mennyben az én mennyei Atyám arcát. Az angyalok, akik vigyáznak a

gyermekeinkre. Amikor Jézus arról beszél, hogy ha a kezed vagy a lábad botránkoztat meg téged, vágd le, dobd el magadtól, vagy ha a szemed botránkoztat meg téged, akkor vágd ki és dobd el magadtól, ez egy rendkívül sokkoló ígérés, de szerintem Jézus annak is szánta. Sokkolónak, undorítónak, visszataszítónak. Hiszen önmagam megcsonkításának gondolata valóban visszataszító. Persze Jézus mindezt nem szó szerint érti, nem arra int bennünket, hogy mindenképpen vágjuk le a lábunkat vagy a kezünket, vagy vágjuk ki a szemünket, ha ennek szükségét érezzük, csupán rendkívül érzékletesen rámutat arra, hogy mindennél fontosabb, hogy mi bekerüljünk a mennyek országába. Sokkal fontosabb ez, mint az, hogy ép testünk legyen. Biztosan emlékeztek arra, hogy korábban már beszéltünk arról, hogy amikor a pézsmapatkány csapdába esik, és a csapda olyan erősen szorítja a lábát, hogy nem tud kiszabadulni, akkor a pézsmapatkány elkezd rágni a lábát, hogy el tudjon szökni. Első hallásra talán ez rendkívül undorító, de jobban belegondolunk, rendkívül bölcs is a patkány részéről, hiszen úgy tűnik, a patkány is tisztában van azzal, hogy jobb neki sántikálva három lábbal szabadon, mint épen s egészségesen csapdában, hogy azután kitömve valakinek a falán végezze. Jézus tehát mit mond itt? Azt, hogy ha van valami az életedben, ami megbotránkoztat, amitől elbukhatnál, akkor szabadulj meg tőle. Volt már példa arra, hogy meglátogattak engem az irodámban, és tanácsért folyamodtak hozzám. Bejött hozzám tehát egy férfi és elkezdte elmesélni a szívfájdalmát, őszintén elmondta, hogy ő nem is igazán érti, hogy ez hogy történhetett és sohasem gondolta volna, hogy ez vele fog megtörténni, de az az igazság, hogy viszonya van valakivel. A felesége persze nem tud róla és ő sem érzi magát jól ebben a helyzetben. Úgy érzi, hogy beleroppan, hogy ezer részre szakítja őt mindez, és nem tudja, hogy mit tegyen. Én ilyenkor mindig, köntőrfalazás nélkül azt mondom, hogy azonnal söpörd ki ezt az életedből. Nem holnap, hanem most azonnal dobd ezt el magadtól. És ilyenkor azt is szoktam mondani, hogy képzeld csak el, hogy én orvos vagyok, és neked nagyon komoly panaszaid vannak. Eljössz hozzám, azt mondod: Csomókat találtam a bőröm alatt, és fáj, és nem igazán tudom, hogy mi ez. Mit gondol erről a doktor úr? Ha jó orvos vagyok, akkor azonnal szövetmintát veszek, hogy minél hamarabb megtudjuk, nincs-e rákod. De képzeld el, mi lenne akkor, ha nem ezt tenném. Mi lenne, ha azt mondanám helyette, hogy túlságosan fájdalmas szövetmintát venni, ezért inkább elkerülnénk ezt a beavatkozást. Valószínűleg rákja van, de biztosra azért ugye nem tudhatjuk. De mi lenne, ha inkább csak Aspirint kezdene el szedni, hogy a fájdalmat csökkentse. Ha orvosként így reagálnék, akkor beperelnének. És ez az ember, aki ott ül az irodámban, és arról beszél, hogy viszonya van valakivel, ráadásul nem rákban szenved, hanem még egy sokkal sokkal súlyosabb és halálosabb lelki problémában, és én orvosként ezért mondom azt, hogy azonnal meg kell operálnunk, azonnal el kell ezt tüntetnünk az életéből. Pontosabban neki kell ezt azonnal eldobnia magától. És ha valaki valamilyen bűnnel játszik, megengedi, hogy az ott maradjon az életében és gyökeret verjen, Jézus azt mondja, ne tegye ezt. Dobja azt el magától azonnal. Inkább menjen végig csonkán az életén, minthogy ép testtel a pokolra jusson.

És aztán Jézus valami egészen csodálatosat mond. Azt mondja a 11-es versben, „*Az Ember Fia azért jött, hogy megmentse, ami elveszett.*” Amikor a Lukács evangéliumához érünk, látni fogjuk, hogy az még inkább rávilágít ennek az ígeversnek a jelentésére.

Jézus azután a következőket mondta. 12: „*Mit gondoltok, ha egy embernek száz juha van, és eltéved közülük egy, nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a hegyekben és nem megy-e el megkeresni az eltévedtet.* 13: *ha azután megtalálja jobban örül neki, mint*

annak a kilencven kilencnek, amelyik nem téved el. 14: Ugyanígy a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy elveszen egy is e kicsinyek közül. NE feledjétek, hogy a kicsinyeitek angyalai mindenkor látják a mennyekben az én mennyei Atyám arcát. Vigyázzatok, hogy meg ne botránkoztatassatok akár egyet is a kicsinyek közül.

15: *„HA vétkezik atyádfia, menj el hozzá, intsd meg négy szemközt. Ha hallgat rád, megnyerted atyádfiát.*” Így kell tehát kezelni a nézeteltéréseket a gyülekezetben.

16: *HA pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egy vagy két embert, hogy két vagy három tanú szava erősítsen meg minden vallomást.*” Jézus tehát itt azt mondja, hogy akkor végy magad mellé még egy embert, vagy akár kettőt is, és újra szembesítsd őt ezzel a kérdéssel.

17: *„Ha nem hallgat rájuk, mondd meg a gyülekezetnek. HA pedig a gyülekezetre sem hallgat, tekintsd olyannak, mint a pogányt vagy a vámszedőt.* 18. *Bizony mondom néktek, hogy amit megkötök a földön, kötve lesz a mennyben is, amit pedig feloldotok a földön, oldva lesz a mennyben is.* 19. *Bizony mondom néktek azt is, hogy ha közületek ketten egyetértenek a földön mindabban, amit kérnek, azt mind megadja nekik az én mennyei Atyám.*” Miről is beszél tehát itt Jézus? Az Atya akaratának előremozdításáról, a Sátán megkötözéséről.

És utána azt mondja Jézus: 20 *”Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.*” Jézus tehát rámutat arra, hogy milyen ereje van a közös imának, és amikor valakik közösen egy akarral együtt imádkoznak. Persze legtöbbször az ember egyedül imádkozik, de annak is megvan a helye, amikor együtt imádkozunk másokkal, és nagyon is fontos ez. Ezért én mindenkit arra bátorítanék, legyen egy imatársa. Valaki, akihez oda tudsz menni, vagy fel tudsz hívni egy nehéz helyzetben. Vagy amikor olyan teher nehezedik rád, hogy úgy érzed, nem bírod egyedül elhordozni, akkor tudtok együtt imádkozni, meg tudjátok osztani ezt a terhet. Micsoda ereje van tehát annak, amikor valakik egyetértésben imádkoznak. Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.

Ez tehát a gyülekezetnek a legegyszerűbb formája, amikor ketten vagy hárman összegyűlnek, Jézus nevében együtt imádkoznak és dicsérik Őt. És olyan jó tudni azt, hogy amikor ketten összegyűlnek, igazából hárman vannak, amikor hárman gyűlnek össze, igazából négyen vannak, hiszen Jézus megígéri, hogy ott lesz Ő is velük. Nagyon fontos megértenünk azt, hogy Jézust nem a tömeg nagysága érdekli. Ő nem csak akkor jelenik meg valahol, ha egy hatalmas tömeg gyűlik össze az ő nevében. Hanem azt mondja, hogy ha ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.

Szeretném, ha ezt megértenénk, hogy amikor összegyűlünk, akkor Jézus ott van közöttünk. De azt hiszem, nagyon sokszor elfelejtkezünk erről. Az ember azonban hajlamos arra gondolni, hogy Ő bárcsak ott lehettem volna Kapernaumban Jézus idejében, vagy egyáltalán Palesztinában Jézus idejében. Bárcsak láthattam volna saját szememmel, bárcsak megérintheztem volna őt. De elfelejtjük azt, hogy Ő itt van velünk, amikor összegyűlünk az Ő nevében. És az, hogy mi nem látjuk őt, nem változtat ezen a tényen. Hit által így is kinyújthatjuk felé a kezünket ugyanúgy, ahogy Ő is kinyújtja felénk az ő kezét, és megérint bennünket. Ne feledjük tehát, hogy Ő közöttünk van, amikor összegyűlünk az Ő nevében. Ezért tehát ne féljünk Hozzá menni, az Ő nevét hívni segítségül, feltárni előtte szükségleteinket, mert neki igenis gondja van reánk.

20: *„Akkor Péter odament hozzá és ezt kérdezte tőle: Uram, hányszor vétkezhet ellenem az én atyámfia úgy, hogy én megbocsássak neki? Még hétszer is?”* Biztos vagytok

benne, hogy Péter számára még ez a hét is borzasztóan soknak hangzott. Szerintem ő úgy gondolta, hogy már ezzel is jócskán elrugaszkodott a valóságtól jócskán magasra helyezte a mércét. Úgy érzem, hogy nagyon kitolta a határt önmagához képest és biztos vagyok abban, hogy most egy jó nagy számot mondott. Biztos úgy gondolta magában, hogy én azért néhányszor képes vagyok megbocsátani, hétszer már nem biztos, de az olyan jól hangzik, úgyhogy mi lenne, ha hetet mondanék. És Péter biztos arra várt, hogy Jézus majd megdicséri őt a többi tanítvány előtt. Az éleslátásáért, meg azért, hogy ő mennyire érti már, hogy miről is van szó. Uram, hányszor vétkezhet ellenem az én atyámfiái úgy, hogy én megbocsássak neki?

22: „Jézus így válaszolt: Nem azt mondom Neked, hogy hétszer, hanem még hetvenszer hétszer is.” Ó jaj, de hát az 490! Jézus tehát egyértelműen rámutat arra, hogy a megbocsátás nem a számokról szól. Itt nem arról van szó, hogy hétszer vagy 490-szer, hanem arról, hogy újra és újra megbocsáss. Jézus pedig ezután példával is szemlélteti azt, amire gondol.

23: „Ezért hasonló a mennyek országa egy király országához, aki számadást akart tartani szolgálóival. 24: Amikor hozzákezdett, vittek eléje egy szolgát, aki tízezer talentummal volt adósa. Ez mintegy 16 millió dollárnak felel meg, vagyis több milliárd forintnak. 25: Mivel nem volt miből fizetnie, megparancsolta az úr, hogy adják el őt és feleségét, gyermekeit és mindenét, amije van és fizessen. 26: A szolga erre leborult előtte és így esedezett: Légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek neked. 27. Az úr pedig megszánta a szolgát, elbocsátotta és elengedte az adósságát. 28: Amikor azonban eltávozott az a szolga, összetalálkozott egyik szolgatársával, aki száz dénárral tartozott neki. Ez körülbelül háromezer dollárnak felel meg. Megragadta, fojtogatni kezdte, és ezt mondta neki: Fizesd meg, amivel tartozol. 29. Szolgatársa ekkor leborult előtte, és így kérlelte: Légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek néked. 30: De az nem engedett, hanem elmenve börtönbe vettette őt, amíg meg nem fizeti tartozását. 31: Amikor szolgatársai látták, hogy mi történt nagyon felháborodtak. Elmentek és jelentették uruknak, hogy mi történt. 32: Akkor magához hívatta őt ura és így szólt hozzá: Gonosz szolga, elengedtem minden tartozásodat, mivel könyörögtél nekem. 33: Nem kellett volna-e neked is megkönyörölnöd szolgatársadon, amint én is megkönyörültem rajtad? 34: ekkor haragra lobban ura, és átadta őt a hóhéroknak, amíg meg nem fizeti az egész tartozást. 35. Így tesz majd az én mennyei Atyám is veletek, ha szívetekből – és ezt vegyük észre, ha szívetekből – meg nem bocsátotok, mindenki az ő atyjafiának.” Ez egy nagyon komoly lecke a megbocsátásról. A párhuzam nagyon könnyen meghúzható. Isten nekünk olyan sokat bocsátott meg, minden múltbeli bűnünket. Akkor kik vagyunk mi, milyen alapon nem bocsátunk meg másoknak? Még akkor is, ha ők rágalmaztak bennünket még akkor is, ha valami nagyon komoly dolgot követtek el ellenünk. Milyen alapon hempergünk akkor saját keserőségünkben, milyen alapon nem bocsátunk meg a másoknak? Hiszen mit mond itt Jézus? Azt mondja: *Így tesz majd az én mennyei Atyám is veletek, ha szívetekből meg nem bocsátotok, mindek az ő atyjafiának.* NE feledjük el azonban, hogy Isten semmi olyan dologra nem hív el bennünket, amihez ne adná meg azután a szükséges erőt. A megbocsátás esetében sem arról van szó, hogy Isten ne segítene nekünk abban, hogy meg tudjunk bocsátani szívből valakinek. Sokszor arról van szó, hogy mi nem akarjuk megengedni ezt Istennek. Nem vagyunk hajlandók megbocsátani. Jézus egyértelműen rámutat arra, hogy nem csupán szóban kell megbocsátanunk. Nem csupán arról van szó, hogy gyorsan elismétlem azt a pár szót,

hogy jól van, akkor megbocsátok. És azt sem jelenti ez, hogy jó rendben megbocsátok, de soha nem felejttem el, hogy mit tettél velem. ÉS azt sem jelenti, hogy jó akkor elásom a csatabárdot, de vedd tudomásul, hogy bármikor kiáshatom azt újra. A szívünkben kell tehát megbocsátanunk. ÉS ez rendkívül nehéz, de ahogy Isten megígérte, megadja nekünk ehhez az erőt. Segíteni fog, hogy mi ezt meg tudjuk tenni, akkor ha erre hajlandók vagyunk. De ezt nekünk kell akarnunk. Nekem kell tehát kiáltanom az Úrhoz. Nekem kell tehát elmondanom neki, hogy én dühös vagyok, hogy bennem keserűség van, hogy én bosszút akarok, pedig tudom, hogy ez nem Istentől van. Nekem kell Istentől segítséget kérnem, nekem kell Istenhez kiáltanom, hogy szabadítson meg ezektől az érzésektől, hogy meg tudjak bocsátani. És ha Istenhez kiáltok, Isten segíteni fog, de nekem kell ezt kérnem, nekem kell ezt akarnom, és arra hajlandóságot mutatnom.

19:1. *”Amikor befejezte Jézus ezeket a beszédeket, elhagyta Galileát és elment Júdeának a Jordánon túli vidékére.”* Vagyis Jézus elhagyja Galileát és délre tart Jeruzsálem felé. 2: *„Nagy sokaság követte, és ott meggyógyította őket.* 3: *Ekkor farizeusok mentek oda hozzá, hogy kísértsék,* vegyük észre, hogy mit ír az Ige, farizeusok mentek oda hozzá, hogy kísértsék. A farizeusok tehát kimondottan azért tették fel Jézusnak ezt a kérdést, hogy csapdába csalhassák őt. Tehát a farizeusok egy beugrató kérdést tettek fel Jézusnak. *És megkérdezték tőle: ’Szabad-e az embernek bármilyen okból elbocsátania a feleségét?’* A mózesi törvények értelmében, Mózes 5. könyvében azt láthatjuk, hogy ha valaki feleségül vesz egy lányt, és férje lesz annak, de később nem találja kedvére valónak, mert valami ellenszenveset talál benne, akkor írjon válólevelet, adja azt az asszony kezébe, és úgy küldje el a házából. De mit jelenthetett az, hogy valami ellenszenveset talál benne? Egyes teológusok szerint ez már azt is jelenthette, hogy nem készített megfelelő reggelit a férje számára. Nagyon sok mindent jelenthetett tehát ez már abban a korban is. Nagyon sok mindenért a férj a felesége kezébe nyomhatta a válólevelet. És akkor a feleségnek nem volt más választása, mennie kellett. Egy másik elképzelés szerint azonban ez az ellenszenves dolog valamiféle tisztátalanságot jelentett. Tehát például a férj észrevette, hogy a felesége, akit most vett el már nem szűz. Vagy esetleg a felesége megszegte a házassági esküt, tehát egyfajta erkölcsi értelemben vett tisztátalanságot is jelenthetett. Ennek az ígerésnek tehát már Jézus korában is kétféle értelmezése létezett. És az írástudóknak, illetve a farizeusoknak a véleménye is megoszlott. Egyesek az egyik rabbi tanítását követték, mások pedig inkább a másik irányzat híveivé lettek. Amint mondtam tehát, két irányzat létezett már Jézus korában is. Az egyik sokkal szélesebb értelmezést kölcsönzött ennek az ígerésnek, amely arról szólt, hogy mikor adhat a férj a feleségnek válólevelet. A másik pedig sokkal szűkebben értelmezte ezt, és azt mondta, hogy csak az erkölcsi értelemben vett tisztátalanság esetén lehetséges ez. Tehát a farizeusok odamentek Jézushoz és megkérdezték tőle, szabad-e az embernek bármilyen okból elbocsátania az ő feleségét?

4: *Ő így válaszolt: Nem olvastátok-e, hogy a Teremtő kezdettől fogva férfivá és nővé teremtette őket?* Vegyük észre, hogy Jézus nem a Mózesi törvényekhez megy vissza, hanem sokkal korábbra a teremtés történetéhez. Isten tehát kezdettől fogva férfivá és nővé teremtette őket. Bár napjainkban nagyon sok ember próbálja ezt cáfolni. És bizony nem úgy éli az életét és nem úgy viselkedik, mintha Isten az embereket férfivá és nővé teremtette volna.

5: *„Ezért hagyja el a férfi apját és anyját, és ragaszkodik feleségéhez és lesznek ketten egy testté.* 6: *Úgyhogy már nem két test, hanem egy.”* A házasság kötelékében

tehát két ember egy testté lesz a szó legszorosabb értelmében is. Ezt látjuk megvalósulni az ő gyermekeikben. Milyen csodálatos is ez, amikor új élet keletkezik egy nő és egy férfi szerelmének gyümölcseként. És ez az új élet 23 kromoszómát az édesanyától és 23 kromoszómát az édesapától kap. *„Úgyhogy már nem két test, hanem egy. Amit tehát az Isten egybekötött, ember azt el ne válassza.”* Válólevéllel vagy más formában. Mivel abban a korban a nőknek nem volt beleszólásuk a válásba, a Jézus korában élő férfiak azonnal megértették, hogy ezt nekik mondja Jézus, mert nekik volt hatalmuk arra, hogy válólevelet írjanak, és akkor a felségüknek mennie kellett. Tudták tehát, hogy nekik mondja Jézus, amikor azt mondja, hogy *Amit tehát az Isten egybekötött, ember azt el ne válassza.* Valószínűleg nagyon megörültek a farizeusok, amikor Jézus ezt válaszolta, hiszen ne feledjük, hogy ők ezzel csapdába akarták csalni Jézust, ez egy beugratós kérdés volt. És egyelőre úgy tűnik, hogy Jézus szépen besétált a csapdájukba. Ezért tehát így folytatták: *„Akkor miért rendelte el Mózes, hogy aki elbocsátja feleségét, adjon válólevelet neki?”* A farizeusok mind elismerték, hogy a mózesi törvények Istentől származnak. Ha tehát a Bibliában egyáltalán találunk Istentől ihletett részeket, akkor a Mózes első öt könyve mindenképpen ezekhez tartozik. Sokan ezt vallják ma is, hogy csupán a Biblia első öt könyve, tehát a Mózes öt könyve az, amely Istentől ihletettnek tekinthető. A farizeusok tehát elismerték, hogy a mózesi törvényeket Isten adta. És pontosan ezért volt ez egy beugratós kérdés, mert Jézus látszólag megcáfolta azt, amit Isten mondott a törvényében. Hiszen Jézus azt mondta, hogy amit Isten egybekötött, azt ember el ne válassza, Isten azonban azt mondja a mózesi törvényben, hogy a férj nyugodtan adjon csak válólevelet a feleségének. Ezért volt tehát ez beugratós kérdés, mert rá akarták bizonyítani Jézusra, hogy ő ellenszegül a törvénynek, hogy ő megtagadja azt, és más tanít.

8: *„Jézus így válaszolt nekik: Mózes szívetek keménysége miatt engedte meg, hogy elbocsássátok feleségeiteket, de ez kezdettől fogva nem így volt.”* Vegyük észre, hogy Jézus megint visszamegy a teremtés kezdetéhez, és azt mondja, hogy ez kezdettől fogva nem így volt. A szívetek keménysége miatt adatott ez a törvény. De a kezdet kezdetén nem ezt tervezte Isten, nem ez volt az Ő akarata.

9: *„De aki elbocsátja feleségét, a paráznaság esetét kivéve – vegyük észre, hogy az mondja, Jézus, a paráznaság esetét kivéve – és mászt vesz felségül, az házasságtörő. 10: Erre így szóltak hozzá tanítványai: HA ilyen a férfi helyzete az asszonnyal, akkor nem jó megházasodni.”* Ez volt tehát Isten eredeti terve, amikor a kezdet kezdetén megteremtette a férfit és a nőt, hogy ketten legyenek egy testté, és hogy házasságban éljenek. Hogy a gyermekek egy olyan otthonban nevelkedjenek, ahol mind a két szülő ott van mellettük, ahol törődnek velük, ahol biztonságban érzik magukat. De amikor a család kettészakad, annak nagyon komoly következményei vannak a szülőkre és a gyermekekre nézve. A gyermekek sérülnek ebben a leginkább. Komoly hatása van ennek a társadalomra. Hiszen ezt látjuk ma is a sok csonka család esetében. Jézus tehát itt egyetlen kivételt említ, mégpedig a paráznaságot. Elvileg itt az ártatlan fél elválhat, és újra megházasodhat. A tanítványokat sokkolta az, hogy ilyen egyértelműen kijelentette Jézus ezeket a dolgokat. Ezért mondták tehát, hogy ha ilyen a férfi helyzete az asszonnyal, akkor nem jó megházasodni.

11: *„Ő azonban így válaszolt: Nem mindenki képes elfogadni ezt a beszédet, csak az, akinek megadatott. 12: Mert vannak nemzésre alkalmatlanok, akik így születtek, és vannak nemzésre alkalmatlanok, akiket az emberek tettek ilyenekké, és vannak olyanok,*

akik önmagukat tették nemzésre alkalmatlanná a mennyek országáért. Aki el tudja fogadni, fogadja el.”

13: „*Akkor kisgyermekeket vittek hozzá, hogy tegye rájuk a kezét és imádkozzék értük. A tanítványok azonban rájuk szóltak. Mármint a szülőkre, akik odavitték Jézushoz a kisgyermekeket.* 14: *De Jézus azt mondta, engedjétek, és ne akadályozzátok, hogy hozzám jöjjenek a kisgyermek, mert ilyeneké a mennyek országa. Azután rájuk tette a kezét és eltávozott onnan.*” Szinte el tudom képzelni, ahogy Jézus ott van a gyerekekkel, és hogy mennyire szerette őket. A tanítványok közben azt gondolják, hogy milyen jót tesznek Jézussal, hogy megpróbálják őt megvédeni. Ezért mondják, hogy ne hozzátok ide a gyermekeket. Rászólnak az édesanyákra. Jézus azonban lecsendesíti őket, és azt mondja, hogy engedjétek, és ne akadályozzátok, hogy hozzám jöjjenek a kisgyermek, mert ilyeneké a mennyek országa. ÉS utána rájuk tette a kezét, megáldotta őket. Milyen csodálatos látvány lehetett ez.

16: „*Odament hozzá valaki és ezt kérdezte: Mester, mi jót tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?*” Napjainkban is találkozunk ilyen emberekkel, akik saját cselekedeteik alapján akarják kiérdemelni az örök élet ajándékát. Mindig akadnak olyanok, akik próbálják cselekedeteikkel elérni Isten áldását, vagy Isten szeretetét, és azt mondják, hogy ha eleget imádkozol, vagy ha eleget böjtölsz, akkor Isten biztosan megáld majd. Vagy ha esetleg, eleget adakozol. Ez az ember is azt kérdezi Jézustól, hogy mi jót tegyek, hogy elnyerjem az örök életet? Pedig nem tudunk semmit tenni. A cselekedeteinkkel nem tudjuk elnyerni Isten tetszését. Jézus maga mondja ezt később. Mi saját magunk semmit sem tudunk tenni saját üdvösségünk érdekében. Az üdvösség, az örök élet, ajándék Istentől. Kegyelemből van, hit által, nem pedig a mi saját cselekedeteink által, hogy senki ne dicsekedjék, mert az Ő alkotása vagyunk. „*Jézus azonban így válaszolt neki: Miért kérdezel engem a jóról? Csak egy van, aki jó.* Mégpedig az Isten. Mit akar ezzel mondani Jézus? Igazából ez két dolgot jelenthet. Vagy azt akarja ezzel mondani Jézus, hogy engem ugyan a jóról ne kérdezz, mert én nem vagyok jó, csak Isten a jó. Vagy pedig Jézus magát egyenlővé teszi Istennel, és tulajdonképpen kijelenti magáról, hogy Ő Isten. Szerintetek melyiket akarta ezzel mondani Jézus? Jézus tehát azt mondja: Miért kérdezel engem a jóról? Az angolban azt mondja: miért hívsz engem jónak? Jézus próbálja rádöbenteni ezt az ember arra, hogy valami oka van annak, hogy Jézustól kérdezi ezt. Lehet, hogy nem is tudatosította magában, de mégis meglátott valamit Jézusban, és erre próbálja ráébreszteni ezt az embert. Biztosan emlékeztek, amikor Péter a 16. fejezetben azt mondja Jézusról: Te vagy a Krisztus, az Élő Isten Fia. Péternek Isten mutatta ezt meg, és ezért mondja azt Jézus, hogy boldog vagy Simon, Jóna fia, mert nem test és vér fedte fel ezt előtted, hanem az én mennyei Atyám. És mintha itt is ezt mondaná Jézus ennek az embernek, hogy miért engem kérdezel a jóról, hiszen csak egy van, aki jó: Isten. De mivel engem kérdezel, önkéntelenül is felismerted, hogy én vagyok Isten, és ugyanúgy, ahogy Péternek is, neked is az én mennyei Atyám mutatta ezt meg. Hiszen mire vágyik ez az ember? Egy olyan életre, amilyen Jézusé volt. Egy minőségi életre, amely kiállja az idő próbáját. Egy olyan fajta életre vágyott, amilyen Jézusé volt. ÉS Jézus megmutatja neki az ehhez az élethez vezető utat. Először is rámutat arra, hogy ő Jézus, Isten. És Jézus ezt is mondja: Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat.

18: „*Az megkérdezte: Melyeket? Jézus így felelt: Ezeket: ne ölj, ne paráználkoddj, ne lopj, ne tanúskoddj hamisan*” Vegyük azonban észre, hogy Jézus nem említi azokat a parancsolatokat, amelyek közvetlenül Istennel kapcsolatosak. Hiszen a tízparancsolat első

néhány parancsolata erről szól, hogy ne legyen más Istened rajtam kívül, ne csinálj magadnak semmiféle Istenszobrot azoknak a képmására, amik fenn az égen, lenn a földön, vagy a föld alatt a vízben vannak, ne imádd, és ne tiszteld azokat, mert én az Úr féltőn szerető Isten vagyok. Következő parancsolat: Ne mondd ki hiába az Úrnak, Istenednek nevét! Emlékezzél meg a nyugalom napjáról és szenteld meg azt. Miért nem említi Jézus az első négy parancsolatot, amely az ember Istennel való kapcsolatáról szól? Miért említi csak a maradék hatot? Mert ez az ember tipikusan olyan volt, aki a saját cselekedetei által próbálta meg Istennek a tetszését kivívni. Ő otthonosan mozgott ezen a területen. Ő már hozzászokott ahhoz, hogy jó cselekedeteket tegyen. És Jézus még hozzáteszi:

19: „Tisztelt apádat és anyádat, és szeresd felebarátodat, mint magadat. 20: Az ifjú erre ezt mondta: Ezt mond megtartottam, mi fogatkozás van még bennem?” Itt van tehát ez az ember, aki gazdag, aki a cselekedeteiben bíz, a cselekedetei által akarja Isten tetszését kivívni, a felsorolt törvényeket megtartotta. Ezek a törvények az emberi kapcsolatokra vonatkoznak. Tehát az emberi kapcsolatok terén megtett minden tőle telhetőt, egész életében mindig arra törekedett, hogy azt tegye, ami helyes, hogy helyesen járjon el a felebarátaival szemben. És mégis, bár mindezeket megtartotta, felismerte azt, hogy valami fogatkozás még van őbenne. Hogy bár megtartotta a parancsolatokat, és gazdag is, élete mégsem olyan, mint Jézusé, valami hiányzik belőle. Valahogy többről szól az élet, mint a parancsolatok megtartásáról, mint a gazdagságról. Ezért kérdezi, hogy mi fogatkozás van még benne.

21: „Jézus így válaszolt neki: Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el vagyondodat, oszd szét a szegények között, aztán jöjj, és kövess engem.” Vegyük észre, hogy alapjában véve, amit itt Jézus mond ennek az embernek, az az, hogy ha tökéletes akarsz lenni, jöjj és kövess engem. Ez az alapvető üzenete Jézusnak az ember felé. A többi, amit Jézus ennek az embernek mond, azt egyénre szabottan nekimondja. Ez azonban egy általános érvényű felhívás: HA tökéletes akarsz lenni, jöjj és kövess engem! Amikor tehát Jézus azt mondja ennek az embernek, hogy menj el, add el vagyondodat és oszd szét a szegények között. Ez nem mindenkinek szól, nem egy általános követelmény volt mindenkivel szemben, ezt Jézus ennek az embernek mondta. Nem általános és alapvető követelmény, hogy ha valaki követni akarja Jézust, akkor el kell adnia mindenét, és szét kell osztania a szegények között. Bár voltak ehhez hasonló próbálkozások már a korai egyház idejében is. És sajnos a korai egyházon belül ez a próbálkozás teljes anyagi csődhöz vezetett. Amikor az első gyülekezet elindult, az emberek nagyon izgatottak voltak, nagyon sokan azt gondolták, hogy Jézus hamarosan visszatér. Annyira lelkesek és izgatottak voltak, hogy elmentek és valóban mindenüket eladták, és pénzzé tették, és utána a pénzt letették az apostolok lábai elé. És volt egy házaspár ebben az első gyülekezetben, Anániás és Safira, akik szintén eladták a földjüket és a birtokukat, és a pénzt szintén odaadták Péternek. A baj azonban az volt, hogy Anániás és Safira hazudta. És Péter így szólt: Miért szállta meg a Sátán a szívedet, hogy hazudj a Szent Léleknek, és felre tegyél a föld árából? Ha megmaradt volna, nem neked maradt volna meg? És miután eladtad, nem te rendelkezte-e annak az árával? Mi indította szívedet ilyen cselekedetre? Nem embereknek hazudtál, hanem az Istennek! És azt látjuk, hogy Isten megítéli őket, és Anániás, majd később a felesége, Safira is holtan esik össze. De miért is történt mindez? Nem azért, mert Anániás és Safira nem hozták oda Péternek az összes pénzüket, hiszen ne feledjük, hogy ez nem is volt követelmény. Nem volt az emberekkel

szemben követelményként támasztva, hogy adják el mindenüket, és a pénzt hozzák oda az apostoloknak. Aki ezt megtette, saját maga döntött úgy, hogy ezt megteszi. Őt erre senki nem kényszerítette. A baj azzal volt, hogy hazudtak. Így tehát, amikor Jézus azt mondja ennek az embernek itt a Máté 19-ben, hogy menj el, add el mindenedet, és oszd szét a szegények között, akkor Ő ezzel nem egy alapvető követelményt állít fel mindazokkal szemben, akik örök életre vágnak. Ami Jézus ezen mondatában az általános követelmény, hogy jöjj, és kövess engem. Jézus Krisztus nélkül ugyanis nem lehet örök életünk. De Jézus igenis nagyon őszintén rámutat mindegyikünk életében arra a bizonyos dologra, amely megakadályoz bennünket abban, hogy őt kövessük. ÉS ennek az embernek az esetében ez bizony az ő hatalmas gazdagsága volt. Ennek az embernek a pénz volt az istene, pedig Jézus megmondta, hogy nem szolgálhatunk egyszerre két istent. Nem szolgálhatjuk az egyetlen igaz élő Istent, és a mammont egyszerre. HA tehát van egy hamis isten az életünkben, akkor el kell azt tüntetnünk az életünkéből, és fontos, hogy az igazi Istent ültessük életünk trónjára. Jézus tehát ere hívja ezt az embert is.

Miért kérdezel engem a jóról? Azért, mert felismerted, hogy én vagyok Isten. Most, hogy felismerted, hogy én vagyok Isten, gyere és kövess engem. Nagyon fontos azonban tudatosítanunk tehát, hogy amikor Jézus azt mondja ennek az embernek, hogy add el mindenedet és oszd szét a szegények között, akkor azt annak az embernek mondja, nem pedig mindenkinek. Ez nem egy általános érvényű követelmény. Sokan annak érzik azt, és így érzik, hogy nekik muszáj mindenképpen, mindenüket pénzzé tenniük és szétszítani a rászorulóknak között. Az a rész vonatkozik tehát mindenkire, amikor Jézus azt mondja, hogy jöjj és kövess engem. Jézus nélkül ugyanis nincs örök élet, sőt igazi élet sincs nélküle.

22: „Amikor hallotta az ifjú ezt a beszédet szomorúan távozott. 23: Jézus pedig ezt mondta tanítványainak: Bizony mondom néktek, hogy gazdag ember nehezen megy be a mennyek országába. 24: És mondom nektek, könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak a mennyek országába bejutni. 25: Amikor meghallották ezt a tanítványok, nagyon megdöbbenek és így szóltak: Akkor ki üdvözülhet. 26: Jézus rájuk tekintett és ezt mondta nekik: Embereknél ez lehetetlen, de Istennél minden lehetséges.” Ha az ember ellátogat Betlehembe a születés templomához, akkor a templom bejáratán kívül egy sokkal kisebb bejáratot is látni fog, amelyet a tű fokának neveznek. A városoknak is voltak az úgymond fő bejárataikon kívül kisebb bejárataik is, amiket szintén a tű fokának neveztek. ÉS nagyon érdekes az, hogy a tevéket ezeken az aprócska bejáratokon, a tű fokán próbálták átpaszírozni. Természetesen ehhez a tevét minden terhétől meg kellett szabadítani. És néhány ember húzta, néhány pedig hátulról próbálta betuszkolni a tevét ebbe a nyílásba. Sokan tehát azt mondják, hogy Jézus, amikor a tevét meg a tű fokát emlegeti, pontosan erről beszél. Hát nem érdekes az, hogy ők mindezt egyáltalán lehetségesnek tartják? Mintha az ember valóban megmenthetné magát, ha elég keményen próbálkozik. Sokan bizony ezt próbálják elhiteni velünk. De Jézus nem egy kis kapuról beszélt, amin át lehet a tevét tuszkolni, ha elég keményen próbálkozunk. Jézus egy igazi tűről, egy varrótűről beszélt, és annak a fokára, és arról, hogy ha esetleg megpróbálnánk azon egy tevét átpaszírozni. Az teljességgel lehetetlen. Ezt a tanítványok is megértették, és azért mondták, hogy de hát akkor ki üdvözülhet. ÉS Jézus erre azt mondta: Embereknél ez lehetetlen. ÉS ezt jegyezzük meg, hogy az emberek számára, emberei erővel ez valóban lehetetlen. Emberi erővel ez teljességgel lehetetlen. Akármennyire is próbálkozik az ember, akármennyire is erőlködik, akármennyire is

próbálja a jó cselekedeteivel mindezt kiérdemelni, emberi erővel lehetetlen az örök életet kiérdemelni. Az örök élet, az üdvösség ajándék Istentől, egy óriási csoda. ÉS bár embereknél ez lehetetlen, de Istennél minden lehetséges. Isten az, aki üdvözíti az embereket. Cselekedeteinkkel tehát semmire sem megyünk. Cselekedeteinek által nem jutunk be a mennyek országába. Csak úgy, ha kisgyermekként megyünk oda Jézushoz, megtérünk, átadjuk neki az életünket teljesen. És őbenne bízunk.

27: *”Ekkor megszólalt Péter: Mi elhagytunk mindent, és követtünk Téged, mi lesz tehát a jutalmunk?”* Tehát Péter azon gondolkozik megint csak, hogy ő mit kap mindezért. Mi lesz a jutalmam? Talán én lehetek a legnagyobb? 28: *Jézus erre ezt mondta nekik: Bizony mondom néktek, hogy ti akik követtetek engem, a megújult világban, amikor az Emberfia beül dicsőségének királyi székébe, ti is tizenkét királyi székbe ültök és ítéletet tartotok Izrael tizenkét törzse felett.”* A Jelenések könyvében János leírja, hogy Isten trónja körül 24 trónt látott még elhelyezve, amelyen 24 vén ült. Egyesek szerint a 24 vén az egyházat jelképezi, és ebbe beletartozik a 12 apostol is. Vannak azért problémák ezzel a magyarázattal, de mindenképpen fontosnak tartom megemlíteni, hogy létezik egy ilyen magyarázat is az Isten trónja körül elhelyezkedő 24 trónusra. A lényeg azonban, hogy itt Jézus azt mondja, hogy az apostolok majd 12 királyi székben ülnek majd, és ítéletet tartanak Izrael tizenkét törzse felett.

29: *”És mindenki, aki elhagyta házát vagy testvéreit, apját vagy anyját, gyermekeit, vagy földjeit az én nevéért, a százszorosát kapja és megörökli az örök életet. 30: De sok elsőből lesz utolsó és sok utolsóból első.”* Én úgy gondolom, hogy itt Pál a zsidó népre utal, akiket Isten kiválasztott, akiknek először hirdették az evangéliumot. Hiszen Pál a rómaiakhoz írt levelének első fejezetében azt írja: Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az minden hívőnek üdvösségre, elsőként zsidónak, de görögnek is. Először tehát a zsidóknak küldte el Isten az evangéliumot, utána a pogányoknak is. És miért mondanak majd ítéletet az apostolok Izrael tizenkét törzse felett? Mert Izrael tizenkét törzse lényegében elutasította a Megváltót. Így tehát az elsőkből, vagyis a zsidókból lesznek az utolsók, és sok utolsóból, vagyis a pogányokból leső. És mi tehát örökösei leszünk szintén Istennek. Örökösei az Ő dicsőséges országának. Bár először a zsidókhöz küldte el Isten az evangéliumot, és utána a pogányokhoz. Mi pogányok, akik hiszünk Őbenne, csodálatos kiváltságokat kaptunk Istentől. Ami tehát bennünket illet, akik megtértünk, mi már új teremtség vagyunk Istenben, és mondhatni, teljesen új nemzet, egy teljesen új nép. Ahogy Pál is mondja a Kolossé 3,11-ben: „Itt már nincs többé görög és zsidó, körülmetéltség és körülmetéletlenség, barbár és szkíta, szolga és szabad, hanem minden és mindenekben Krisztus. A különböző nemzetiségű emberek tehát mindenben egyek már Krisztusban. A keresztyének, mintegy új népcsoportot képeznek. Itt már nem az számít, hogy ki milyen nemzetiségű. Mi egyek vagyunk Krisztusban. Krisztusban tehát új teremtség vagyunk, az őemberünk már halott. Sok elsőből lesz tehát utolsó és sok utolsóból első.

A következő héten folytatjuk itt Máté evangéliumában a 20-21-22. fejezetet nézzük majd meg.

Uram köszönjük Neked a Te igédet, hogy valóban lámpásként világít. Segíts Uram, hogy valóban a Te igédet, a Te szavaidat kövessük, a Te igéd szerint járjunk. Add, hogy jobban megértsük a Te Igéd igazságát. Segíts, kérlek, hogy ne próbáljuk megváltoztatni a Te igédet a saját szájízünk szerint, hanem engedjük, hogy a Te igéd változtasson meg bennünket és formáljon bennünket. Hatással legyen a

gondolkozásunkra, a hozzáállásunkra, arra, ahogy a dolgokat látjuk a világban. Segíts, kérlek, hogy fejet hajtsunk Teelőtted, és a Te igazságaid előtt, és ne pedig a te igazságaidat próbáljuk úgy csúrnicsavarni, hogy a bűnös életünket az már ne zavarja. Adj nekünk engedelmességet Uram, és adj erőt, hogy meg tudjunk bocsátani egymásnak. Jézus nevében, ámen!

Nyissuk ki Bibliánkat Máté evangéliumának 20. fejezeténél. Jézus itt a szőlőmunkások példázatát meséli el.

20,1: „Hasonló a mennyek országa a gazdához, aki korán reggel kiment, hogy munkásokat fogadjon a szőlőjébe.

2: Miután megegyezett a munkásokkal napi egy dénárban elküldte őket a szőlőjébe.”
Erről az egy dénárrol annyit érdemes tudnunk, hogy akkortájt egy napi munkáért általában ennyi járt.

3:” Amikor kiment kilenc óra tájban, látta, hogy mások is állnak a piacon tétlenül.

4: és ezt mondta nekik, menjetek ti is a szőlőbe, és ami jogos, megadom néktek.

5: Azok pedig elmentek. Ismét kiment tizenkét óra körül és délután három óra tájban, és ugyanúgy tett.

6: Amikor pedig késő délután, öt óra tájban is kiment, még mindig talált ott álldogálókat. És megkérdezte tőlük: Ti miért álltok itt egész nap tétlenül?

7*. Azok pedig így válaszoltak: Mert senki sem fogadott meg bennünket. Erre ez azt monda nekik: Menjetek ti is a szőlőbe.

8: Miután pedig beesteledett ezt mondta a szőlőgazdája a vincellérjének: Hívd el a munkásokat és fizess ki a bért az utolsók kezdve az elsőig.

9. Ekkor jöttek azok, akik öt óra tájban álltak munkába, és kaptak egy-egy dénárt.

10. Amikor aztán az első jöttek, azt gondolták, hogy többet kapnak, de ők is csak egy-egy dénárt kaptak.

11. Amikor átvették, zúgolódni kezdtek a gazda ellen.

12. és ezt mondták. Ezek az utolsók egy órát dolgoztak, és egyenlővé tetted velünk, akik az egész nap terhét hordoztuk, és szenvedtünk a hőség miatt?

13. Ő pedig így felelt egyiküknek: Barátom, nem bánok Veled igazságtalanul. Nem egy dénárban egyeztél-e meg velem.

14, Vedd, ami a tied, és menj. Én pedig az utolsónak is annyit akarok adni, mint neked.

15. Hát nem szabad-e nekem az tennem a javaimmal, amit akarok? Vagy a te szemed azért gonosz, mert én jó vagyok?

16. *Így lesznek az utolsókból els*k, és az els*kb*l utolsók.*”

És a Károli fordításban még hozzáteszi Jézus: „*Mert sokan vannak a hivatalosok, de kevesen a választottak.*”

Ha megnézzük az el*z* fejezet legvégét, akkor ugyanazt látjuk. Ugyanazt mondja a 19,30-ban Jézus, „*De sok els*b*l lesz utolsó, és sok utolsóból els*.*” Úgy t*nik tehát, hogy ez a vezérfonal húzódik végig a sz*l*munkásokról szóló példázaton. S*t, ha megnézzük a 19. fejezetben a 27-29-es igeverset is, itt ugye Péter megszólal, és ezt kérdezi Jézustól:

„*Mi elhagytunk mindent, követtünk Téged, mi lesz hát a jutalmunk? Jézus erre azt mondta nekik: ...Mindenki, aki elhagyta házát, vagy testvéreit, apját vagy anyját, gyermekeit vagy földjeit az én nevéért, az százszorosát kapja és megörökli az örök életet.*”

De mit is szeretne Jézus mondani a sz*l*munkásokról szóló példázattal? Én úgy gondolom, hogy itt Jézus arra tanít bennünket, hogy ahogy mi szolgáljuk az Urat, ahogy mi szorgoskodunk az * sz*l*jében, - és vegyük észre, hogy nagyon fontos az, hogy * küldött el bennünket, vegyük észre, hogy a gazda minden egyes alkalommal maga ment ki és küldte az embereket a sz*l*jébe dolgozni. A gazda küldte tehát *ket a sz*l*be, vagyis, Isten küldte *ket, hogy szolgálják *t. És mindannyian ugyanannyit kaptak fizetségül. Vannak bizony olyanok, akik a halálos ágyukon fogadják be Jézus Krisztust, mint megváltójukat, és *k is abban a pillanatban belépnek az örök életbe. Teljesen ugyanúgy, mint azok, kik egész életükben az Urat szolgálták. Istennek joga van arra, hogy azt adjon, amit csak akar valakinek, és hogy annak adjon bármit is, akinek akar. Azok tehát, akik az utolsó pillanatban jutnak üdvösségre, ugyanúgy kapnak jutalmat Istent*l. És *k ugyanúgy bekerülnek a mennyek országába. A különbség az, hogy ha valaki életének utolsó pillanatában fogadja be Jézus, igen örök élete lesz, de lemaradt arról a hatalmas áldásról, amelyet akkor tapasztalunk meg, amikor az életünk során Istennel járunk és *t szolgáljuk. És már nem fogja megtudni sohasem, hogy milyen hatalmas örömet hoz az ember életébe, amikor Istent szolgálja. Én hiszem, hogy Jézus itt arra tanít minket, hogy az ember élete végén is hozhat egy döntést, és megtérhet és üdvözülhet, és akkor ugyanúgy beléphet isten országába. És akkor Ugyanúgy részesedik Isten országából, mint az, aki már harminc éve megtért, hiszen neki is örök élete lesz. Szerintem Jézus itt arra is tanít bennünket, hogy teljesen mindegy, hogy a nap elején kezdtünk-e munkálkodni, vagy csupán délután öt órákor. A lényeg az, hogy ha h*ségesen szolgáltuk *t, ha h*ségesen dolgoztunk, akkor Isten megjutalmaz bennünket ezért. Vagyis az számít, hogy én mennyire voltam h*séges abban, amire Istenelhívott.

Hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy olyan emberek, mint pl. Billy Graham Amerikában, akinek köszönhet*en olyan sok ember tért meg, biztosan majd a lehet* legnagyobb kitüntetésben részesül a mennyben. De én meg vagyok gy*z*dve arról, hogy vannak mások is, akik legalább olyan nagy jutalmat kapnak majd a mennyben, s*t lehet, hogy még nagyobbat is. Olyan emberekre gondolok, akiket te valószínű*leg nem is

ismersz, nem hallottál róla, sohasem szerepeltek az újságban. Olyan emberekről van szó, akik hűségesen szolgálták Istent, hűségesen végezték azt a szolgálatot, amelyre elhívta őket Isten. Lehet, hogy ez közbenjáró imádságot jelent, otthon a szobájukban, amelyről senki sem tud, senki sem látta őket. Szerintem meglepődünk majd, amikor odajutunk majd, és meglátjuk, kik ülnek az első sorban. Meglepődünk, és mondani fogjuk majd: De hát kik ezek, nem is hallottam még róluk? De Isten szentjei ott lesznek az első sorban. Azok, akik követték Istent. Akik lementek a szíbe, amikor Isten küldte őket. Teljesen mindegy, hogy reggel kilenckor, vagy délután ötkor, de maikor odaértek, akkor hűségesen dolgoztak. És Isten ezért a hűséges munkáért jutalmazza meg őket.

Mit mond még ezen kívül Jézus? Azt mondja: Én úgy osztom szét a kegyelmemet, ahogy azt én szeretném, erre nekem jogom van. *„Hát nem szabad-e nekem azt tennem a javaimmal, amit akarok? Vagy a te szemed azért gonosz, mert én jó vagyok?”*

17.: *„Amikor Jézus Jeruzsálembe készült felmenni, maga mellé vette külön a tizenkét tanítványt, és útközben ezt mondta nekik:*

18. *Íme felmegyünk Jeruzsálembe, és az Ember Fia átadatik a főpapoknak és az írástudóknak. Halálra ítélik*

19. *és átadják a pogányoknak, hogy kígyólják megkorbácsolják, és keresztre feszítsék, de harmadnapon feltámad.*

Most mennek tehát utoljára így együtt Jeruzsálembe. Jézus pontosan tudja, hogy mi vár rá Jeruzsálemben. Tudja, hogy amikor Jeruzsálembe érnek, felgyorsulnak majd az események, és nagyon sok mindennek be kell teljesednie. Ezért most maga köré vonja tanítványait, akikkel most már csaknem három évet töltött, és elmondja nekik, hogy mi vár rá. Hogy szenvedni fog, és hogy keresztre feszítik. De harmadnapon feltámad.

Vegyük észre, hogy Jézus nagyon pontosan megjövendöli mindazt, aminek történnie kell vele. Azt mondja: Először is az Ember Fia átadatik a főpapoknak és az írástudóknak. Tudjuk, hogy Júdas az, aki elárulja őt. De a főpapok és az írástudók átadják őt a pogányoknak, akik először is kígyólják őt. Egy bíborvörös palástot adnak rá, és azt kiabálják körülötte, hogy: Íme a zsidók királya! Majd pedig Pilátus megengedi, sőt mi több, megparancsolja, hogy korbácsolják meg, úgy ahogy Jézus azt előre megjövendölte. Hiszem, hogy nagyon sok mindent nem értünk még Jézus megkorbácsolásával kapcsolatban. Egyáltalán nem volt véletlen, hogy megkorbácsolták őt, hiszen itt láthatjuk, hogy Jézus előre megjövendöli, hogy ez meg fog történni.

Hihetetlenül fájdalmas volt az, amikor valakit megkorbácsoltak. A foglyot egy póznához kötözték, úgy hogy a háta szabadon maradjon. Egy olyan korbáccsal korbácsolták meg, amely bőr szíjakból állt, és a bőr szíjak végére üvegdarabkákat és ólomdarabkákat erősítettek, amelyek nagyon élesek voltak. Így hát, amikor a fogoly hátához hozzáértek nem csak hatalmas fájdalmat okoztak, hanem bele is szántottak a húsba és felhasították a fogoly hátát. És miért korbácsolták meg ilyen kegyetlenül az embereket? Azért mert a

rómaiaknál a korbácsolás arról szólt, hogy kivallassák a foglyokat. Rá akarták venni a foglyokat, hogy bevallják, hogy milyen b*nt követtek el Róma ellen. És ha a fogoly együttm*ködést tanúsított, és bevallotta mindazt, amit elkövetett, akkor ezt mintegy beszámították neki, és nem korbácsolták *t tovább olyaner*vel, mint korábban. Ha azonban valaki nem volt hajlandó bevallani mindazt, ami tett, akkor egyre keményebb korbácsütéseket mértek az emberre, amíg végül fájdalmában mégiscsak bevallotta b*nét.

Jézusnak sem volt mit bevallania, hiszen, * nem tett semmi rosszat. Vagyis Jézus mindvégig csendben maradt. Ahogy az Ézsaiás is megjövendöli az Ézs 53,7-ben: „Amikor kínozták, alázatos maradt, száját sem nyitotta ki, mint a bárány, ha vágóhídra viszik, vagy mint a juh, mely némán t*ri, hogy nyírják, * sem nyitotta ki száját.” Ez azonban azt eredményezte, hogy egyre keményebb és keményebb ütések mértek rá. Mit gondoltok, Isten megengedné, hogy az * Fia fölöslegesen szenvedjen ilyen borzalmasan? HA úgy gondoljátok, hogy igen, akkor nagyon más a ti Istenr*l alkotott elképzelések, mint az enyém. Én hiszem, hogy Isten nem engedte volna meg, hogy az * Fia ilyen szörny* borzalmakon menjen át, hacsak ennek a szenvedésnek nem lett volna valami értelme. Ezért mondja Ézsaiás próféta, amikor megjövendöli Jézus krisztus szenvedését, hogy „az * sebei árán gyógyultunk meg.”

A Máté 8. fejeztében, amikor Jézus sok beteget meggyógyított, azt írja az ige: „Minden beteget meggyógyított, hogy beteljesedjenek az Ézsaiás próféta által mondottak: er*tlenségünket * vette el, és betegségeinket * hordozta.” Pál apostol a Korinthusiakhoz írt els* levelében ír az úrvacsoráról, amely nem teljesen úgy valósult meg a korinthusi gyülekezetben, ahogy jellelt volna. Pál tehát ír nekik az úrvacsoráról, amely arról szól, hogy emlékezzünk Jézus megtört testére és kiontott vérére. Pál tehát ezt írja az 1 Kor 11-ben: „Mert én az Úrtól vettem, amit át is adtam néktek, hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, amelyen elárultatott, vette a kenyeret és hálát adva megtörte, és ezt mondta: Vegyétek és egyétek, ez az én testem, amely tiérettetek megtöretik, ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. Hasonlóképpen vette a poharat is, miután vacsoráltak, és ezt mondta: E pohár amaz új szövetség az én vérem által. Ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre. Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret, és isszátok e poharat, az Úrnak halálát hirdessétek, amíg eljön.” Pál apostol ezután figyelmezteti a korinthusiakat, hogy ne vegyenek méltatlanul úrvacsorát. És Pál apostol figyelmezteti azokat is, akik próbáltak jóllakni az úrvacsora alkalmával, és nem tudatosították, hogy az úrvacsora sokkal több*r*l szól. Pál tehát azt írja: „Mert aki úgy eszik és iszik, hogy nem becsüli meg az Úrnak testét, ítéletet eszik és iszik önmagának.” És utána egy nagyon érdekes dolgot mond még. Azt mondja: „Ezért er*tlenek és betegek közöttetek sokan, és ezért halnak meg számosan.”

Mit akart Jézus azzal mondani, amikor megtörte a kenyeret és azt mondta: Ez az én testem, amely tiérettetek megtöretik? Egészen biztosan a korbácsolásról beszélt, hiszen a próféciából tudjuk, hogy épek maradnak a csontjai. El*ször is azért, mert az Istennek felajánlott áldozatnak tökéletesnek kellett lennie, és ehhez hozzátartozott az is, hogy épek voltak a csontjai. Másodsorban pedig azért történt ez így, mert a 34. Zsoltár megjövendöli, hogy meg*rzi minden csontját az Úr, egy sem törik el közülük. Ezért tehát

Jézus, amikor az * megtört testér*1 beszél, nem arra utal, hogy valamelyik csontja eltörik majd. A korbácsolás azonban megtörte az * testét és feltépte az * hátát. A történészek szerint a rómaiak olyan brutálisan megkorbácsolták az embereket, hogy sokan már el sem jutottak a kereszting, mert már a korbácsolásba belehaltak, általában elvéreztek. Jézus is nagyon legyengült a korbácsolástól, hiszen nem tudta egyedül vinni a keresztyét, segítségre volt szüksége. Miért korbácsolták *t meg? Értünk, mert sebei árán gyógyultunk mi meg. Talán ezért mondja a korinthusiaknak Pál, hogy ha ti ezt megértitek, akkor mikor magatokhoz veszitek a kenyeret, akkor ezzel azt is engeditek, hogy Isten az * Lelke által munkálkodjon Tibennetek. Sokan azonban, akik ezt nem értik, er*tlenek és betegek. Mert nem értik azt, hogy Jézus teste miért töretett meg, és hogy mennyi mindent kapunk az Úrtól. Az * sebei árán gyógyultunk mi meg. Szellemi értelemben mindenképpen. De azonban úgy gondolom, hogy nem csak szellemi értelemben, hanem, hogy Jézus fizikai értelemben is meg tud gyógyítani bennünket. A szövegkörnyezetb*1 úgy t*nik, mindenekel*tt a Máté 8-ból, hogy ez az ígélet nem csak szellemi értelemben érthet*. Bízhatunk Jézusban, hogy ha ez az * akarata, akkor * meg tud bennünket gyógyítani betegségünk*1 is. Hiszem, hogy Isten nem csak a lelkünk felé szolgál, amikor úrvacsorát veszünk, hanem a testünk felé is. És hogy van, amikor emberek az úrvacsora során meggyógyulnak. Isten meggyógyítja *ket. Hányszor éreztem már azt, hogy Isten engem is meger*sített fizikai értelemben is, amikor úrvacsorát vettem.

Visszatérve a Máté 20-hoz, Jézus megjövendöli ezen kívül az * keresztre feszítését is, illetve azt is, hogy harmadnapon feltámad majd. Jézus tehát elmondja a tanítványainak, hogy most elmegyünk Jeruzsálembe, ahol elárulnak engem, és átadnak a f*papoknak és az írástudóknak. *k átadnak engem a pogányoknak, a rómaiaknak, akik kigúnyolnak, megkorbácsolnak, és keresztre feszítenek. De a harmadnapon feltámadok. Amikor azonban Jézus a tanítványainak saját haláláról beszélt, ez annyira felkavarta, s*t taszította *ket, hogy kikapcsolták az agyukat abban a pillanatban, amikor ezt meghallották, hogy már nem is figyeltek oda, amikor Jézus a végén azt mondta, hogy harmadnapon feltámad majd. Annyira ledöbbsentette és sokkolta *ket az az elképzelés, hogy Jézus Krisztust keresztre feszítik majd, hogy mintegy leblokkolt az agyuk és már meg sem hallották, hogy mit mondott ezután Jézus. Úgyhogy *k sokáig nem is emlékeztek arra, amit Jézus mondott nekik, hogy feltámad majd harmadnapra. És csak miután már Jézus feltámadt, akkor ugrott be nekik, hogy Jézus megmondta el*re, hogy feltámad majd.

20. „*Akkor odament hozzá a Zebedeus fiainak anyja fiaival együtt*”. Kik voltak Zebedeus fiai? Jakab és János.

Jön tehát ez a zsidó édesanya, aki természetesen szívén viseli fiainak sorsát és a legjobban akarja számukra. Jön fiaival együtt, leborult Jézus el*tt és kérni akart t*le valamit.

21: „*Jézus megkérdezte t*le: Mit akarsz? * így felelt: Mondd, hogy az én két fiam közül az egyik jobb kezed, a másik bal kezed fel*1 üljön a Te országodban.*

*22. Jézus így válaszolt. Nem tudjátok, mit kértek. Ki tudjátok-e inni azt a poharat, amelyet én fogok kiinni. *k így feleltek: Ki tudjuk.”*

Vegyük észre tehát, hogy az édesanya az, aki beszél a fiainak nevében, de a két fiú is ott áll azért mellette. És hát nagyon éberem figyelnek, és készségesen válaszolnak is Jézusnak, amikor * felteszi a kérdését. És Jézus ugye megkérdezi, hogy ki tudjátok-e inni azt a poharat, amelyet én ki fogok inni? De mire is utal ezzel Jézus? A szenvedéseire, és a kereszthalálra. Ezután Jézus hozzáteszi: az én poharamat kiisszátok ugyan. És bizony az Apostolok cselekedeteiben azt olvassuk, hogy Heródes kegyetlenkedni kezdett az apostolokkal. Jakabot és testvérét pedig karddal kivégeztette.

Jézus tehát azt mondja a 23. versben: *„Az én poharamat kiisszátok ugyan, de hogy ki üljön jobb és bal kezem felQl, azt nem az én dolgom megadni. Azok fogják megkapni, akiknek az én Atyám elkészítette.*

24. Amikor ezt meghallotta a többi tíz, megharagudott a két testvérrre.

25. De Jézus magához hívta Qket, és ezt mondta: Tudjátok, hogy a népek fejedelmei uralkodnak rajtuk, és a nagyok hatalmaskodnak rajtuk.

26. De közöttetek ne így legyen,. Hanem aki naggyá akar lenni közöttetek, az legyen a szolgátok.

27. És aki közöttetek elsQ akar lenni, az legyen a rabszolgátok. □

Jézus itt a szolgálatról beszél, és a nagysághoz vezetQ útról. Milyen szomorú is az, hogy a világ ilyen messzire sodródott Jézus elveitQl. Olyan szomorú, hogy egyesek, akik a szolgálatban részt vesznek, elvárják, hogy Qket szolgálják az emberek, és nem tudatosítják azt, hogy Jézus éppen Qket hívja el arra, hogy az embereket szolgálják. Jézus azt mondja tanítványainak itt a 20. fejezetben, hogy a pogányok között azt látjuk, hogy Qk próbálnak uralkodni egymáson. És sajnos az egyházon belül is, a gyülekezeteken belül is van egy ilyen tendencia napjainkban, hogy próbálunk uralkodni az emberek fölött. A 70-es években is felütötte a fejét egy ilyen irányzat a gyülekezetekben. Ennek az irányzatnak a képviselQi úgy próbálták beállítani magukat, hogy nekik mintegy joguk van uralkodni Isten nyája, Isten népe felett. És mintegy arra kényszerítették az embereket, hogy rendeljék alá magukat az Q tekintélyüknek. Végül olyan tökélyre fejlesztették ezt az egészet, annyira igyekeztek leuralni az embereket, hogy végül már Qk váltak az összekötQ kapoccsá az emberek életében az emberek és Isten között. Ez például abban is megnyilvánult, hogy ha valaki pl. szeretett volna egy autót vásárolni, vagy valamiféle döntést hozni az életében, akkor többé nem arra buzdították már az embereket, hogy IstentQl kérjenek tanácsot, hogy Istent keressék, hanem mintegy kötelezQ volt a lelkipásztorukkal, az úgymond szellemi vezetQjükkel beszélni errQl. És utána Q mondta meg nekik, hogy megvehetik-e azt az autót vagy sem. Ily módon az emberekre mázsás terheket aggattak, és mindez tragikusan távol állt mindattól, amit Jézus hirdetett. Hiszen mit tanított Jézus? HA igazán nagy akarsz lenni a mennyek országában, akkor válj

mindenki szolgájává. „Aki naggyá akar lenni közöttetek, az legyen a szolgátok. És aki közöttetek els* akar lenni, az legyen a rabszolgátok.”

Erre hívja el Isten a lekipásztorokat is. A pásztori szolgálat nem arról szól, hogy mi mindenki fölött állunk, hogy mindenki felnéz ránk, hogy mindenki igyekszik a kedvünkben járni, és mindenki leborul el*ttünk. Nem, éppen ellenkez*leg. A lekipásztor az, aki Isten nyáját szolgálja. ÉS bizony az én imám is az, hogy soha ne feledkezzünk meg arról, hogy mire hív el bennünket Isten. Nem csak lekipásztorként, hanem minden más szolgálatban. Hiszen Istent szolgálni annyit jelent, mint az embereket szolgálni. A Máté 20:28-ban ezt mondja Jézus: „Mint ahogy az Ember Fia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem, hogy * szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.” Nem azért jött, hogy az emberek *t szolgálják, hanem pontosan azért, hogy * szolgálja az embereket.

29. Amikor elindultak Jerikóból, nagy sokaság követte *t.

30. És ime két vak ült az út mellett, és amikor hallották, hogy Jézus arra megy, felkiáltottak: Jézus, Dávid Fia könyörülj rajtunk!

31. A sokaság azonban rájuk szólt, hogy hallgassanak el, de *k még hangosabban kiáltották: Uram, Dávid Fia könyörülj rajtunk!

32. Jézus megállt, megszólította *ket, és ezt kérdezte: Mit akartok, mit tegyek veletek?

33. *k így feleltek: azt, Uram, hogy megnyílják a szemünk.

34. Jézus megszánta *ket, megérintette szemüket, és azonnal visszanyerték látásukat és követték *t.”

Jézus tehát elindul tanítványaival Jerikóból és hatalmas sokaság követi *t. Ahogy mennek az úton ott ül két vak ember az út szélén és hallják, hogy nagy tömeg jár arra. Ez természetesen felkeltette az érdekl*désüket és megkérdezték: Kivan itt? Valaki a tömegb*l elárulja nekik, hogy épp Jézus jár arra. Ez a két vak ember egészen bizonyosan hallott már Jézusról. Szerintem mindenki, aki beteg volt a környéken hallott már Jézusról és a csodáiról és arról, hogy mennyi embert meggyógyított fönt Galileában, Kapernaumban és a környékén. És ahogy a két vak ember megtudta, hogy Jézus arra jár, biztosan hallották, hogy mikor halad el arra, hogy mikor vonul el el*ttük a tömeg, tudták, hogy itta nagy lehet*ség, a soha vissza nem tér* alkalom számukra. Ezért hangosan kiáltottak: Uram, Dávid Fia könyörülj rajtunk. A sokaság azonban rájuk szólt, hogy hallgassanak el. A tömeg próbálta beléjük fojtani a szót, elbátortalanítani *ket abban, ahogy *k teljes szívükb*l kiáltottak Jézushoz. De *ket azonban nem lehetett egykönnyen eltántorítani. S*t még hangosabban kiáltották: Uram, Dávid Fia, könyörülj rajtunk. És akkor Jézus megállt, és bizonyosan odahívta *ket magához. Gondolom néhányan a tömegb*l segítettek ennek a két vak embernek és odavitték *ket Jézushoz. Jézus megkérdezte t*lük: Mit akartok, mit tegyek veletek? *k így feleltek: Azt Uram, hogy

megnyíljék szemünk. Jézus megszánta *ket, megérintette szemüket, és azonnal visszanyerték látásukat és követték *t. Ne feledjük, hogy Jézus ezen a ponton már nagyon nehéz szívvel tart Jeruzsálem felé, mert pontosan tudta, hogy mi vár rá. Hogy elárulják *t, hogy kigúnyolják *t, hogy megkorbácsolják, és keresztre feszítik. De mégis id*t szakít arra, hogy szolgáljon az emberek felé. Jézus sohasem mondta, hogy én túl elfoglalt vagyok ahhoz, hogy az emberekkel foglalkozzam. Ha valakinek van egy szolgálata, és az egyre nagyobbá és egyre fontosabbá válik, maga az ember is olyan fontossá és elfoglalttá válik, hogy elszakad az emberektől. Többé nincs ideje az emberekkel foglalkozni, feléjük szolgálni, akkor bizony a szolgálata fontosabbá vált, mint az Ura. Én is, ha egyszer eljutnék arra a pontra, hogy az istentisztelet kezdete előtt pár perccel besurranok a hátsó ajtón, és miután befejeztem a tanítást, gyorsan ki is osonok a hátsó ajtón, hogy még csak véletlenül se találkozzam senkivel, abban a pillanatban, hogy ezt teszem, pályát kell változtatnom, és ki kell lépnem ebből a szolgálatból, mert már nem lesz időm arra, hogy az emberekkel foglalkozzam, és nem jól van ez így. A két vak ember természetesen azoknak a képeként is felfogható, akik vakok az * b*neikben. És akkor hirtelen elkezdenek kiáltani Jézushoz, hogy mentse meg *ket. És akkor mindenki próbálja *ket lecsendesíteni, elbátortalanítani. De milyen fontos is az, hogy az emberek kitartsanak, hiszen egy teljesen új élet vár rájuk.

21.1.: „Amikor közeledtek Jeruzsálemhez, és Betfagéba, az Olajfák hegyéhez értek, Jézus elküldött két tanítványt

*2. és ezt mondta nekik: Menjetek az el*ttetek lev*faluba, és ott mindjárt találtok egy megkötött szamarat a csikójával együtt. Oldjátok el, és vezessétek hozzám.*

3. Ha valaki szól nektek valamit, mondjátok meg, hogy az Úrnak van szüksége rájuk, és azonnal elengedi azokat.

4. Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék a próféta mondása:

5. Mondjátok meg Sion leányának, íme királyod jön hozzád, szelíden és számaron ülve, igavonó állat csikóján.

6. A tanítványok elmentek, és úgy cselekedtek, ahogy Jézus parancsolta nekik.

*7. Odavezették a szamarat a csikójával együtt, ráterítették fels*ruháikat, Jézus pedig ráült.*

*8. A sokaság legnagyobb része az útra terítette fels*ruháját, mások ágakat vagdaltak a fákról és az útra szórták.*

*9. Az el*tte és utána men* sokaság ezt kiáltotta: Hozsánna a Dávid Fiának! Áldott, aki j* az Úr nevében! Hozsánna a magasságban.*

10. Amint beért Jeruzsálembe, felbolydult az egész város, és kérdezgették: K ez?

*11. A sokaság ezt mondta: Ez Jézus, a galileai Názáretb*l való próféta. ”*

Jézus jeruzsálemi bevonulásának napját virágvasárnapnak szoktuk emlegetni. Jézus tehát bevonul Jeruzsálembe, és még azon a héten elárulják, megkorbácsolják és keresztre feszítik *t. Lukács evangéliuma még többet elárul nekünk Jézus bevonulásáról Jeruzsálembe. Úgyhogy err*l részletesebben majd akkor fogunk beszélni, amikor odaérük a Lukács evangéliumában a releváns ígeréshez. Arra azonban szeretném felhívni a figyelmet, hogy az, amit a tömeg kiabál a 118. Zsoltárból egy rész. Ez a zsoltár a Messiásról szól. Ebben a Zsoltárban ugyanis Dávid több mindent is megjövendöl a Messiással kapcsolatban. A 22. Versben ezt írja Dávid: „*Az a k*, amelyet az épít*k megvetettek, az lett a sarokk*.*” És Jézusról ír itt. 23. „*Az Úrtól lett ez, csodálatos a mi szemeinkben.*” 24. *Ez az a nap, amelyet az Úr elrendelt, vigadozzunk és örvendezzünk ezen.*” De melyik napról beszél itt Dávid? A Messiás eljövetelének napjáról. A mi üdvösségünk, a mi szabadulásunk eljövetelének napjáról, amelyet az Úr rendelt el. ÉS ha megnézzük a 118. Zsoltár 25. Versét, azt írja: „*Ó Uram, segíts meg, Ó Uram, adj szerencsét!*” Az eredeti héberben itt a Hozsánna szó szerepel. 26. „*Áldott, aki az Úr nevében jön*” A tömeg ugyanezt kiáltja, amikor Jézus bevonul Jeruzsálembe. „*Áldott, aki j* az Úr nevében, hozsánna a magasságban!*”

A hozsánna azt jelentette, hogy ments meg. Ezt kérik tehát Jézustól. Valóban nem véletlen, hogy a tömeg ebb*l a zsoltárból idéz, mert Isten ezt a napot jelölte meg, hogy elhozza országát az emberekhez. 12. „*Azután bement Jézus a templomba, és ki*zte mindazokat, akik a templomban árusítottak és vásároltak, a pénzváltók asztalait és a galambárusok székeit felborította,*

13. és ezt mondta nekik: Meg van írva: Az én házamat imádság házának nevezik, ti pedig rablók barlangjává teszitek.”

Kizavarta tehát a keresked*ket a templomból. A pénzváltók azért voltak ott a templomban, hogy a római pénzt átváltsák templompénzre, mert római pénzt nem áldoztak Istennek. A saját hagyományaik szerint tehát csak a templompénzt lehetett Istennek felajánlani. A pénzváltók tehát ott voltak a templomban és a római pénzt templom pénzre váltották. A baj azonban az volt, hogy *k a templomban abszolút monopolhelyzetben voltak, mert az emberek tudták, hogy nem tudnak mit kezdeni a római pénzzel, és mindenképp szükségük van templom pénzre, amit pedig csak ott a templomban tudtak a pénzváltóktól megszerezni. A pénzváltók pedig kihasználták a helyzetüket és lényegében becsapták az embereket, mert olyan árfolyamon váltottak, hogy az nekik jó legyen, az emberekkel szemben pedig ez már majdhogynem rablásnak is min*sült. Itt tehát ebb*l nekik is nagyon jó bevételük származott, amit természetesen megosztottak a pappal is, akivel összeszövetkeztek. Azt is meg kell említenünk, hogy kint az utcán nagyon olcsón, pár fillérért lehetett vásárolni galambokat. De a templomban is árusítottak galambokat, és ezek különleges galambok voltak, amelyeket mintegy megjelölt a pap. És azért ezek tízszer, hússzor drágábbak voltak, mint az utcai galambok. Hiába vett tehát valaki egy galambot az utcán olcsón, és vitte oda a papnak, hogy bemutassa áldozatként, a pap addig vizsgálgatta, míg nem talált rajta valami kis hibát.

Azt pedig tudjuk, hogy az áldozati galambnak tökéletesnek kellett lennie. Így tehát a pap mindig talált az utcai galambon valamiféle problémát, ezért visszadobta, hogy ezt így nem áldozhatom fel Istennek. De ha valaki a templomban vásárolt galambot vitt oda hozzá, amelyet * már megjelölt, és amely persze jóval drágább is volt, arra természetesen rábólintott, azzal természetesen minden rendben volt. Ezek az emberek itt a templomban abból akartak meggazdagodni, hogy az emberek jöttek, és egyszer*en csak imádni akarták Istent. Tulajdonképpen a vallásból üzletet csináltak. Jézus ez feldühítette. Ezért mondta: Az én házamat imádság házána nevezik, Ti pedig rablók barlangjává teszitek. És ezért ki*zte *ket a templomból. És miután megtisztította a templomot Jézus, elzavarva az árusokat, a pénzváltókat, végre olyan a templom, amilyennek azt Isten eltervezte. A 14. Vers ugyanis ezt írja: „Azután a vakok és bénák mentek hozzá a templomba és meggyógyította *ket.” Az emberek megtapasztalták Isten jelenlétét, Isten munkáját az életükben. Odamentek és Isten meggyógyította *ket. Err*l szólt a templom. Nem pedig arról, hogy az emberek odamennek és úton-útfélen becsapják *ket.

15. „Amikor pedig a f*papok és az írástudók látták a azokat a csodákat, amelyeket tett, és a gyermekeket, akik a templomban ezt kiáltották: Hozsánna a Dávid Fiának! – haragra lobbantak

16. és így szóltak hozzá: Hallod mit mondanak ezek?

Jézus pedig így válaszolt nekik: Hallom. Sohasem olvastátok: Gyermekek és csecsem*k szája által szereztél dicséretet?

17. erre otthagya *ket kiment a városból Bethániába és ott töltötte az éjszakát.”

Jézus tehát nem töltötte minden percét az utolsó hetének Jeruzsálemben. Hanem elment Bethániába, és onnan járt be naponta Jeruzsálembe. Olyan gyönyör* ezt látni, ahogy a gyermekek dicsérik Jézust, és mondják neki, hogy Hozsánna a Dávid Fiának. Úgy t*nik, hogy a gyermeke nagyon szerették Jézus. Az írástudók és a farizeusok természetesen nem örülnek ennek. De maikor Jézust kérd*re vonják, * egy Zsoltárral válaszol, és ezt mondja nekik: Sohasem olvastátok, gyermeke és csecsem*k szája által szereztél dicséretet.

18. „Amikor korán reggel a város felé ment megéhezett.

19. Meglátott egy fügefát az út mellett, de semmit sem talált rajta csak leveleket. Ekkor így szólt hozzá: Ne teremjen rajtad gyümölcs soha többé. És akkor hirtelen elszáradt a fügefa.

20. Amikor látták ezt a tanítványok, elcsodálkoztak, és ezt kérdezték: Hogyan száradt el ez a fügefa ilyen hirtelen.

21. Jézus így válaszolt nekik: Bizony mondom néktek, ha van hitetek, és nem kételkedtek, nem csak a fügefával tehetitek meg ezt, hanem ha ennek a hegynek azt mondjátok, emelkedj fel és vesd magad a tengerbe, az is meglesz.

22. *És mindaz, amit imádságban hittel kértek, megkapjátok.*”

Egészen csodálatos ígéret ez az imádságra nézve. Nem szabad azonban elfelejtenünk, hogy Jézus ezt az * tanítványainak ígérte. És kik az * tanítványai: Akik megtagadják önmagukat, felveszik a keresztyüket és követik *t. Az ima sohasem a saját öncélú vágyainkról és kéréseinkről szól. Jakab levelében a következőket olvassuk: *„Kívántok valamit, és nem kapjátok meg, öltök és irigykedtek, de nem tudtok célt érni, harcoltok és viszálykodtok. Mégsem kapjátok meg azért, mert nem kéritek. Vagy ha kéritek is, nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek. Csupán élvezeteitekre akarjátok azt eltékozolni.*” Az imádság ugyanis nem az én akaratom megvalósulásáról szól, hanem arról, hogy legyen meg Isten akarata. Krisztus tanítványai, akik valóban készek meghalni naponta, felvenni a keresztet és *t követni, számukra valóban fontosabb az, hogy Isten akarata valósuljon meg. Isten akarata számukra a saját akaratuknál is fontosabb. És bizony az ilyen ember imájának hatalmas ereje van. Jézusnak ez az ígérete tehát, hogy mindazt, amit imádságban hittel kértek, megkapjátok, nem egy általános érvény* ígéret. Az ima nem arról szól, hogy minden vágyamat azonnal kielégítsem. Hogyha én egy Mercedesre vágyok, akkor azonnal meg is kapjam azt. Ez nem egy kívánság m*sor. Ez az ígéret azoknak szól, akik valóban hajlandóak önmagukat megtagadni, önmaguk akaratát Isten akaratának alárendelni. És az * akaratát keresni.

Itt amikor Jézus parancsára elszárad a fügefá, Jézus mintegy kiönti az ítéletét erre a fügefára. Érdekes, hogy ebben az evangéliumában el*ször látjuk ezt, hogy Jézus a hatalmát erre használja. Eddig mindig azt láttuk, hogy Jézus a hatalmát arra használta, hogy megáldja, meggyógyítsa az embereket. Nagyon érdekes, hogy Jézus amikor Názáretben a zsinagógában tanított a következő* prófécia olvasta fel az embereknek Ézsaiás könyvéből: *„Az Úr Lelke van énrajtam, mivelhogy felkent engem, hogy evangéliumot hirdessek a szegényeknek. Azért küldött el, hogy szabadulást hirdessek a foglyoknak, és a vakoknak szemük megnyílását, hogy szabadon bocsássak a megkínzottakat, és hirdessem az Úr kedves esztendejét.*” Ennyit olvasott fel Jézus és itt abbahagyta. Ezt látjuk a Lukács 4,19-ben. Az Ézsaiás 61-ben azonban ez a prófécia folytatódik, és a következő* mondat, amelyet Jézus már nem olvasott fel, így hangzik: *„És hogy hirdessem Istenünk bosszúállása napját.*” De ez még nem teljesedett be, ez még csak azután következett. Itt tehát el*ször látjuk azt, hogy Jézus megítéli a fügefát. A tanítványok ezt látva meglep*dtek. Nem is azon, hogy Jézus megátkozta a fügefát, hanem, hogy ez milyen gyorsan be itt teljesedett, hogy hirtelen elszárad a fügefá. Persze mondhatnánk, hogy éppen április volt, persze, hogy nem n*tt még termés a fügefán, hiszen túl korai lett volna, áprilisban a páska ünnepének idején. A fügefákról azonban tudnunk kell valamit. Amikor az ember például február környékén látgat el Izraelbe, már talál fügéket a fügefákon, amikor a fügefának még nincsenek is levelei. Ezek a fügek a fügefának úgymond korai termései. Azt is mondhatnánk, hogy az igazi fügeknek az el*hírnökei. El*ször tehát a fügefákon ezek a korai gyümölcsök jelennek meg, úgy február környékén, azután március második felében, április elején megjelennek a levelek, és az igazi fügek ezután következnek csupán. A lényeg tehát az, hogy amikor Jézus ránézett erre a fügefára, látta, hogy a levelei már kint vannak, fűgét – ugye ebben az esetben korai fűgét – azonban nem talált rajta. Vagyis ez a fügefá nem töltötte be azt a

feladatot, amire Isten teremtette, hogy fügét teremjen, és Jézus ezért megátkozta ezt a fügefát. Az Igében a fügefa több helyen is Izrael képe. A Jeremiás 24-ben például az ige jó fügét és rossz fügét említ. És ezeket a fügét Izrael népéhez hasonlítja. És Isten azt is mondja, hogy a rossz fügét, amelyek ehetetlenül rosszak, ki kell dobni. Jóel próféta és Hóseás próféta könyvében pedig szintén megjelenik a fügefa képe, amely Izraelre utal. A fügefa tehát, amelyet Jézus megátkozott természetesen létezett, valóban ott volt, és valóban el is száradt, de ne feledjük, hogy volt ennek az egésznek egy szimbolikus jelentése is. A fügefa Izraelre utalt, amely nem termett gyümölcsöt. És ezért rá is a fügefához hasonló sors várt. És ez meg is történt Jézus Krisztus halála után. Anép még mindig elutasította *t, és tudjuk, hogy még az els* században a zsidókat el*zték saját földjük*r, és évszázadokon át nem alkottak egységes nézetet. Szétszóródtak az egész világban.

23. „Azután bement a templomba, és miközben a tanított a f*papok a nép véneivel odamentek hozzá és azt kérdezték t*le: Milyen hatalommal teszed ezeket, és ki adta neked ezt a hatalmat.

24. Jézus így válaszolt nekik: Én is kérdezek t*letek valamit, és ha megfeleltek rá, én is megmondom nektek, milyen hatalommal teszem ezeket.

25. Honnan való volt a János keresztsége, menyb*l vagy emberekt*l. *k pedig így tanakodtak egymás között: Ha azt mondjuk: mennyb*l, azt fogja mondani nekünk: akkor miért nem hittetek neki?

26. Ha pedig azt mondjuk: emberekt*l, akkor félnünk kell a sokaságtól, mert Jánost mindenki prófétának tartja.

27. Ezért ezt felelték Jézusnak: Nem tudjuk. * pedig így válaszolt nekik: Ezért én sem mondom meg nektek, milyen hatalommal teszem ezeket.”

Az emberek Keresztel* János prófétának tartják, de nem * maga volt a világosság, * annak a világosságnak a hírnöke volt, akinek el kellett jönnie a világba, hogy megmentse a világot. És Keresztel* János maga is rámutatott arra, hogy a világ világossága nem más, mint Jézus Krisztus. HA tehát ezek a írástudók elismerik, hogy Keresztel* János igazat beszélt, akkor azt is el kellett volna ismerniük, hogy mindaz, amit Jézusról mondott, igaz. Mit is mondott Keresztel* János Jézusról? Azt mondta: Íme az Isten Báránya, aki hordozza a világ b*neit. * az akir*l én megmondtam, utánam j* egy férfi, aki megel*z engem, mert el*bb volt, mint én. Ha tehát a f*papok elfogadták azt, hogy János keresztsége a mennyb*l volt, akkor azt is el kellett fogadniuk, hogy Jézus Krisztus is mindezt az Atyától kapott hatalommal tette. Hiszen Keresztel* János egyértelm*en kijelentette Jézusról, hogy * az Isten báránya, aki elveszi a világ b*neit. Látnunk kell, hogy a f*papok nagyon nehéz helyzetben voltak, hiszen a nép Keresztel* Jánost prófétának tartotta. Vagyis akármit is mondanak, mintegy kellemetlen helyzetbe hozzák saját magukat, mert vagy kénytelenek elfogadni Jézus Krisztust Isten fiaként, vagy a nép haragjával kell számolniuk. Nagyon érdekes, hogy azután két példázatot mesél el Jézus a

f*papoknak, majd megkérdezi a véleményüket, és a f*papok, csak miután válaszoltak Jézusnak, döbbenek rá, hogy mindez valójában róluk szól. Jézus tehát jól megfogta *ket.

28: „De mi a véleményetek err*l: Egy embernek két fia volt, és az els*höz fordulva ezt mondta: Fiam menj, dolgozz ma a sz*l*ben.

29. * így felelt: Nem akarok, kés*bb azonban meggondolta magát és elment.

30. Azután a másikhoz fordulva annak is ugyanezt mondta. * azonban így felelt: Megyek, uram, de nem ment el.

31. Ki teljesítette a kett* közül az apja akaratát? Az els* felelték. Jézus erre ezt mondta nekik: Bizony mondom néktek, a vámszed*k és a parázna n*k megel*znek titeket az isten országában.

32. Mert eljött hozzátok a János az igazság útján – Jézus tehát itt ismét Keresztel* János említi – de nem hittetek neki, a vámszed*k és a parázna n*k pedig hittek neki. Ti azonban ezt látva még kés*bb sem gondoltátok meg magatokat, hogy higgyetek neki.”

Kinek felelnek meg a vámszed*k és a parázna n*k a példázatban? Annak a fiúnak, aki nemet mondott az édesapjának, amikor az édesapja megkérte *t, hogy a sz*l*ben dolgozzon. Azokról van szó, akik b*nben éltek, és hátat fordítottak Istennek. Kés*bb azonban megtértek a b*nükb*l és elindultak, hogy szolgálják az Urat. A farizeusoknak pedig az a fiú felel meg, aki egyb*l rávágta, hogy rendben apám, és megyek. Azután mégsem ment el. A farizeusok is ilyenek voltak tehát, csak mondogatták, hogy rendben van uram, és mindig csak szóban követték istent. Cselekedeteikkel azonban sohasem. Ki teljesítette tehát a kett* közül az apja akaratát? Az, aki el*ször nemet mondott azután mégis elment, vagy az, aki kezdett*l fogva azt hajtogatta, hogy jó rendben van, de aztán igazából nem tette meg azt, amire az édesapja *t kérte. Istent azonban nem az érdekli, amit mi mondunk, hanem a szívünk érdekli *t, az, hogy mi van a szívünkben. Nagyon sok vallásoskodó ember létezik napjainkban is a világban, akik vallásos cselekedeteket végeznek, bizonyos rituálékat végeznek, de a szívül nem Istenért dobog. És a szidó kultúrában is, amikor valaki megszaggatta ruházatát, az nagyon mély és viharos érzelmekr*l árulkodott, de Isten azt mondja, hogy én nem ezekre vagyok kíváncsi, én nem ilyenre vágyom, ilyen hatalmas érzelmi kitörésekre, vagy vallásos cselekedetekre, hanem a szívetekre, hogy én értem éljetelek. És mit mond Jézus a farizeusoknak: Bizony mondom néktek, hogy a vámszed*k és a parázna n*k megel*znek titeket az Isten országában. Jézus itt még nagyon keszty*s kézzel bánik velük. Majd a 23. Fejezetben látni fogjuk, hogy megadja nekik a végs* döfést. És utána Jézus azzal fejezi be, hogy „Mert eljött hozzátok a János az igazság útján, de nem hittetek neki, a vámszed*k és a parázna n*k pedig hittek neki. Ti azonban ezt látva még kés*bb sem gondoltátok meg magatokat, hogy higgyetek neki.”

Ezután Jézus egy következ* példázatot is elmesél nekik.

33. „Hallgassatok meg egy másik példázatot. Volt egy gazda, aki sz*l*t ültetett, kerítéssel vette körül, borsajtót készített, és *rtornyot épített benne, azután bérbe adta munkásoknak, és idegenbe távozott. „Itt tehát Jézus a sz*l*r*l mond egy példázatot, utalva az Ézsaiás 5-ben található természetlen sz*l*r*l szóló példázatra, amelyet mindnyájan nagyon jól ismertek. Amikor tehát Jézus elkezd példázatát err*l a sz*l*r*l, akkor mindenkinek biztos vagyok benne, hogy azonnal eszébe jutott az Ézsaiás 5, amelyben Isten Izrael*r*l beszél úgy, mint egy sz*l*r*l, amit * ültetett, és Isten várta, hogy sz*l*t teremjen, de csak vadsz*l*t termett.

„Volt egy gazda, aki sz*l*t ültetett, kerítéssel vette körül, borsajtót készített, és *rtornyot épített benne, azután bérbe adta munkásoknak, és idegenbe távozott.

34. Amikor elérkezett a szüret ideje, elküldte szolgálait a munkásokhoz, hogy vegyék át a neki járó termést.

35. A munkások megfogták a szolgálait, és kit megvertek, kit megöltek, kit megköveztek azok közül.

36. Aztán ismét küldött szolgálait, többet, mint el*ször, de ugyanígy bántak azokkal is.

37. Utoljára pedig fiát küldte el hozzájuk, mert úgy gondolta: A fiamat meg fogják becsülni.

38. De amikor a munkások meglátták a fiát így szóltak maguk között: Ez az örökös, gyertek öljük meg, és azután mienk lesz az öröksége.

39. Majd megfogták kidobták a sz*l*n kívülre és megölték.

40. Vajon majd, ha megjön a sz*l* ura, mit tesz ezekkel a munkásokkal.

41. Ezt felelték neki: Mivel gonoszak, * is gonoszul vesztí el k*ket, a sz*l*t pedig más munkásoknak adja ki, akik megadják a termét a maga idejében.”

A farizeusok ezzel beleestek saját csapdájukba.

42. „Erre megkérdezte t*lük Jézus: Sohasem olvastátok az írásokban: AZ a k*, amelyet az épít*k megvetettek, az lett a sarokk*, az Úrtól lett ez és csodálatos a mi szemeinkben.”

Ez az idézet ugyanabból a zsoltárból származik, mint az az idézet, amit az emberek Jézus bevonulásakor ismételtettek, a Hozsánna a Dávid Fiának, áldott, aki j* az Úr nevében, hozsánna a magasságban.

43. „Ezért mondom nektek, hogy elvételtek t*letek az Isten országa, és olyan népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcsét.

44. És aki erre a k*re esik – melyik k*re? A sarokk*re, amelyet az épít*k megvetettek, Jézus Krisztusra –, aki erre a k*re esik, összezúzza magát, akire pedig ez a k* ráesik, azt szétmorzsolja.

45. Mikor a f*papok hallották példázatait, megértették, hogy róluk beszél.

46. Szerették volna elfogni, de féltek a sokaságtól, mert az prófétának tartotta.”

Jézus tehát megjövendőli, hogy elvételik Izraelt*1 Az Isten országa, és ez így is történt. És az evangélium el*ször valóban a zsidóknak hirdettetett, utána azonban a pogányoknak is. És ne feledjük, hogy Isten a gyümölcsöt keresi. Jézus a János 11-ben a következőket mondja: „*Én vagyok az igazi sz*l*t*, és az én Atyám a sz*l*sgazda. Azt a sz*l*vessz*t, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi, és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen. Maradjatok énbennem, és én ti bennetek. Ahogyan a sz*l*vessz* nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a sz*l*t*n, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem.*” Az Úr tehát olyanokat keres, akik gyümölcsöt teremnek. És mivel Izrael nem akart gyümölcsöt teremni, elvétellett t*le az Isten országa, és olyan népnek adatott, amely megtermi annak gyümölcsét. Vegyük észre azt is, hogy mit mond itt Jézus arról a k*r*1, amelyet az épít*k megvetettek. Arról a k*r*1, amely a sarokk* lett. Azt mondja Jézus, hogy aki erre a k*re esik, összezúzza magát, akire pedig ez a k* ráesik, azt szétmorzsolja. Jézus Krisztus a mi életünkben is két különböz* szerepben lehet jelen. Ha hiszünk *benne, befogadjuk *t, akkor * a mi urunk és Megváltónk. De ha hátat fordítunk nekik, akkor egy napon a bíránk lesz, aki megítél bennünket. Ha Te ráesel erre a k*re, igen igaz, hogy összetörsz, de azután Jézustól egy teljesen új életet kapsz, amely sokkal mélyebb és sokkal gazdagabb. Amikor azonban Jézus a Te bírád, akkor nem te eset a k*re, hanem a k* esik terád és teljesen szétmorzsol majd téged. Jézusnak tehát két arca van, és az emberek vagy az egyikkel, vagy a másikkal találkoznak majd. Aszerint, hogy hitüket belé vetették-e vagy sem.

22.1. „Megszólalt erre Jézus, és ismét példázatokban beszélt hozzájuk:

*2. Hasonló a mennyek országa egy királyhoz, aki menyegz*t készített a fiának.*

*3. Elküldte szolgálait, hogy hívják össze a meghívottakat a menyegz*re, de azok nem akartak elmenni.*

Tehát vegyük észre, hogy a király el*ször a meghívott vendégekhez küldi el szolgálait.

*4. ekkor más szolgálát küldött, akikhez így szólt: Mondjátok meg a meghívottaknak, íme elkészítettem az ebédet, ökreim és hízott állataim levágva, és minden készen van: Jöjjetek a menyegz*re!*

*5. De azok mit sem tör*dve ezzel, elmentek: az egyik a földjére, a másik a kereskedésébe.*

*6. A többiek pedig megragadták szolgálait, bántalmazták és megölték *ket.*

7. Ekkor a király haragra gerjedt, elküldte seregeit, és elpusztította ezeket a gyilkosokat, városukat pedig felégette.

8. Akkor ezt mondta szolgálainak: A menyegz ugyan kész, de a meghívottak nem voltak rá méltók.*

*9. Menjetek tehát a keresztutakra, és akit csak találtok, hívjátok el a menyegz*re.*

10. Kimentek a szolgálak az utakra, összeszedtek mindenkit, akit csak találtak, gonoszokat és jókat egyaránt, és megtelt a lakodalmas ház vendégekkel.

11. *Amikor a király bement, hogy megtekintse a vendégeket, meglátott ott egy embert, aki nem volt menyegz*si ruhába öltözve.*
12. *Így szólt hozzá: Barátom, hogyan jöhettél ide, hiszen nincs menyegz*si ruhád? Az pedig hallgatott.*
13. *Akkor a király ezt mondta szolgálóinak: kötözzétek meg kezét, lábát, és vessétek ki a küls* sötétségre, ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás.*
14. *Mert sokan vannak az elhívottak, de kevesen a választottak.*”

Egy prófétikus képét látjuk itt a fiú esküv*si lakomájának. Vegyük észre el*ször is, hogy a szolgálókat a király a meghívott vendégekhez küldi el. A meghívott vendégek azonban nem hajlandók elmenni a menyegz*re. Jézus Krisztus is el*ször az evangéliumot a zsidókhoz vitte el, akik azonban elutasították azt. Minden készen állt tehát a menyegz*re, az áldozatot már felajánlották. Semmi más nincs hátra, mint az, hogy megérkezzenek a vendégek. De a meghívott vendégek ezzel mit sem tör*dve elmentek. Az egyik a földjére, a másik a kereskedésébe. És valóban ez történt. Jézus halála után a tanítványok hirdették az evangéliumot, a zsidók azonban elutasították azt. *Ekkor a király haragra gerjedt, elküldte seregeit, és elpusztította ezeket a gyilkosokat, városukat pedig felégette.* Pontosan ez történt i.sz. 70-ben, amikor a rómaiak Titusz vezetésével lerombolták Jeruzsálemet, és elüldözték onnan a zsidókat. A zsidók csökönyösen hátat fordítottak Istennek, és ezzel kivívták Isten haragját, amely Jeruzsálem lerombolásához vezetett i. sz. 70-ben. Jézus pedig megjövendöli ezeket az eseményeket. Amikor Jeruzsálemben jártunk az egyik alkalommal elmentünk egy férfi házához, aki viszonylag mélyre leásott a háza mellett, és végre jó pár réteg alatt egy kb. 12-13 cm-es hamu rétegre bukkant, amely Jeruzsálem i. sz. 70-ben történ* lerombolásának maradvány volt. Egészen leny*göz* mindezt látni, és közben arra gondolni, hogy minden úgy történt, ahogy ezt Jézus megjövendölte.

*Akkora király ezt mondta szolgálóinak: Menjetek tehát a keresztutakra, és akit csak találtok, hívjátok el a menyegz*re.* És így az evangélium a pogányokhoz is eljutott. De vegyük észre, hogy csak menyegz*si ruhában jöhetünk az esküv*re. Egyesek ugyanis utcai viseletben próbáltak megjelenni a menyegz*n. Pedig a menyegz*si ruha alapkövetelmény. Fontos ugyanis, hogy magunkra öltük a menyegz*si ruhát, Jézus Krisztus igazságát, amely a mienk hit által. Sokan azonban, ahogy az el*bb is említettem, mégis megpróbálnak utcai viseletben bejutni a menyegz*re. Próbálnak a saját erejük*b*l, a saját jócselekedeteikkel bejutni Isten országába. Amikor azonban jön a király és megvizsgálja a vendégeket, csak azok maradhatnak ott a menyegz*n, akik magukra öltötték Jézus Krisztus igazságát, ami hit által van, nem pedig cselekedeteb*b*l. ÉS azokat, akik ezt nem tették meg, az Úr nagyon egyértelm*en figyelmezteti arra, hogy majd kivetnek a küls* sötétségre, és ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás.

15. *„Akkor a farizeusok elmentek és elhatározták, hogy szóval csalják majd t*rbe.*
16. *Elküldték tehát hozzá tanítványaikat a Heródes-pártiakkal együtt, akik ezt mondták: Mester tudjuk, hogy igaz vagy, és az Isten útját az igazsághoz ragaszkodva tanítod, és hogy nem tartasz senkit*b*l, mert nem veszed figyelembe az emberek tekintélyét.*

17. *Mondd meg tehát nekiünk, mi a véleményed: Szabad-e adót fizetni a császárnak, vagy nem?*

18. *Jézus felismerve gonoszságukat így szólt: Mit kísértetek engem, képmutatók?*

A kérdés, amelyet Jézusnak feltettek, valóban ravasz volt. HA ugyanis Jézus azt mondja, igen, szabad adót fizetni a császárnak, a zsidók egy csapásra elfordultak volna t*le, és árulónak tartották volna, valaki olyannak, aki összesz*rte a levelet a rómaiakkal. Bár a zsidók Palesztinában római fennhatóság alatt éltek, mégsem tekintették magukat alattvalóknak, és olyanoknak, akik elnyomás alatt élnek, hanem mindig a függetlenségüket hangsúlyozták. És hozzá kell tennem, hogy utáltak adót fizetni Rómának. Ha azonban Jézus azt mondja, hogy nem, nem szabad adót fizetni a császárnak, már rohantak is volna a római hatóságokhoz, akik egy pillanat alatt letartóztatták volna jézust, hiszen az embereket arra buzdította, hogy tagadják meg az adót Rómától. Jézus azonban átlát a szitán, felismeri, hogy ezzel a furfangos kérdéssel t*rbe akarják csalni, és azért mondja hogy miért kísértetek engem, képmutatók.

19. *„Mutassatok nekem egy adópénzt. Azok odavittek neki egy dénárt.*

20. *Jézus megkérdezte t*lük: Kié ez a kép és ez a felirat?*

21. *A császáré – felelték. Jézus erre kijelentette: Adjátok meg tehát a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami Istené.*

22. *Amikor ezt meghallották, elcsodálkoztak, otthagyták *t, és eltávoztak.*

23. *Azon a napon szadduceusok is mentek hozzá, akik azt állítják, hogy nincs feltámadás.”*

A szadduceusok voltak abban az id*ben az ún. materialista beállítottságúak, akik nem hittek a feltámadásban, nem hittek az angyalai lények léteiben sem.

*És megkérdezték *t*

24. *Mester! Ezt mondta Mózes: ha valaki meghal, és nem marad fiúgyermek, akkor testvére vegye feleségül az asszonyt, és támasszon utódot testvérének.*

25. *Volt nálunk hét testvér, az els* miután megn*sült, meghalt, és mivel nem volt utóda, feleségét testvérére hagyta*

26. *Hasonlóan a második is, a harmadik is, és így egymás után mind a hét.*

27. *Végül aztán meghalt az asszony is.*

28. *A feltámadáskor tehát kinek a felesége lesz az asszony a hét közül, hiszen mindegyiknek a felesége volt?*

Miért kérdezik Jézustól ezt a szadduceusok? Azért mert azt remélik, hogy így nevetségessé tudják tenni a feltámadás elképzelését. Bizony ma is nagyon sokan próbálkoznak ezzel, miközben nem ismerik Isten ígését, és azt, amit a feltámadásról mond. Ezért tehát olyan kérdéseket tesznek fel tehát, hogy pl. ha valaki szívátültetésen esett át, és olyan valakit*l kapott szívet, aki szintén keresztény volt, a feltámadáskor melyikük kapja meg ezt a szívet. Egy másik ilyen kérdés, hogy pl. valaki meghal, és tegyük fel, hogy kint a prérin temetik el, és ott indul bomlásnak a földben, akkor az *

szervezetének különböz* komponensei onnantól a földet gazdagítják, és tulajdonképpen bekerülnek abba a f*be is, amelyik ott n*, és amikor a tehenek belegelik ezt a füvet, akkor tulajdonképpen a halott ember egyes komponensei belekerülnek a tehénbe, a tehéntejen keresztül pedig az emberbe. Tehát a kérdés az, hogy a feltámadáskor ezek a komponensek kinek a szervezetében lesznek majd jelen. Azok, akik erre apellálnak igyekeznek nevetségessé tenni a feltámadás elképzelését. A szadduceusok tehát igyekeztek bebizonyítani, hogy micsoda nevetséges elképzelés a feltámadás. De nézzük meg, hogy mit válaszolt nekik Jézus a 29. Versben.

„Tévelyegtek, mivel nem ismeritek sem az írásokat, sem az Isten hatalmát.”

Pál a Korinthusiakhoz írt els* levelében a következ*ket írja a 15. Fejezetben: *„De megkérdendő valaki, hogyan támadnak fel a halottak, milyen testben jelennek meg. Egyetlen, amit vetsz, nem kel életre, amíg el*bb el nem rothad. És amit elvetsz, azzal nem a leend* testet veted el, hanem csak a magot. Talán búzáét vagy valami másét. De Isten olyan testet ad annak, amelyet csak elhatározott, mégpedig minden egyes magnak a neki megfelel* testet.”* Pál tehát azt mondja, hogy te csupán elveted a magot, és aztán Isten ad neki testet, olyat, amelyet * szeretne. Ne feledjük tehát, hogy új testet kapunk Istent*l a feltámadáskor. Ahogy Pál is írja a 2 Korinthus 5,1-ben: *„Tudjuk pedig tehát, hogy ha a földi sátorunk összeomlik, van Istent*l készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk.”* Jézus tehát a 30. Versben még a következ*ket is válaszolja a szadduceusoknak: *„Mert a feltámadáskor nem n*sülnek, férjhez sem mennek, hanem olyanok lesznek, mint az angyalok a mennyben.”* És ezt Jézus természetesen az emberekre érti. A házasság egyik fontos célja, hogy biztonságos, szeret* otthont teremteni, amelyben azután gyermekeink feln*hetnek. A feltámadáskor azonban már olyanok leszünk, mint az angyalok a mennyben. Nem n*sülünk, férjhez sem megyünk, gyermekeket sem vállalunk majd. Azt, hogy pontosan milyen formát is öltünk mi majd a mennyben, nem tudhatjuk. Megpróbálhatjuk persze elképzelni, de ezek csak elképzelések. Igazából nem sok értelme van.

„A halottak feltámadásáról pedig - hiszen a szadduceusok ebben sem hittek – nem olvastátok-e, amit Isten mondott nektek?”

32. *Én vagyok Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene?* - ezt Isten a Mózes 2. Könyvében a 3. Fejezet 6. Versében mondja, mégpedig akkor, amikor Ábrahám, Izsák és Jákób már nem voltak az él*k sorában, és Jézus hozzáteszi: *Az Isten nem a holtak Istene, hanem az él*ké.”* Vagyis Ábrahám, Izsák és Jákób még életben voltak, hiszen feltámadtak, és ott voltak az új testünkben, a mennyben Istennel.

33. *„Amikor a sokaság ezt hallotta, álmélkodott tanításán.”*

34. *Amikor a farizeusok meghallották, hogy a szadduceusokat elnémította, köréje gy*ltek.*

35. *Egyikük pedig, egy törvénytudó, kísértetni akarta *t, és megkérdezte t*le:*

36. *Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben?*

37. *Jézus így válaszolt: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedb*l, teljes lelkedb*l és teljes elméd*b*l.*

38. *ez az els* és nagy parancsolat.*

39. *A második hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.*

40. *E két parancsolattól függ az egész törvény, és a próféták.”*

Pál a következ*ket írja a Galata 5,14-ben: „*Mert az egész törvény ebben az egy igében teljesedik be: Szeresd felebarátodat, mint magadat.*” Vagyis az egész törvény a szeretetben teljesedik be. A törvény tulajdonképpen tiltásokat tartalmazott, ha konkrétan a tízparancsolatra gondolunk. Ne ölj, ne lopj, ne paráználkodj, ne legyenek más isteneid. Jézus pedig mintegy mindezt összefoglalva ezt mondja: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedb*l, teljes lelkedb*l és teljes elméd*b*l, és szeresd felebarátodat, mint magadat. Hiszen tulajdonképpen err*l szól a törvény, hogy szeret* kapcsolatunk legyen Istennel, és ez legyen az els* helyen életünkben, és ha ilyenkapcsolatban vagyunk Istennel, akkor a felebarátunkkal való kapcsolatunk is szeretetteljes lesz. Err*l szól az egész, e két parancsolattól függ a törvény és a próféták.

41. *„Amíg a farizeusok együtt voltak, megkérdezte t*lük Jézus*

42. *Mi a véleményetek a Krisztusról? Kinek a fia?* – természetesen nem hitték, hogy Jézus Krisztus a messiás, *k még várták a messiást, de ismerték a Messiásról szóló próféciákat, és ez alapján válaszolták azt, hogy Dávidé. A zsidók tehát egy embert vártak, még mindig egy embert vártak, nem pedig Isten fiát. Jézust is azért utasították el, mert * azt állította magáról, hogy * Isten fia. Az egyik alkalommal, amikor halálra akarták kövezni Jézust, Jézus megkérdezte t*lük: Miért akartok engem megkövezni? Olyan sok jót cselekedtem közöttetek, melyik jócselekedetemért teszitek ezt? És a zsidók erre azt felelték, hogy nem a jócselekedeteid miatt, hanem azért, mert ember létedre újra és újra Istennel teszed magad egyenl*vé kijelentéseidben. Amikor Jézust Pilátus elé hurcolták, és Pilátus kihallgatta *t, a következ*ket mondta a népnek: Nem találok *t b*nösnek. Semmi szükség arra, hogy *t keresztre feszítsék. A zsidók azonban er*sködtek, hogy igenis Jézus b*nös, mert a törvényeik alapján halált érdemel az, aki emberként magát Isten Fiának nevezi. Márk is beszámol evangéliumában arról az alkalomról, amikor a szadduceusok ezzel a kérdéssel megkeresték Jézust, és Márk evangéliumában azt látjuk, hogy a szadduceusok megkérdezték Jézustól, hogy melyik a legf*bb az összes parancsolat közül. Jézus a Márk 12,29-ben így válaszolt: „*A legf*bb ez: Halljad Izrael, az Úr a mi Istenünk egy Úr.*” Nagyon érdekes, hogy ha megnézzük, hogy az egy szónak ebben a kijelentésben, hogy az Úr a mi Istenünk egy Úr, az eredeti szövegben mely szó felel meg, akkor azt látjuk, hogy ez az 'ehád' kifejezés. Az 'Ehád' héber kifejezés, érdekes kifejezés, mert ez egy egységet jelent, amely több összetev*b*l épül fel. Itt egy másik héber kifejezést is szeretnék megemlíteni a 'jakid'-ot, amely teljes, tökéletes egységet

jelent. Visszatérve azonban az 'Ehád' kifejezéshez, mint ahogy az el*bb is mondtam, ez egy egységet jelent, mely különböz* alkotóelemekb*l épül fel. Mint pl. a gyülekezetünk is egy egységnek tekinthet*, de nagyon sok hív* ember alkotja. Mindezt azért mondom el, mert az 5Mózes 6,4-ben egy nagyon fontos ígeverset találunk, amely így hangzik: „*Az Úr a mi Istenünk egyedül az Úr.*” Ha itt az eredeti, a 'jakid' kifejezést használta volna, akkor nem lenne okunk feltételezni a Szentháromság létezését. Ez a kifejezés ugyanis tökéletes egységet jelent, de nem utal arra, hogy ez esetleg különböz* alkotó részekb*l épül fel. Mivel azonban az eredeti szövegben itt az 'ehád' szót találjuk, ebb*l következtethetünk a Szentháromságra. Vagyis egy Istenre három személyben. *k azonban ezt nem akarták meghallani, és nem voltak hajlandók elfogadni, és feldühödtek Jézusra, amikor Jézus a saját istenségét jelentette ki el*ttük. S*t mi több, olyan dühösek voltak, hogy több alkalommal is készek voltak Jézust halálra kövezni, azért mert Jézus magát Istennel egyenl*vé tette. Tehát amikor Jézus megkérdezi a farizeusoktól, hogy mi a véleményetek a Krisztusról, kinek a fia, és *k azt feleik, Dávidé, ezzel tudatják Jézussal, hogy *k embernek tartják Krisztust, nem ismerik el az * istenségét. Isten megígérte Dávidnak, hogy az * leszármazottja ül majd a trónon mindörökre. Ezért tehát a Messiást nagyon gyakran emlegették Dávid Fiaként. Emlékezzünk csak vissza, a 20. Fejezetben a két vak ember is az út mentén így kiáltott: Ura, Dávid Fia, könyörülj rajtunk! A Messiás tehát igen, Dávid leszármazottja volt, Dávid fia, de több is volt ennél, Isten fia. Pál apostol a Rómaiakhoz írt levelének 1 fejeztében a 3. Versben a következ*ket írja: „*Az * fiáról szól ez az evangélium, aki test szerint Dávid utódaitól származott, a Szent Lélek szerint pedig a halottak közül való feltámadásával Isten hatalmas Fiának bizonyult.*”

43. *Jézus újabb kérdést tett fel nekik: Hogyan nevezheti akkor Dávid a Lélek által Urának, amikor ezt mondja:*

44. *Így szól az Úr az én Uramhoz, ülj az én jobbmra, amíg lábaid alá nem vetem ellenségeidet.*

A Zsoltárok könyvének 110. Zsoltára egy gyönyör* zsoltár, amely szintén a Messiásról ír. Dávid Zsoltára ez, amely a következ*képpen kezd*dik: „*Így szól az Úr – vagyis Jehova – az én Uramhoz – és az itt használt szó a héberben az Adonaj – ülj a jobb kezem fel*l, míg ellenségeidet lábad zsámolyává nem teszem.*” Dávid tehát Uraként említi a Messiást. Ha azonban a Messiás Dávid fia, miért hívja *t Dávid az * urának. Hiszen abban a patriarchális társadalomban elképzelhetetlen volt az, hogy egy apa a saját fiát saját urának nevezze. Hiszen abban a kultúrában az apa egy nagyon er*s, meghatározó központi szereppel rendelkezett egészen élete végéig. Egy apa tehát soha, de soha nem mondta az * fiának, semmilyen körülmények között, hogy te vagy az én uram. Éppen ellenkez*leg, a fiúk hívták édesapjukat úrnak. Mert az apa valóban a fia ura volt, egészen addig, míg az apa meg nem halt. Még akkor is, amikor a fiú megn*sült.

De ha tényleg Így van, akkor hogyan nevezheti Dávid a Lélek által urának a Megváltót? ÉS mindenképpen vegyük észre, hogy maga Jézus is elismeri, hogy Dávid írásai a Lélek által ihletettek. Ugyanezt látjuk az ApCsel 1,16-ban is amikor Péter a következ*ket

mondja a sokaságnak: „*Be kellett teljesednie az írásból annak, amit el*re megmondott a Szent Lélek Dávid szája által Júdásról.*”

45. *Ha tehát Dávid urának szólítja *t –vagyis a Messiást – miképpen lehet a Fia?*

47. *De senki nem tudott neki felelni egyetlen szót sem, és megkérdezni sem merte *t többé senki attól a naptól fogva.*”

Jézus tehát azt mondta magáról, hogy * Isten Fia, és hozzátette, hogy az Atya, a Szent Lélek, az Ige, s*t saját cselekedetei is mind err*l tesznek bizonyosságot. Jézus azt mondja a János 5,31-ben: „*Ha én magamról tennék bizonyosságot, az én bizonyágtételelem nem volna igaz.*” De gondoljunk csak bele, hogy mi történt, amikor Keresztel* János megkeresztelte Jézust. Megnyílt az ég és az Atya hangja hallatszott: „*Ez az én szertett fiam, akiben én gyönyörködöm.*” Az Atya maga mondta Jézusról, hogy az * szeretett fia. Amikor Jézus megdics*ült a tanítványai szeme láttára: „*fényes felh* árnyékolta be *ket, és hang hallatszott a felh*b*l: Ez az én szeretett Fiam, akiben én gyönyörködöm, red* hallgassatok.*” De Isten az Ószövetségben is bizonyosságot tesz arról, hogy Jézus az * fia. A 2. Zsoltár 7. Versében ezt írja: „*Kihirdetem az Úr végzését, ezt mondta nekem: Az én fiam vagy, fiammá fogadtalak ma téged.*” A 2.. Sámuel 7,14-ben amikor pedig Isten az eljövend* messiásról beszél Dávidnak, ezt mondja róla: „*Atyja leszek, és *fiam lesz.*” Az Ézsaiás 9,5-ben ezt olvashatjuk: „*Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk.*” Egyrészt tehát gyermek születik nekünk, másrészt pedig látnunk kell, hogy ez a gyermek Isten fia. Isten a saját fiát küldi el ebbe a világba. „*Az uralom az * vállán lesz, és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Er*s Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme. Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége a Dávid trónján és országában.*” Ez az Ézsaiási ígérés tehát az eljövend* Messiásról szól.

Az Ézsaiás 7,14-ben ezt mondja Isten Áháznak: „*Ezért ma az Úr fog nektek jelt adni. Íme egy fiatal n* teherben van és fiút fog szülni, és Immánuelnek nevezik el, ami annyit jelent: Velünk az Isten.*” Mi a véleményetek a Krisztusról, kinek a fia? Ez még ma is a legfontosabb kérdés? Ki ez a Krisztus? Igazából két lehet*ség van. Vagy valamilyen názáreti embernek a fia, vagy valóban Isten Fia. A bizonyítékok az utóbbit igazolják. De nagyon fontos az, hogy te személy szerint mit gondolsz Jézus Krisztusról. Szerinted kinek fia *? Jézus maga mondja a János 5,37-ben, hogy: „*Az Atya is, aki elküldött engem, bizonyosságot tett rólam.*” Ezen kívül maga az ószövetség is bizonyosságot tesz róla és a Szent Lélek, az Ige, Jézus cselekedetei. Péter maga is mondja, hogy mi szemtanúi voltunk annak, amit Jézus tett, és saját szemünkkel láttunk mindent. Emellett ne feledjük el a próféciákat sem. A kérdés tehát ma is az: Te személy szerint mit gondolsz Jézus Krisztusról?

Nyissuk ki Bibliánkat Máté evangéliumának 23. Fejezeténél. Azoknak az eseményeknek, amelyekről itt olvashatunk, a következők az előzményei. A 22. fejezetben láthattuk, hogy amikor Jézus bement a templomba odamentek hozzá a főpapok és megkérdőjelezték az ő hatalmát. Később pedig a farizeusok és a szadduceusok is különböző kérdéseket tettek fel Jézusnak. Végül Jézus megkérdezte tőlük, hogy mi a véleményük a Krisztusról, mit gondolnak, kinek a fia? Erre ők azt felelték: Dávidé. Ekkor Jézus a következőket kérdezte tőlük: Hogyan nevezheti akkor Dávid a Lélek által Urának, amikor ezt mondja: *Így szól az ÚR az én Uramhoz: Ülj az én jobbmra, amíg lábad alá nem vetem ellenségeidet.* Abban a kultúrában ugyanis teljességgel elképzelhetetlen volt az, hogy az apa a saját fiát urának nevezze. Ezt mondja tehát Jézus a 22. fejezet legvégén. Majd azt látjuk a 46. versben, hogy erre senki nem tudott Jézusnak felelni egyetlen szót sem, és megkérdezni se merte őt többé senki attól a naptól fogva.

Most a 23. fejezet elején Jézus még mindig ott van a templomban. Képzeljük tehát el, hogy ott állnak Jézus körül a farizeusok és a szadduceusok és kérdéseikkel bombázzák őt. A 23. fejezet elején azonban azt látjuk, hogy Jézus elfordul a farizeusoktól és a szadduceusoktól és odafordul a sokasághoz, illetve tanítványaihoz.

A 23. fejezet első 12 versét a sokasághoz és tanítványaihoz intézi, majd a 13 versről látjuk, hogy visszafordul a farizeusokhoz, és bizony nagyon keményen megmond nekik dolgokat. A 23. fejezet elején azonban Jézus a sokasághoz és tanítványaihoz szól, és ezt mondja nekik:

2. *„Az írástudók és farizeusok a Mózes székébe ültek.”* Ami azt jelentette, hogy ők tanítottak Mózesről.

3. *„Tehát mindazt, amit mondanak, tegyétek meg és tartsátok meg, de cselekedeteiket ne kövessétek, mert beszélnek ugyan róla, de nem teszik.”*

Jézus korábban elmesélt már a farizeusoknak egy példázatot, és kérdést is intézett a farizeusokhoz, és miután megválaszolták, rádöbbenek arra, hogy ez a példázat róluk szólt, sőt nem csak róluk, hanem ellenük is. Jézus korábban két fiúról mesélt egy példázatot a farizeusoknak. Mindkét fiúhoz odament az apja, és arra kérte őket, hogy menjenek és dolgozzanak a szőlőben. Az egyik fiú először azt mondta, hogy nem, ő nem megy, később azonban meggondolta magát és mégis elment. A másik fiú ezzel szemben azonnal rávágta, hogy rendben, megyek Uram, de nem ment el. Jézus ezután megkérdezte őket, hogy ki teljesítette a kettő közül az apja akaratát. Ők pedig egy emberként vágták rá, hogy az első, és bizony igazuk volt. Később a farizeusok rájöttek arra, hogy ez a példázat róluk szól, és itt Jézus ezt megerősíti, amikor azt mondja a sokaságnak és a tanítványainak, hogy mindazt, amit mondanak, tegyétek meg és tartsátok meg, de cselekedeteiket ne kövessétek, mert beszélnek ugyan róla, de nem teszik a példázatbeli második fiúhoz hasonlóan. Az Újszövetségben végig egyértelműen azt látjuk, amire Jakab is buzdít bennünket levelében, hogy legyünk igéjének cselekvői, ne csupán hallgatói, hogy be ne csapjuk saját magunkat. Pál a Rómaiakhoz írt levelében pedig arról ír, hogy a zsidók hajlamosak voltak azt gondolni, hogy már attól megigazultak, hogy övék a törvény. Még ha nem is tartották be a törvényt, de azt gondolták, hogy már az is elég, hogy övék a törvény. Ahhoz tudnám ezt hasonlítani, mint amit nálunk, Amerikában is sokszor tapasztalunk. Sok ember azt gondolja, hogy ő keresztény pusztán azért, mert Amerikában él. Tehát ők úgy érzik, hogy pusztán azért, mert egy keresztény országban laknak, ők is keresztények. Mintha ennek a mércéje nem az lenne, hogy valaki követi-e Jézus Krisztust teljes szívéből és teljes életével. Jézus tehát figyelmezteti a tanítványokat

és a sokaságot: *mindazt, amit mondanak, tegyétek meg és tartsátok meg, de cselekedeteiket ne kövessétek, mert beszélnek ugyan róla, de nem teszik.*

4. *„Súlyos és elhordozhatatlan terheket kötnek össze, és az emberek vállára rakják, de maguk az ujjukkal sem akarják azokat megmozdítani.”*

Egészen hihetetlen, hogy ha valaki napjainkban ellátogat a Szent földre, azt látja, hogy az emberek micsoda hatalmas terheket cipelnek a hátukon. Teljességgel felfoghatatlan, hogy micsoda batyukkal roskadoznak, és az emberből ilyenkor semmi más nem látszik, csak a két lába, úgyhogy olyan mintha két pálcika menne az úton. Amikor Jézus erről beszélt, mindenkinek eszébe jutott ez a kép. Az emberek tehát roskadoztak a hatalmas mázsás terhek alatt. Egyrészt fizikai terhek alatt, másrészt lelki értelemben vett terhek alatt, amelyeket a farizeusok helyeztek rájuk. Jézus tehát itt egy nagyon erőteljes képet használ. Nem szó szerint érti a terheket, hanem átvitt értelemben. De a lényeg ugyanaz maradt, hogy mázsás terheket helyeznek az emberek vállára, és az emberek szinte össze roskadnak a terhek alatt, maguk a farizeusok azonban a fülük botját sem mozgatják.

5. *„Mindent csak azért tesznek, hogy feltűnjenek az embereknek.”*

Ha emlékeztek a Hegyi beszédre, a Máté 6-ban Jézus a következőket mondja: *„Vigyázzatok, a kegyességeket ne az emberek előtt gyakoroljátok, hogy lássanak titeket, mert így nem kaptok jutalmat Mennyei Atyátoktól. Amikor tehát adományt adsz, ne kürtöltesd magad előtt, amiképpen a képmutatók teszik az utcákon és a zsinagógákban, hogy dicsérjék őket az emberek. Bizony mondom néktek, hogy megkapták jutalmukat. Te pedig, amikor adományt adsz, ne tudja a bal kezed, hogy mit tesz a jobb, hogy adakozásod titokban történjék. A te Atyád pedig, aki látja, ami titokban történik, megfizet neked.”*

Azután ezt is mondja Jézus: *„Amikor imádkoztok, ne legyetek olyanok, mint a képmutatók, akik szeretnek a zsinagógákban és az utcasarkon megállva imádkozni, hogy lássák őket az emberek. Te pedig, amikor imádkozol, menj be a te belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál Atyádhoz titokban. Atyád pedig, aki látja, amit titokban teszel, megfizet Neked. Amikor pedig böjtöltök, ne nézzetek komoran, mint a képmutatók, akik eltorzítják arcukat, hogy lássák az emberek böjtölésüket. Amikor pedig te böjtölsz, kend meg a fejedet és most meg az arcodat, hogy böjtölésedet ne az emberek lássák, hanem Atyád, aki rejtve van.”*

Jézus tulajdonképpen ugyanezt mondja itt a Máté 23,5-ben. Rámutat ugyanis arra, hogy mindent, amit a farizeusok tettek, azért tették, hogy feltűnjenek az embereknek, és hogy vallásos vezetők képében tetszeleguessenek az emberek előtt. A ruháik, amelyeket viseltek, ahogyan beszéltek, ahogyan viselkedtek, a farizeusokkal kapcsolatban minden arról szólt, hogy az embereket lenyűgözzék, hogy az emberek ámulva és bámulva nézzenek rájuk, hogy ők mennyire szentek, és mennyire igazak. Jézus azonban rámutat arra, hogy ezek mind külsőségek csupán, és a felszín alatt hatalma űr tátongott a szívükben. Nekünk is vigyáznunk kell arra, hogy ne essünk bele ebbe a hibába. Ne kezdjünk el egy külső vallásoskodást gyakorolni, azt remélve, hogy minél több ember figyel bennünket eközben. Az egész tehát arról szól, hogy az embereket próbálom lenyűgözni azzal, hogy én milyen lelki vagyok és mennyire igaz.

A csütörtöki alkalom után odajött hozzám valaki és ezt mondta nekem: Amikor az alkalom alatt dicsőíteni próbált, és felállt, odajött hozzá valaki és arra kérte őt, hogy üljön le. Ő pedig azért jött oda hozzám, mert nem értette, hogy miért volt erre szükség. Én

pedig azt válaszoltam neki, hogy aki odajött hozzád, és arra kért, hogy üljél le, helyesen cselekedett. Ugyanis, ha mindenki más is ült a dicsőítés alatt, és ő felállt, akkor ezzel csak azt érte el, hogy magára vonta mások figyelmét. Mi pedig nem arra törekszünk, hogy saját magunkra vonjuk a figyelmet, hanem arra, hogy Jézusra vonódjék mindenki figyelme. Ezt most azért említem, mert kell nagyon vigyáznunk, hogy amikor Istent dicsérjük, és amikor Istent szolgáljuk, ne essünk bele abba a csapdába, hogy csak azért kezdünk bizonyos dolgokat megtenni, hogy magunkra vonjuk mások figyelmét. Nagyon vigyáznunk kell. Ha ugyanis azzal, amit mi teszünk, bármi legyen is az, magunkra vonjuk mások figyelmét, nem pedig Jézusra mutatunk, akkor mi is olyanokká váltunk, mint a farizeusok és az írástudók.

Az én régi énem tökéletesen romlott. Mégpedig olyannyira romlott, hogy még, amikor lelki dolgokkal foglalatoskodom is, a testem mindig arra vágyik, hogy olyan dolgokat tegyek, amikből az emberek látni fogják, hogy én mennyire lelki vagyok. Én igenis vágyom arra, hogy az emberek lássák, hogy én milyen odaszántan szolgálom az Urat, és hogy milyen sok időt töltök az Ige tanulmányozásával és imádkozással. Sőt olyannyira vágyom erre, hogy tulajdonképpen azt szeretném, hogy az emberek azt higgyék, hogy sokkal több időt fordítok ezekre a dolgokra, mint amennyit valójában teszek. És sokszor kísértést érzek arra, hogy az emberekben azt a látszatot keltsem, hogy én sokkal odaszántabb vagyok, mint amilyen valójában vagyok, hogy én sokkal többet imádkozom, mint amennyit valójában imádkozom, és én sokkal lelkibb is vagyok annál, mint amilyen lelki valójában vagyok. De mindig, amikor ezt a látszatot próbálom keltetni az emberekben, képmutatóan viselkedem. Hiszen mindent csak azért teszek, hogy az embereket ezzel lenyűgözzem. Pedig, ha már valakit megpróbálok lenyűgözni, akkor sokkal jobb lenne, ha Istent próbálnám lenyűgözni az én igaz cselekedeteimmel. Bár tudom, hogy Istent ezzel nem tudom lenyűgözni. A lényeg azonban az, hogy ne azért tegyek valamit, akár imádkozom, akár adakozom, akár az Urat dicsérem, hogy az emberek odafigyeljenek rám, hogy az emberek elismerését kívívjam, hanem csak Istenért, hogy mindezt Istenért tegyem, Istennek felajánlva, csak Istent tartva a szemem előtt.

Az 5. versben a következőket mondja Jézus: *„Mindent csak azért tesznek, hogy feltűnjenek az embereknek: megszelesítik imaszíjaikat.* De mi is az az imaszíj? Imaszíjnak azt a kis dobozt nevezzük, amelyet a zsidók a homlokukra illetve a csuklójukra erősítettek. Mégpedig azért, mert ezt törvényeik megkívánták tőlük. Minden nap, mielőtt a zsidók elindultak imádkozni, természetesen a szombat nap kivételével, hiszen a szombat napon semmiféle terhet nem viselhettek, minden más napon tehát magukra erősítették imaszíjaikat. Pontosabban először a karjukra erősítették a bőrdobozkát. Ez a kézre erősített dobozka négy aprócska tekercset tartalmazott ószövetségi ígéresekkel. De mint ahogy azt korábban említettem, nem csak a karjukra csatoltak egy bőrdobozkát, hanem a homlokukra is. A homlokukra csatolt bőrdoboz szintén négy apró tekercset tartalmazott ószövetségi ígéresekkel. Ez a dobozka azonban négy apró rekeszből állt, mindegyik rekeszben egy-egy tekercssel. A karra csatolt dobozkával ellentétben, amely nem volt rekeszekre osztva. Mindezt azért mondtam el, mert ahogy Jézus is mondja az ötödik versben: a farizeusok megszelesítették imaszíjaikat, vagyis az átlagosnál sokkal nagyobb dobozkákat csatoltak magukra, ezzel is azt kommunikálva az emberek felé, hogy ők mennyire lelkiek. És bizony igyekeztek mindenki figyelmét magukra vonni.

De olvassuk csak tovább, mit mond még Jézus. Azt mondja: „*Megszélesítik imaszijaikat, és megnagyobbítják ruhájuk bojtjait.*” A zsidók ruháján, szintén törvényükből adódóan voltak bojtok. Jézus pedig itt azt mondja, hogy nem csak imaszijaikat szélesítik meg, hanem ruhájuk bojtjait is megnagyobbították a farizeusok. Ezeket a bojtokat napjainkban már a zsidók imasálján találjuk. Nagyon érdekes látni a zsidókat, ahogy ma is mennek a nyugati falhoz, a sírató falhoz, hogy ott imádkozzanak Istenhez. Látni, ahogy felkötik imaszijaikat, azután fogják imasáljaikat, amelyeken ott találjuk ezeket a bojtokat, és a hagyományos módon magukra terítik azt, és azután elkezdenek imádkozni ott a falánál. Egészen bámulatos élmény ez. Jézus tehát azt mondja, hogy a farizeusok mindezt a látszat kedvéért tették, hogy az emberekben annak a látszatát keltsék magukról, hogy ők mennyire szentek, mennyire igazak.

6. A lakomákon az asztalfőn, és a zsinagógában a főhelyeken szeretnek ülni.

A főhelyek elöl voltak, és az egybegyültek felé néztek. Vagyis az egybegyültek mind jól láthatták őket, ahogy ott ülnek a főhelyeken a zsinagógában, és ott imádkoznak. És itt megint csak arról volt szó, hogy az emberek lássák őket.

7. szeretik ha köszöntik őket a tereken, és ha mesternek szólítják őket.

8. De ti ne hívassátok magatokat mesternek, mert egy a ti mesteretek – ugye Jézus Krisztus – ti pedig mindnyájan testvérek vagytok.

Ezt pedig már kimondottan a tanítványaihoz intézi Jézus. Jézus tehát arra inti tanítványait, hogy ők ne menjenek bele ebbe a vallásos hierarchiába. Ne gondolják, hogy egyikük jobb, mint a másik. Ne akarják magukat felmagasztalni mindenki fölé. Hanem tudatosítsák azt, hogy ők mind egyenrangúak, mind egyek a Krisztusban. Jézus tehát azt mondja nekik, hogy ne üljenek maguktól az asztalfőre, hiszen, ha senki nem kéri őket arra, és odaülnek, akkor lehet, hogy megkérik őket majd, hogy üljenek egy kicsit odébb, és ez nagyon megalázó. Ezért inkább üljenek a kevésbé népszerű helyekre, és utána milyen nagy megtiszteltetés az, ha megkérik őket arra, hogy egy jobb helyre üljenek át.

9. Atyátoknak se szólítsatok senkit a földön, mert egy a ti Atyátok, aki a mennyben van.

Jézus tehát azt mondja, hogy ne szólítsunk Atyának senkit. Az én ismerettségim körömben is vannak, akiket a saját egyházközösségük atyának szólít. Például a katolikus egyházban a plébánosokat atyának szólítják. Igazából csak annyit szeretnék mondani, hogy nekem ezzel mindig nagy nehézségem volt, hogy én hogyan szólítsam őket, mert azt mondja itt Jézus, hogy ne szólítsunk senkit atyának a földön, mert egy a mi Atyánk, aki a mennyben van. Ezért nekem nagyon nehéz egy másik embernek azt mondanom, hogy atya vagy atyám. Persze mindenki azt tesz, amit jónak lát. Én ezt most csak azért említem, mert számomra ez nehézséget okozott a múltban már.

10. Ne hívassátok magatokat tanítónak se, mert egy a ti tanítótok, a Krisztus.

Mire akar itt Jézus kilyukadni? A különböző címekre, amelyeket a farizeusok annyira szerettek. A címek azonban valahogy elválasztják egymástól az embereket, mert egyfajta felsőbbrendűséget sugallnak a többi emberhez képest. Jézus itt erre figyelmeztet bennünket, hogy ne tegyük ezt. Ne magasztaljuk fel az egyik embert a másik fölé. Ezért én személy szerint nem szeretem a különböző címeket a név előtt. Én sem szeretném, hogy valamifajta címet használjanak a nevem előtt. És mindig meglepődöm, amikor levelet kapok, mert az emberek különböző címeket odaraknak a nevem elé. De általában olyanok teszik ezt, akik nem igazán ismernek engem. Jézus tehát azt mondja, hogy mindannyian egyek vagyunk Krisztusban, testvérek vagyunk.

11. Aki pedig a legnagyobb közöttetek, az legyen a ti szolgátok.

12. Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik, és aki megalázza magát, felmagasztaltatik.

Jézus tehát ezekkel a tanácsokkal látja el tanítványait a farizeusokkal kapcsolatban. Azt mondja nekik: Mindazt, amit mondanak, tegyétek és tartsátok meg, de cselekedeteiket ne kövessétek, mert beszélnek ugyan róla, de nem teszik, sőt önmagukat felmagasztalják. Folyton megpróbálják az emberek figyelmét magukra vonni, de ti testvérek vagytok, és aki a legnagyobb közöttetek, az legyen a szolgátok. Alázzátok meg magatokat, és akkor felmagasztaltatok. De aki felmagasztalja magát, megaláztatik.

Ezután Jézus ismét a farizeusokhoz fordul, és nagyon komoly dolgokat vet a szemükre.

13. Jaj nektek képmutató írástudók és farizeusok!

Azt látjuk, hogy Jézus nagy általánosságban szeretetteljes, gyengéd ember volt, itt azonban nem bánik kesztyűs kézzel a farizeusokkal. Talán ezért is még inkább oda kell figyelni arra, amit itt mond, mert nagyon ritkán látjuk őt dühösnek. Ezért amikor dühös, az aztán igazán indokolt. Számomra nagyon érdekes megnézni azt, hogy Jézus hogyan viszonyult azokhoz, akik nagyon egyértelműen bűnösök voltak, és összevetni mindezt azzal, ahogy Jézus a farizeusokhoz viszonyult, a vallási vezetőkhez.

A farizeusok egyszer odahurcoltak Jézusoz egy asszonyt, aki egy férfival paráználkodott. Rajtakapták őt, és meg akarták őt kövezni a törvény értelmében, de előbb még meg akarták kérdezni Jézust, hogy ő mit gondol erről. Érdekes, hogy ha az asszonyt rajtakapták, akkor hol volt a férfi. A férfit is rajta kellett akkor kapniuk. A nőknek azonban akkortájt sajnos nem igazán voltak jogaik. Odavitték tehát ezt az asszonyt Jézushoz, és Jézus csak annyit, mondott, hogy az vesse rá az első követ, aki teljesen bűntelen. Ezután Jézus lehajolt és elkezdett írni valamit a porba. Lehetséges, hogy épp a jelenlévők bűneit kezdte felsorolni. A jelenlévők, az asszony vádlói szépen lassan elsomfordáltak, amíg már csak az asszony maradt ott Jézussal. És akkor Jézus felállt, és megkérdezte az asszonytól: Hova tűntek a vádlóid? Ő pedig csak ennyit mondott: Hát úgy tűnik, hogy mindannyian elmentek. Erre Jézus így válaszolt: Akkor én sem vádollak téged, menj, és többé ne vétkezz. Nagyon gyengéden, szeretően, kedvesen bánt Jézus ezzel az asszonnyal. Kegyelmes volt hozzá, megbocsátott neki.

Emlékezzünk csak vissza a samáriai asszonyra, aki már öt házasságon túl volt, és akkor épp együtt élt valakivel, akinek nem volt a felesége. Jézus beszélt neki arról az élő vízről, amely megelégténe őt, olyannyira, hogy többé nem szomjúhozna már. És nagyon gyengéden beszélt neki az örök életről és Isten dolgairól. Pedig ő valóban egy nagyon egyértelműen bűnös asszony volt, és mégis azt látjuk, hogy ezekkel a nagyon egyértelműen bűnös emberekkel Jézus nagyon gyengéden bánik. Jézus soha nem utasított el senkit, aki azért jött hozzá, hogy megbánja bűneit. Mindig tárt karokkal fogadta az ilyen embereket. De akadtak olyan emberek is, akik magukat lelkiibbnek, szentebbnek tartották mindenki másnál. Akik mindenki másban ezt a látszatot akarták kelteni, és megerősíteni folyamatosan. Velük bizony Jézus nem bánt kesztyűs kézzel.

„Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert bezárjátok a mennyek országát ezek előtt az emberek előtt: ti magatok nem mentek be, és azokat sem engeditek be, akik be akarnak menni.”

Sajnos ugyanez napjainkban is elmondható az egyházon belül is. Egyes egyházak, gyülekezetek vezetői ugyanis egyre inkább a liberalizmus, a modernizmus befolyása alá kerülnek. És ennek eredményeként nemcsak, hogy ők maguk nem jutnak be a mennyek

országába, hanem nagyon sok más ember bejutását is megakadályozzák. Elállják az utat, kicsúfolják az írásokat, vagy csak félvállról veszik az írásokat, vagy egyre csak azt bizonygatják, hogy Isten ígéje az nem is igaz.

14. *„Jaj, nektek képmutató írástudók és farizeusok, mert felemésztitek az özvegyek házát, és színlelésből mégis hosszasan imádkoztok: ezzel súlyosabb ítéletet vontok magatokra.*

15. *Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert bejártátok a tengert és a szárazföldet, hogy egyetlen pogányt zsidó hitre térítsetek, és ha ez megtörtént a gyehenna fiává teszitek, kétszerte inkább magatoknál.*

16. *Jaj nektek vak vezetőik, akik ezt mondjátok: ha valaki a templomra esküszik, az semmi, de ha valaki a templom aranyára esküszik, azt köti az eskü.*

17. *Bolondok és vakok, mi a nagyobb az arany vagy a templom, amely megszenteli az aranyat?*

18. *Ezt is mondjátok: ha valaki az oltárra esküszik az semmi, de ha valaki a rajta lévő ajándékokra esküszik, azt köti az eskü.*

19. *Bolondok és vakok, mi a nagyobb az ajándék vagy az oltár, amely megszenteli az ajándékot?*

20. *Aki tehát az oltárra esküszik, az arra is esküszik, ami rajta van.*

21. *Aki pedig a templomra esküszik, az arra is esküszik, aki benne lakik.*

22. *Aki pedig az égre esküszik, az az Isten királyi székére esküszik, és arra is, aki azon ül.”*

Jézus tehát nagyon egyértelműen rámutat arra, hogy micsoda ostoba és nevetséges szokásokat honosítottak meg a farizeusok. Ezeket már ők találták ki, de mégis rendkívül komolyan vették, és doktrínaként kezelték. Például azt, hogy amikor valaki a templomra esküszik, azt nem köti az eskü, nem kell tehát betartania azt, amit esküdött. De ha valaki a templom aranyára esküszik, azt mindenképpen köti az eskü.

23. *„Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert tizedet adtok a mentából, a kaporból és a köményből, - ezek ugye fűszernövények, és mindenkinek megvolt a maga kis kertje, ahol ilyen fűszernövényeket termesztett, és mindig nagyon odafigyeltek arra, hogy az egy tizedét ezeknek a fűszernövényeknek ugye Istennek adják. De mit is mond Jézus? – mert tizedet adtok a mentából, a kaporból és a köményből, de elhagytátok mindazt, ami a törvényben ezeknél fontosabb, az igazságos ítéletet, az irgalmasságot és a hűséget, pedig ezeket kellene cselekedni, és azokat sem elhagyni.”*

Jézus tehát azt mondja, hogy nagyon jól teszitek, hogy adtok nekem tizedet, a baj csak az, hogy a dolog másik oldalát teljesen elhanyagoltátok. Az igazságos ítéletet, az irgalmasságot, és a hűséget.

24. *„Vak vezetőik, kiszűritek a szűnyogot, a tevét pedig lenyelitek.”*

Amikor a farizeusok bort ittak, mielőtt ittak a borból, átöntötték azt valamiféle textílián, hogyha esetleg szűnyog keveredett a borba, azt ily módon ki tudják szűrni. Hiszen, hogyha a borral együtt a borban úszkáló szűnyogot is megitták volna, akkor ezzel vétettek volna a törvénynek, hiszen a szűnyognak vére is volt, ők pedig nem ehettek véres húst. Semmi olyat, amiben vér volt. Ezért tehát próbálták leszűrni a bort, mielőtt megitták azt. Jézus azonban azt mondja, hogy a tevét viszont lenyelitek. A teve pedig szintén tisztátalan állatnak számított. Nagyon szomorú az, hogy az emberek mennyire el tudnak kezdeni lovagolni apró, jelentéktelen dolgokon az ő kis vallásos rendszereiken belül, a fontos dolgokról pedig teljesen elfelejtkeznek. Ugyanez történt itt is, hogy a farizeusok

felajánlották a fűszernövényeik tizedét, de az igazán fontos dolgokra fittyet hánytak, az igazságos ítéletre, az irgalmasságra, és a hűségre.

25. Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert megtisztítjátok a pohár és a tál külsejét, belül pedig tele van rablásvággyal és féktelenséggel.

Képzeljük csak el, hogy szomjasak vagyunk és fogunk egy poharat, amely kívülről gyönyörű és csillog, villog, de amikor megnézzük a belsejét, akkor csak koszt találunk, és nagyon undorító. Jézus rámutat arra, hogy a farizeusok is ilyenek voltak, kívülről csillogtak-villogtak, nagyon jól néztek ki, de belülről telve voltak rablásvággyal, féktelenséggel, sok-sok bűnnel.

26. Vak farizeus, tisztítsd meg először a pohár és a tál belsejét, hogy azután a külseje is tiszta legyen.”

Sokkal fontosabb tehát először a pohár belsejét megtisztítani. Mert bár az embereket először gyakran sokkal inkább a külsőségek érdeklik, Istent mindennél jobban a szívünk érdekli. Sőt mi több, az Újszövetségben nagyon sok helyen azt látjuk, hogy Istent elsődlegesen is nem a cselekedeteink érdeklik, hanem a szívünk motivációja, az hogy mit miért teszünk. Hiszen lehet, hogy valaki hűségesen megteszi azt, amit tőle elvárnak, végigmegy a különféle rituálékon, szertartásokon, de lehet, hogy a szíve közben teljesen üres, és messze van Istentől, pedig Istent a szívünk érdekli. Fontos, hogy a pohár először belülről egyen tiszta. Sokkal fontosabb a hozzáállásunk, a motivációnk, mint a cselekedeteink. Hiszen nagyon sok ember van ma a világban, akik kívülről elvileg a helyes dolgokat teszik, csak éppen a lehető legrosszabb motivációval a szívükben. Személy szerint nekem is sokkal fontosabb, hogy a helyes motivációból tegyek bizonyos dolgokat, még ha nem is mindig helyesek, amiket cselekszem, de ez még mindig jobb, mint az, hogy mindig a helyes dolgot teszem, csak épp a szívem motivációja helytelen folyamatosan. Miért fontos tehát, hogy helyén legyen a szívem? Azért mert a cselekedeteimet sokkal könnyebben meg tudja változtatni Isten. Az azonban egy életen át is eltarthat, amíg az ember szívének indítékai megváltoznak. Ne feledjük tehát, hogy Istent elsősorban a szívünk érdekli.

27. Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert hasonlók vagytok a meszelt sírokhoz, amelyek kívülről szépek látszanak, de belülről tele vannak halottak csontjaival és mindenféle tisztátalansággal.

28. Így kívülről ti is igaznak látszotok az emberek szemében, de belülről tele vagytok képmutatással és törvényszegéssel.

29. Jaj nektek képmutató írástudók és farizeusok, mert síremlékeket emeltek a prófétáknak, és felékesítitek az igazak sírköveit.

Ha most ellátogatunk Izraelbe, a Kidrón völgyben megtaláljuk egy-egy prófétának a sírját. Ezeket a síremlékeket így is hívják, a próféták sírjaiként emlegetik. Ha valaki ellátogat oda, azt is látni fogja, mennyire felékesítik ezeket a síremlékeket. Van például egy sír, amelyet Dávid sírjának neveznek. Állítólag ebben a sírban nyugszanak Dávid maradványai egy ezüst koporsóban. Azt a sírt tehát, amelyet Dávid sírjának neveznek, nagyon gazdagon feldíszítették, és sokan járnak oda imádkozni. De mit is akar ezzel Jézus mondani, hogy felékesítitek az igazak sírköveit? Azt, hogy ti tisztelitek őseiteket.

30. és ezt mondjátok: ha atyáink idejében éltünk volna, nem vettünk volna részt velük a próféták vérenek kiontásában.

31. Így magatok ellen tanúskodtok azzal, hogy fiai vagytok a próféták gyilkosainak.

32. Éljetek csak ti is atyáitok mértéke szerint!

33. *Kígyók, viperák fajzata! Hogyan menekülhetnétek meg a gyehennával sújtó ítélettől?*
34. *Ezért íme küldök hozzátok prófétákat, bölcseket és írástudókat. Egyeseket közülük megölték és keresztre feszítetek majd, másokat megkorbácsoltok majd zsinagógáitokban, és városról városra üldöztök,*

35. *hogy rátok szálljon minden igaz vér, amelyet kiontottak a földön, az igaz Ábel véréből Zakariásnak, a Barakiás fiának véréig, akit a templom és az áldozati oltár között gyilkoltatok meg.*

36. *Bizony mondom néktek: mindez megtörténik ezzel a nemzedékkel.”*

Vagyis Jézus egyértelműen azt mondja: bűnösök vagytok. És azzal, hogy Jézus Krisztust a keresztre feszítették, a legsúlyosabb bűnt követték el, amelyet valaha is ember elkövetett. Az őseik megölték a prófétákat, akiket Isten küldött. Ézsaiás prófétát és még sok más prófétát megölt a nép.

Ezután pedig Jézus a következőket mondja:

37. *Jeruzsálem, Jeruzsálem, aki megöli a prófétákat, és megkövezed azokat, akik hozzád küldettek, hányszor akartam összegyűjteni gyermekeidet, ahogyan a tyúk szárnya alá gyűjti a csibéit, de ti nem akartátok!*

Isten szeretete irántuk tehát nem csökkent, mindannak ellenére sem, amit Izrael gyermekei elkövettek. Isten még akkor is arra vágyott, hogy összegyűjtse a gyermekeit. Nem arról volt tehát szó, hogy Isten hátat fordított volna nekik, hogy ne akart volna nekik megbocsátani, hogy ne lett volna hozzájuk irgalmas. Izrael népe volt az, aki elfordult Istentől, és elutasította Őt. Izraelhez kegyelmes volt az Úr, lehetőséget adott nekik az üdvösségre, de ők elutasították azt. Ezért Izrael már nem világít lámpásként ebben a sötét világban.

38. *Íme, elhagyottá lesz a ti házatok.* Mondja Jézus.

39. *Mert mondom Nektek, hogy nem láttok engem mostantól fogva mindaddig, míg azt nem mondjátok: Áldott, aki az Úr nevében jön!*

Amíg olyan súlyossá nem válik az üldöztetés, hogy el nem kezdenek a zsidók újra Istenhez kiáltani, és imádkozni mielőtt Jézus újra eljön.

Nem is olyan régen részt vettem Izraelben egy konferencián, a Jeruzsálem békéjéért konferencián, amelyre a világ minden tájáról különböző egyházak és felekezetek képviselőitől érkeztek emberek, hogy biztosítsák Izrael népét az ő szeretetük és támogatásuk felől. Amikor megérkeztem a hotelbe, a szobámban már várt egy levél egy rabbitól, aki levelében azt kérdezte tőlem, hogy mit keresek én itt, és hogy különben is, milyen alapon veszek részt ezen a konferencián, és miért támogatom Izraelt, hiszen Izraelnek nincs is joga ahhoz, hogy egy egységes nemzetként létezzen. Bizony komolyan elmarasztalt engem azért, mert részt vettem ezen a konferencián, és Izraelt a támogatásom felől biztosítottam. Amikor Jeruzsálemben meglátogattam néhány barátomat, akik részt vettek ennek a konferenciának a megszervezésében, és felismerték, hogy milyen fontos is az, hogy a keresztény egyházak és felekezetek támogassák Izrael népét, megmutattam ezt a levelet, hogy mit is írt az egyik rabbijuk nekem. Ezek a barátaim elolvasták ezt a levelet és ezt mondták: Ó, oda se figyelj rájuk, mert ők fanatikusok. Én azonban kötöttem az ebet a karóhoz, és mondtam: de hát ő egy rabbi. Erre ők azt mondták, igen, de a rabbik is lehetnek fanatikusok. Akkor ezt mondtam: Szóval ezzel azt akarjátok mondani, hogy nekik nincsen igazuk, amikor azt állítják, hogy Izraelnek igazából nincsen létjogosultsága egy egységes nemzetként. És mivel ebben nincsen igazuk ezért fanatikusoknak nevezhetők? Igen, mondták ők. Erre én azt feleltem:

Ugye tudjátok, hogy 2000 évvel ezelőtt egyes rabbik hatalmas hibát követtek el, és ti még mindig ebben a hibában éltek? Honnan tudjátok, hogy azok a rabbik 2000 évvel ezelőtt nem voltak szintén elvakult fanatikusok, akik egy hatalmas hibát követtek el, ugyanúgy, mint ez a rabbi, aki nekem ezt a levelet írta? És ti 2000 évvel később még mindig azokra a rabbikra hallgattok, akik akkor elutasították Jézus Krisztust, mint a Megváltót. Pedig ott, akkor azok a rabbik ugyanolyan fanatikusak, ugyanolyan elvadultak és elvakultak voltak. És erre nem tudtak mit mondani a barátaim. A zsidók tehát elutasították Jézust, és most Jézus is elutasítja őket.

Íme, elhagyottá lesz a ti házatok. Mert mondom Nektek, hogy nem láttok engem mostantól fogva mindaddig, míg azt nem mondjátok: Áldott, aki az Úr nevében jön!

Vagyis akkor látják Őt majd újra, amikor Jézus visszatér.

24,1: Amikor Jézus kijött a templomból, és tovább akart menni, odaléptek hozzá tanítványai, hogy megmutassák neki a templom épületeit.

Az egyik evangélium azt is elárulja nekünk, hogy a templom köveit nézegették. Josephus feljegyzéseiből pedig tudjuk, hogy a templom hatalmas kövekből állt. Egyes kövek akár a 110-120 tonnát is elérték, és egészen bámulatos az, hogy micsoda precizitással faragták ki ezeket a köveket, és milyen milliméteres pontossággal dolgoztak. A kövek ugyanis olyan tökéletesen illeszkedtek egymáshoz, és a templom megmaradt részeiből ezt még ma is láthatjuk, hogy a kövek közé még egy vékony kis pengét sem tudunk beszúrni. Sőt mi több, az, hogy hogyan rakták ezeket a köveket egymásra, még napjainkban is rejtély. A nyugati fal, amely Heródes idejében épült, még napjainkban is fejtörést okoz a tudósoknak, és egy építészeti csodának számít. A tanítványok tehát csodálták a templomot, amelyet Heródes építtetett a Templom-hegyen.

2. Ő – vagyis Jézus – azonban így szólt hozzájuk: Nem látjátok mindezt? Bizony mondom nektek: nem marad itt kő kövön, amit le nem rombolnának.

Kb. 40 évvel később beteljesedett Jézusnak ezen próféciája, amikor i. sz. 70-ben Titusz a római seregek élén bevonult Jeruzsálembe, felgyújtotta a templomot, ahol nagyon sok ember rejtőzködött. Ez volt ugyanis az utolsó biztos pontjuk, az utolsó menetsváruk, amikor a rómaiak lerohanták Jeruzsálemet. Az igazsághoz azért hozzátartozik az is, hogy maga Titusz nem akarta leromboltatni a templomot, szerette volna megőrizni azt, de egy részeg katona egy lángoló nyilat lőtt a templomra, és így az egész templom lángra kapott. Az emberek pedig odabent a tűz martalékává váltak. A templomnak volt egy arany kupolája, a felszabaduló hő hatására ez az arany megolvadt és beszivárgott a kövek közötti mélyedésekbe. Ezért miután elült a tűz a rómaiak az egész megmaradt templomot szétszedték köről köre, hogy a mélyedésekben megmaradt aranyat megszerezhessék. Így végül valóban kő kövön nem maradt a templomból. Ma Jeruzsálemben a nyugati falhoz közel, a Templom-hegy bejáratától keletre, ha az ember lefelé tekint a völgybe, a jobb oldalán megpillanthatja azt a régi római utat, amelyet nem régiben találtak meg a régészek, és ott a völgyben az úton kívül hatalmas szikladarabokat is találunk. Amelyek állítólag még i.sz. 70-ből maradtak ránk, vagyis a templom lerombolásának idejéből. Sőt egyesek szerint ezek a templom kövei, amelyet a rómaiak leromboltak. Ugye a korábbiakban említettem, hogy köről köre szétszedték a templomot a rómaiak, és most is úgy fekszenek a római úton, ahogy akkor otthagyták azokat. Beteljesedett tehát az, amelyet Jézus megjövendölt, hogy a templomból kő kövön nem marad semmi sem.

Ezután Jézus továbbment, felment az Olajfák hegyére. A tanítványok tehát Jézussal együtt valószínűleg a keleti kapun át elhagyták a templom területét és felmentek az Olajfák hegyére, és ott üldögéltek az olajfák árnyékában.

3. *Odamentek hozzá a tanítványai külön és ezt kérdezték: Mondd meg nekünk, mikor lesz ez, és mi lesz a jele a te eljövetelednek és a világ végének?*

Vagyis mikor jön el a te dicsőséges királyságod ideje?

4. *Jézus így válaszolt nekik: Vigyázzatok, hogy meg ne tévesszen valaki titeket!*

5. *Mert sokan jönnek majd az én nevemben, és ezt mondják: Én vagyok a Krisztus, és sokakat megtévesztenek.*

És valóban az évszázadok során sokan állították magukról, hogy ők a világ megváltói, és bizony sok embert félre is vezettek. Sőt mi több, napjainkban is találkozunk számos olyan emberrel, általában különféle szektavezetőkkel, akik önmagukat a világ megváltójának, a messiásnak állítják be. Gondoljunk csak például David Börg-re, aki A család nevű szekta vezetője. Ők régebben Isten gyermekeinek nevezték magukat. Vagy gondoljunk csak Moon-ra, és az általa indított mozgalomra. Több ember is állította már magáról, hogy ő a messiás. Jézus azonban figyelmeztet bennünket, hogy ne engedjük, hogy megtévésszenek bennünket.

6. *Fogtok hallani háborúkról, és hallotok háborús híreket. Vigyázzatok, meg ne rémüljete, mert ennek meg kell lennie, de ez még nem a vég.*

A háborúkat még önmagában még nem kell jelnek vennünk, mondja Jézus. És valóban így van ez, ha belegondolunk, hogy Jézus óta a békeidő és a háborús idő aránya 1:13-hoz. De Jézus mást is mond még.

7. *Mert nemzet nemzet ellen és ország ország ellen támad.*

A héber eredetiben alkalmazott kifejezések világháborúra utalnak, és ez már jelként fogható fel.

Éhínségek és földrengések lesznek mindenfelé.

Ezek is jelek tehát. Ami a világháborúkat illeti, kettőt már megtapasztaltunk a XX. században, és az éhínségeket illetően is hadd mondjam el, hogy egyes becslések szerint évente mintegy 15 millió ember hal meg alultápláltságban.

Éhínségek és földrengések lesznek mindenfelé.

8. *De mindez a vajúdás kínjainak kezdete.* Vagyis ez még csak a kezdet.

9. *Akkor átadnak titeket kínvallatásra, megölnék benneteket, és gyűlöl titeket minden nép az én nevemért.*

És valóban az apostolok mindannyian mártírhálált haltak, János, a szeretett apostol kivételével. A mártírok könyvében, amely a XVI. Századból származik, a könyv szerzője Fox, az apostolok haláláról is ír. Láthatjuk tehát, hogy milyen örökségünk van, és hogy sokan milyen árat fizettek azért, hogy mindez most a mienk lehessen.

10. *Akkor sokan eltántorodnak, elárulják, és meggyűlölik egymást.*

11. *Sok hamis próféta támad, és sokakat megtévesztenek.*

12. *Mivel pedig megsokasodik a gonoszság, a szeretet sokakban meghidegül.*

Bizony napjainkban is gonosz időket élünk. És mivel annyira elszabadult már a gonoszság ebben a világban, bizony sokakban a szeretet meghidegül.

13. *De aki mindvégig kitart, az üdvözü.*

Vagyis Jézus arra bátorít bennünket, hogy ne adjuk fel, hogy tartsunk ki.

14. *Isten országának ezt az evangéliumát pedig hirdetik majd az egész világon, biznyságul minden népnek, és akkor jön el a vég.*

Sokan ez alapján az igevers alapján úgy gondolják, hogy Jézus Krisztus második eljövetele még nem történhet meg a közeljövőben, hiszen vannak a világon olyan törzsek és olyan népcsoportok, amelyek még nem hallották az evangéliumot. Pál a Kolossébeliekhez írt levelében a következőket írja: *„Mert ez hozzátok is eljutott, és ahogyan az egész világon gyümölcsöt terem és növekedik, ugyanúgy közöttetek is. Attól a naptól fogva, amelyen meghallottátok, és igazán megismertétek az Isten kegyelmét.”*

Pál ezt az evangéliumról írja, amely az akkori világ minden tájára eljutott. Természetesen ma is vannak a világnak olyan részei, ahová még nem jutott el az evangélium, de tulajdonképpen minden nagyobb népcsoporthoz már eljutott. És sok helyen bizony el is utasították, sőt törvényellenesnek ítélték. Vegyük észre tehát, hogy mit mond Jézus. Azt mondja, hogy az egész világon hirdetni fogják az Ő evangéliumát. De azt nem jelenti ki Jézus, hogy az egyháza lesz az, amely ezt a feladatot elvégzi. Én tudom, hogy sok missziós szervezet ezt veszi alapul, és ezért indul külföldi misszióba, hogy világszerte terjessze az evangéliumot. Én azonban ezzel csak egy problémát látok. Sokan azért indulnak misszióba, mert úgy érzik, hogy amíg ezt nem teszik meg, amíg nem juttatták el az evangéliumot a világ minden tájára, addig Jézus Krisztus nem fog visszatérni. Én azonban úgy érzem, hogy ez az ígérés nem azt mondja nekünk, hogy mindez előfeltétele Jézus visszatérésének, hogy amíg ez meg nem történik, addig Jézus Krisztus nem tud visszatérni. A Jelenések 14,6-ban a következőket írja János: *„És láttam, hogy egy másik angyal repül az ég közepén, az örök evangélium volt nála, és hirdette azoknak, akik a földön laknak, minden népnek és törzsnek, minden nyelvnek és nemzetnek, és hatalmas hangon így szólt: Féljétek az Istent és adjatok neki dicsőséget, mert eljött ítéletének órája, imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, a tengert és a vizek forrásait.”*

Vegyük észre, hogy az evangéliumot igenis hirdetni fogják mindazoknak, akik a földön laknak, minden népnek és törzsnek, minden nyelvnek és nemzetnek, és időben mindez a nagy nyomorúság időszaka végén történik majd. Itt azonban már azt látjuk, hogy nem az egyház hirdeti világszerte az evangéliumot, hanem az angyalok. Azt ugyan nem tudom, hogy ez pontosan milyen technikával fog megvalósulni, és hogyan juttatják el az angyalok minden népnek és minden nemzetnek az evangéliumot, de azt mindenképpen tudom, hogy Isten minden embernek lehetőséget akar biztosítani arra, hogy Őt befogadja. Isten ráadásul mindenkit figyelmeztet is. Ugyanúgy a 14. fejezetben egy másik angyalt is látunk, aki szintén az ég közepén repül, és figyelmezteti a népeket arra, hogy ne boruljanak le az Antikrisztus előtt, és ne vegyék fel a fenevad bélyegét homlokukra vagy kezükre. Mert akik ezt teszik, inni fognak Isten haragjának borából. Nem alapfeltétele tehát Jézus Krisztus második eljövetelének, hogy előtte az egyház a világ minden tájára és a világ minden népéhez eljuttassa az evangéliumot.

15. Amikor pedig meglátjátok a pusztító utálatosságot, ahogy Dániel próféta megmondta, ott állni a szent helyen – aki olvassa, értse meg!

16. Akkor azok, akik Júdeában vannak, meneküljenek a hegyekbe

17. Aki a ház tetején van, ne szálljon le, hogy kihozzon valamit,

18. és aki a mezőn van, ne térjen vissza, hogy elhozza felső ruháját,

19. jaj, a terhes és a szoptató anyáknak azokban a napokban!

Jézus tehát először megemlíti a pusztító utálatosságot, akiről már Dániel próféta is írt, azután még hozzáteszi: Aki olvassa, értse meg. Vagyis Jézus felteszi a kérdést: Értitek, miről beszélek, amikor a pusztító utálatosságot említem? Mert ha nem, akkor

olvassátok el Dániel próféta könyvét, akkor értsétek meg, mert ez nagyon fontos. Ahhoz, hogy mindezt megértsük, Dániel könyvének 9. fejezetét kell megnéznünk. Itt az angyal a következő kijelentést teszi Dánielnek: „*Hetven hét van kiszabva népedre és városodra. Akkor véget ér a hitszegés, és megszűnik a vétek, engesztelést nyer a bűn, és eljön hozzánk az örökké tartó igazság, beteljesül a prófétai látomás, és felkenik a szentek szentjét. Tudd meg azért, és értsd meg, attól fogva, hogy elhangzott a kijelentés Jeruzsálem újjáépüléséről, hét hét fog eltelni a fejedelem felkenéséig, azután még hatvankét hét, és újjáépülnek a terek és a falak nyomorúságos időkben.*”

Ebben a próféciában tehát azt látjuk, hogy hetven hét van kiszabva Izrael népére. Tehát hatvankilenc hét fog eltelni attól a naptól kezdve, hogy elhangzik a kijelentés Jeruzsálem újjáépüléséről. Ezt a kijelentést Artaxexes király i. e. 445-ben meg is tette, és ezután tehát összesen 483 év telik majd el a Messiás eljöveteleig. A hatvankét hét eltelté után megölik a felkentet, és senkije sem lesz. Pontosabban nem kapja meg a királyságot. A hatvankilenc hét után pedig azt is látjuk, hogy szétszóródik majd a zsidó nép. Ne feledjük, hogy az angyal kijelentésének legelején azt mondja: hetven hét van kiszabva népedre és szent városodra. A későbbiekben azonban hét hétről illetve hatvankét hétről beszél, amelyet ha összeadunk, mindössze hatvankilenc hetet tesznek ki. Vagyis egy hétéves időszak még hátra van. 483 évvel később tehát megjelent a Messiás, és megölték őt, így nem kapta meg a királyságot. Ezután a rómaiak lerombolták Jeruzsálemet, a zsidó nép pedig szétszéledt a világ minden tájára. Ez tehát bekövetkezett a hatvankilenc hét elteltével. Maradt azonban még egy hétéves időszak, amely még nem érkezett el. De mi történik majd ebben a hétéves időszakban? Isten erről is szól, nem kell tehát találgatnunk. Hiszen ha tovább olvasunk, a Dániel 9,26-ban ezt látjuk: „*Egy eljövendő fejedelem népe pedig* – ez az eljövendő fejedelem az utolsó nagy, világi birodalomnak lesz a vezetője itt a földön. Őt az Ige különböző névvel illeti. Általában Antikrisztusként szoktuk emlegetni, de más elnevezéseket is találunk az igében, mint pl. a fenevad, a kárhozat fia, és az eljövendő fejedelem. Ő szövetséget köt majd Izrael népével, és Izrael őt Messiásaként üdvözli majd. És a megkötött szövetség keretében valószínűleg a zsidóknak a fenevad segíteni fog abban, hogy újjáépítsék templomukat, és helyreállíthassák az áldozati rendszert. Sok zsidó ugyanis napjainkban is azt mondja, hogy a Messiást abból fogják megismerni, hogy segíteni fog nekik megépíteni a templomukat. És ha ez valóban így lesz, akkor az egyáltalán nem meglepő, hogy a zsidók az Antikrisztust tartják majd messiásuknak. Az Antikrisztus tehát szövetségre lép majd Izraellel, mégpedig hét évre. Három és fél év után azonban megszegi a szövetséget, és pusztító utálatossággá válik majd a szent helyen. Mit is jelent ez tehát? Annyit, hogy az Antikrisztus a szövetség megkötése után három és fél évvel ellátogat Jeruzsálembe, ahol ugye most már áll az új templom, bemegy a templomba, és megáll a szent helyen. Pálnak a Thessalonikabeliekhez írt 2. leveléből azt is megtudjuk, hogy az Antikrisztus fölébe emeli magát mindennek, amit Istennek vagy szentnek mondanak, úgy hogy beül az Isten templomába is, azt állítva magáról, hogy ő Isten és elvárja majd, hogy őt istenként imádják. És ezzel természetesen megszenteltetlenné teszi a templomot. Azt mondja tehát Jézus, hogy amikor meglátjátok ezt a pusztító utálatosságot, ahogy Dániel próféta megmondta, ott állni a szent helyen, akkor meneküljétek.

20. Imádkozzatok, hogy ne kelljen télen, sem szombaton menekülnötök.

Jézus itt egyértelműen a zsidók nyelvén szól a zsidó néphez. A Jelenések könyvéből azt is megtudhatjuk, hogy az Antikrisztus, vagyis a fenevad, a kárhozat fia,

háborút indít majd Izrael ellen. A Jelenések könyvében azt is láthatjuk, hogy Isten kiviszi őket a pusztába, ahol három és fél évet töltenek majd, és Isten gondoskodik majd róluk. Amikor azonban a Sárkány rádöbben, hogy elmenekültek előle, egy hadsereget küld utánuk a pusztába, a föld azonban megnyílik és elnyeli a hadsereget. Isten tehát megtartja őket a pusztában három és fél éven át. Az Ézsaiás 26,20-ban ezt olvashatjuk: „*Eredj népem, menj be szobádba és zárd magadra az ajtód, rejtőzz el egy rövid pillanatra, míg elmúlik az Úr haragja.*” Az ószövetségben pedig az Úr haragja kifejezés a nagy nyomorúságot jelenti. Jézus tehát azt mondja, a hét éves időszak felénél, három és fél év elteltével, amikor meglátjátok a pusztító utálatosságot, ahogy Dániel próféta megmondta, meneküljtek. Ne vigyetek magatokkal semmit, az Úr majd megtart benneteket. Hanem rohanjatok, meneküljtek, amilyen gyorsan csak tudtok. Ez lesz tehát az a pusztító utálatosság, amit meglátnak. Amikor az Antikrisztus bemegy a templomba, és kijelenti magáról, hogy ő Isten, és mindenkitől azt követeli, hogy őt istenként imádják. Ez az ember utolsó nagy lázadása Isten ellen. Ezen a ponton Isten számára betelik a pohár, és kezdetét veszi a nagy nyomorúság időszaka, amely időszakban Isten kiönti minden haragját erre a földre, amely hátat fordított Jézusnak. Kezdetét veszi hát a nagy nyomorúság időszaka, amely 1295 napig tart majd. Az Ige egészen részletes betekintést nyújt nekünk a nagy nyomorúság időszakába. A 6. fejezettől kezdődően egészen a 18. fejezetig arról olvashatunk, hogy mi történik majd itt a földön ez alatt a három és fél év alatt. Igazából annyit már most elmondanék, hogy egy szörnyűséges időszakról van szó. Ezért különösen hálás vagyok azért, hogy nekünk, hívőknek nem kell ezen az időszakon átmennünk. Mi akkor már nem leszünk itt, mert Isten maga mondja az 1 Thessalonika 5,9-ben: „*Az Isten nem haragra rendelt minket.*”

20. *Imádkozzatok, hogy ne kelljen télen, sem szombaton menekülnötök.*

21. *Mert olyan nagy nyomorúság lesz akkor, amilyen nem volt a világ kezdete óta mostanáig, és nem is lesz soha.*

A nagy nyomorúság időszakához tehát semmi sem fogható a világon. Olyan hatalmas nyomorúságban még nem volt része a világnak, amilyenben akkor lesz.

Egyesek szerint azonban a pusztító utálatosság Titusz volt, aki i. sz. 70-ben lerohanta Jeruzsálemet, és elpusztította a várost, a templomot is. Csakhogy Titusz bevonulását nem követte a nagy nyomorúság időszaka, amelyről az Ige ír. Sőt mi több, János a Jelenések könyvét i. sz. 70 után írta, és úgy beszél a nagy nyomorúság időszakáról, mint egy eljövendő időszakról, amely az egyházat érintő dolgok után következik.

A Jelenések könyve 4. fejezet 1. versében ezt olvashatjuk: *Ezek után láttam – mik után? Az egyházat érintő dolgok után – láttam, hogy íme nyitva van egy ajtó a mennyben, és az előbbi hang, amelyet olyannak hallottam, mint egy trombitáét, beszél velem, és így szól: Jöjj fel ide, és megmutatom Neked azokat, amiknek meg kell történniük. Azonnal elragadtattam lélekben, és íme egy trónus állt a mennyben, és a trónuson ült valaki.*”

Majd János tovább megy, és leírja mindazt, amit ott lát. Az 5. fejezetben János arról ír, ahogy a Bárány átveszi a hétpecsétetes könyvet, és arról, ahogy Jézust imádják, amikor Ő teljes dicsőségében kezébe veszi a könyvet, és ezzel azt a hatalmat is, amely Őt megilleti.

A 6. fejezetben Jézus kezdi feltörni a hét pecsétet. Az első pecsét feltörése után egy fehér lovat lát János, ez az Antikrisztus. Korona adatott neki, és győzelmesen vonult ki, hogy újra győzzön. Majd látjuk, hogy mindezt háborúk, éhínség, és halál követi. És

ezután kezdetét veszi a nagy nyomorúság időszaka, amely a mi szemszögünkben nézve még nem érkezett el.

Visszatérve a Máté 24-re, a következőket mondja Jézus a 22. versben: *„Ha nem rövidülnének meg azok a napok, nem menekülne meg egyetlen halandó sem. De a választottakért megrövidülnek azok a napok”*.

És kik a választottak? A zsidók. A nagy nyomorúság időszaka egy olyan szörnyűséges időszak lesz, és a végső csata az Armageddóni csata olyan véres, olyan kemény ütközet lesz, hogyha Isten nem rövidítené le ezt az időszakot, senki sem maradna életben. De a választottakért megrövidülnek azok a napok.

23. *Akkor, ha valaki ezt mondja nektek: Íme itt a Krisztus, vagy amott, ne higgyétek!*

24. *Mert hamis Krisztusok és hamis próféták állnak majd elő.*

Lesz tehát egy hamis Krisztus és jön vele egy hamis próféta is. A hamis Krisztus ugye az Antikrisztus, aki arra igyekszik rávenni a világot, hogy őt imádják istenként. A jelenések könyvének 13. fejezetében látjuk ezt, hogy eljön a hamis krisztus, az Antikrisztus, és egy hamis próféta, és ők hatalmas jelekkel és csodákkal tévesztik majd meg az embereket. Pál is erről ír a 2 Thessalonika 2-ben. Azt mondja, hogy az Antikrisztus, a kárhozat fia, vagyis a törvény típrő a hazugság minden hatalmával, jelével és csodájával a gonoszság mindenféle csalásával téveszti majd meg az embereket. Ezért is nagyon veszélyes az, ha hitünket mindenféle jelekre, csodákra, a különféle megtapasztalásokra alapozzuk Isten ígéje helyett. Amikor ugyanis eljön az Antikrisztus, neki hatalma lesz arra, hogy a legkülönbébb csodákat és jeleket vigye véghez, és ezzel számos embert megtéveszt majd. Jézus tehát erre figyelmeztet bennünket, hogy mi ne hagyjuk magunkat becsapni, mert az Antikrisztus csodái és jelei nagyon is meggyőzőek lesznek. Olyannyira, hogy ha lehetne, még a választottakat is megtévesztené.

25. *Íme, előre megmondtam nektek!*

26. *Ha tehát azt mondják nektek: íme a pusztában van, ne menjetek ki! Íme a belső szobákban, ne higgyétek!*

Jehova tanúi szerint Jézus Krisztus már visszatért erre a földre 1917-ben, és most egy rejtett kamrában húzódik meg, és onnan irányítja a világot. Szerintük tehát mi már az ezeréves királyság időszakát éljük. A Bibliából azonban mi azt is tudjuk, hogy az ezeréves királyság idején a Sátántól elvétetik a hatalma. Én azonban, ahogy napjainkban körülnézek a világban, azt látom, hogy nincs megkötözve a Sátán, vagy legalábbis túl hosszú pórázra engedték. Jehova tanúi azt is állítják, hogy Jézus titokban tért vissza erre a földre. Vessük azonban ezt össze azzal, amit Jézus mond a 27. versben: *Mert ahogyan a villámlás keletről támad, és ellátszik nyugatig, úgy lesz az Emberfiának eljövetele is.* Amire tehát itt Jézus utal, az nem egy titkos visszatérés, hiszen olyan lesz az Emberfiának eljövetele, mint a villámlás. A villámlást pedig nehéz nem észre vennünk. Nagyon is szembeötlő.

28. *Ahol a tetem, odagyűlnek a saskeselyűk.*

Jézusnak ezen egy mondatára vonatkozóan több értelmezés is létezik, amelyek nagyon eltérőek, sőt helyenként szöges ellentétben állnak egymással. Egyes értelmezések szerint a tetemek azokat a holttesteket jelentik, amelyek a végső csata, az armageddóni csata után ott maradnak a völgyben, és azután jönnek a keselyűk, hogy a holttestekből lakmározzanak. Sőt ennek kapcsán még olyan pletykák is szárnyra kaptak, hogy a keselyűk hihetetlen módon kezdtek elszaporodni Izraelben, hogy sokkal több tojást raknak, és jelentősen növekszik a számuk. Ez persze csak pletyka.

A másik értelmezése ennek az igeversnek bizony nagyon más, mint az első volt. Ezen értelmezés szerint ugyanis a tetem nem más, mint Krisztus, a saskeselyük pedig tulajdonképpen a szentek, aki odagyűlnek Krisztus köré. Ami engem illet, én nem szeretnék belefolyni a két értelmezés közti vitába, én személy szerint úgy érzem, hogy nem tudom eldönteni, hogy melyik is a helyesebb értelmezés, mert nem rendelkezem elég információval ehhez. Nem szégyellem tehát bevallani, hogy őszintén szólva nem tudok dönteni a kettő között. Mindkét értelmezésnek vannak gyenge pontjai, bizonyos értelemben pedig mindkét értelmezést elképzelhetőnek tartom. Ami tehát engem illet, én ez ügyben egyelőre nem tudok ítéletet mondai.

29. Közvetlenül ama napok nyomorúsága után a nap elsötétedik, a hold nem fénylik, a csillagok lehullanak az égről, és az eget tartóerői megrendülnek.

30. És akkor feltűnik az Emberfiának jele az égen, akkor jajgat a föld minden népe és meglátják az Emberfiát, eljönni az ég felhőin nagy hatalommal és dicsőséggel.

Ez kimondottan az az igerész, amivel a Jehova tanúi nem igazán tudnak mit kezdeni. Hiszen ők váltig állítják, hogy Jézus Krisztus már visszatért a földre, egy titkos helyen tartózkodik, és már megalapította a királyságát, mégpedig rajtuk keresztül itt a földön.

31. És elküldi angyalait nagy harsonaszóval, és összegyűjtik az ő választottait a négy égtáj felől az ég egyik sarkától a másik sarkáig.

Azok, akik hiszik, hogy Jézus az Ő szentjeit, vagyis az ő egyházát csak a nagy nyomorúság időszakának a végén veszi majd ki ebből a világból, mindenekelőtt erre az igeversre építik az elképzelésüket. Tehát elküldi angyalait nagy harsonaszóval, és összegyűjtik az ő választottait a négy égtáj felől az ég egyik sarkától a másik sarkáig. A baj azonban az, hogy sokan összekeverik Isten harsonáját, ami akkor szól majd, amikor Isten magához gyűjti az ő népét, az ő szentjeit, a Jelenések könyvének hetedik harsonájával. Sokak szerint tehát a hetedik trombitaszó, amelyről olvashatunk a Jelenések könyvében, megfelel a nagy harsonazónak, Isten harsonájának, amelyet akkor hallunk majd, amikor Isten eljön az ő népéért. Ne feledjük azonban, hogy a jelenések könyvében hét angyal fújja meg a hét trombitát, és ez a trombitaszó mindig valamiféle csapásnak a hírnöke. Vagyis nem lehet ugyanaz, mint az a trombitaszó, amellyel magához gyűjti Jézus az ő szentjeit. Ez az igevers tulajdonképpen három ószövetségi igeversből épül fel. Ez a három ószövetségi igevers arról szól, hogy miután Jézus visszatér és megalapítja az ő királyságát, Isten újra visszafogadja a zsidókat, az Ő kiválasztott népét, és visszaviszi őket az ő földjükre. Az 5. Mózes 30,3-ban a következőket mondja az Ige: *Akkor jóra fordítja sorsodat Istened, az Úr, könnyörül rajtad, és újra összegyűjt minden nép közül, amelyek közé elszórt Istened, az Úr.*

4. Ha az ég széléig – Ezt vegyük észre – ha az ég széléig űzött el Istened, az Úr, még ott is összezsedsz, onnan is elhoz.

Az Ézsaiás 27,12-13-ban pedig ezt olvashatjuk: *De titeket Izrael fiai egyenként fognak összeszedni. Azon a napon megharsan a nagykürt, és visszajönnek, akik elvesztek az asszírok földjén, és akik szétszóródtak Egyiptom földjén. Leborulnak az Úr előtt a szent hegyen Jeruzsálemben.*

Az Ézsaiás 11,12-ben pedig a következőket olvashatjuk: *Jelt ad a nemzeteknek, és összegyűjti Izrael szétszórt fiait, egybegyűjti Júda elszéledt leányait a föld négy széléről.*

Ezekből az ószövetségi igeversekből is kiviláglik tehát, hogy a Máté 24,31-ben, amely a nagy harsonaszóról szól, és arról, hogy összegyűjti az Ő választottait a négy égtáj

felől, nem az egyház elragadtatásáról van szó, hanem arról, hogy az Ő kiválasztott népét, a zsidókat maga köré gyűjti ekkor Jézus.

32: Okuljatok a fügefa példáján: amikor már zsendül az ága, és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár. Így ti is, amikor mindezt látjátok, egyétek észre, hogy közel van Ő, az ajtó előtt.

Vagyis azt mondja Jézus, hogy amikor látjátok ezeket a dolgokat, amikről beszéltem, a világháborúkat, a különböző csapásokat, a földrengéseket, a hamis krisztust, akkor tudni fogjátok, hogy közel van Ő, az ajtó előtt.

Az Igében a fügefa Izrael népének a képe. Egyesek azonban úgy értelmezik ezt az igeverset, hogy okuljatok a fügefa példáján, amikor már zsendül az ága, és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár, hogy Izrael népnek az újjászületése az utolsó jel. Én személy szerint úgy gondolom, hogy ez már egy kicsit erőltetett, és Jézus itt egyszerűen azt mondja nekünk, hogy amikor látjuk azokat a jeleket, amiket a korábbiakban elmondott, akkor vegyük észre azt, hogy ő már közel van. Ugyanúgy, ahogy a fákon is érzékelhető már, hogy közel van a nyár.

És hozzáteszi: *34: Bizony nem múlik el ez a nemzedék, míg mindez meg nem történik.*

Természetesen arra a nemzedékre utal, akik látni fogják majd azokat a jeleket, amiket a korábbiakban említett.

35. Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédeim nem múlnak el.

36. Azt a napot viszont – és ez nagyon fontos, mert erről szól a fejezet hátralevő része – azt a napot viszont, vagy azt az órát, senki nem tudja, sem az ég angyalai, sem a Fiú, hanem csak az Atya egyedül.

Azt mondja tehát Jézus, hogy senki nem tudja, hogy melyik napon, és melyik órában következik ez majd be. Vagyis mindazok, akik váltig állítják magukról, hogy ők márpedig tudják, hazudnak, és hamis proféták.

37. Ahogyan Noé napjaiban történt, úgy lesz az Emberfia eljövetele is.

38. Mert amiképpen azokban a napokban az özönvíz előtt, ettek, ittak, házasodtak és férjhez mentek, egészen addig a napig, amelyen Noé bement a bárkába.

Vagyis azt mondja itt Jézus, hogy ugyanúgy, ahogy Noé napjaiban sem sejtették az emberek, hogy özönvíz vár rájuk, Noéra pedig nem hallgattak, és csak éltek tovább az életüket, ugyanígy lesz most is. Csak akkor eszmélnek majd föl, amikor Jézus Krisztus visszatér. Noé idejében az embereket teljes meglepetésként érte az özönvíz, ugyanígy lesz ez Jézus Krisztus második eljövetelekor. Az embereket ez is teljes meglepetésként éri majd.

40. Akkor ketten lesznek a mezőn: Az egyik felvétetik, a másik otthagytatik,

41. két asszony őről a kézimalommal: az egyik felvétetik, a másik otthagytatik.

Erre az igerészre vonatkozóan ismét két különböző magyarázat létezik. Az egyik értelmezés szerint azok, akik hirtelen eltűnnek, azért tűnnek el, hogy megítéltessenek, vagyis ők a szerencsétlenek, akik pedig ott maradnak, azok a szerencsések.

A másik elképzelés szerint ez a rész az elragadtatásról szól, vagyis azok, akik eltűnnek hirtelen, azok elragadtatnak, hogy Istennel legyenek, vagyis ők az áldottak, azok pedig, akik a földön maradnak, megítéltetnek majd. Valójában mindkét elképzelés mellett szólnak érvek. A rendelkezésre álló információk alapján azonban nem tudok teljes bizonyossággal az egyik vagy a másik mellett dönteni.

42. Vigyázzatok tehát, mert nem tudjátok, hogy melyik órában jön el a ti Uratok!

Vigyázzunk tehát, mert nem tudjuk sem a napot, sem az órát, és bizony nagyon sokan meglepődnek majd.

43. Azt pedig jegyezzétek meg: ha tudná a ház ura, hogy melyik órában jön a tolvaj, virrasztana, és nem hagyná betörni a házába.

44. Ezért legyetek ti is készen, mert abban az órában jön el az Emberfia, melyben nem is gondoljátok.

45. Ki tehát a hű és okos szolga? Akit azért rendelt szolgálói fölé az Úr, hogy kiadja nekik az eledelt idejében?

46. Boldog az a szolga, akit ilyen munkában talál az Ura, amikor megjön.

Milyen munkában tehát? A szolgálatban. Másokat szolgálva, másokat segítve.

47. Bizony mondom néktek, hogy egész vagyona fölé rendeli őt.

48. Ha pedig a gonosz szolga így szólna szívében: késik az én Uram.

49. És szolgatársait verni kezdené, és együtt enne és inna a részegekkel:

50. megjön annak a szolgának az ura azon a napon, melyen nem várja, és abban az órában, amelyben nem is gondolja,

51. akkor kettévágatja, és a képmutatók sorsára juttatja. Ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás.

Veszélyes dolog tehát azt gondolni, hogy az Úr késik. Vigyázzunk tehát, mert nem tudhatjuk sem a napot, sem az órát. És azzal is vigyázzunk, hogy bizonyos eseményekhez kössük Jézus krisztus második eljövetelét. Egyesek azt mondják, hogy az Úr addig nem jön el, amíg nyilvánvalóvá nem válik, hogy ki az Antikrisztus, vagy amíg véget nem ér a nagy nyomorúság időszaka. Vigyázzunk azonban ezzel, mert olyan ez, minthogyha mi is azt mondanánk, hogy késik az Úr. Jézus azonban egyértelműen megmondja nekünk, hogy nem tudhatjuk, hogy mikor tér vissza. És vigyázzunk, mert ha azt gondoljuk, hogy biztosan késik az Úr, még biztosan nem tér vissza, hajlamosakká válunk arra, hogy ellustuljunk. Annak a tudatosítása azonban, hogy nem tudhatjuk, mikor tér vissza az Úr, arra ösztönöz bennünket, hogy készen álljunk, és hogy hűségesen szolgáljuk őt.

Nyissuk ki bibliánkat Máté evangéliumának 25. fejezeténél

Máté evangéliumának 24. fejezetében a tanítványok megkérdezték Jézustól, mikor következik majd be a templom lerombolása, amelyben Jézus a 24. fejezetben beszélt, és azt is megkérdezték tőle, mi lesz a jele a te eljövetelednek és a világ végének. Máté evangéliumának 23. fejezete azzal végződik, hogy Jézus a következőket mondja. Íme nem láttok engem mostantól fogva mindaddig, amíg azt nem mondjátok, áldott aki az Úr nevében jön. Vagyis Jézus egy második eljövetelre utal, majd megemlíti a templom lerombolását és erre reagálva kérdezik meg tőle a tanítványok, hogy mikor következik be majd mindez. Ezután Jézus beszél tanítványainak azokról a jelekről, amelyek megelőzik majd az ő dicsőséges eljövetelét, és Jézus azt is meghagyja tanítványainak, hogy vigyázzanak, álljanak készen, mert nem tudhatják, hogy melyik órában jön el az uruk. Az egy Tesszalonike öt egyben a következőket írja Pál. Az időpontokról és alkalmakról nem szükséges írnom nektek testvéreim, mert ti magatok is jól tudjátok, hogy az Úr napja úgy jön el, mint éjjel a tolvaj. Ti azonban testvéreim nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvajként lephetne meg titeket. Bár pontosan mi sem tudhatjuk, mikor tér vissza Jézus Krisztus, mégis bizonyos jelekből azért következtethetünk az Ő eljövetelére, Jézus tehát arra kér bennünket, hogy vigyázzunk és álljunk készen. Mivel tehát senki sem tudhatja Jézus Krisztus második eljövetelének pontos idejét, Jézus arra fekteti a hangsúlyt, hogy álljunk készen. És hogy mindezt még jobban kihangsúlyozza, néhány példázatot mond el tanítványainak. A 25. fejezetben található példabeszédek tehát azt hangsúlyozzák, hogy mennyire fontos, hogy vigyázzunk és készen álljunk Jézus Krisztus eljövetelekor. Sajnos lesznek olyanok, akik nem állnak majd készen, akiket Jézus Krisztus második eljövetele teljes meglepetésként ér majd, és akik nem léphetnek be a bárány mennyegzőjére. Nézzük tehát a példázatokat. Máté 25 egy. Akkor? Mikor? Jézus Krisztus második eljövetelekor hasonló lesz a mennyek országa a tíz szűzhöz, akik fogták lámpásukat és kimentek a vőlegény fogadására.

Kettő. Öt közülük balga volt, öt pedig okos.

Három. A balgák ugyanis, amikor magukhoz vették lámpásukat, nem vittek magukkal olajat.

Négy. Az okosak viszont lámpásukkal együtt olajat is vittek korsóikban.

Öt. Mivel pedig a vőlegény késett, mindnyájan elálmosodtak és elaludtak.

Hat. Éjfélkor azonban kiáltás hangzott. Íme a vőlegény, jöjjetek a fogadására.

Hét. Ekkor felébredtek a szűzek mind és rendbe hozták lámpásukat.

Nyolc. A balgák így szóltak az okosakhoz. Adjatok nekünk az olajatokból, mert lámpásunk kialszik.

Kilenc. Az okosak így válaszoltak. Hátha nem lesz elég nektek is meg nekünk is, menjetek inkább a kereskedőkhöz és vegyetek magatoknak.

Tíz. Amíg azok távol voltak vásárolni, megjött a vőlegény és akik készen voltak, bementek vele a mennyegzőre. Azután bezárták az ajtót.

Tizenegy. Később megérkezett a többi szűz is, és így szóltak. Uram, uram, nyiss ajtót nekünk.

Tizenkettő. Ő azonban így válaszolt. Bizony mondom nektek, nem ismerlek titeket.

Tizenhárom. Vigyázzatok tehát mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok.

Jézus tehát két dologra hívja fel a figyelmünket. Először is arra, hogy álljunk készen Jézus Krisztus eljövetelekor, hiszen azok mehettek be a mennyegzőre, akik készen álltak, másrészt pedig figyelmeztet bennünket, hogy vigyázzunk mert nem ismerjük sem a

napot, sem az órát. Ennek a példázatnak is különböző magyarázatai lehetségesek. Én magam is legalább tíz különféle értelmezését ismerem. A különböző változatok ismertetése helyett azonban inkább elmondanám azt, hogy én személy szerint hogyan értelmezem ezt a példázatot. Bár ne feledjük, hogy ez mindössze egy értelmezés a sok közül. Én úgy gondolom, hogy a tíz szűz példázatában maga a tíz szűz az egyházat szimbolizálja, és a tíz szűz közül azaz öt aki okos volt, a szűkebb értelemben vett egyházat, vagyis Krisztus testét jelképezi. Az egyház mint olyan, egy rendkívül tág fogalom. Jézus is erre utal a mustármagról szóló példázatában, amelyben arról beszél, hogy milyen aprócska is a mustármag, de milyen hatalmas fává nő, amelynek az ágain aztán fészket raknak az égi madarak. És nem szabad elfelejtenünk, hogy az egyház fáján nagyon sokféle madár rak fészket, olyanok is, amelyeknek nem kéne. Sajnos amikor ma megnézem az egyetemes egyházat a világban, azt látom, hogy sok alkotóeleme hitehagyott. És nagyon sokan, akik elvileg az urat szolgálják, nem a hit útján járnak. Pál apostol is arról ír, hogy vigyázzunk, mert közöttünk is támadnak majd olyanok, akik elhagyják hitüket, és arra törekednek majd, hogy követőket gyűjtsenek maguk köré. Mindennek hatására pedig majd sokan elhagyják az urat. És ma is hány olyan lelkésszel találkozunk, akik hitetlenek, akik kételkednek dolgokban, például kételkednek abban, hogy a biblia Istentől ihletett, kételkednek abban is, hogy Jézus szűztől született, és abban is, hogy halálával valóban kifizette bűneinkért az árat. És mégis lelkészeknek nevezik magukat különböző egyházakban, miközben istentelen tanításokat tesznek magukévá. Nem akarnak fundamentalistának tűnni, ezért megkérdőjelezzik az ige ihletettségét, sőt az evangelizációt is gyakran ellenzik, bármilyen formában történjen is az. A szélesebb értelemben vett egyház berkeiben is találunk tehát sokféle embert. Olyanokat, akik már eljutottak a megtérésre, de olyanokat is, akik még nem tértek meg. Ezt látjuk a Jelenések könyvének második és harmadik fejezetében is, ahol a hét gyülekezetnek írt hét levelet találjuk. Ezekben a levelekben Isten több gyülekezetnek is azt üzenete, hogy térjenek meg. A tirathai gyülekezetnek írt levélből ez nagyon egyértelműen kiderül. Jézus itt figyelmezteti őket, hogy ha nem térnek meg cselekedeteikből, át kell menniük a nagy nyomorúság időszakán. Sajnos az egyház mint olyan egyáltalán nem jó képe Jézus Krisztusnak. És én szégyenkezve gondolok vissza az egyháztörténet egyes fejezeteire. Bizony őszintén be kell vallanom, hogy gyakran szégyenkezem, amikor látom, hogy az egyházak világtanácsán belül egyesek mi mindent tesznek a kereszténység nevében. De mégis a szélesebb értelemben vett egyházon belül ott találjuk Isten népét, azoknak a csoportját, akik hozzátartoznak, Krisztus testét. A phiadelfiai gyülekezetnek is azt mondja Jézus a Jelenések könyvében, hogy megtartottad az én ígémet. És ma is sokan vannak az egyházon belül, akik megtartották Isten ígését. Ami az olajat illeti, az olaj az ígében a szent lelket jelképezi. Az egyházon belül is vannak olyanok, akik kizárólag a saját erejükből próbálják Istent szolgálni. Egyes gyülekezetek, egyes egyházak bámulatos programokat fejlesztettek ki arra vonatkozóan, hogy hogyan lehetne növelni gyülekezetet, hogyan lehetne a pénzügyeket hatékonyabban kezelni, és egyáltalán hogyan lehetne egy jól működő szervezetet létrehozni, amely politikai befolyással is bír. A másik oldalon azonban ott vannak, akik a lélekben járnak, akik engedik, hogy betöltse őket a szent lélek, hogy vezesse őket a szent lélek, és várják, hogy Isten legyen az, aki megnöveli a gyülekezetet.

Pál a Róma 8:14-ben a következőket írja. Akiket pedig Isten lelke vezérel, azok Isten fiai.

Ezért fontos tehát az, hogy a tíz szűz közül volt öt olyan, akinél bár volt lámpás, nem vittek magukkal olajat. Vegyük csak észre, amikor felhangzott a kiáltás, íme a vőlegény, jöjjetek a fogadására, ez a kiáltás mindannyiuknak szólt. A hetes vers azt írja. Ekkor felébredtek a szűzek és rendbe hozták lámpásukat. Ugyanakkor a balga szűzek rádöbbsen, hogy náluk nem volt olaj és hogy lámpásuk hamarosan kialszik, az igazi világosság ugyanis nem volt a birtokukban. A példázatban azonban azt is látjuk, hogy az öt balga szűz túl későn ocsúdott föl. Bár elindultak, hogy olajat vegyenek maguknak, távollétükben megérkezett a vőlegény, és akik készen voltak, bementek vele a menyegzőre. Az öt balga szűz, miután visszatért, hiába kopogtatott, hiába kérte, hogy nyissanak nekik ajtót, az Úr ezt válaszolta nekik. Nem ismerlek titeket, mert akkor már túl késő volt. Ezért olyan fontos, hogy készen álljunk, hogy lélekben járjunk, hogy a szent lélekre támaszkodjunk, hogy engedjük, hogy a szent lélek betöltsön bennünket. Erre buzdít bennünket az Újszövetség és itt maga Jézus is, hogy vigyázzunk, mert nem tudjuk, hogy melyik nap és melyik órában tér vissza az Úr.

De nézzük csak a következő példázatot. Máté 25. Tizennégy.

Mert úgy van ez, mint amikor egy idegenbe készülõ ember hívatta szolgálait és átadta nekik vagyonát.

Tizenöt. Az egyiknek adott öt talentumot, a másinak kettõt, a harmadiknak pedig egyet. Kinek-kinek képessége szerint és elment idegenbe. A talentumról még megjegyezném, hogy ez egy súlymérték volt, vagyis az öt talentum értéke azon múlt, hogy a pénzérme aranyból, ezüstből, vagy esetleg rézből készült-e.

Tizenhat. Az, aki az öt talentumot kapta, azonnal elindult, vállalkozásba fogott velük és nyert másik ötöt.

Tizenhét. Ugyanígy az is, aki a kettõt kapta, nyert másik kettõt.

Tizennyolc. Aki pedig az egyet kapta elment, gödröt ásott a földbe és elrejtette ura pénzét.

Tizenkilenc. Hosszú idő múlva azután megjött ezeknek a szolgálknak az ura és számadást tartott velük.

Húsz. Eljött az, aki az öt talentumot kapta, odavitte a másik öt talentumot és így szólt. Uram, öt talentumot adtál át nekem, nézd, másik öt talentumot nyertem.

Huszonegy. Ura így szólt hozzá. Jól van, jó és hű szolgám, a kevésen hű voltál, sokat bízik rád ezután. Menj be urad ünnepi lakomájára.

Huszonkettő. Odament az is aki a két talentumot kapta és ezt mondta. Uram, két talentumot adtál át nekem, nézd, másik két talentumot nyertem.

Huszonhárom. Jól van, jó és hű szolgám, a kevésen hű voltál, sokat bízik rád ezután. Menj be urad ünnepi lakomájára.

Huszonnégy. Odament hozzá az is, aki az egy talentumot kapta és ezt mondta. Uram, tudtam, hogy kérlelhetetlen ember vagy, aki ott is aratsz, ahol nem vetettél, és onnan is gyűjtesz, ahová nem szórtál.

Huszonöt. Félelmemben elmentem tehát és elástam a talentumodat a földbe. Nézd, itt van ami a tied.

Huszonhat. Ura így válaszolt neki. Te gonosz és rest szolga. Tudtad, hogy ott is aratok ahol nem vettem, és onnan is gyűjtök ahova nem szórtam?

Huszonhét. Ezért el kellett volna vinni a pénzemet a pénzváltókhoz és amikor megjöttem, kamattal kaptam volna vissza azt, ami az enyém.

Huszonnyolc. Vegyétek el tőle a talentumot és adjátok annak, akinek tíz talentuma van.

Huszonkilenc. Mert mindenkinek akinek van, adatik és bővelkedni fog, attól pedig akinek nincs, még az is elvétetik, amilye van.

Harminc. A haszontalan szolgát pedig vessétek ki a külső sötétségre, ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás.

Azt látjuk tehát ebből a példázatból, hogy Isten előtt nagyon kedves az, hogyha fogjuk mindazt amit tőle kaptunk és ügyesen használjuk azt. Isten tehát nem azt várja tőlünk, hogy azt amit ránk bízott elássuk, vagy félretegyük és kuporgassuk, hanem hogy megnöveljük. Számomra nagyon érdekes az, hogy mindenkinek a saját képessége szerint adott talentumot a gazda. Ugyanakkor észre kell vennünk, hogy az aki két talentumot kapott és megduplázta azt, ugyanolyan dicséretben részesült, mint az, aki kétszer annyi talentumot, öt talentumot duplázta meg. Mind a kettőjüknek azt mondta az úr, hogy jól van, jó és hű szolgám, a kevésen hű voltál, sokat bízok rád ezután, menj be urad ünnepi lakomájára. Úgy tűnik tehát ebből a példázatból, hogy az a hely, amelyet mi majd Jézus Krisztus országában elfoglalunk, miután Krisztus visszatér, annak a függvénye, hogy mennyire voltunk hűségesek mindabban, amit Isten ránk bízott itt a földön. Ha tehát Isten valamit rám bízott, akkor nekem az a feladatom, hogy ezeket a dolgokat úgy fektessem be, úgy forgassam, hogy ezzel előremozdítsam Isten országának az ügyét, és én aszerint kapok majd helyet Isten eljövendő országában, amilyen hűséges voltam mindazokban a dolgokban, amelyeket Isten itt, a földön rám bízott. Lukács 19. 17-ben a minák példázatában a nemes ember a következőket mondja szolgájának. Jól van jó szolgám, mivel hű voltál a kevésen, legyen hatalmad tíz város fölött. Az ige azt tanítja, hogy mi együtt fogunk élni, sőt együtt fogunk uralkodni Jézus Krisztussal. Jézus a Jelenések könyvében azt mondja a tiatirai gyülekezetnek. Aki győz és megtartja mindvégig az én cselekedeteimet, annak hatalmat adok a pogányok felett, hogy legeltesse őket vasvesszővel. Ezt olvashatjuk a Jelenések kettő 26, 27-ben. Az én helyem tehát Isten eljövendő országában nagymértékben függ attól, hogy mit kezdtek itt, földi életem során azokkal a dolgokkal, amelyeket Isten rám bízott. Isten minden egyes szolgájára rábízott valamit. A mi feladatunk pedig az, hogy mindezeket Isten országának javára fordítsuk. Jó ezért elgondolkodni azon, hogy vajon rám személy szerint Isten mit bízott itt a földön? És persze fel kell tennünk magunknak azt a kérdést is, hogy mit kezdünk mindazzal, amit Isten ránk bízott. Vajon azon vagyunk-e hogy azt maximálisan Isten országának a javára fordítsuk. Vajon hűséges szolgák vagyunk-e? Vagy inkább ülünk mindazon, ami nekünk adatott, és szellemi értelemben csak lustálkodunk naphosszat.

Most azonban térjünk vissza Máté evangéliumához.

Harmincegy. Amikor pedig az emberfia eljön az ő dicsőségében és vele az angyalok mind, akkor odaül dicsősége trónjára, mondja Jézus.

Harminckettő. Összegyűjtenek eléje minden népet, ő pedig elválasztja őket egymástól, ahogyan a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől.

Harminchárom. A juhokat jobb keze felől, a kecskéket pedig bal keze felől állítja.

Harmincnégy. Akkor így szól a király a jobb keze felől állókhoz. Jöjjetek atyám áldottai, örököljétek a világ kezdete óta számotokra elkészített országot.

Harmincöt. Mert éheztem és ennem adtatok, szomjaztam és innom adtatok, jövevény voltam és befogadtatok.

Harminchat. Mezítelen voltam és felruháztatok, beteg voltam és meglátogattatok, börtönben voltam és eljöttetek hozzám.

Harminchét. Akkor így válaszolnak neki az igazak. Uram mikor láttunk téged éhezni, hogy enned adtunk volna, vagy szomjazni, hogy innod adtunk volna?

Harmincnyolc. Mikor láttunk jövevénynek, hogy befogadtunk volna, vagy mezítelennek, hogy felruháztunk volna?

Harminckilenc. Mikor láttunk betegen, vagy börtönben, hogy elmentünk volna hozzád.

Negyven. A király így felel majd nekik. Bizony mondom néktek, amikor megtettétek ezeket, akárcsak eggyel is, a legkisebb atyámfiai közül, velem tettétek meg.

Negyvenegy. Akkor szól a bal keze felől állókhoz is. Menjetelek előlem átkozottak, az ördögnek és angyalainak elkészített örök tűzre.

Negyvenkettő. Mert éheztem és nem adtatok ennem, mert szomjaztam és nem adtatok innom.

Negyvenhárom. Jövevény voltam és nem fogadtatok be, mezítelen voltam és nem ruháztatok fel, beteg voltam, börtönbe voltam és nem látogattatok meg.

Negyvennégy. Akkor ezek is így válaszolnak neki. Uram, mikor láttunk téged éhezni, vagy szomjazni, jövevénynek vagy mezítelennek, betegen vagy börtönben, amikor nem szolgáltunk neked.

Negyvenöt. Akkor így felel nekik. Bizony mondom néktek, amikor nem tettétek meg ezeket eggyel a legkisebbek közül, velem nem tettétek meg.

Negyvenhat. És ezek elmennek az örök büntetésre, az igazak pedig az örök életre.

Amikor Jézus Krisztus visszatér a földre dicsőségben, hogy megalapítsa az ő országát, az első dolga az lesz, hogy megítéli a népeket. Ami ebben az esetben annyit jelent, hogy ezen a ponton születik majd döntés arról, hogy a nagy nyomorúság időszakát túlélők közül kik léphetnek be Isten országába. Azt írja tehát az ige, hogy összegyűjtenek eléje minden népet, vagyis lesznek olyanok, akik túléltek a nagy nyomorúság időszakát, és látni fogják az urat amikor visszatér, de mégsem léphetnek majd be Isten országába. Az igében azt látjuk, hogy összegyűjtenek eléje minden népet, ő pedig elválasztja őket egymástól, ahogy a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől. Dániel könyvének 12. fejezetében Dániel megkérdezi az úrtól, hogy mikor lesz vége ennek az egésznek. És az úr a tizenegyes versben a következőket válaszolja. Attól fogva, hogy megszüntették a mindennapi áldozatokat és felállították az iszonyatos bálványt, 1290 nap telik el. Boldog aki állhatatos marad és megéri az 1335 nap elteltét. Úgy gondolom, hogy ez azt mutatja, hogy az az időszak, amelyre Jézus itt a Máté 25-ben utal, nem szó szerint, hanem szimbolikus értelemben negyven napig tart majd. Az igében ugyanis a negyvenes szám mindig az ítéletet szimbolizálja. Dániel könyvében egészen pontosan negyvenöt napot látunk, hiszen ennyi az 1335 illetve az 1290 különbözete, és Jézus tulajdonképpen azt mondja, hogyha valaki megéri az 1335. napot, akkor boldog az, vagyis akkor beléphet Isten országába. Addigra ugyanis más sor kerül arra az elválasztásra, amelyben a Máté 25-ben beszél Jézus, addigra már ki lesznek választva azok, akik nem találtattak méltónak Isten országára. De vegyük észre, hogy mit mond Jézus azoknak, akiket kiválasztott arra, hogy belépjenek Isten országába. Ők Jézus jobb keze felől állnak, és az ige itt juhoknak nevezi őket. A kiválasztottaknak a jobb keze felől álló juhoknak, jöjjetek atyám áldottai, örököljétek a világ kezdete óta számotokra elkészített országot. Érdekes, hogy az igében sokszor találkozunk azzal a kijelentéssel, hogy Isten tervei a mi életünkre már a világ kezdete óta léteznek. Pál is azt írja az effezusiaknak írt levelének első fejezetében a negyedik versben. Mert őbenne kiválasztott minket magának, már a világ teremtése előtt. Isten örökké való terve tehát az ő gyermekei számára, hogy részesüljenek Isten

országának dicsőségéből. Jézus János evangéliumának 17. fejezetében a huszonnégyes versben így imádkozott. Atyám azt akarom, hogy akiket nekem adtál, azok is ott legyenek velem, ahol én vagyok, hogy lássák az én dicsőségemet amelyet nekem adtál, mert szerettél engem már a világ kezdete előtt.

Harminchét. Akkor így válaszolnak neki az igazak. Uram mikor láttunk téged éhezni, hogy enned adtunk volna, vagy szomjazni, hogy innod adtunk volna.

Harmincnyolc. Mikor láttunk jövevénynek, hogy befogadtunk volna, vagy mezítelennek, hogy felruháztunk volna.

Harminckilenc. Mikor láttunk betegen vagy börtönben, hogy elmentünk volna hozzád.

Negyven. A király így felel majd nekik. Bizony mondom néktek, amikor megtettétek ezeket, csak eggyel is a legkisebb atyámfiak közül, velem tettétek meg. Ismerek egy történetet egy keresztény katonáról. A hadseregben amelyben szolgált, épp egy városhoz ért, ez a katona találkozott egy lerongyolódott koldussal, aki a segítségét kérte. Mivel azonban pénze nem volt, amit a koldusnak adhatott volna, fogta katonai zubbonyát, félbevágta azt és egyik felét odaadta a koldusnak. Bár a kabátja elég vihar-vert volt, mégis hajlandó volt azt megosztani ezzel a szükségben szenvedő emberrel. A történet szerint ez a katona aznap éjjel különös álmot látott. Az Urat látta a mennyben, az ő összes angyalával és az úron ott volt a katonazubbony egyik fele. Bizony mondom néktek, amikor megtettétek ezeket akár eggyel is a legkisebb atyámfiak közül, velem tettétek meg. Tulajdonképpen minden amit teszünk úgy kéne tennünk, minthogyha azt az úrnak tennénk. És ha így cselekszünk, akkor az úrtól elnyerjük méltó jutalmunkat. Annyira fontos az, hogy ne zárkózzunk el a körülöttünk élő emberek szükségletei elől, hogy felismerjük, hogy felismerjük azokat. Hiszen hogyan is állíthatom azt magamról, hogy Isten szeretete ott lakozik az én szívemben, ha közben teljesen elzárkózom az emberek szükségletei elől. Jakab az ő levelében nagyon is gyakorlatiasan közelíti meg a keresztény életet. És a második fejezet 15. versében a következőket írja. Ha egy férfi vagy nő testvérünket nincsen ruhája és nincs meg a mindennapi kenyere, valaki pedig ezt mondja nekik közületek, menjetek el békességgel, melegedjete meg és lakjatok jól, de nem adjátok meg nekik aminek a testnek szüksége van, mit használ az? Jakab tehát arra bátorít bennünket, hogy igenis, érezzünk együtt azokkal, akik szükségben szenvednek, sőt mi több, nyúljunk ki feléjük és segítsünk nekik. Bizony hatványozottan érvényes ez napjainkra is, amikor nehéz időkben élünk, fontos hogy mi, Isten gyermekei kinyúljunk azok felé a környezetünkben, akik szükségben szenvednek. Hiszen hogyan is úszkálhatunk mi a bőségben, miközben sokan körülöttünk éheznek. És közben ne feledjük, hogy mit mond Jézus. Amikor megtettétek ezeket akár csak eggyel is a legkisebb atyámfiak közül, velem tettétek meg. Azoknak akik viszont elzárkóztak mások szükségletei elől, akiket kecskének hív itt Jézus, a következőket mondja. Bizony mondom néktek, amikor nem tettétek meg ezeket eggyel a legkisebbek közül, velem nem tettétek meg. Szeretnék még egy érdekességre itt rámutatni. A negyvenegyedik versben ezt mondja Jézus. Menjete elölöm átkozottak az ördögnek és angyalainak elkészített örök tűzre. Vagyis Isten a gyehennát nem az embernek készítette, hanem a sátánnak. Így tehát nem Isten az, aki pokolra veti, pokolra küldi az embereket. Isten a poklot nem az embereknek készítette. Vannak azonban olyan emberek, akik szabad akaratukból elutasítják Istent és ezáltal tulajdonképpen a sátánt követik. Isten persze mindent megtesz annak érdekében, hogy az emberek ne jussanak a pokolra. Hiszen ne feledjük, hogy egyszülött fiát adta a világért. Mégis vannak olyanok, akik nem hajlandók beengedni

Istent az életükbe, folyamatosan láznak ellen, ugyanúgy ahogy a sátán is, és azok akik ezt teszik, bizony haláluk után az örökkévalóságot Istentől elválasztva töltik majd. De ők határoztak így. Mindez saját döntésük eredménye.

Negyvenhatos vers. És ezek elmennek az örök büntetésre, az igazak pedig az örök életre. Arról teljes bizonyossággal nem tudok beszélni, hogy hogy is néz majd ki ez az örök büntetés minden részletében. Nem szeretnék ugyanis semmit belemagyarázni Isten igéjébe. Azt azonban láthatjuk, hogy igenis lesz egy örök büntetés azok számára, akik elutasították Istent. De miért is érdekeljen bennünket a pokol minden részlete, ha mi úgysem oda megyünk. Ahelyett hát, hogy a pokol részletein rágódunk, hogy milyen is lesz ott, és hogy meddig tart majd az az egész, inkább csak éljünk az úrnak teljesen és akkor nincs mitől félnünk, mert nem kerülünk oda.

26. fejezet első vers.

Amikor Jézus befejezte mindezeket a beszédeket, így szólt tanítványaihoz. Tudjátok, hogy két nap múlva lesz a húsvét ünnepe, és az emberfia átadatik, hogy megfeszítsék. Ez nagyon érdekes, tehát úgy tűnik, hogy ezeket a példázatokat amelyeket korábban felolvastunk, Jézus egy hétfői napon mondta. Jézus vasárnap vonult be Jeruzsálembe, ezt a napot virágvasárnapként is szoktuk emlegetni, azután elment a templomba, megtisztította azt, kiűzte az árusokat és a pénzváltókat, azután jöttek a főpapok, és az írástudók és kérdőre vonták Jézust, hogy milyen hatalommal teszi ő mindezt. Ezután kifelé jövet a templomból Jézus megjövendölte tanítványainak a templom lerombolását, majd pedig tanítványai feltették neki a kérdést, hogy mikor kerül minderre sor és mi lesz a jele Jézus Krisztus második eljövetelének és a világ végének. És ezután mondja nekik Jézus, hogy két nap múlva az ember fia átadatik, hogy megfeszítsék. Ha tehát Jézus mindezt hétfőn mondta, akkor ez azt jelenti, hogy húsvét ünnepe, pontosabban a páska ünnepe szerdára esett. És tudnunk kell, hogy Jézust a páska ünnepének napján feszítették keresztre. Vagyis úgy tűnik, hogy Jézust egy szerdai napon feszítették keresztre. Ez pedig megmagyarázza, hogy hogyan is tölthetett el Jézus három teljes napot és három teljes éjjelt a sírban. Sokaknak ugyanis szöveget ütött a fejében, hogyan lehetséges az, hogyha pénteken feszítették keresztre Jézust, és három nap és három éjjel volt a föld gyomrában, hogyan lehetséges tehát az, hogy vasárnap támadt föl. Bizony meglehetősen bonyolultak az erre vonatkozó magyarázatok.

Három. Ekkor összegyűltek a főpapok, írástudók és a nép vénei Kajafás főpap palotájában. Egészen pontosan két főpap volt, az egyik Kajafás, a másik pedig Annás, Kajafást a rómaiak jelölték ki, Annást pedig a nép, pontosabban a vallási vezetők választása volt.

Négy. És megegyeztek abban, hogy Jézust csellel elfogják és megölik.

Öt. De ezt mondták. Ne az ünnepen, hogy zavargás ne támadjon a nép között. Ők tehát igyekeztek mindent megtenni annak érdekében, hogy Jézus megölésére ne az ünnepen kerüljön sor. Az ószövetségi próféciaák szempontjából azonban fontos volt az, hogy Jézus Krisztust Isten bárányaként az ünnep napján áldozzák föl. Hiába próbálták tehát elkerülni, hogy Jézus halála az ünnepnapon következzen be, nem tudták ezt elkerülni, mert Isten akarata volt az, hogy Jézus mint a tökéletes áldozat a páska ünnepén haljon meg a világ bűneiért. Azon az ünnepen, amelyen Izrael népe arra emlékezett, hogyan maradt életben közülük mindenki Egyiptomban, aki a bárány vérével ajtófélfáját bekente. Hiszen a páska ünnepe sem szólt másról, mint Isten bárányáról, Jézus Krisztusról, aki értünk és helyettünk szenvedett.

Hat. Amikor Jézus Betániában a leprás Simon házában volt.

Hét. Odament hozzá egy asszony, akinél egy alabástrom tartóban drága kenet volt, és ráöntötte az asztalnál ülő Jézus fejére.

Nyolc. Amikor látták ezt a tanítványai, bosszankodtak és ezt mondták. Mire való ez a pazarlás.

János evangéliumában azt látjuk, hogy Júdas Iskariotás volt az a tanítvány, aki ezt mondta. Amikor az az asszony odament Jézushoz, és ráöntötte ezt a hihetetlenül drága parfümöt, amely valószínűleg több száz ezer forintot ért, Júdas felháborodott és azt mondta, mire való ez a pazarlás. János evangéliumában a 12. 5-ben azt is olvashatjuk, miért nem adták el ezt a kenetet háromszáz dénárért, és miért nem juttatták az árát a szegényeknek, mondta a Júdas Iskariotes. Júdas itt első ránézésre a szegények érdekeit képviseli, János azonban elárulja nekünk, hogy Júdas Iskariotes nem azért mondta mindezt, mert a szegények érdekelték őt. És ezen a pontos a Jézus Krisztus szupersztár szerzői is nagyot tévedtek. A mjuzikelben ugyanis úgy tűnik, hogy pont Júdást akarták ebben a részben hősként beállítani. Mintha Júdas egy hihetetlenül nagylelkű ember lett volna, aki tíz körömmel kiállt a szegények érdekei mellett, és ennek fényében micsoda pazarlásnak is tűnik az, hogy valaki egy ilyen értéket Jézusra fecsér el, miközben azt el lehetett volna adni és a pénzt a szegényeknek adományozni. Számomra tehát úgy tűnik, hogy a Jézus Krisztus szupersztár ebben a részben Júdas Iskariotes igyekszik hősként beállítani, Jézus pedig egy extravagáns valakinek tűnik, akit egyáltalán nem érdekelnek más emberek szükségletei. Ha azonban tovább olvastak volna János 12-ben, akkor a hatos vers azt is elárulta volna nekik, hogy Júdas Iskariotes nem azért mondta mindezt mintha a szegényekre lett volna gondja, hanem azért mert tolvaj volt, és a nála levő erszényből elszedegelte amit beletettek. Júdást tehát nem a szegények érdekelték, ő sokkal inkább abban volt érdekelt, hogy minél több pénz legyen az erszényben, mert akkor sokkal több pénz állt volna az ő rendelkezésére. Júdas tehát azt mondja a Máté 26. 9-ben. Mire való ez a pazarlás, hiszen el lehetett volna ezt adni sok pénzért, és azt a szegényeknek juttatni.

Tíz. Amikor Jézus észrevette, ezt kérdezte tőlük. Miért bántjátok ezt az asszonyt, jót tett velem.

Tizenegy. Mert a szegények mindig veletek lesznek, de én nem leszek mindig veletek.

Tizenkettő. Mert amikor ezt a kenetet a testemre öntötte, temetésemre készített elő.

Tizenhárom. Bizony mondom néktek, hogy bárhol hirdetik majd az evangéliumot az egész világon, amit ez az asszony tett, azt is elmondják majd az ő emlékezetére. Jézus tehát itt megfeddi Júdas Iskariotes azért amit mondott.

Tizennégy. Akkor a tizenkettő közül egy, akit Iskariotes Júdasnak hívtak, elment a főpapokhoz.

Tizenöt. És így szólt. Mit adnátok nekem, ha kezetekbe adnám őt? Azok harminc ezüstöt állapítottak meg neki.

Tizenhat. Ettől fogva kereste az alkalmat, hogy elárulja őt.

Az ószövetség előre megjövendölte, hogy Júdas Iskariotes harminc ezüstöt kap majd azért, hogy Jézust elárulja. Ezt látjuk Zakariás könyvében a tizenegyedik fejezet 12. és 13. versében. Ha valakinek volt egy olyan ökre, amely elszabadult és felöklelte és ezáltal megölte valaki másnak a szolgáját, akkor annak az embernek, akihez az ökör tartozott, harminc ezüstöt kellett fizetnie, ennek a másik embernek, lényegében kártérítésként. Zakariás 11, 12-ben is ezt olvashatjuk. Akkor ezt mondtam nekik. Ha jónak látjátok,

adjátok meg béremet, de ha nem, akkor tartsátok meg. Akkor kifizették a béremet, harminc ezüstöt. Az Úr pedig ezt mondta nekem. Dobd oda a kincsek közé ezt a becses értéket, amire engem becsültek. Fogtam tehát a harminc ezüstöt és odadobtam az Úr házának a kincsei közé. Júdás tehát innentől kezdve teljesen hátat fordít Jézusnak és keresi az alkalmat, hogy elárulja őt.

Tizenhét. A kovásztalan kenyerek első napján odamentek a tanítványok Jézushoz és megkérdezték tőle, hol akarod megenni a húsvéti vacsorát, hol készítsük el?

Tizennyolc. Ő ezt válaszolta. Menjetek a városba ahhoz a bizonyos emberhez és mondjátok neki, a mester üzeni, az én időm közel van, nála tartom meg a húsvéti vacsorát tanítványaimmal.

Tizenkilenc. A tanítványok úgy tettek, amint Jézus parancsolta nekik, és elkészítették a húsvéti vacsorát.

Ne feledjük, hogy a zsidó kultúrában egy új nap nem éjféltől veszi kezdetét, mint a mi kultúránkban. A zsidók számára a nap sötétedéskor kezdődött, vagyis a szombatnap vacsorát nem szombat este ülték meg, hanem péntek este. Hiszen a szombatnap számukra pénteken a sötétség beálltával kezdődött, és szombat estig, sötétedésig tartott. Ez azért fontos, mert Jézus tehát a kovásztalan kenyerek első napján ült vacsorához tanítványaival, ez az első nap azonban a mi szemszögünkből annak a napnak az előestéje volt, hiszen számukra az a nap előző este a sötétség beálltával kezdődött, és a következő napon fejeződött be este, ismét sötétedéskor. A tanítványok tehát elkészítették a húsvéti vacsorát, ami nem volt más, mint egy hatalmas lakoma. Megsütötték a bárányt, és együtt jóízűen elfogyasztották azt. És a korai egyházban is ehhez hasonló lakomákat rendeztek, amelyeket Agapé lakomának neveztek. Mire tehát lement a nap a tanítványok elkészítették a vacsorát, majd Jézussal együtt elfogyasztották azt és azután éjjel találjuk Jézust a gecsemáni kertben, ekkor árulja el őt Júdás, majd Jézust elfogják és a következő napon, az ünnepnapon keresztre feszítik.

Húsz. Amikor este lett asztalhoz telepedett a tizenkét tanítvánnyal.

Huszonegy. Evés közben így szólt. Bizony mondom néktek, hogy közületek egy, el fog árulni engem.

Huszonkettő. Erre nagyon elszomorodtak és egyenként el kezdték kérdezgetni tőle, talán csak nem én vagyok az uram?

Huszonhárom. Ő pedig így válaszolt. Aki velem együtt mártja kezét a tálba, az árul el engem.

Huszonnégy. Az ember fia elmegy amint meg van írva róla, de jaj annak az embernek aki az ember fiát elárulja. Jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem születik. Ez bizony egy nagyon komoly kijelentés. Sajnos azonban ez nem csak Júdás Iskariotesre vonatkozik, hanem mindenkire, aki elutasítja Istent. szomorú, de igaz, hogy jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem születik, mintsem hogy megszületik és elutasítja Isten szeretetét, Isten tervét.

Huszonöt. Megszólalt Júdás is az áruló, és ezt kérdezte. Talán csak nem én vagyok az mester? Persze Júdás nagyon jól tudta, hogy ő az, hiszen korábban már megegyezett a főpapokkal, hogy elárulja Jézust. Jézus pedig ezt felelte neki. Te mondtad.

Huszonhat. Miközben ette, vette Jézus a kenyeret, áldást mondott és megtörte, a tanítványoknak adta és ezt mondta. Vegyétek, egyétek, ez az én testem.

Huszonhét. Azután vette a poharat és hálát adott, nekik adta és ezt mondta. Igyatok ebből mindnyájan.

Huszonnyolc. Mert ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára.

Huszonkilenc. De mondom nektek, nem iszom mostantól fogva a szőlőtőnek ebből a terméséből ama napig, amelyen majd újat iszom veletek atyám országában.

Mi is ezt tesszük amikor úrvacsorát veszünk. Fogjuk a kenyeret, fogjuk a poharat, és emlékezünk Jézus Krisztus megtört testére és kiontott vérére és emlékezünk arra az új szövetségre, amelyet ezáltal velünk Jézus megkötött. A régi szövetség Mózes által kötöttetett, a régi, az Ószövetség értelmében az emberek egy papon keresztül mehettek csupán az Isten elé. Aki áldozatokat mutatott be az emberek bűneiért. A régi szövetség idején tehát a pap ment be Isten jelenlétébe, ő képviselte az embereket Isten előtt. Jézus azt mondja, hogy most egy új szövetségre lépek veletek. És ennek az új szövetségnek az értelmében ti Jézus Krisztuson keresztül mehettek Istenhez. A zsidókhoz írt levél írója részletesen kifejti azt, hogy mennyivel jobb is ez az új szövetség mint a régi, amely értelmében a papoknak újra és újra, évről-évre áldozatokat kellett bemutatniuk a nép bűneiért. Jézus Krisztus azonban egy új szövetségre lépett velünk, amely sokkal jobb mint a régi szövetség volt. Ő ugyanis egyszer, s mindenkorra meghalt értünk, önmagát feláldozta, s ezzel egyszer, s mindenkorra megfizette bűneinkért az árat. Úgyhogy mi, rajta keresztül szabadon mehetünk Istenhez és személyes kapcsolatunk lehet vele. Az egyetlen út tehát Istenhez Jézus Krisztuson keresztül vezet. A páska ünnepe is a megváltót vetítette előre. Pál apostol a kolossé 2.17-ben arról ír, hogy az emberek megtartják az ünnepeket, az újholdat, vagy a szombat napot, de ezek csak árnyékai az eljövendő Krisztusnak, aki a valóság. A páska ünnepe tehát minden évben előre vetítette a megváltót, Isten bárányát, aki feláldoztatik majd a világ bűneiért, és akinek a vére által egy új szövetség kötöttik Isten és ember között, amelynek értelmében minden embernek lehetősége nyílik arra, hogy Jézus Krisztusban bátran járulhasson Isten elé, és egy személyes, bensőséges kapcsolata lehessen Istennel. Én személy szerint már nagyon várom azt a napot, amikor együtt lakmározunk majd Jézussal Isten országában. Mert tudom, hogy csodálatos lesz.

Harminc. Miután elénekelték a zsoltárokat, ó bár csak valaki készített volna hangfelvételt azokban az időkben. Annyira szívesen meghallgatnám azt, ahogy Jézus az ő tanítványaival énekel. De mit is énekelt Jézus a tanítványaival? A 136-os zsoltárt, hagyományosan ugyanis az ünnepi vacsora után ezt a zsoltárt énekelték. Adjatok hálát az úrnak, mert jó, mert örökké tart szeretete. Adjatok hálát az Istennek Istenének, mert örökké tart szeretete. Adjatok hálát az urak urának, mert örökké tart szeretete. Nagy csodákat művel egymaga, mert örökké tart szeretete. Bölcsen alkotta meg az eget, mert örökké tart szeretete. Az egész zsoltár Isten szeretetéről zeng és emlékeztet bennünket az ő irgalmára, az ő kegyelmére. Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem azonban Jézus Krisztus által.

Harmincegy. Akkor így szólt hozzájuk Jézus. Mindnyájan megbotránkoztok bennem ezen az éjszakán, mert meg van írva, mégpedig Zakariás könyvében, megverem a pásztort és elszélednek a nyáj juhái.

Harminckettő. De miután feltámadtam, előttemek megyek Gallileába.

Harminchárom. Ekkor Péter így szólt hozzá. Ha minden meg is botránkozik benned, én soha nem botránkozom.

Harmincnégy. Jézus pedig ezt mondta neki. Bizony mondom néked, hogy ezen az éjszakán mielőtt a kakas megszólal, háromszor tagadsz meg engem.

Harmincöt. Péter így válaszolt. Ha meg is kell halnom veled, akkor sem tagadlak meg. Ugyanígy beszélt a többi tanítvány is.

Péter mindezt a testben mondja, kérkedik, és tulajdonképpen azzal amit mond azt kommunikálja, hogy ő az összes többi tanítványnál, jobban szereti Jézust. Jézus tehát azt mondja, megverem a pásztort és elszélednek a nyáj juhái.

Harminckettő. De miután feltámadtam, elöttetek megyek Gallileába. Ekkor Péter így szólt hozzá.

Harminchárom. Ha minden meg is botránkozik benned, én soha meg nem botránkozik. Péter ezt a testben mondja, a saját erejével kérkedik. De nézzük csak meg mit válaszol Jézus?

Harmincnégy. Jézus pedig ezt mondta neki. Bizony mondom néked, hogy ezen az éjszakán mielőtt a kakas megszólal, háromszor tagadsz meg engem. De Péter nem hagyja annyiban, mintegy vitába szál az úrral. Ez pedig ostobaság. Nem tudom, ti voltatok-e már ilyen helyzetben, részemről bizony volt már, hogy vitába szálltam az úrral. De nem jól tettem, hiszen mindig neki volt igaza. Péter ismét megkérdőjelezi Jézus kijelentését. És azt mondja, lehet, hogy a többiek megbotránkoznak benned, de én aztán soha. Én soha nem tagadlak meg téged, mert hiszen én kész vagyok meghalni érted. Én hiszem, hogy Péter mindezt nagyon őszintén mondta, hogy valóban úgy is gondolta mindezt abban a pillanatban, amikor ezt kimondta. És én meg vagyok győződve arról, hogy Péter abban a pillanatban a legmélyebb meggyőződésből beszélt. És ő valóban kész volt letenni az életét Jézusért. És ő valóban úgy érezte, hogy ő soha nem tudná megtagadni Jézust. De ebből is láthatjuk, hogy amikor a saját erőnkre építünk és abban bízva esküdözünk, akkor bukásra vagyunk ítélve. Amikor valamit megígérünk Istennek, ezzel tulajdonképpen azt kommunikáljuk, hogy mi a saját erőnkben bízunk. Jézus később mondani fogja majd Péteréknek, a lélek ugyan kész, de a test erőtlen. Nem a lelkekkel van tehát baj, készek vagytok, csak gyengék vagytok. És bizony ezt mindannyian jól ismerjük. Mert gyakran nem az odaszántságunkkal, a szeretetünkkel van baj, nem azzal, hogy nem gondoljuk komolyan azt amit teszünk, vagy nem azzal, hogy nem akarunk valamint megtenni. A baj gyakran az, hogy gyenge a testünk. Ez a probléma forrása. Én szeretem az urat, én szolgálni akarom őt és követni akarom őt, de egy gyenge földi testben élek. Mindenek fényében tudatosítanom kell tehát azt, hogy gyenge a testem, hogy többé ne abban bízzak. Ezt a leckét pedig Péternek is meg kellett tanulnia. De Jézus ezzel tisztában van. A 103. zsoltár 14. versében azt írja az ige. Hiszen tudja hogyan formált, emlékszi rá, hogy porból lettünk. Én nem vagyok saját határainnal ennyire tisztában mint Isten. Sokszor erősebbnek, okosabbnak, bölcsőbbnek gondolom magam, mint amilyen valójában vagyok. És mivel ezt gondolom, hajlamos vagyok a saját erőmben bízni Isten helyett. Ezért pedig Istennek meg kell mutatnia az én testem gyengeségét, hogy erre rádöbbenjek, és hogy inkább őbenne bízzak. Ha azonban én mindig csak a saját erőmre, a saját képességeimre támaszkodom, nem szabad elfelejtenem, hogy az erőm véges és a képességeim behatároltak. De ha Istenre támaszkodom, akkor végtelen erő és végtelen képességek állnak rendelkezésemre, amelyeket Istentől kapom. És Isten erre hív el bennünket, hogy őrá támaszkodjunk, hogy őbenne bízzunk, hogy őtől kérjünk erőt és képességeket, hiszen nála ezek végtelen mennyiségben állnak rendelkezésünkre. És ezt Péternek is meg kellett tanulnia. És bizony Péternek a lelke valóban kész volt, a teste azonban erőtlen volt. Jézus ez nem lepte meg, ő ezzel tisztában volt kezdettől fogva,

csak Péter nem tudta ezt, ezért fontos volt, hogy ezt ő is felismerje, úgyhogy hamarosan Péter is látni fogja, hogy milyen gyenge a teste.

Harminchat. Akkor elment velük Jézus egy helyre, melyet Gecsemánénak hívtak, és így szólt tanítványaihoz. Üljetek le itt amíg elmegyek és amott imádkozom.

Harminchét. Maga mellé vette Pétert és Zevedeus két fiát, azután szomorkodni és gyötrődni kezdett. Jézus ekkorra már egyre inkább érezte, a reá váró szenvedések hatalmas nyomását.

Harmincnyolc. Akkor így szólt hozzájuk. Szomorú az én lelkem mindhalálig. Maradjatok itt, és virasszatok velem. Jézus tehát arra kéri a három belső köréhez tartozó tanítványt, akikkel Jézusnak egy nagyon közeli kapcsolata volt, és akiknek megadott az a kiváltság, hogy lássák korábban Jézust megdicsőülni, és akikre Jézus többször is különleges küldetéseket bízott, most arra kéri őket Jézus, hogy maradjanak, és virasszanak vele. Jézus tehát kéri azokat a tanítványokat akik a földön a legközelebb álltak hozzá, hogy maradjanak ott vele. Mindez azt kommunikálja feléjük, hogy szüksége van az ő támogatásukra.

Harminckilenc. Egy kissé tovább ment, arcra borult és így imádkozott. Atyám ha ez lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár. És mi is volt ez a pohár? Menjünk csak vissza a 27-es vershez, az utolsó vacsorához. Azután vette a poharat és hálát adott, nekik adta és ezt mondta. Igyatok ebből mindnyájan mert ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára. Atyám ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár. Ha mi lehetséges. Ha lehetséges bűnbocsánatot nyerni, bármilyen más úton. Abból azonban ami a következő napon Jézussal történt, tudhatjuk, hogy ez másképp nem lehetséges. De milyen szomorú és Isten káromló dolog is az, hogy az emberek mégis próbálkoznak, folyamatosan igyekeznek felajánlani jócselekedeteiket Istennek abban a reményben, hogy ezek által Isten elfogadja őket és megbocsát nekik. Pedig abból amit itt Jézus mond, és azt ezt követő eseményekből egyértelműen láthatjuk, hogy nincsen más út, nem a jócselekedeteink által mehetünk mi Isten jelenlétébe, hanem csak Jézus Krisztus által mert Krisztus kereszthalála hozta el számunkra a bűnbocsánatot. Atyám ha lehetséges, ha az emberek egy más úton is üdvözülhetnek, ha a jócselekedeteik, vagy erkölcsös életvitelük vagy vallásosságuk üdvözíti őket, akkor távozzék el tőlem ez a pohár. Azután pedig Jézus hozzáteszi. Mindazáltal ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem amint te. Jézus teljesen alárendelte magát az atya akaratának. Erről beszélt amikor azt mondta tanítványainak. Aki követni akar engem, tagadja meg önmagát, és vegye fel keresztjét. Vagyis a saját akaratát teljesen rendelje alá Isten akaratának. Had mondjam el, hogy sokkal nagyobb hit kell ahhoz, hogy teljesen alárendeljük magunkat Istennek, hogy teljesen rábizzuk az életünket, mint ahhoz, hogy követeljünk bizonyos dolgokat Istentől. Például azt, hogy gyógyítson meg bennünket, vagy azt, hogy adjon meg nekünk bizonyos dolgokat. Miért mondom ezt, mert egyesek arra bátorítják a hívőket, hogy bizonyos dolgokat kezdjenek el követelni Istentől, és ha elégszer követelik ezt, ha kitartóan újra és újra hittel megvallják mindezt, akkor Isten kénytelen lesz nekik ezt megadni. Akik azonban ezt hirdetik, nem ismerik igazán Istent. Azt látjuk, hogy Jézus a gecsemáni kertben igenis elmondja Istennek az ő saját akaratát és ezzel semmi baj nincsen. De vegyük észre, hogy a végén hozzáteszi. Mindazáltal ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem amint te. Én is amikor imádkozom, sokszor elmondom Istennek, hogy mi az én akaratom. Elmondom neki, hogy uram én ezt és ezt szeretném látni, úgy örülnék, ha ez és ez történne. De én is mindig hozzáteszem, hogy mégis uram, legyen meg a te akaratod.

Mert tudom, hogy Isten akarata sokkal jobb, mint az én akaratom. És Isten útjai is sokkal jobbak. A későbbiekben látni fogjuk, hogy nem távozott el Jézustól ez a pohár, vagyis a kereszt egyértelműen hirdeti, hogy nincs más út amely által az emberek üdvözülhetnének. Ha ugyanis létezett volna egy másik alternatíva, biztos vagyok benne, hogy az atya azt választotta volna, ahogy a fia hozzá kiáltott a gecsemáni kertből. Vagyis sem jócselekedeteink, sem erkölcsös életvitelünk nem üdvözíthet bennünket. Ha ugyanis így lenne, Jézusnak nem kellett volna meghalnia a kereszten. A kereszthalál azonban elengedhetetlen volt. Ezét van az, hogy a kereszt napjainkban is nagyon sok embert megbotránkoztat, mert a kereszt az hirdeti, hogy csak egy út van amely által az ember üdvözülhet, ez pedig Jézus Krisztus keresztje. Nincs más útja annak, hogy bűneink megbocsátassanak.

Negyven. Amikor visszament a tanítványokhoz alva találta őket és így szólt Péterhez. Ennyire nem tudtok virrasztani velem egy órát sem?

Negyvenegy. Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne esetek. A lélek ugyan kész, de a test erőtlen. Jézus talán most lett volna leginkább szükséges tanítványai támogatására. A tanítványok azonban elalszanak. És amikor Jézus visszatér hozzájuk, ezt mondja nekik. Hát ennyire nem tudtatok virrasztani velem egy órát sem? Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne esetek. De utána megértően hozzáteszi, a lélek ugyan kész, tudom, nem ezzel van baj, de a test erőtlen.

Negyvenkettő. Másodszor is elment és így imádkozott. Atyám, ha nem távozhatsz el tőlem ez a pohár, hanem ki kell innom, legyen meg a te akaratom. Tehát Jézus teljesen átadja magát Istennek.

Negyvenhárom. Amikor visszament ismét alva találta őket, mert elnehezült a szemük.

Negyvennégy. Otthagyták őket, újra elment, harmadszor is imádkozott ugyanazokkal a szavakkal.

Negyvenöt. Azután visszatért a tanítványokhoz, és így szólt hozzájuk. Aludjatok tovább, és pihenjete. Jézus mindezt nem keserűségből mondja, mintegy odapörkölve egyet a tanítványoknak, hanem szeretetből, aludjatok tovább és pihenjete. Láthatjuk, hogy Jézus mennyire szerette ezeket a tanítványokat, akik olyan közel álltak hozzá. Én úgy gondolom, miután ezeket mondta Jézus, még pár órát ott töltöttek a gecsemáni kertben, miután megérkezett Júdás a katonákkal. A három tanítvány tehát aludt, és Jézus valószínűleg virrasztott, ott maradt mellettük, és elképzelhetőnek tartom, hogy imádkozott értük. Valószínűleg körbe-körbe járt körülöttük, és imádkozott Péterért, hiszen tudta, hogy Péter meg fogja őt tagadni, és hogy ez mennyire megtöri majd Pétert, mennyire elkéséríti, elbátortalanítja, bizonyosan imádkozott Jézus Péterért, hogy Isten segítse meg őt ebben a helyzetben, hogy munkálkodjon az ő életében. Uram használt őt arra, hogy megerősítsd általa is a többieket. Jézus a Lukács 22.32-ben a következőket mondja. Én könyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited. Azért ha majd megtérsz, erősítsd atyád fiait. Elképzelhetőnek tartom, hogy Jézus pont ekkor imádkozta ezt, ahogy ott ült alvó tanítványai mellett. Valószínűleg tehát, hogy a 45-ös és a 46-os vers között néhány óra még eltelt, hiszen az ünnepi vacsora után mentek ki a gecsemáni kertbe, az ünnepi vacsora pedig hat óra körül kezdődött. Azután Jézus imádkozott és Júdás a katonákkal csak hajnalban érkezett, ezért gondolom, hogy még pár órát ott töltött Jézus az alvó tanítványokkal a gecsemáni kertben miután félrevonulva háromszor is kérte az atyát, hogy ha lehetséges, vegye el tőle ezt a poharat. Júdás a katonákkal valószínűleg hajnalban érkezett, ugyanis amikor a kakas kukorékolni kezdett, Jézus már Kajafás

főpapnál volt. Vagyis hajnal hasadtával már Kajafásnál volt Jézus. Én hiszem tehát, hogy abban a pár órában, amikor a tanítványok aludtak és a Jézus ott volt mellettük, Jézus értük imádkozott. Hiszen tudta, hogy az ő szenvedései és kereszthalála a tanítványok számára is egy eléggé megrázó élmény lesz. Tudták, hogy nem fogják értek, hogy fájni fog ez nekik nagyon, és hiszem, hogy azért imádkozott, hogy az atya erősítse őket meg. És hányszor imádkozik így Jézus értünk, hogy az Úr erősítsen meg bennünket bizonyos helyzetekben. Jézus ott van az atya jobbján és folyamatosan közbenjár értünk és hányszor imádkozik ő értünk, amíg mi alszunk. Milyen csodálatos dolog is ez. Íme eljött az óra és az ember fia bűnösök kezébe adatik.

Negyvenhat. Ébredjetek, menjünk, íme közel van az aki engem elárul. Biztosan hallotta már, hogy a katonák felé tartanak.

Negyvenhét. Még beszélt amikor megjött Júdas, egy a tizenkettő közül és nagy sokaság jött vele kardokkal és botokkal a főpapoktól és a nép véneitől.

Negyvennyolc. Az árulója ezt az ismertetőjelet adta meg nekik. Akit megcsókolok az lesz ő, azt fogjátok el.

Negyvenkilenc. Majd egyenes Jézushoz menve így szólt. Üdvözlégy mester, és megcsókolta őt. Nagyon érdekes, hogy Júdas csókjával kapcsolatban két kifejezést is találunk az eredeti görögben, az egyik helyen, amikor Júdas arról beszél, hogy azt kell a katonáknak elfogniuk akit majd ő megcsókol, az a görög szó, amely ebben a részben szerepel, egy gyors pusztit jelöl, amelyet a férj a feleségének sietve odanyom az arcára, mielőtt munkába indul. Amikor azonban Júdas odalép Jézushoz, és a magyarban azt látjuk, hogy megcsókolja, a görög eredetiben egy másik szót találunk, amely szenvedélyes csókot jelent. Nagyon érdekesnek tartom tehát ezt a különbséget.

Ötven. Jézus ezt mondta neki. Barátom, hát ezért jöttél? A Lukács 22.48-ban pedig ezt mondja Jézus Júdásnak. Júdas, csókkal árulod el az ember fiát? Akkor odamentek, rátették a kezüket és elfogták.

Ötvenegy. Egy pedig azok közül, akik Jézussal voltak, a többi evangéliumi feljegyzésből tudjuk, hogy Péterről van szó, bár szerintem amúgy is magától értetődő ez, egy pedig azok közül tehát akik Jézussal voltak, kardjához kapott, kirántotta, lecsapott a főpap szolgájára és levágta a fülét. A szolga egyetlen szerencséje az volt, hogy Péter szerintem még félig aludt, különben pedig a szolga szó szerint elveszítette volna a fejét.

Ötvenkettő. Ekkor így szól hozzá Jézus. Tedd vissza a kardodat a helyére, mert akik kardot fognak, kard által vesznek el. Vagy azt gondolod, hogy nem kérhetném meg atyámat, hogy adjon mellém most tizenkét sereg angyalnál is többet? Jézus tehát azt mondja Péternek. Péter tehát nem érted, hogy mi történik itt? Péter tehát nem érted, hogy én szabad akaratomból teszem mindezt? Ha akarnám, most, azonnal kiálthatnék az atyához, aki egy szempillantás alatt tizenkét sereg angyalnál is többet küldene az én segítségemre, hogy kiszabadítsanak a katonák kezéből. Péter nincs szükségem arra, hogy megvédj engem a kardoddal. Az Ószövetségben azt olvashatjuk, hogy amikor az úr angyala áthaladt az asszíriaiak táborán, egy angyal önmagában 185 ezer katonát semmisített meg. Ennek fényében nem nehéz elképzelnünk, hogy tizenkét sereg angyal, mire lett volna képes. A rómaiak hatalmas és félelmetes seregei labdába sem rúghattak Isten angyalaival szemben.

Ötvennégy. De miképpen teljesednének be akkor az írások, hogy ennek így kell történnie. Ha én itt most segítséget kérek, és véget vetek ennek az egésznek, akkor kérdem én, hogyan üdvözülhetnének az emberek.

Ötvenöt. Abban az órában így szólt Jézus a sokasághoz. Úgy vonultatok ki, mint valami rabló ellen, kardokkal és botokkal, hogy elfogjatok. Minden nap a templomban ültem és tanítottam, mégsem fogtatok el.

Ötvenhat. Minden pedig azért történt, hogy beteljesedjenek a próféták írásai. Akkor a tanítványok mind elhagyták őt, és elfutottak.

Ötvenhét. Azok pedig akik elfogták Jézust, elvitték Kajafához a főpaphoz, ahol összegyűltek az írástudók és a vének.

Ötvennyolc. Péter távolról követte őt egészen a főpap palotájának udvaráig, és bement, leült a szolgákkal, hogy lássa mi lesz a dolog vége.

Ötvenkilenc. A főpapok pedig az egész nagytanáccsal együtt igyekeztek hamis tanúzással szert tenni Jézus ellen, hogy halálra adhassák.

Hatvan. De nem találtak, pedig sok hamis tanú állt elő. Végül előálltak ketten.

Hatvanegy. Akik azt állították, hogy Jézus ezt mondta. Le tudom rombolni az Isten templomát, és három nap alatt fel tudom építeni.

Hatvankettő. A főpap felállt és így szólt hozzá. Semmit sem felelsz arra, amit itt ezek ellened vallanak? Persze tudjuk, hogy Jézus amikor arról beszélt, hogy három nap alatt le tudja rombolni Isten templomát és fel is tudja építeni, valójában saját testéről beszélt. Az emberek ezt már akkor sem értették, amikor ezt Jézus először kimondta, és mintegy csúfolódni kezdtek Jézussal, hogy miket beszélt itt össze-vissza, hiszen nekünk 46 évig tartott ezt felépíteni. És most, amit akkor Jézus mondott, megpróbálják ellene fordítani.

Hatvanhárom. Jézus azonban hallgatott. A főpap ekkor ezt mondta neki. Az élő Istenre kényszerítelek, mond meg nekünk, vajon te vagy-e a Krisztus, Isten fia?

Hatvannégy. Jézus ekkor így felelt. Te mondtad, sőt azt mondom nektek, mostantól fogva meglátjátok az ember fiát, amint a hatalmas jobbán ül, és eljön az ég felhőjén.

Hatvanöt. A főpap erre megszaggatta ruháját és így szólt. Istent káromolta, mit szükségünk van itt még tanúkra? Íme, most hallottátok az Isten káromlást.

Hatvanhat. Mit gondoltok, azok így feleltek. Méltó a halálra.

Hatvanhét. Azután szembeköpték, arcul ütötték, mások pedig bottal verték.

Ézsaiás próféta könyvében az 50. fejezet hatos verse a következőket írja. Hagytam, hogy verjék a hátamat és tépjék a szakállamat. Arcomat nem takartam el a gyalázkodás és köpködés elől. Abban a kultúrában, amikor valakit leköptek, az a legmélyebb megvetés kifejezése volt. És ez rendkívül kellemetlen, velünk is megtörtént már, amikor Izraelben voltunk, hogy valakit le akartunk fényképezni, akinek ez nem tetszett, és bizony leköpött bennünket. az ézsaiás 50-ben tehát azt olvashatjuk, hogy csomókban tépkedték ki Jézus szakállát, itt a Máté 26-67-ben pedig azt látjuk, hogy arcul ütötték. A Lukács 22.64-ben azt olvashatjuk, hogy eltakarták Jézus szemét és úgy ütötték. Ami még szörnyűbb, hiszen ha nem tudjuk, hogy honnan ér bennünket az ütés, nem tudunk arra felkészülni, nem tudunk arra reagálni, nem tudunk elhajolni, de az ütest még tompítani sem tudjuk valamelyest. Ha azonban fel vagyunk rá készülve, akkor valahogy az ütéssel együtt mozgunk és így tompítani tudjuk azt. a bokszban ugyanúgy ezt látjuk. Szinte nem is tudjuk ép ésszel felfogni, hogy ennyi ütest valaki hogy bír ki, pedig ki lehet bírni, mert megtanulják, ezeket kezelni, és a kulcsa a dolognak ott van, hogy várják ezeket az ütéseket, fel vannak rájuk készülve, és így, amikor ütés éri őket, akkor együtt mozognak mintegy az ütéssel és tompítani tudják azt. A bokszban is akkor lehet igazán kiütni valakit, amikor egy váratlan ütés éri, amikor éppen támad, és nincs felkészülve arra, hogy a másik megüti őt és olyankor nem tudja tompítani az ütest, vagyis egy hatalmas erejű

ütést kap, amely általában kiüti őt. Jézusnak tehát eltakarták a szemét és úgy ütötték őt, ami azt jelenti, hogy Jézus nem tudta, hogy honnan érkezik az ütés, nem tudott rá felkészülni, vagyis nagyon erős csapásokat tudtak rá mérni.

Hatvannyolc. És közben ezt mondták. Profétáld meg nekünk Krisztus, ki ütött meg téged. De mindezt Jézus elviselte azért, mert szeret minket. Az Ézsaiás 52-ben folytatódik a Jézusról szóló profécia és azt olvashatjuk a 14-es versben. Sokan iszonyodtak tőle, annyira torz, nem emberi volt külseje, emberhez nem méltó volt alakja, vagyis a felismerhetetlenségig eltorzult az arca. Miután abbahagyták az ütlegetését és kihúzták a szakállát, hiszen az arca elkezdett feldagadni, telve volt kék-zöld foltokkal. Azt mondja itt Ézsaiás, hogy sokan itt csak iszonyodtak tőle. Annyira szörnyen nézhetett ki már akkor is, hogy az emberek nem tudtak ránézni. Mint amikor egy szörnyű balesetet lát az ember, amelyben annyira csúnyán megsérülnek, hogy kénytelenek vagyunk elfordítani a fejünket, annyira sokkol bennünket a látvány. Az Ézsaiás 53. 5-ben azt is olvashatjuk, pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg.

Hatvankilenc. Péter ezalatt kinn ült az udvaron. Mennyire fájhatott neki látni azt, amit Jézussal műveltek. Ugyanakkor azonban a felbőszült tömeg láttán, akik nem kímélték Jézust, biztos vagyok benne, hogy kezdett eluralkodni rajta a félelem. Odament hozzá egy szolgálóleány és így szólt. Te is a gallileiai Jézussal volt.

Hetven. Ő azonban tagadta mindenki előtt és ezt mondta. Nem tudom mit beszélsz.

Hetvenegy. Mikor pedig kiment a kapuba, meglátta őt egy másik szolgálóleány és ezt mondta az ott levőknek. Ez a názareti Jézussal volt.

Hetvenkettő. Ismét tagadta, mégpedig esküvel. Nem ismerem azt az embert.

Hetvenhárom. Kis idő múlva az ott álldogálók mentek oda és így szóltak Péterhez. Bizony közülük való vagy te is, hiszen a kiejtésed is árulkodik rólad. Vagyis az akcentusod elárulja rólad, hogy gallileából való vagy te is.

Hetvennégy. Akkor átkozódni és esküdözni kezdett, nem ismerem azt az embert. És nyomban megszólalt a kakas.

Hetvenöt. Péter visszaemlékezett Jézus szavára, aki azt mondta neki, mielőtt megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem. aztán kiment onnan és keserves sírásra fakadt. Én bizony mélységesen együtt érzek Péterrel. Tudom milyen ez. Én is voltam már olyan helyzetben, hogy megtettem azt, amiről korábban váltig állítottam, sőt meg is esküdtem, hogy soha nem teszem. Én is ígértem már Istennek, hogy soha nem teszek meg bizonyos dolgokat és mégis megtettem, mégis elbuktam. Én sem vagyok külön Péternél. Mert egyes cselekedeteimmel én is megtagadtam már az Urat. De ami engem rendkívül vigasztal, az az, hogy Isten újra a lábára állította Pétert. És nem csak, hogy újra felállította őt, hanem egészen különleges módon használta is. Péternek sok hibája, sok gyengesége volt, nagyon lobbanékony volt a természete, felelőtlenül hadonászott a kardjával, és több alkalommal meg kellett őt fedni, sőt végül meg is tagadta az urat, Isten mégis talpraállította őt, és bámulatos módon használta őt a korai egyházban. Ez számomra hihetetlenül bátorító, mert hogyha Isten tud olyanokat használni mint Péter, akkor engem is használni tud. Nem szabad elfejtenünk, hogy Isten először felkészíti azokat, akiket azután használni fog. Az Efezus 2.10-ben ezt olvashatjuk. Mert az ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jócselekedetekkel teremtet, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azok szerint éljünk. És Isten a mi életünkben is munkálkodik, hogy felismerjük, mennyire szükségünk van Jézus Krisztusra. Illetve, hogy nincs értelme saját

erőnkbe vetni bizodal munkat. Úgyhogy amikor az úr egy csodálatos munkát végez el bennünk, és rajtunk keresztül, neki adjuk majd ezért a dicsőséget ami őt megilleti. Áldom az urat azért, mert tökéletlen eszközöket használ az ő munkájára akiket felken az ő szent lelkével. És én is vágyom arra, hogy Isten az szent lelkével erősítsen meg engem olyan hatalmasan, amelyek mellett eltörpülnek az én gyengeségeim, az én hiányosságaim. És akkor az úr kezembe adja a győzelmet az ő szent lelke által. Én pedig áldom az ő szent nevét. Isten mindannyiunkban munkálkodik, mindannyiunknak adott tehetséget, és egyáltalán nem mindegy, hogy ezzel az ajándékkal, a tehetségünkkel mit kezdünk. És nagyon fontos az, hogy ne akarjuk tehetségünket eltemetni, hanem inkább szánjuk azt oda Istennek, használjuk azt az ő dicsőségére. És sokasítsuk meg azt, amit Isten ránk bízott, hogy aztán mindezt visszaadhassuk neki amikor megérkezik.

Nyissuk ki bibliánkat Máté evangéliumának 27. fejezeténél. A 26. fejezet azzal ért véget, hogy Jézus ott állt a nagy tanács előtt, Péter pedig háromszor megtagadta Jézust és a 26. fejezet utolsó verse elárulja nekünk, hogy Péter azután kiment onnan ahol volt, és keserves sírásra fakadt. 27.1. Amikor megvirradt a főpapok és a nép vénei valamennyien azt a határozatot hozták Jézus ellen, hogy halálra juttatják. 2. Azután megkötözték elvitték és átadták Pilátusnak a helytartónak. Jézust először abban a reményben vitték a Nagytanács elé, hogy ott majd elő tudnak állni valamiféle váddal ellene, amellyel azután elküldhetik a római helytartóhoz. Jézust a zsidók Isten káromlással vádolták, mert O azt állította magáról, hogy O Isten fia . A Nagytanács előtt a főpap a következőket mondta Jézusnak még a 26. fejezetben. Az élő Istenre kényszerítelek, mond meg nekünk vajon te vagy-e a Krisztus az Isten fia? Jézus ekkor így felelt: Te mondtad. A főpap erre megszaggatta ruháját és így szólt: Istent káromolta. Mi szükségünk van még tanukra? Íme, most hallottátok az Istenkáromlást. Mindemellett azonban nem szabad elfelejtenünk, hogy maguknak a zsidóknak nem volt joguk halálos ítéletet végrehajtani, a rómaiak megfosztották őket ettől a joguktól pár évvel korábban.

Vagyis a zsidóknak nem volt hatalmuk arra, hogy bárkinek is a kivégzését elrendeljék. A zsidók azonban Jézus halálát kívánták, de tudták hogy ehhez önmagában még az Istenkáromlás nem lesz elég, mert ha ezzel a váddal küldik Pilátushoz, akkor Pilátus azt mondja majd nekik, hogy ez a ti saját belső vallási ügyetek, én ebbe nem avatkozom bele, ezt oldjátok meg ti. A zsidók tehát tisztában voltak azzal, hogy olyan vádakkal kell előállniuk a rómaiak számára, amelyek meggyőző erejűek és ezért hamisan megvádolták Jézust, mégpedig azzal hogy Róma ellen uszítja az embereket. Sőt mi több, Jézust azzal is megvádolták, hogy arra buzdította az embereket, ne fizessenek adót Rómának, a harmadik hamis vád ellene pedig az volt, hogy saját magát a római hatalomnál feljebbvalónak tartja, hiszen kijelentette magáról, hogy király. Ezt a három vádat hozták fel tehát Jézus ellen, mind a három azonban hamis vád volt, teljességgel alaptalan, amelyet nem is tudtak kellőképpen bizonyítékokkal alátámasztani. Pilátus tapasztalt bíra volt, átlátott a szitán, hamar rájött arra, hogy a zsidók nem tudják bizonyítani ezeket a hamis vádakokat és hogy Jézus ártatlan. Egyenlőre azonban a 27. fejezet második versénél tartunk, amikor a zsidók átadják Jézust Pilátusnak, és prezentálják hamis vádaikat abban a reményben, hogy Pilátus halálra ítéli majd Jézust. 3. Amikor pedig Júdás aki őt elárulta látta, hogy elítélték, megbánta tettét, visszavitte a 30 ezüstöt a főpapoknak és a véneknek. Júdás Iskariotes árulásával kapcsolatban létezik egy olyan elképzelés, amely szerint Júdás azért árulta el Jézust, hogy mintegy rá kényszerítse őt országának megalapítására. Júdás ezen elképzelés szerint, amely tulajdonképpen logikusnak tűnik, türelmetlenné vált ugyanúgy, ahogy korábban Keresztelő János is elveszítette a türelmét és odaküldte tanítványait Jézushoz, hogy kérdezzék meg tőle: Te vagy-e az akire várunk? Ebben a kérdésben azonban több minden is belefoglaltatott, János ezzel azt kérdezte Jézustól, ha Te vagy a megváltó, akkor gyerünk, akkor hozd létre a te országot! Ezen elképzelés szerint tehát Júdás is türelmetlenné vált és ezt szerette volna mintegy kikényszeríteni Jézusból. Amikor azonban Júdás látta, hogy Jézust elítélték, rádöbrent arra, hogy az egész terve visszafelé sült el és megbánta a tettét. Természetesen ezt az elképzelést konkrét bizonyítékokkal nem tudjuk alátámasztani az igéből, de az elképzelés maga azért valóban érdekes. Tudatosítanunk kell azonban, hogy kétfajta bűnbánat létezik. Ha ellátogatunk egy börtönbe és megkérdezzük az ott raboskodókat hogy sajnálják-e amit tettek, sokan bizony azt mondják, hogy sajnálják, bár sokszor nem azt amit tettek, hanem

azt, hogy elkapták őket. Az tehát két teljesen különálló dolog, hogy azt sajnáljuk, hogy a tervünk rosszul sült el, vagy valóban őszintén sajnáljuk azt, amit tettünk. A részleteket tehát nem ismerjük, azt azonban látjuk az igében, hogy Péter is megtagadta Jézust, és azután kiment és keserves sírásra fakadt. És érdemes ezt összevetnünk azzal, amit Júdás tett. Azt írja az ige, hogy ő is megbánta tettét ezután azonban felakasztotta magát. 4. Júdás ezt mondta: vétkeztem, mert ártatlan vért árultam el. Vegyük észre, hogy Júdás megvallja bűnét. Nagyon érdekes látni azt, hogy az Atya mindvégig hirdeti Jézus Krisztus ártatlanságát. Hiszen itt Júdás is azt mondja: ártatlan vért árultam el. Sőt Pilátus is azt mondja majd később: hogy én megvizsgáltam ennek az embernek az ügyét, és ártatlannak találtam őt. Sőt még a kereszten is az egyik lator megvallotta a másíknak, hogy ez az ember itt Jézus semmi rosszat nem tett. Vegyük észre tehát, hogy az atya újra és újra állást foglal Jézus Krisztus ártatlansága mellett. Hogy felismerjük Jézus nem saját bűneiért halt meg, hanem a mi bűneinkért, mert Isten a kereszthalál által a világot akarta megbékíteni önmagával. De azok ezt mondták. Mi közünk hozzá, a te dolgod! 5. Erre ő a templomba hajítva az ezüstöket eltávozott, ment és felakasztotta magát. Az apostolok cselekedeteiben az első fejezet 18. versében Péter a következőket mondja Júdásról: Ez azután mezőt szerzett ennek a gonosz tettetnek jutalmából, de fejjel lezuhant, kettészakadt derékban és egész belső része kifordult. Mindezek alapján létezik egy olyan elképzelés Júdás halálával kapcsolatban, mely szerint Júdás felakasztotta magát, a kötél azonban elszakadt, és ő lezuhant. Ezért mondja tehát Péter azt amit mond, itt az Apostolok cselekedeteiben. 6. A főpapok pedig felszedték az ezüstöket és így szóltak: Nem szabad ezt a templom kincséhez tennünk, mert vérdíj. Érdekes, hogy a papok ezt a törvényt fontosnak tartották. Miközben más törvényt figyelmen kívül hagytak. Arra gondolok én itt, hogy Jézus kihallgatása a Nagy tanács előtt is törvénytelen volt, a zsidó törvény értelmében ugyanis nem hallgathatták ki az embert elfogatásának napján. És mégis elfogták őt hajnalban a gecsemáni kertben és azonnal a Nagytanács elé állították. Az is érdekes, hogy a később azt olvashatjuk, hogy mivel már a szombat napra készülődtek, meg akarták gyorsítani a keresztre feszítettek halálát úgy, hogy eltörték lábszárcsontjukat. De ami még ennél is érdekesebb az az, hogy a Máté 27-62-ben a következőket olvashatjuk. Másnap a péntekre következő napon, vagyis a szombati napon összegyűltek a főpapok és a farizeusok Pilátusnál és így szóltak: Uram eszünkbe jutott, hogy ez a csalo még életében ezt mondta, három nap múlva feltámadok. Ezért parancsold meg, hogy őrizték a sírt a 3. napig, nehogy tanítványai odamenjenek és ellopják őt, aztán azt mondják a népnek, feltámadt a halottak közül. Vegyük csak észre, hogy a zsidók szombat napon keresik fel Pilátust egy ilyen fontos ügyben és azzal, hogy ok ezt egy szombati napon tették egy az egyben megszegték a saját szombat napra vonatkozó törvényüket. És ehhez hozzátenném, hogy Jézusban is az egyik kivetni valójuk éppen az volt, hogy nem tartotta meg a szombat napot. Amikor tehát úgy kívánta érdekük, törvényre hivatkoztak, máskor pedig megszegték azt, ha érdekük épp úgy diktálta. 7. Aztán határozatot hoztak és megvásárolták belőle a fazekas mezőt az idegenek számára temetőnek. 8. Ezért hívják ezt a mezőt a mai napig is vérmezőnek. 9. Ekkor teljesedett be Jeremiás próféta mondása, és vették a 30 ezüstöt a felbecsültnek árát, akit Izrael fiai ennyire becsültek. 10. És odaadták a fazekas mezőért, ahogyan megparancsolta nekem az úr. Ezt olvasván azonban egy rejtéllyel találjuk szembe magunkat. Ugyanis ez a prófécia nem Jeremiás próféta könyvében, hanem Zakariás próféta könyvében található. Annak tehát, hogy ez a referencia Máté evangéliumában nem helyesen szerepel, nem igazán tudom, hogy mi

lehet az oka. Elképzelhető, hogy Máté hibázott, hiszen Máté is ember volt és tudom, hogy az igei hivatkozásokban nagyon könnyű hibázni. Én magam is sokszor tettem már ezt akaratomon kívül. Valahogy egészen furcsán működik néha az agyam és Mózes helyett Noét mondok, Noé helyett pedig Mózes, vagyis elképzelhető, hogy Máté is tévedett ebben az esetben. Mindamellett azonban az is elképzelhető, hogy nem Máté hibázott itt, hanem valaki, aki a korai kéziratokat lemásolta. Lehet, hogy véletlenül ő írt itt Zakariás próféta helyett Jeremiás prófétát. A lényeg azonban az, hogy ez a prófécia a Zakariás 11-ben található. 11. Jézus pedig a helytartó, vagyis a Pilátus elé állították, aki ezt kérdezte tőle. Te vagy a zsidók királya? Ez volt az egyik vád a három vád közül, amelyet a zsidók felhoztak Jézus ellen. Te vagy a zsidók királya? Te mondd válaszolt neki Jézus. Vagyis Jézus maga is kijelenti, hogy igen, igazad van, úgy van ahogy mondd, én vagyok a zsidók királya. 12. De amikor a főpapok és a vének vádolták, semmit sem válaszolt. Az Ézsaiás 53.7-ben ezt olvashatjuk. Amikor kínozták, alázatos maradt, a száját sem nyitotta ki, mint a bárány, ha vágóhídra viszik, mint a juh, mely némán tűri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját. 13. Akkor így szólt hozzá Pilátus. Nem hallod, mi minden vallanak ellened? 14. Jézus azonban nem felelt egyetlen szavára sem, úgy hogy a helytartó nagyon elcsodálkozott, biztosan nem volt még dolga ilyen vádlottal. Aki meg sem próbálta bebizonyítani saját igazát, bebizonyítani azt, hogy hamis vádakhoz hoznak fel ellene. Ha mi álltunk volna Jézus helyében, már régen fennhangon hirdettük volna, hogy hazugság amit rólunk állítanak és egészen bizonyosan önmagunk védelmére kelnénk. Rómának volt egy olyan szokása, hogy minden évben az ünnep idején szabadon engedett egy foglyot, mintegy jóindulatát kifejezve ezáltal a zsidó nép felé, és ami a szabadon bocsátott foglyot illeti, általában egy politikai fogolyról volt szó, akire az emberek felnéztek, akit tiszteltek bátorságáért, általában tehát politikai foglyok voltak ezek, akik elsősorban a római hatalomra jelentettek veszélyt, de általában nem volt súlyos bűnözők. Ez alkalommal volt egy nagyon nevezetes foglyuk, akik egyrészt a rómaiak elleni uszítás vádjával zártak börtönbe, másrészt pedig azért, mert gyilkosságot követett el. Ezt a foglyos Barabásnak hívták, ez azért is érdekes, mert a Barabás szó annyit jelent, hogy az atya fia. Hiszen tudjuk, hogy a héber abbász szó atyát jelent, a bár szócska pedig a fiút jelöli. Vagyis a bár jákob szó annyit jelent, hogy Jákob fia, a Barabás pedig azt jelenti, az atya fia. Egyes elképzelések szerint Barabást Jézus Barabásnak hívták, és ezért mondja Pilátus a Máté 27.17-ben, hogy melyiket bocsássam nektek szabadon, Barabást, vagy Jézust és még hozzáteszi Jézusnál, hogy akit Krisztusnak mondanak. Mintha szükségét érezné annak, hogy egyértelműen meghatározza, hogy melyik Jézusra gondol. A Jézus név ugye nagyon elterjedt név volt abban a kultúrában, ennek a névnek a Héberben a Jessua szó felel meg, mivel tehát egyáltalán nem volt ritka ez a név, Jézus Krisztusra is gyakran úgy utaltak, mint a názáreti Jézusra, vagy Jézusra akit Krisztusnak mondanak, ahogy azt itt Pilátus teszi. 17. Amikor tehát összegyűltek, Pilátus ezt kérdezte tőlük. Mit akartok, melyiket bocsássam nektek szabadon, Barabást, vagy Jézust, akit Krisztusnak mondanak. 18. Tudta ugyanis, hogy Jézust irigységből szolgáltatták ki neki. A főpapok irigykedtek Jézusra, mert a sokaság őt követte. A főpapok tehát egyrészt irigykedtek Jézusra, másrészt pedig félelemmel tekintettek rá, attól féltek, ha a tömeg Jézust követi, nekik többé nem lesz hatalmuk és elveszítik jelenlegi pozíciójukat. És mivel Pilátus tudta, hogy a főpapok irigységből szolgáltatták ki neki Jézust, arra számított, hogy a tömeg bizonyosan Jézus szabadon bocsátását követeli majd. 19. Mikor pedig a bírói székben ült, felesége ezt üzenté neki. Ne avatkozz ennek az igaz embernek a dolgába, mert sokat

szenvedtem ma álmomban miatta. Bizonyos apokrif írások szerint Pilátus feleségét Klaudiának hívták, sőt volt egy kisfiúk is, akit Jézus meggyógyított, sőt ezen írások szerint Pilátus felesége, Klaudia keresztény volt. Azt sajnós nem tudhatjuk teljes bizonyossággal, hogy valóban ez volt-e az igazság, de mindenképpen érdekesnek találtam ezt megemlíteni. Azt pedig biztosan látjuk az igéből, hogy a felesége azt üzeni Pilátusnak, hogy ne avatkozz ennek az igaz embernek a dolgába, mert sokat szenvedtem ma álmomban miatta. Vegyük észre, hogy Pilátus felesége igaz embernek nevezi Jézust. Isten itt ismét kihangsúlyozza az ő fia ártatlanságát. 20. A főpapok és a vének azonban rávették a sokaságot, hogy Barabást kérjék ki, Jézust pedig veszítsék el. 21. Erre a helytartó újra megkérdezte őket. Mit kívántok, a kettő közül melyiket bocsássam nektek szabadon? Azok ezt mondták, Barabást. 22. Pilátus így szólt hozzájuk. Mit tegyek akkor Jézussal, akit Krisztusnak mondanak? Ez egy nagyon jó kérdés. Ezzel a kérdéssel ugyanis nem csak Pilátus, hanem mi mindannyian szembetaláljuk magunkat. Mindenkinek válaszolni kell ugyanis erre a kérdésre. Mindannyiunknak el kell döntenünk, mit tegyünk Jézussal, akit Krisztusnak mondanak. Csak ez a két lehetőség van. Vagy Jézus mellett döntünk, vagy Jézus ellen. Ebben az esetben nincs lehetőségünk arra, hogy tartózkodjunk. Hiszen Jézus is azt mondja, aki nincs velem, az ellenem van. Vagyis neked is el kell döntened, hogy mit kezdesz Jézussal. Hiszel-e őbenne, vagy nem, befogadod-e őt, vagy sem, megvallod-e őt, vagy inkább megtagadod. Az érdekes Pilátus döntésében az, hogy ha jól megvizsgáljuk az egészet, akkor, annak semmi nem volt Jézus sorsához. Vagyis Jézus így is, úgy is meghalt volna, a kereszthalál szükséges volt, a kereszthalál elkerülhetetlen volt. Az írások megjövendölték Krisztus keresztre feszítését. Jézus már a világ kezdete előtt megfeszítettett, ez volt ugyanis Isten akaratja. Vagyis Jézus élete és halála nem Pilátuson múltott. Pilátus döntésével nem Jézus sorsát, hanem saját sorsát pecsételte meg. És a mi döntésünk Jézusról sem Jézus sorsát pecsételi meg, Jézus nem attól az Isten és nem attól a megváltó, hogy mi azt elismerjük, ő az, akár elhisszük ezt, akár nem. De amikor elgondolkodunk azon, hogy valóban Ő e a messiás, és elhisszük azt, hogy ő az út, az igazság és az élet, és mellette döntünk, döntésünkkel a saját életünket változtatjuk meg, nem pedig Jézust. A mi saját döntésünk tehát nem Jézus sorsát, hanem a mi saját sorsunkat pecsételi meg. Vagyis hát Pilátussal ott ülhetünk a bírói székben, és ítéletet mondunk Jézus fölött, az ítélettel nem Jézust ítéljük meg, hanem a saját életünk felett mondunk ítéletet és nem mindegy, hogy befogadjuk-e őt, vagy elutasítjuk. Ezért tehát senki nem hibáztathatja Istent saját sorsáért, Isten ugyanis kezünkbe adta a döntést. Jogunk van szabadon eldönteni, mit kezdünk Jézussal, befogadjuk-e őt, vagy elutasítjuk őt. És a sorsunkat saját döntésünk határozza majd meg. A János 1.12-ben azt írja az ige, akik pedig befogadták, felhatalmazta őket arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek, mindazokat, akik hisznek az ő nevében. János 3.16. Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Aki azonban nem hisz őbenne, elveszik, a sorsunk tehát rajtunk áll, nekünk kell meghozni a döntést, hogy hiszünk-e vagy sem. Mert ez határozza meg azt, hogy elveszünk-e vagy sem. Persze addig ne döntsünk Jézussal kapcsolatban, amíg tüzetesen meg nem vizsgáltuk a bizonyítékokat. Mielőtt tehát végképp elutasítod Jézus Krisztust és hátat fordítasz neki, bölcs dolog lenne előbb megvizsgálni, a rendelkezésedre álló bizonyítékokat. De ne Jézus ellenségeit kérdezd Jézusról, ne olyan emberek vallomására alapozd döntésedet, akik nem is ismerik Jézust, szomorú de igaz, hogy a világban oly sokan ezt teszik. A középiskolában vagy az

egyetemen, amikor egy-egy tanár kigúnyolja Jézust, hajlamosak vagyunk hinni nekik, hiszen a tanáraink mégiscsak okos emberek, biztosan tudják, hogy mit beszélnek. Az embereket sajnos nagyon könnyű becsapni gyakran ahelyett, hogy mi magunk megvizsgálánk a rendelkezésünkre álló bizonyítékokat és a tény anyagot, inkább másokra hallgatunk, inkább másoknak hiszünk. Ne azok vallomására alapozzuk tehát döntésünket Jézusról, akik nem ismerik őt. Hanem mi magunk vizsgáljuk meg a rendelkezésünkre álló bizonyítékokat és én hiszem azt, hogyha valaki ezt teszi nyitott szívvel, akkor meglátja majd, hogy azok Jézus mellett szólnak és befogadja majd Jézust, hiszen ez a lehető legértelmesebb döntés, amit hozhatunk. Gondoljunk csak bele, nincs mit veszítenünk, sőt milyen sok mindent nyerhetünk. Pilátus nagyon nehéz helyzetbe került. Hatalmas nyomás nehezedett a vállára. Ő ugyanis tudta, hogy mit kéne tennie igazságos bíráként, tisztában volt azzal, hogy Jézus ártatlan. És bár tudta mi a helyes, a tömeg is kívülről nyomást gyakorolt rá. Arra próbálták őt rábírni, hogy olyan döntést hozzon, amelyről tudta, hogy helytelen. Sajnos előfordul, hogy mi is ilyen helyzetben találjuk magunkat. A tömeg nyomást gyakorol ránk, hogy valami olyat tegyünk, vagy olyan döntést hozzunk, amelyről tudjuk, hogy helytelen. Én nagyon sajnálom azokat az embereket, akik ilyen helyzetben vannak. Mert amikor valaki ismeri az igazságot, amikor tudja pontosan, hogy mit kéne tennie, és még sem azt teszi, az egy szörnyű állapot. Nagyon nehéz és van, hogy emberek éveken át szenvednek ettől. Bevallom, jó pár évvel ezelőtt én is tettem olyat, amiről tudtam, hogy nem helyes. Mégis megtettem, és a mai napig fáj ez nekem. Miért, mert tudtam, hogy helytelen amit teszek, de mégis megtettem külső nyomásra. És még mindig nagyon fáj az, hogy engedtem a külső nyomásnak és nem a helyes utat választottam. 22. Pilátus így szólt hozzájuk. Mit tegyek akkor Jézussal, akit Krisztusnak mondanak? Mindnyájan így kiáltották. Feszítsessék meg! 23. Azután ezt kérdezte. De mi rosszat tett? Azok pedig még hangosabban kiáltottak, feszítsessék meg. A nép tehát nem tudott logikus érveket felsorakoztatni amellet, hogy miért kéne Jézust keresztre feszíteni. De sokszor van ez így, a tömeg egyre hangosabban követel valamit, és így éri el célját, nem pedig logikai érvekkel. 24. Amikor Pilátus látta, hogy nem ér el semmit, sőt a forrongás még nagyobb lesz, vizet hozatott megmosta kezét a sokaság szeme láttára és így szólt. Ártatlan vagyok ennek az igaz embernek a véréből, ám ti lássátok. Az ószövetségi törvények értelmében, ha egy holttestet találtak kinn a mezőn, és nem voltak tanúk, vagyis senkinek nem volt semmiféle tudomása arról, hogy azzal az emberrel mi történt, ilyenkor megnézték, hogy melyik település esik a legközelebb a holttesthez, majd pedig azon település véneinek kötelessége volt egy áldozatot bemutatni, miután a vének ezt megtették, megmosták kezüket és kijelentették, hogy nem ismerik az ember halálának okát, körülményeit. Pilátus azzal tehát, hogy mossa kezeit, egy régi zsidó hagyományt éleszt fel, mondván ártatlan vagyok, ennek az igaz embernek a véréből, ám ti lássátok. 25. Az egész nép így kiáltott. Szálljon ránk és gyermekeinkre az ő vére. Vajon felfogták-e, hogy ez mit jelent. Amikor Jozefusz írásaiban olvasunk arról a szörnyű pusztításról, amelyet Titusz vezetésével időszámításunk szerint 70-ben, a római csapatok Jeruzsálemben végeztek, akaratlanul is eszünkbe jut az, amit itt a nép mond, hogy szálljon ránk és gyermekeinkre az ő vére. Isten azonban azt is mondja, hogy a gyermekeknek nem kell az ő szüleik bűneiért bűnhődniük, és a szülők sem kapnak büntetést a gyermekeik által elkövetett bűnökért. Mindenki saját bűneiért felel. Közvetett úton gyakran a gyermekeink szenvednek az általunk elkövetett bűnök miatt. Sajnos a világban, napjainkban is sok ilyen esetet látunk, amikor a szülők alkoholisták,

drogfüggők, vagy bántalmazták a gyermekeiket, ilyenkor mindig a gyermekek szenvednek. De majd amikor az a gyermek megáll Isten előtt, neki a saját tetteiért kell felelősséget vállalnia és nem felel azért, amit szülei tettek. De mindez fordítva is így igaz. Hány egy szülőnek összetörik a szíve amikor látják, hogy a fiúk vagy a lányok valami óriási ostobaságot követ el, amely esetleg egy nagyon komoly következményekkel jár. Nem csupán a fiúkra vagy a lányokra nézve, hanem rájuk nézve is. Ilyenkor a szülők is szenvednek. Isten előtt csak a saját tetteikért felelősek. Én csak magamért felelek Isten előtt, senki másért és ez mindenkire igaz. 26. Akkor szabadon bocsátotta nekik Barabást, Jézust pedig megostoroztatta és kiszolgáltatta, hogy feszítsék meg. Bevett római gyakorlat volt a foglyot keresztre feszítése előtt megkorbácsoltatni. A fogolynak előre kellett hajolnia, hogy a háta ne legyen teljesen egyenes, kezeit pedig lekötötték, és egy olyan bőrszíjakkal álló korbáccsal verték meg, amelynek a végeire csont és ólomdarabkákat erősítettek. A foglyot meztelenre vetkőztették és a csapásokat tehát a hátára mérték ezzel a korbáccsal, amely az ólom és a csontdarabkáknak köszönhetően cafatokra szaggatta a fogoly hátát, mindig kitépve a húsból egy darabot. A foglyok bizony gyakran már az ostromozást sem éltek túl. Általában véve azonban legalább kétszer-háromszor eszméletüket veszítették az ostromozás során. És mi volt a rómaiak célja a korbácsolással? Céljuk az volt, hogy felderítsék a megoldatlan bűntényeket. Ha a fogoly hajlandó volt együttműködni a rómaiakkal miközben korbácsolták és bevallotta, hogy ő követte el a bűntett, akkor a rómaiak cserében enyhébb csapásokat mértek rá. Ha azonban a fogoly megmakacsolta magát, és nem volt hajlandó bevallani, hogy milyen bűntetteket követett el Rómával szemben, akkor egyre keményebb korbácsütéseket mértek rá, amíg a fogoly már nem bírta tovább, és hatalmas fájdalomában mintegy rákényszerült arra, hogy megvallja amit követett el. A korbácsolásnál mindig jelent volt egy írnok is, aki készségesen lejegyezte a fogoly vallomását. Ezzel a brutális módszerrel tehát a rómaiak szóra tudták bírni a vádlottakat, és nagyon sok bűntényt felgöngyölítettek. Ne feledjük azonban, hogy mit ír az Ézsaiás 53.7 Jézusról. Mint a bárány, amint a vágóhídra viszik, vagy mint a juh, mely némán tűri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját. Jézusnak ugyanis nem volt mit bevallania. Jézusra negyven korbácsütést szabtak ki a keresztre feszítés előtt, és tudnunk kell, hogy a negyvenes szám az igében az ítéletet jelenti. A harminckilenc korbácsütésnél általában leálltak a rómaiak parancsára, akik tehát irgalmuk jeléül egy korbácsütést elengedtek. Bizony megesett, hogy a korbácsolást követően egy-egy fogoly elvérzett, hiszen a korbácsolás legyengítette őket, ne feledjük, hogy a hátukat cafatokra szaggatták, de ha életben maradtak, mindezek után keresztre feszítették őket. A két kezüket általában szögekkel erősítették a kereszthez, a lábukat általában odakötötték, és képzelhetjük, mivel a kezüket odaszegezték a kereszthez, nem tudták elhessegetni a legyeket, különböző rovarokat, amelyek szép lassan betemették a testüket. A kereszthalál a halálnak egyik legembertelenebb módja volt, Jézus azonban azért, mert annyira szeretett bennünket, önként vállalta ezt. Ő elviselte ezt a szenvedést, ezt a megaláztatást csak azért, hogy után örömmel mondhatta nekünk, hogy minden bűnünk megbocsátott. Felfoghatatlan ez a szeretet. 27. Akkor a helytartó katonái magukkal vitték Jézust a helytartóságra és köré gyűjtötték az egész csapatot. 28. Levetkőztették, bíborszínű köpenyt adtak rá. 29. Tövishől font koronát tettek a fejére, nádszálat adtak a jobb kezébe és térdre hajtvá gúnyolták őt. Üdvözlégy zsidók királya. Az egyik történetíró szerint nagyjából ugyanez valaki mással is megtörtént már korábban. Ugyanez a helyzet a múltban egyszer már

előállt, amikor egy félkegyelmű azt állította magáról, hogy ő a király. A római katonák pedig mintegy a saját szórakoztatásukra valamiféle ruhadarabot tekertek a fejére koronaként, azután pedig fogták ennek az embernek a botját, kezébe adták és elkezdtek előtt leborulni, királyként üdvözölték, és kigúnyolták ezt a félkegyelműt. Jézust is ugyanígy csúfolták az ő fejébe azonban töviskoronát nyomtak. És itt van most a királyok nagy királya, a mindenható úr, akinek töviskoronát nyomnak a fejébe. Ez azonban nem véletlen. Gondoljunk csak bele, mit mondott Isten, miután az ember vétkezett Mózes első könyvében a 3.17-18-ban. Legyen a föld átkozott miattad, fáradsággal élj belőle egész életedben tövist és bogáncsot hajt neked. A tövis Isten haragját jelképezte az emberek bűnével szemben. Nem meglepő tehát, hogy Jézus fejébe töviskoronát nyomtak, hiszen Jézus azért jött a földre, hogy bűneinket magára vegye, hogy a kereszten rá öntessék ki az atya haragja. 30. Azután leköpték, elvették tőle a nádszálat és a fejéhez verték. Ne feledjük, hogy Jézust korábban már jól megverték a Nagytanács előtt, arca eddigre már bizonyosan feldagadt a sok ütéstől. Az Ézsaiás 52.14-ben azt olvashatjuk, sokan csak iszonyodtak tőle annyira torz, nem emberi volt a külseje, emberhez nem méltó volt az alakja. Láttatok már valakit, akit jó alaposan összeverték? Az embernek teljesen eltorzul az arca. Mikor abbahagyták Jézus ütlegetését, ő is így nézhetett ki. Annyira eltorzították az arcát, hogy már fel sem lehetett ismerni. 31. Miután kigúnyolták, levették róla a köpenyt, felöltöztették a saját ruhájába és elvitték, hogy keresztre feszítsék. A fogolynak általában a keresztnak annak a részét kellett cipelnie, amelyre a két kezét szegezték, a keresztt törzsét már korábban felállították. 32. Kifelé menet találkoztak egy cirénei emberrel, akinek Simon volt a neve, ezt arra kényszerítették, hogy vigye a keresztet. Simon valószínűen szidó volt, aki a páska ünnepére érkezett Jeruzsálembe. Azt is elképzelhetőnek tartom, hogy évekig kuporgatta a pénzét azért, hogy ellátogathasson Jeruzsálembe. A római katonáknak jogukban állt lényegében bármire kényszeríteni a római alattvalókat, csak annyit kellett tenniük, hogy kirántották kardjukat, és az ember vállára helyezték azt, és olyankor a római alattvalóknak kötelességük volt eleget tenni a római katona kérésének. Így tehát a római katonák arra is kényszeríthették az embereket, hogy felszerelésüket cipeljék, akár egy teljes mérföldön át. Jézus erre már korábban utal a Máté 5.41-ben pedig azt mondja, ha valaki egy mérföldnyi útra kényszerít, menj el vele kettőre. És így ha megkérdezik tőletek, hogy miért teszitek ezt, nagyszerű lehetőségeket nyílik arra, hogy bizonyosságot tegyetek. Ezt az embert, a cirénei Simont tehát kényszerítették arra, hogy vigye a keresztet. Egy másik evangélium, mégpedig a Márk evangéliuma Márk 15.21-ben azt is elárulja nekünk, hogy cirénei Simonnak volt két fia, mégpedig Alexander és Rufusz. 33. Amikor arra a helyre érnek, amelyet Golgotának, azaz Koponya hegynek neveznek, itt álljunk csak meg egy pillanatra. A damaszkuszi kapun túl, tehát egy szikla oldalában koponya alakú barlangokat találunk, annak köszönhetően, hogy azon a területen sok követ fejtettek. Jézust tehát itt feszítették keresztre, Jeruzsálem falain kívül, a damaszkuszi kapun túl. Nagyon érdekes az, hogy a régészek a közelmúltban egy ásatás során feltárták a régi római kori damaszkuszi kaput. Azt a kaput, amely alatt Jézus áthaladt Golgotára vezető útja során. Nekem is megadatott az, hogy ellátogassak az ásatások helyére, hogy magam is megforduljak ott a régi Heródes korabeli kapunál, és mondhatom, hogy ez egy egész különleges élmény volt elképzelni, hogy maga Jézus haladt el ott, ahogy a keresztre tartott. 34. Epével kevert bort adtak neki inni. A város gazdag asszonyai borból és tömjénből egy olyan italt keverték, amely mintegy érzéstelenítőként működött és bizonyos fokig elkábította az embert, aki

így kevésbé érzékelte a fájdalmat a kereszten és ezáltal kevésbé is szenvedett. Ez egy nemes gesztus volt a város asszonyainak részéről. A kereszthalál ugyanis hihetetlen fájdalmakkal járt, ahogy az ember izmai egy idő után felmondták a szolgálatot, ennek következtében pedig a halálraítélt válla kiugrott a helyéből. Ha valaki ezt már megtapasztalta, az biztosan tudja, hogy micsoda fájdalommal jár ez. Ezt az italt tehát egy kedves gesztusként itatták meg a keresztre feszítettekkel, hogy némiképp csillapítsák fájdalmukat, hogy ne kelljen annyira embertelenül szenvedniük a kereszten. Vegyük azonban észre, hogy Jézus ezt az italt nem volt hajlandó meginni. Később amikor felkiáltott, hogy szomjazom és ugyanezt az italt nyújtották neki, akkor már elfogadta, de addig nem. Ő önként vállalta azt, hogy megízleli Isten haragját a bűnnel szemben. De amikor megízlelte, nem volt hajlandó meginni. 35. Miután megfeszítették, sorsvetéssel megosztották ruháin, az írások ezt is megjövendölték a 22. zsoltárban, a 19. versben. Megosztottnak ruháimon, köntösömre sorsot vetnek. 36. Azután leültek ott és őrizték. 37. Feje fölé függesztették az ellen szóló vádat, amely így szólt. Ez Jézus, a zsidók királya. Amikor a halálra ítélt már a kereszt felé tartott, általában négy római katona vette őt körül, és a katonák vezetője vitte azt a táblát, amelyre ráírták azt, hogy a halálra ítéltet mivel vádolják. Azt is meg kell itt említenünk, hogy általában nem a legrövidebb úton mentek a keresztre feszítés helyére, általában a városon keresztül, hogy minél több ember megláthassa milyen hatalmas is Róma. Miközben pedig így módon a keresztre feszítés helyére tartottak. A kísérő katonák vezetője a magasba emelte a vádat tartalmazó táblát, hogy azt mindenki jól láthassa, ahogy a halálraítélt elhaladt előttük. Majd a kereszthez érve a vádat a keresztre függesztették a vádlott feje fölé, hogy mindenki jól láthassa, hogy miért feszítik őt keresztre. Jézus esetében ez a vád természetesen az volt, hogy ő a zsidók királya. De Jézus nemcsak a zsidók királya volt, hanem az egész világmindenség ura. 38. Vele együtt feszítettek keresztre két rablót is, az egyiket a jobb, a másikat a bal keze felől. 39. Akik elmentek mellette, a fejüket csóválva káromolták. A fejcsóválás egy bevett szokás volt a zsidó kultúrában, még napjainkban is megfigyelhető ez. 39. Akik elmentek mellette a fejüket csóválva káromolták. 40. És ezt mondták. Te aki lerombolod a templomot és három nap alatt felépítéd, mentsd meg magadat ha Isten fia vagy és szállj le a keresztről. 41. Hasonlóan a főpapok is gúnyolódva mondták az írástudókkal és vénekkel együtt. 42. Másokat megmentett, magát nem tudja megmenteni. De nézzük csak meg még egyszer, hogy mit mondanak a főpapok és az írástudók Jézusról. A 42. versben azt mondják, másokat megmentett és ha tovább olvasunk, a 43-as versben azt mondják, bízott Istenben. Lényegében ők is bizonyosságot tesznek Jézusról. Érdekes, hogy azzal, amit a főpapok mondanak, tulajdonképpen maguk alatt ássák a fát, mert ezzel azt mondják, hogy egy olyan embert ítélünk el, aki másokat megmentett és bízott Istenben. Másokat megmentett, magát nem tudja megmenteni. De ez nem így van, Jézus meg tudta volna magát menteni, de ha Jézus önmagát megmenti, akkor mi nem menekültünk volna meg. Mert Jézus csak úgy tudott megmenteni bennünket, hogy önmagát nem mentette meg. A gecsemáni kertben, amikor jöttek a római katonák, hogy elfogják Jézust, és Péter kardot rántott és elkezdett hadonászni, Jézus arra intette Pétert, hogy hagyjon fel ezzel. És Jézus azt is mondta Péternek. Tedd vissza a kardodat a helyére, mert akik kardot fognak, kard által vesznek el. a Máté 26.52-ben olvashatjuk ezt. 53. Vagy azt gondolod, hogy nem kérhetném meg atyámat, hogy adjon mellém most tizenkét sereg angyalnál is többet? 54. De miképpen teljesednének be akkor az írások, hogy ennek így kell történnie. Péter hát nem veszed észre, hogy mindez nem véletlenül

történik? Hogy megmenthetném magamat, hogyha akarnám? De akkor hogyan menthetném meg az emberiséget? Akkor hogyan válthatnám meg őket? Másokat megmentett, magát nem tudja megmenteni. Nem, magát nem akarta megmenteni, nem menthette meg magát, ha másokat meg akart menteni. Ha Izrael királya, szálljon le a keresztről és mi hiszünk benne. 43. Bizott Istenben. Szabadítsa meg most ha akarja, hiszen azt mondta, Isten fia vagyok. 44. A vele együtt megfeszített rablók ugyanígy gyalázták egészen addig, amíg a két rabló közül az egyik meg nem bánja bűneit ott a kereszten. Ezt olvashatjuk Lukács evangéliumában. Jézust reggel kilenc óra körül feszítették keresztre, és most menjünk tovább. 45. Tizenkét órától kezdve, vagyis három órával keresztre feszítése után három óráig sötétség lett az egész földön. Vagyis ez nem lehetett napfogyatkozás. Miért is nem? Azért mert épp a Páska ünnepe volt, azt pedig mindig teliholdkor tartották, és teliholdkor fizikailag lehetetlen a napfogyatkozás, mert a hold a nappal éppen ellentétes oldalon van. Vagyis ez nem egy természeti jelenség volt, hanem nagyon is természetfölötti. 36. Három óra tájban Jézus hangosan felkiáltott. Éli, éli, lamás sebaktáni. Azaz én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet. És erről azonnal eszünkbe jut a 22. zsoltár, amely pontosan ezzel a sorral kezdődik. Olyan ez, mintha Jézus ezekkel a sorokkal a tanítványaihoz is szeretne szólni. Mintha azt mondaná nekik, menjetek haza, olvassátok el ezt a zsoltárt és akkor megértitek, hogy mi történik itt. Hiszen a 22. zsoltárt olvasva rádöbbenek volna a tanítványok arra, hogy Isten mindezt előre megjövendölte. Sokkal jobban megértették volna Jézus kereszthalálát. A zsoltárok 22.3-ban ezt olvashatjuk. Istenem hívlak nappal, de nem válaszolsz, éjszaka is, de nem tudok elcsendesedni. Ez az ígérés már arról a sötétségről beszél, amely Jézus halálát megelőzően az egész földet beborította. A 22. zsoltár 19-es verse azt is megjövendöli, hogy egyesek sorsvetéssel majd megosztóznak ruháin. A 22. zsoltár 19-es verse ugyanis ezt írja. Megosztóznak ruháimon, köntösömre sorsot vetnek. A 22-es zsoltár 16-os versében ezt is olvashatjuk. Torkom kiszáradt mint a cserép, nyelvem az ínyemhez tapadt. Ez az ígérés arról, a hihetetlen mértékű szomjúságról beszél, amely a keresztre feszítetteket egy idő után elöntötte, ahogy egyre több vért vesztettek és egyre jobban kiszáradt a szervezetük. A 22. zsoltár 15-ös verse ezt írja. Kificamodtak a csontjaim. A keresztre feszítettekkel valóban ez történt. Jézus tehát amikor így kiállt, én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet, akkor a 22. zsoltárra utal, amelyet elolvashattak, hogy jobban megértsék mi is történik Jézussal. Amikor azonban ezt hallom én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet, Jézus gyötrődése jut eszembe az előző este a gecsemáni kertben. Jézus már ott, akkor, annyira szenvedett, vért izzadott és könyörgött az atyához, hogyha bármi más lehetőség van arra, hogy az emberek megmeneküljenek, had távozzon el tőle ez a pohár, de nem volt más lehetőség és Jézus ivott a szörnyű pohárból. És itt, ahogy Jézus az atyához kiállt a kereszten, látjuk a bűn szörnyű következményét, ahogy elválasztja az embert Istentől. Ne feledjük, hogy eddig Jézus mindig egy volt az atyával. Soha sem kellett még elválniuk egymástól. De aztán Isten vállára helyezte mindannyiunk bűnét, mert Isten nem fér össze a bűnnel. Jézus tehát magára vette a bűneinket, és megtapasztalta a teljes elválasztódást Istentől egy időre azért, hogy neked és nekem ne kelljen Istentől elvágva élnünk egy örökkévalóságon át. Isten tehát abban a pillanatban elhagyta Jézust, ezért kiállt Jézus én Istenem, én Istenem miért hagytál el engemet. Biztos vagyok benne, hogy mi még sohasem tapasztaltuk meg, hogy mennyire szörnyű, amikor elhagy bennünket Isten, hiszen bennünket Isten sohasem hagyott el. Esetleg mi fordítottunk neki hátat, mi lázadtunk föl ellene, de ő mindig is ott

volt. Néhányan akik hallották ezt, tehát akik hallották mit kiált Jézus, éli, éli, így szóltak, Illést hívja. Azt gondolták tehát, hogy Jézus hatalmas fájdmában kezd félrebeszélni. 48. Egy közülük azonnal elfutott, hozott egy szivacsot, megtöltötte ecettel, nádszálla tüzte és inni adott neki. És miért adott neki inni? Valószínű, hogy elkábítsa őt, hogy fájdmait enyhítse. 49. A többiek pedig ezt mondták. Lássuk, eljön-e Illés, hogy megmentse. 50. Jézus pedig ismét hangosan felkiáltott és kilehelte lelkét. Jézus a János 10.18-ban a következőket mondja. Senki sem veheti el tőlem az életemet, én magamtól adom oda. Hatalmam van arra, hogy odaadjam, hatalmam van arra is, hogy ismét visszavegyem. Ezt a küldetést kaptam az én atyámtól. Jézusnak tehát hatalma volt arra, hogy utasítsa saját lelkét, hogy hagyja el a testét. Amikor azonban Jézus másodszor is felkiáltott, az már a győzelem kiáltása volt. Bevégeztetett, az emberek megváltása megtörtént. Uram a te kezébe adom lelkem és kilehelte lelkét. 51. És íme a templom kárpitja felülről az aljáig kettéhasadt. Vegyük észre, hogy felülről az aljáig, nem alulról felfelé. Isten volt ugyanis az, aki a kárpitot kettéhasította. A kárpit mindvégig arra emlékeztette az embereket, hogy bűnös emberekként nem mehetnek csak úgy Isten színe elé. Az ószövetségben a nép egyedül a főpapon keresztül közeledhetett Istenhez. Csak a főpap mehetett be a szentek szentjébe Isten jelenlétébe, de ő is csak egyszer egy évben, az engesztelés napján. A nép tehát a főpapon keresztül mehetett Istenhez, miután már sok-sok áldozatot bemutatott. A főpap csak a kárpiton keresztül juthatott be a szentek szentjébe. Egyesek szerint a templom kárpitja nagyon vastag volt, egyes feljegyzések szerint a vastagsága a negyvenöt centimétert is elérte. Ez a vastag kárpit pedig azt jelképezte, hogy a bűnös ember csak úgy nem járulhatott csak úgy egyszerűen Isten elé. A kárpit erre figyelmeztette az embereket. De most, hogy Jézus meghalt a kereszten és egy új szövetség kötött Isten és ember között, Jézus kiontott vére által, kettészakad a kárpit, ami azt szimbolizálja, hogy most már mindenki, minden ember szabadon mehet Isten jelenlétébe. Jézus Krisztuson keresztül megbocsátanak bűneink. Jézus Krisztuson keresztül bátran mehetünk mos márt Isten színe elé. Ugyanis ő belépett helyettünk a szentek szentjébe a kárpiton keresztül, hogy azután mindannyian szabadon mehessünk Istenhez. Pál az efezusiakhoz írt levelében az első fejezet 7-es versében ezt írja. Őbenne van az ő vére által a mi megváltásunk, bűneink bocsánata is, a 2.18-ban pedig hozzáteszi, mert általa van szabad utunk mindkettőnknek egy lélekben az atyához. Jézusnak köszönhetően tehát a templom kárpitja már kettéhasadt. Tárva-nyitva áll tehát a szentek szentje, szabad az út minden ember előtt, hogy odamenjen Istenhez. Jöjjetek hozzám mindannyian akik megfáradtak és meg vagytok terhelve és én megnyugvást adok nektek. 51. És íme a templom kárpitja felülről az aljáig kettéhasadt, a föld megrendült és a sziklák meghasadtak. Emlékeztek, amikor Lukács evangéliumában a 19.40-ben ezt mondja Jézus. Mondom nektek, ha ezek elhallgatnak, a sokaságra utalva, a kövek fognak kiáltani. Itt pedig nem kiáltanak a kövek, hanem meghasadnak a sziklák és megrendül a föld, mintha maga is felemelné hangját az emberek szörnyűséges bűneivel szemben. Az ember első feljegyzett bűne öngyilkosság volt. Ezt Ádám követte el, amikor Isten kérésére fittyet hányva, evett a tiltott fa gyümölcséből. Pedig Isten megparancsolta neki, hogy ne egyen abból a gyümölcsből, különben meghal. Ádám mégis megtette és ezzel tulajdonképpen öngyilkosságot követett el. A következő bűn egy testvérgyilkosság volt, amikor Káin megölte testvérét, Ábelt. Az emberiség legszörnyűbb bűne azonban mégiscsak az volt, amikor Istent próbálták megölni, amikor Isten keresztre feszítették. Az egész természetet felkavarta ez a szörnyűség. 52. A sírok megnyíltak és sok elhunyt szentnek feltámadt a

teste. 53. Ezek kijöttek a sírokból és Jézus feltámadása után bementek a szent városba és sokaknak megjelentek. Vegyük észre, hogy ez már Jézus feltámadása után történt. Máté tehát ezen a ponton egy kicsit előreszalad. Pál az efezus 4.8-ban azt mondja. Felment a magasságba, foglyokat vitt magával, ajándékot adott az embereknek. A Lukács 16-ban azt látjuk, hogy a Hádésznak két része volt, az egyikért Ábrahám felelt, ő vigasztalta azokat az igazakat, akik meghaltak. Péter elmondja nekünk, hogy Jézus szólt ezekhez a bebörtönzött lelkekhez és megnyitotta a pokol kapuit, hogy kiszabadítsa a foglyokat, hiszen Ézsaiás ezt is előre megjövendölte, hogy Jézus kiszabadítja majd a foglyokat, hiszen az ószövetségi szentek nem válhattak tökéletessé, amíg Jézus Krisztus meg nem halt a kereszten. Hiszen az

ószövetségi időben újra és újra felajánlott áldozatok nem vették el a bűnt, mindössze befedezték azt amíg Jézus Krisztus vére ki nem ontatott tökéletes áldozatként, hogy megszabadítson minden bűnünktől. Az ószövetségi szentek tehát csak Jézus halála után juthattak el a teljes tökéletességre Jézus áldozata nyomán. 54. Amikor pedig a százados és akik vele őrizték Jézust látták a földrengést és a történeteket, megrémültek és így szóltak. Bizony, Isten fia volt ez. 55. Volt ott sok asszony is, akik távolról követték mindezt. Ezek Galileából követték Jézust és szolgáltak neki. 56. Közöttük volt a magdalai Mária és Mária, a Jakab és József anyja, valamint az Evedeus fiainak anyja. 57. Amikor beesteledett, eljött egy arimátiából való gazdag ember, név szerint József, aki maga is tanítványa volt Jézusnak. Ez elment Pilátushoz és elkérte Jézus testét. Erre Pilátus megparancsolta, hogy adják ki neki. 59. József elvitte a testet, tiszta gyorcsba göngyölte. 60. És elhelyezte a maga új sírjába, amelyet a sziklába vágatott. A sír bejáratához egy nagy követ hengerített és eltávozott. 61. Ott volt pedig a Magdalai Mária és a másik Mária akik a sírral szemben ültek. Az asszonyok tehát még ide is követték Jézust nagyon hűségesen. 62. Másnap, a péntekre következő napon, vagyis a szombat napon összegyűltek a főpapok és a farizeusok Pilátusnál. 63. És így szóltak. Uram eszünkbe jutott, hogy ez a csaló még életében ezt mondta, három nap múlva feltámadok. A tanítványok erről megfélemedtek, annyira lesújtotta őket Jézus halála. Az ellenség, a főpapok, a farizeusok azonban emlékeznek még arra, amit Jézus mondott. 64. Ezért parancsolt meg, hogy őrizzék a sírt a harmadik napig, nehogy tanítványai odamenjenek és ellopják őt, aztán azt mondják a népnek, feltámadt a halottak közül. Ez az utóbbi csalás, rosszabb lenne az előzőnél. 65. Pilátus azonban ezt válaszolta. Van őrségetek, menjetek, őriztessétek ti, ahogyan tudjátok. 66. Erre ők elmentek, lepecsételték a követ és őrséggel őriztették a sírt. 28.1. Szombat elmúltával a hét első napjának a hajnalán elment a magdalai Mária és a másik Mária, hogy megnézzék a sírt. 2. És íme nagy földrengés volt, az Úr angyala leszállt a mennyből, odament elhengerítette a követ és leült rá. 3. Tekintete olyan volt, mint a villámlás, ruhája fehér mint a hó. 4. Az örök a tőle való félelem miatt megrettentek és szinte holtra váltak. 5. Az asszonyokat pedig így szólította meg az angyal. Ti ne féljete, mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. 6. Nincsen itt, mert feltámadt amint megmondta. Jöjjetek, nézzék meg azt a helyet, ahol feküdt. 7. És menjetek el gyorsan, mondjátok meg a tanítványainak, hogy feltámadt a halottak közül és elöttetek megy Galileába, ott meglátjátok őt. Íme, megmondtam nektek. 8. Az asszonyok gyorsan eltávoztak a sírtól félelemmel és nagy örömmel futottak, hogy megvigyék a hírt tanítványainak. 9. És íme Jézus szembejött velük és ezt mondta. Legyetek üdvözölve. Ők pedig odamentek hozzá, megragadták a lábát és leborultak előtte. Ó mennyire izgatottak lehettek amikor meglátták Jézust, micsoda örömteli

találkozás is volt ez. Hogy lehet tehát az, hogy amikor Jézust meglátták, odamentek hozzá, megragadták a lábát és leborultak előtte, amikor Jézus korábban a következőket mondja Máriának és ezt látjuk a 20.17-ben. Jézus ezt mondta neki. Ne érints engem, mert még nem mentem fel az Atyához. A kérdésre a válasz az eredeti megfogalmazásban rejlik. Ha ugyanis megnézzük az eredeti görög kifejezés jelentését, amelyet itt úgy fordítottak, hogy ne érints engem, azt látjuk, hogy az eredeti görög kifejezés azt jelenti, hogy ne kapaszkodj belém. Mária valószínűleg nagyon erősen kapaszkodott Jézusba, mintegy halálos szorítással fogta őt, Jézus ezért mondja. Mária ne kapaszkodj belém ennyire görcsösen, van még egy feladatom a számodra, menj, mond el a többieknek is, mit láttál. Máté evangéliumában azt látjuk tehát, hogy ők odamentek hozzá, megragadták a lábát, és leborultak előtte. 10. Ekkor Jézus így szólt hozzájuk. Ne féljétek, menjétek el, adjátok hírül atyám fiainak, hogy menjétek Galileába, és ott meglátnak engem. 11. Amikor az asszonyok eltávoztak, íme néhányan az őrsegből bementek a városba és jelentették a főpapoknak mindazt, ami történt. 12. Azok pedig összegyűltek a vénekkel és miután határozatot hoztak, sok ezüstpénzt adtak a katonáknak. 13. És így szóltak. Ezt mondjátok. Tanítványai éjjel odajöttek és ellopták őt, amíg mi aludtunk. 14. Ha a helytartó meghallja ezt, majd mi meggyőzzük és kimentünk benneteket a bajból. Azok elfogadták a pénzt és úgy tettek, ahogy kioktatták őket. El is terjedt ez a szóbeszéd a zsidók között, mind a mai napig. 16. A 11 tanítvány pedig elment Galileába arra aへgyre, ahova Jézus rendelte őket. 17. Amikor meglátták őt, leborultak előtte, pedig kétségek fogták el őket. 18. Jézus hozzájuk lépett és így szólt. Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Gondoljunk csak bele, hogy ez mekkora hatalmat jelent. Figyeljük csak meg mit mond Jézus? Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Menjétek el tehát. Vagyis azt mondja, enyém a hatalom, de ti menjétek és én veletek leszek. Ahogy hirdetitek Isten szeretét ebben a szükségben szenvedő világnak. Az úr veletek van és támogat benneteket a világegyetem minden hatalmával. Bizony micsoda erő és hatalom van a birtokunkban, ahogy az elveszett világban hirdetjük a megváltót. Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön menjétek tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az atyának, a fiúnak és a szentléleknek nevében. Az eredeti görög szöveg azonban nem teljesen ezt mondja. Nem azt mondja, hogy az atyának, a fiúnak és a szentléleknek a nevében, hanem az atyának, a fiúnak és a szentléleknek nevébe. Ezt azért szeretném megemlíteni, mert van egy olyan csoport, akik a dzsízisz onlé névre hallgatnak, ami azt jelenti, egyedül Jézus, és ők azt vallják, nem helyes az atyának, a fiúnak és a szentléleknek a nevében keresztelni, hanem csakis egyedül Jézus nevében szabad keresztelni. Pedig Jézus itt nem ezt mondja. 20. Tanítva őket, hogy megtartsák mindazt amit én parancsoltam nektek. Ez az egyház küldetése napjainkban is, hogy Isten igéjét tanítsa az embereknek. És íme én veletek vagyok mindennapon a világ végezetéig. Azt nem tudom, hogy a levél hitelesnek tekinthető-e, azt azonban tudom, hogy amiről Máté evangéliuma beszámol, az igaz. Jézus valóban meghalt, valóban feltámadt, majd pedig felment a mennybe és egy napon újra visszatér, hogy magához gyűjtsön bennünket és megalapítsa az ő országát. Azt, hogy beléphetünk-e ebbe a királyságba, és hogy állampolgáraivá válhatunk-e Isten országának, teljes mértékben a mi személyes döntésünkön múlik, azon, hogy mit kezdünk Jézus Krisztussal. Ha fejet hajtunk előtte, és elismerjük, hogy ő a király akkor az ő örökké való országának tagjaivá válhatunk. És akkor részesülünk majd az ő királyságának dicsőségéből.